

caritatem effusus, invictum et inexpugnabile ad hoc studium allaturum se pollicetur. Et Homil. Paschali 1. p. 7. Παινομένη καὶ σπαταλῶσα σὰρξ, χαλεπή τέ ἐστι, καὶ ταῖς τοῦ πνεύματος ἐπιθυμίαις δυσανταγώνιστος, Saginata et in deliciis vivens caro, intractabilis est, et desiderii spiritus refractaria oblectatur." Suicer. Thes. Eccl. "Æl. Pausan. Julian. 34. (Κελτοὶ, καὶ Γαλάται, ἔθνη καὶ τοῖς πάλαι φανέντα δυσανταγώνιστα.) Diog. L. 157. (Ἦν δὲ καὶ δυσκατανόητος ὁ Μενέδημος, καὶ ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος.)" Wakef. Mss. Vertitur, In oratione componenda tanta accuratione, ut illi difficile occurreretur. Geopon. 14, 16. : Πρὸς δὲ τούτοις ὀργίλοι καὶ πολύφωνοι, ἐν τε ταῖς συμβολαῖς δυσκαταγώνιστοι. "E Barocc. ante δυσανταγώνιστοι." Needh.]

[* Δυσανταγώνιστος, Bellicose. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστῶς, δυσανταγώνιστος.]

[* Συνανταγωνίζομαι, Una repugno, s. Contra pugno. "Plato Alcibiade 2. p. 119. d. (=65. Etwall. Ἡ ταῦτα μὲν ᾧ ἂν δεῖν ὑπάρχειν, ἀπέβλεπες δὲ εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀνταγωνιστὰς, ἀλλ' οὐχ ὡς νῦν εἰς τοὺς συναγωνιστὰς, ᾧν δὴ πονεῖν περιγενέσθαι σε δεῖ τοσοῦτον, ὥστε μὴ συνανταγωνίζεσθαι, ἀλλὰ καταφρονήθηντας συναγωνίζεσθαι σοι πρὸς τοὺς πολεμίους, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε καλὸν τι ἔργον ἀποδείξασθαι διανοή, καὶ ἄξιον σαυτοῦ τε καὶ τῆς πόλεως.)" Scott. App. ad Thes. Vertitur, Ut non eos æmulareris.]

Διαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior. ut διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, Xenoph. K. Π. 1. Dicitur et διαγωνίζομαι σοι τούτο, ut ap. Eund., "Ὅσα διαγωνίζονται οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους. ["Διαγωνίζεσθαι, Certare, ut in venatione cum feris, Π. 1. 4, 14. in exercitiis, ubi est c. πρὸς, Π. 1, 2, 12. διαγωνιζόμενοι ταῦτα πρὸς ἀλλήλους. it. 1, 4, 4. in prælio inter se cum suis, A. 4, 7, 8. ubi fere synonym. est ἐρίζειν. c. hostibus, Π. 1, 6, 19. p. 73. διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους. 5, 5, 7. Sic etiam c. dat. Απ. 3, 9, 2. Σκύθαις ἐν τύχοις διαγωνίζεσθαι. Sed E. 6, 4, 16. ubi chorus in ludis dicitur διαγωνίσασθαι, est Ad finem perducere certamen." Lex. Xenoph.] || Item Διαγωνίζομαι, Certo ad finem, s. ad extremam dimicationem, ut διαμάχομαι, Bud. ex Æschine : [522. Οὐχ ὁ μὲν τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ὁ τὸν Ἀθῶ διορύξας, ὁ τὸν Ἑλλήσποντον ζεύξας, ὁ γῆν καὶ ὕδωρ τοὺς Ἕλληνας αἰτῶν, ὁ τολμῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γράφειν, ὅτι δεσπότης ἐστὶν ἀπάντων ἀνθρώπων ἀφ' ἡλίου ἀνίστοντος μέχρι δυομένου, νῦν οὐ περὶ τοῦ κύριος ἑτέρων εἶναι διαγωνίζεται, ἀλλ' ἥδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας; ("Εὐτυχίας, Cod. Mead. quod nihili est. Suspicio autem potius istud τῆς σωτηρίας esse e marginali nota. Solent enim Græci scribere ἀγωνίζεσθαι—κινδυνεύειν etc. περὶ τοῦ σώματος, i. e. De salute, περὶ σωτηρίας: non utrumque." Tayl.) 537. "Ὅτι περὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἐν ἡμέρας μικρῷ μέρει διαγωνιέται: 595. "Ὅσπερ οὖν ἐν τοῖς γυμνακοῖς ἀγῶσιν ὁρᾷτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνιζόμενους, κ. τ. λ.] Sic e Luciano citatur διηγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα pro Magno certamine liberatus. || Gaza διαγωνίζεσθαι accepit et pro Conari, cum ap. Cic. Tanta conati sunt, vertit τοσαῦτα διηγωνίσαντο. [Lucian. 1, 86. Οὕτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο. "Διαγωνίζεσθαι, Acriter pugnare, et nude, Pugnare. Ἐπὶ πολὺν χρόνον διαγωνισάμενος, 1, 11, 14. 1, 58, 6. 2, 9, 5. Ἐκθύμως καὶ γενναίως διαγωνίζεσθαι, 3, 115, 4. Et in præt. pass. notione activa vel reciproca. Τηλικαύτας δυνάμεις ἐν θαλάττῃ διηγωνισμένας, Quæ mari iuter se pugnarunt, 1, 63, 8. διαγωνίζεσθαι πρὸς τινα, 2, 10, 6. 2, 20, 10. Sic πρὸς τὴν τοῦ ποταμοῦ βίαν, 3, 43, 7. τινί, 1, 28, 2. περὶ τῆς πατρίδος, 2, 35, 8. ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, 2, 20, 10." Lex. Polyb. Ælian. V. H. 4, 13. Καὶ τῷ Διὶ περὶ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι. ("Cum ipso etiam Jove de beatitudine certare. Homericæ phrasid e iis, qui insolentius se suasque vires jactant. Il. E." v. 362. et 457. "de Diomeide, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο. Et alibi non semel." Kuhn.) 8, 18. Ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, ὅπερ ἄβατον ἦν τοῖς πολλοῖς, διηγωνίσαστο πρὸς αὐτόν. J. Poll. 1, 165. Εἶτα, μάχη κρατερὰ, σταδιαία, θυμῷ ἐμάχοντο, ἐμπλακέντες διηγωνίζοντο, ἐξέθων ἀλλήλους, οὐ ῥαδίως ἀπ' ἀλλήλων ἀπελύοντο. Suid. : Διαγωνιάσαντες * διενθυμη-

A θέντες. Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ * προητᾶσθαι δόξωσι καταπεπλήχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξήγον ἅμα φωτὶ. Ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθέντες. Polyb. 11, 32. Γενομένου δὲ τούτου, παροξυνθέντες οἱ βάρβαροι, καὶ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προητᾶσθαι δόξωσι καταπεπλήχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξήγον ἅμα τῷ φωτὶ, καὶ παρέτατον εἰς μάχην ἅπασαν τὴν δύναμιν. Zonar. : Διαγωνιάσαντες εὐλαβηθέντες, * διενθυμηθέντες. "Sic tres Codd. Suidas, διαγωνιάσαντες. Sed mihi nullum dubium est, quin in hac glossa lateat utrumque verbum. Nam ad διαγωνιάσαντες referri quidem potest εὐλαβηθέντες. Sed quid sibi vult διενθυμηθέντες? Kust. neque vertit, neque emendavit. Levi mutatione ap. Nostrum et Suid. leg. διενθυμηθέντες, ut sit διαγωνισάντες, Forti et alacri animo pugnantes. Sic idem Polyb. illo verbo usus est." Tittmann. "Xenoph. K. Π. p. 24. 63. ubi v. Zeun. : ad Lucian. 1, 412. ad Diod. S. 1, 455. s. 2, 374. Finio certamen, Plut. de S. N. V. 70." Schæf. Mss. "Dimico cum successu, Zos. p. 7." Wakef. Mss. Glossæ : Διαγωνίζομαι Luctor.]

[* "Διαγωνιστέος, Diosc." Wakef. Mss.]

[* Διαγωνισμός, ὁ, Dimicatio, Glossæ.]

[* Προδιαγωνίζομαι. "Diod. S. 2, 581. (Ἐν δὲ τούτοις τοῖς χρόνοις προδιηγωνισμένοι πολλάκις πρὸς Περσέα.)" Schæf. Mss. Vertitur : His autem temporibus cum Perse sæpius congressi.]

[* "Προδιαγωνιστής, Philo J. 788." Wakef. Mss.]

Ἐναγωνίζομαι, ut ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, Hoc in loco certo. Plut., Τόπος εὐφύεστατος τοῖς ἱπποκρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι. || Thuc. Θεοὶ καὶ ἥρωες, ὅσοι τὴν γῆν παρέσχετε εὐμενῇ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, Qui favistis Græcis adversus Medos pugnantes, Bud. [Locus est 2, 74. Θεοὶ, ὅσοι γῆν τὴν * Πλαταιίδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνιστορές ἐστε, ὅτι οὔτε τὴν ἀρχὴν ἀδίκως ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον, ἐπὶ γῆν τήνδε ἦλθομεν, ἐν ᾗ οἱ πατέρες ἡμῶν εὐζάμενοι ὑμῖν Μήδων ἐκράτησαν, καὶ παρέσχετε αὐτὴν εὐμενῇ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν. "Ἐναγωνίζεσθαι, ut ap. Liban. 2, 376. d. Eadem compositionis vis est in * ἐνσπουδάσαι ap. Eund. 385. b. 387. d. Adde Annot. nostram ad Luc. 22, 5." Abresch. Diluc. Thuc. 256. Plut. 7, 35. Τί μέλλετε, ἄνδρες ἀγαθοί; καλὸν τὸ θέατρον ἐν μέσῳ τῆς πατρίδος ἐναγωνίσασθαι. Herod. 2, 160. Ἐπειρώτων τοὺς Ἰλλεῖους εἰ σφι οἱ πολιῆται ἐναγωνίζονται. "Wessel. Diss. Herod. 131. ad Herod. 694." Schæf. Mss. "Ἐναγωνίζεσθαι. Ἡ τύχη συνεχῶς ἐναγωνιζομένη τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις, 1, 4, 5. n. Ἐνγγωνίζετο legendum suspicatus erat Reisk. pro simpl. ἡγωνίζετο, 5, 85, 7. n." Lex. Polyb.]

[* "Ἐναγώνισμα, (τὸ,) Schol. Eurip. Hec. 574. ("Ἔως μὲν οὖν ἐναγώνισμα κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἦν, δαφιλὴς ἐγίνετο ἢ τῶν δωρεῶν δόσις.)" Wakef. Mss. Vide quæ de h. l. diximus supra 452.]

[* Ἐξαγωνίζομαι, Dimico, Angl. Fight out. Diod. S. 1, 599. Καὶ προεκαλεῖτο τοὺς ἐν τῇ πόλει περὶ τῶν τροπαίων ἐξαγωνίσασθαι. Eurip. Herc. F. 155. Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε.]

Ἐπαγωνίζομαι, Post alium certo, ut Greg. in Encomio Macc. Προηγωνίσαστο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco causam orare, vel Perorare, ut inquit Bud., citans hæc e Libanio in argum. Orat. in Androt. Κατηγορούντων γὰρ αὐτοῦ δύο ἐχθρῶν, προείρηκε μὲν ὁ Εὐκτῆμων, δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ. || Apud Plut. autem in Fabio, Ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβῃ, exponitur, Certamen cum Annibale repetens, Iterum cum Annibale certans. Apud Eund. autem in Num. (8.) Ἐτέροις ἐξέθων ἐπαγωνίζονται τεκμηρίους οἱ τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ συνοικεῖοντες, Nituntur externis conjecturis. Secoundum quam interpretationem ἐπὶ vacaret, aut epitatica esset. [Plut. Cimone 13. Κίμων δ', ὥσπερ ἀθλητὴς δεινός, ἡμέρα μὲν δύο καθηρηκὴς ἀγωνίσματα, καὶ τὸ μὲν ἐν Σαλαμῖνι πεζομαχίᾳ, τὸ δ' ἐν Πλαταιαῖς ναυμαχίᾳ παρεληλυθὼς τρόπαιον, ἐπηγωνίσαστο ταῖς νίκαις, καὶ τὰς ὀγδοήκοντα Φοινίσσας τριήρεις, αἱ τῆς μάχης ἀπελείφθησαν, † Ὑδρῷ προσβεβληκέναι πυθόμενος, διὰ τάχους ἐπλευσεν. Vulc. ἐπαιωνίσαστο dat. "Constructio est hæc, παρεληλυθὼς πεζομαχίᾳ τὸ ἐν Σαλαμῖνι τρόπαιον, Cum superasset gloriam pugnæ ad

Salamina eo, quod illa careret prælio pedestri, quod Cimo navali suo adjunxisset, καὶ παρελθὼν ναυμαχίᾳ τὸ ἐν Πλαταιαῖς πρόπαιον, Cum superassem item gloriam pugnae ad Plataeas eo, quod præter pugnam pedestrem, cujusmodi illa Plataeensis fuit, etiam classe vicisset Cimo, tamen victoriis duabus potitus, tertium iis certamen adjunxit. Ἐπαγωνίζεσθαι νίκη est Post victoriam jam partam tamen certare pergere." Reisk. "4 Macc. 17, 13. emend." Valck. Mss. "Ἐπαγωνίζομαι, 1. proprie, Decerto ob aliquid, Summo studio et contentione certo, Omnes vires certamini impendo. Construitur cum dativo, vi præpositionis. 2. Metaphorice, Omni studio et diligentia in aliqua re defendenda versor, Constans sum et persevero. Sic semel legitur in N. T. Jud. 5, 3. Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἀπαξ παραδοθείᾳ τοῖς ἁγίοις πίστει, h. e. Ut constantes maneatis, nec animum abjiciatis in calamitatibus, pro religione Christiana subeundis, eamque omni studio contra falsos doctores defendatis et tueamini. Œcumenius ad h. l.: Παρακαλεῖ αὐτοὺς ἀγωνίζεσθαι καὶ ἐμμένειν τῇ παραδοθείᾳ αὐτοῖς πίστει. Etym. M.: Ἐπαγωνιέται· φιλονεικῇ, προσκαρτερῇ, ἐκ τοῦ ἐπαγωνίζω. Hesych.: Ἐπαγωνιέται· φιλονεικεῖ. Cf. Wetstenii N. T. 2, 733." Schleusner. Lex. in N. T. In Hes. loco pro φιλονεικεῖ Wakef. ad marg. corrigat φιλονεικήσει, et conferri jubet Euripidis Suppl. 467. Sed nihil ad rem ibi legitur. Suid.: Ἐπαγωνιέται· φιλονεικῇ, προσκαρτερῇ. Zonar. inverso ordine: Ἐπαγωνιέται· προσκαρτερῇ, φιλονεικῇ. Albertii Cyrill. Lex. Ms.: Ἐπαγωνίζεται· φιλονεικεῖ. Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ σοφίᾳ ex Athen. 414. affert Schneider. Lex.: sed ibi legitur, Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται. Vertitur, et quidem recte: Multa vero et alia Xenophanes pro sua sapientia acriter contendit. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 54.: Ταύτῃ γὰρ τῇ δόξῃ ἐπαγωνίζεται. "Brunck. Œd. T. 1264. Wakef. S. C. 4, 243. ad Diod. S. 2, 119. 140. Dionys. H. 5, 276." Schæf. Mss.]

["Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει, dicuntur, qui cum aliquo affectu loquuntur, adeoque iis utuntur formis dicendi, quæ solent isti affectui exprimendo inservire, ut si quis τὰ ἰσοδυναμοῦντα emphaseos et affectus causa adhibet. Sic Aristid. Περί Λογ. Πολ. p. 658. ad βραχυτέραν λόγου requirit, Τὸ μὴ ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει ἐκ παραθέσεως ἰσοδυναμοῦντων, ἀλλὰ δηλοῦν τὸ πρᾶγμα τῇ σημαινούσῃ λέξει, καὶ εὐθὺς ἀπαλλαγῆναι καὶ ἐν ὀλίγῳ." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

["Συνεπαγωνίζεσθαι. Ἐπιμετρούσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γεγονόσι τῆς τύχης, sc. κατὰ Ῥωμαίων, Præter ea, quæ jam acciderunt, nova certamina Romanis ciente fortuna, i. e. Nova mala inducente, 3, 118, 6." Lex. Polyb. "Pallad. Vit. J. Chrys. p. 35." Boissonad. Mss.]

Καταγωνίζομαι, Certamine vinco, Expugno, Debello, καταπαλαίω. Lucian., Τα θηρία καταγωνιζόμενος, [1, 236. "Ὁς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὕβριστὰς τιμωρούμενος: 249. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καταγωνίσω ἅπαντας; 2, 119. Πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεᾶ περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος: 687. Καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται: 3, 432. Ἀχρὶ ἀπηγόρευσε παῖόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς.] Plut. Numa, καταγωνισάμενος Πομπήϊον, Qui superavit vel debellavit Pompeium. Apost. ad Hebr. 11. καταγωνίσαντο βασιλείας. ["Καταγωνίζομαι, Debello, In certamine vinco, Devinco, Potestati meæ subijcio quocunque modo. Semel legitur in N. T. Hebr. 11, 33. καταγωνίσαντο βασιλείας, Regna debellarunt, s. Potestati suæ subjecerunt. Lucian. D. D. 13, 1. τὰ θηρία καταγωνιζόμενος, (imo ibi τὰ non legitur.) Ælian. V. H. 4, 8. Σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας καταγωνίσαντο. Hesych.: Καταγωνίζεται· νικᾷ." Schleusner. Lex. in N. T. Photius: Καταγωνίζεσθαι· νικᾷν. Suid.: Καταγωνίζεσθαι· αἰτιατικῇ, νικᾷν. "Καταγωνίζεσθαι, Bellum gerere cum aliquo, Pugnae adversus aliquem, συνεχῶς τινά, 2, 42, 5. Τὴν

ἀλήθειαν, Oppugnare veritatem, 13, 5, 5. Debellare, Expugnare, Devincere, 2, 45, 4. 3, 4, 10. sic et tropice, 4, 77, 4. 13, 5, 6." Lex. Polyb. "Chrys. T. 4. Opusc. 77. C2. Τῶν πολλῶν δόξης οὐκ ἀπηλλαγμένος, πόλεμόν τινα πολυειδῆ, καὶ θόρυβον συνεχῇ—κατασκευάζει τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς. Ubi, quod rarius in hoc verbo, genitivus τῆς ψυχῆς regitur a præpositione, ad instar aliorum compositionis ejusdem. Ut καταγωνίζεσθαι τῶν ἀντιταπτομένων Petr. Patric. Exc. P. 19. c. Καταχέειν γέλωτά τινος, Chrys. T. 1. Opusc. 164. C. 264. D. Theoph. Simoc. Hist. 2, 2. ἀχλὺν τῆς ἀθυμίας τῶν—Chrys. T. 1. Opusc. 24. ult. add. P. 161. A2. ὄνειδος τοῦ P. 473. B. τινὸς αἰσχύνῃν 701. E. τοῦ θεοῦ διαβολὴν 745. E." Abresch. Diluc. Thuc. 262. "Thuc. 4, 86. Οἷς τε τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν, αὐτοὶ ἂν φαινοίμεθα ἐχθίοινα κ.τ.λ. Male Steph. Thes. v. Καταπολεμῶ, dativum instrumenti verbo huic isthic junctum scribit, qui est causæ, uti post Schol. bene intellexit Interpres. Suid. καταπολεμῶ σε: at genitivum, ut καταγωνίζεσθαι Phot. Bibl. 496. τῆς ὁδῶν σφοδρῶς κατηγονίζετο: junxit Clem. Alex. Str. 7. p. 737. d." Idem ibid. 454. J. Poll. 8, 150. Ἐξιδιώσατο, προσηγάγετο, ὑπηγάγετο, κατεκτήσατο, κατηγονίστατο: 9, 141. Κρατεῖν, περιγίγνεσθαι, νικᾷν, ὑπεραίρειν, ὑπερβεῖν, καταγωνίζεσθαι, κατακρατεῖν, ἐπικρατεῖν, καθαιρεῖν: 1, 150. Χρηστέον δὲ ποτε καὶ τῷ ἀντίπαλοι, εἰ γε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα κλητέον, καὶ τὸ νικῆσαι, καταγωνίσασθαι. Bekkeri Grammaticus S. Germ.: Καταγωνίζομαι· αἰτιατικῇ. Τοῦ Νύσης ἐκ τοῦ Περί Ἀρετῆς λόγου δευτέρου· Εἶτα τῇ ἐκτάσει τῶν χειρῶν καταγωνίζεται τὸν ἀλλόφυλον. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 424. "Ὁς δὲ συμμίξας τοῖς ἐχθροῖς ὑπερφρωμένους Ἐπὶ τε πλῆθος, καὶ στρατὸν, καὶ * φαρεροφορίαν, Τέλος καταγωνίστατο τῶν τοξοφόρων ἔθνος. Jambl. Adhort. ad Philos. 20. p. 278. Εἰ δὲ καὶ τοὺς θηριώδεις ἀνθρώπους καταγωνίζεσθαι ὁ τῆς ἀνδρείας παραγγέλλει νόμος, καὶ τὰ βλαβερώτατα τῶν θηρίων χειροῦσθαι, κ.τ.λ. Gl. Καταγωνίζομαι· Decerto.]

["Καταγωνίσις, ὅ, Decertatio, Gl.]
C Καταγωνισμός, (ὁ,) Expugnatio, Subactio, citatur e Thuc. [quasi Debellatio. J. Poll. 9, 142. in Ἀγωνισμός citatus.]

["Καταγωνιστής, (ὁ,) Victor, Qui vicit prælio. Jambl. V. P. 63(=48=127.) Καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτοις τεκμηρίοις ἀπέφαιεν Εὐφορβὸν γεγονέναι, Πάνθου υἱὸν, τὸν Πατρόκλου καταγωνιστήν." Brunck. Mss.]

Ἀκαταγώνιστος, ὁ, ἡ, Inexpugnabilis. Chrysost. de Sacerd. Τὸ δυσθήρατον τοῦτο καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνήμερον θηρίον. Εἰς Δυσκαταγώνιστος, Expugnatu difficilis, δυσκαταμάχῃτος, ap. Thuc. CONTRA Εὐκαταγώνιστος, Expugnatu facilis, unde e consequenti accipitur pro Parum valido.

Ἀκαταγώνιστον· ἀήτητον. Hesych. Diod. S. 575. d. Rhodom. Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 200. Heeren.: Ἀήτητος ὢν καὶ ἀκαταγώνιστος, παρὸ καὶ οὔτε ἀναγκάζεται ὑπὸ τινος, οὔτε ἀναγκάζει τινά. Etym. M.: Ἀμαιμάκετον—Χίμαιραν ἀμαιμάκετην, ἄμαχον, ἀκαταγώνιστον, φοβεράν, ἀνυπόστατον, ἢ * ἀπροσμάχῃτον, καὶ μεγάλην. Excerpta Apionis Glossarum Homer. 604.: Ἀμεμάκετον· τὸ μέγα καὶ ἀκαταγώνιστον. Lege ἀμαιμάκετον. "Christus vocatur μέγας καὶ ἀκαταγώνιστος ἀθλητῆς, ab Euseb. 5, 1. p. 162." Suicer. Thes. Eccles. Supplem. 1609.]

[Δυσκαταγώνιστος, "Lexica quidem habent, sed fere sine auctoritate. Nos aliquot subijcimus. Veteres Glossæ: Δυσκαταγώνιστος· Ineluctabilis. Est Expugnatu difficilis, i. q. * δυσκαταμάχῃτος. Chrysost. Homil. 42. in Acta, p. 848. Σῶμα λιμῶ παλαιὸν καὶ θλίψει, δυσάλωτον καὶ δυσκαταγώνιστον πρὸς ἀρρωστίαν, Corpus, quod cum fame ac tribulatione conflictatur, difficulter a morbo comprehenditur et expugnatur. Idem in alio loco δυσκαταγώνιστον ἀμαρτίαν, Peccatum expugnatu difficile, dicit. Cyrill. Alex. in Jo. 13. p. 724. Δυσκαταγώνιστον πρᾶγμα τὸ μὴ ὀμνύναι παντελῶς, Res prorsus ardua est, prorsus non jurare. Hic i. q. δυσκατέρθωτον. Basil. M. Or. 20., quæ est in xl. Martyres, p. 526. Σύστημα δυσκαταγώνιστον, Copiæ militares inexpugnabiles,"

Suicer. Thes. Eccl. In Diod. S. Ind. Phrasium et Vocum citatur 1, 237. sed v. ἀκαταγώνιστος ibi non legitur. Scott. App. ad Thes. consuli jubet 107, 4. 119, 5. 142, 10. Rhodom. "Ælian. Stob." Wakef. Mss. Suidas: Δυσπάλαιστος· δυσκαταγώνιστος. Οὕτως Εὐριπίδης. Καὶ δυσπαλές· δυσχερές, δυσκαταγώνιστος. Hesyech. Δυσπάλαιστος· ἀκαταγώνιστος. Synes. de Febr. 70. Καὶ τὸ καθαρὸν καὶ δυσκαταγώνιστον. Lucian. 2, 174. Οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσνηιόχρητοι, καὶ τῷ ἱατρῷ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. Dionys. H. 1, 421. Τὴν δὲ ὑμετέραν ἰσχὺν δυσκαταγώνιστον εἶναι νομίζοντα· 2, 1095. Μέγιστον δὲ πάντων ὄπλον καὶ δυσκαταγώνιστον. "Δυσκαταγώνιστα, Quæ redargui nequeunt. Dionys. Art. Rhet. 8. p. 284. ("Ὡσπερ ἐν τοῖς ἀπλοῖς ἀγῶσι τὰς προτάσεις τὰς οἰκείας ἀσθενεῖς εἶναι δεῖ, τὰς δὲ τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυράς, καὶ τὰ μὲν παρ' αὐτοῦ εὐδιάλυτα προβάλλεσθαι, τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἐναντιουμένου δυσκαταγώνιστα.)" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Εὐκαταγώνιστος. "Afferunt Lexica, sed sine auctore, Qui facile vincitur et expugnatur. Chrysost. Hom. 2. ad populum Antiochenum: Οὐχ οὕτως ἐστὶν εὐκαταγώνιστος ὁ πένης, ὡς ἔστιν εὐκαταγώνιστος ὁ πλούσιος, Pauper non æque facile vinci potest, atque dives." Suicer. Thes. Eccl. "Εὐκαταγώνιστος, Facile debellandus, 9, 4, 8. 29, 2, 8." Lex. Polyb. "Synes. 101. Schol. Hom." Wakef. Mss. Diod. S. 748. Rhodom. Etym. M.: Εὐχερής· κυρίως ὁ εὐκαταπάλαιστος, ὁ εὐκαταγώνιστος καὶ εὐκατάγνωστος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν ἢ πολεμιστῶν. J. Poll. 9, 161. Εὐκατέργαστα, *εὐδίδακτα, εὐκαταγώνιστα, εὐκαθαίρετα.]

Προαγωνίζομαι, Ante alium certo, aut pugno, ut in illo loco, quem modo e Gregorio citavi in Ἐπαγωνίζομαι. Προαγωνίζομαι, Antea pugno. Herodian. (3, 7.) Αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσοῦσης γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως, Quæ antea non pugnaverat. Sic ap. Thuc. 4, 161. Ἐξ ὧν τε προηγωνίσασθε τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν, i. e. προεπολεμήσατε, at Valla erravit in sua interpr. quam tamen sequuntur VV. LL. || Προαγωνίζομαι, Certo pro aliquo, s. Pugno, Propugno. Philo, Ὡν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, κορυφαῖος πόνος. [Lucian. 2, 354. Τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἐκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο. Diod. S. 2, 338. Οἱ μὲν οὖν ἡγεμόνες ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων τὸν προειρημένον τρόπον ἀλλήλους κατεστρατήγησαν, ὥσπερ προαγωνιζόμενοι περὶ συνέσεως, καὶ δεικνύοντες, ὅτι τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτοῖς ἀντέχουσι τῆς νίκης.]

[* "Προαγωνιστέον. Plato de LL. 796. Καὶ ἀγῶνας δὴ, καὶ προαγῶνας, εἰ τινων, οὐκ ἄλλων ἢ τούτων ἔνεκα προαγωνιστέον." Scott. App. ad Thes.]

[* "Προαγώνισμα, (τὸ,) Prævium certamen. Aprian. 1, 567. (Καὶ τὸδε μὲν τῆς ναυμαχίας προαγώνισμα ἦν.)" Wakef. Mss.]

Προαγωνιστής, (ὁ,) Propugnator, Defensor. Luc. de Salt. (2, 276. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκήσεως, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστήρας ἐκάλουν. [Vide Schleusner. in Πρωταγωνιστῆς citatum, et Plut. in Προσαγωνιστῆς citandum. "Philo. J. Julian. 87. (Ἄλλ' οὐχὶ ἀρπακτῆράς τινας, οὐδὲ λυμεῶνας τῷ ποιμνίῳ, καθάπερ οἱ λύκοι, καὶ κυνῶν οἱ φαυλότατοι, τῆς αὐτῶν φύσεως, καὶ τροφῆς ἐπιλαθόμενοι, ἀντὶ σωτήρων, καὶ προαγωνιστῶν, ἀνεφάνησαν αὐτοῖς δηλήμονες.)" Wakef. Mss. J. Poll. 3, 12. de Liberis, Ἐπίκουροι ἀναγκαῖοι, βοηθοὶ, σύμμαχοι, προαγωνισταί, συναγωνισταί, καὶ τὰ ὅμοια· 4, 34. Φύλαξ τῆς ἐλευθερίας, προαγωνιστής.]

Προαγωνιστικὸν, Præjudicialis causa, VV. LL.

[* Προαγωνίζομαι, Adjuvo. J. Poll. 3, 141. Συναγωνισάμενος—προαγωνισάμενος, ubi vertitur Contracertans. "Philostr. 118. Boiss. (Τὸν μὲν γὰρ τῷ Αἰνεῖᾳ προσπεσεῖν, μεγίστῳ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄντι, τὸν Σθένελλον δὲ τῷ Πανδάρῳ προαγωνίσασθαι, καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ, Adversus Pandarum certasse.)" Schæf. Mss.]

Προαγωνιστής, Concertator. [Plut. Lysandro 26. Ταύτην λαβὼν ὁ Λύσανδρος ἀρχὴν, τὰ λοιπὰ παρ'

αὐτοῦ *προσετεκταίνετο καὶ συνύφαινε, οὐκ ὀλίγοις χρόνις, οὐδὲ φαύλοις τοῦ μύθου προαγωνισταῖς, οἱ τὴν τε φήμην τῆς γενέσεως τοῦ παιδὸς εἰς πίστιν ἀνυπόπτως προήγον. "Προαγωνισταῖς dedi de meo, sine σ in prima syllaba. Noti sunt οἱ προαγῶνες, et sic quoque e προσῆγον, vetusta lectione, σ detraxi." Reisk. "Xylander vertit, Multis et non vulgaribus ad partes paratis, annotatque:—Vocabulo προαγωνισταῖς intelligi arbitror eos, qui alias δευτερογωνισταὶ dicerentur. Liv. 3. Fabulam compositam Volsce belli, Hernicos ad partes paratos. H. e. Subservire, δεύτερα, ut in Vita Ciceronis Noster loquitur, λέγειν. Horat., Partes tractare secundas, ait." Bryau. Cf. omnino Vales. ad Harpocr. 293.]

[* "Πρωταγωνίζω, Brunck. Aristoph. 3, 170." Schæf. Mss.]

Συναγωνίζομαι, Una cum alio certo, q. d. Concerto, Certantem adjuvo, Certaminis socius sum, Ponitur pro Opem fero, Auxilior: Thuc. 1. Καὶ αὐτοῦ ὑποσχομένου ξυλλήψεσθαι, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἀπάσης ξυναγωνιουμένης. Sic et alibi sæpe ap. Eund. Συναγωνίζομαι τούτους, ap. Demosth. Ad hæc conficienda operam meam una impendo. || Συναγωνίζομαι, ap. eund. Dem. pro συνηγορῷ, Patrocinor, inquit Bud. Qua in significatione citatur et e Plat. Epist. πολλοῖς συνηγωνισάμην, Multos meo patrocinio juvi. ["Ad Dionys. H. 3, 1390. Rubnk. Diss. de Longino s. 11. Valck. ad Phæn. 443." Schæf. Mss.]

[* Συναγωνίζομαι, proprie, Una cum aliquo certo, Concerto, Certamen adjuvo, Certaminis socius sum. Thuc. 3, 64. Plut. 2, 214. Ælian. V. H. 12, 43. Cf. Elsner. ad Rom. 15, 30. 2. Metaphorice, Opem fero, Adjuvo aliquem, In societatem alicujus rei venio. Sic semel legitur in N. T. Rom. 15, 30. Adhortor vero vos συναγωνίσασθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς, Ut mecum pro salute mea preces ad Deum fundatis, aut, Ut me laborantem precibus studiose adjuvetis. Simili modo ap. Græcos συναγωνίζεσθαι de iis usurpatur, qui periclitanti in iudicii certamine adsunt et patrocinantur, ut docuit Bisetius ad Aristoph. Thesm. 1070. et e loco Plut. 2, 212. Εἴτα κρινόμενοι πάλιν οὖν βοηθῶν καὶ συναγωνιζόμενος, οἰκείους ἐποιεῖται, satis apparet; de studiose et omni opera adjuvantibus laborantem, cf. Reitz. ad Lucian. 2, 646.; etiam de auxilium ferentibus injuria affectis, Menander p. 2. Cleric.: Εἴπερ τὸν ἀδικούντ' ἀσμένως ἡμύνετο Ἐκαστος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίσατο: et omnino omnibus, qui alicui quocunque modo prosunt. Cf. Wetsten. N. T. 2, 96. Reisk. Ind. Gr. Demosth. 708. et Etym. M.: Συναγωνίζεσθαι σημαίνει βοηθεῖν, ἀλλὰ κυρίως ἐν τῷ ἀγῶνι." Schleusner. Lex. in N. T.]

[* Συναγωνίζεσθαι, Una pugnare. Π. 4, 5, 15. Ἐπὶ τῶν ἵππων συναγωνιζόμενοι, Una vobiscum." Lex. Xenoph. Lucian. 1, 841. (Καὶ τὸ *ὑπερβαυμάσαι τότε τὴν τέχνην τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σφύετον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο:) 2, 170. (Οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο." Valck. Mss. Glossæ: Συναγωνίζομαι· Opitulor, Concerto. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνίσασθαι, συναγωνίσασθαι,—συναγωνισάμενος: 4, 30. Συνηγορήσαι, συναγορεύσαι, συνεπεῖν, συναγωνίσασθαι, συνεξετασθῆναι, συμποθυμηθῆναι, συνδικῆσαι, συναγωνίσασθαι, συναγωνίσαι, συγκινδυνεύσαι. "Denuo erratum, quod aliquoties notavimus. Scilicet συναγωνίσασθαι, cum tamen id verbi modo sit positum. Nec profecto συναγωνίσαι mihi placet. VV. DD. medicinam loco facile inveniunt: nobis linguæ hujus peritia tam tenuis nihil tentare permittit audacius." Jung.]

Συναγωνιστής, (ὁ,) Certaminis socius, Certamini opitulans. ["Charit. 704. Lucill. 14." Schæf. Mss. "Συναγωνιστής, Adjutor. Λαβὼν συναγωνιστὴν πρὸς τοῦτο Ἐδεκῶνα, 3, 34, 2. Συναγωνιστῆς ἀπροφάσιτος, Promptissimus et certissimus, 10, 34, 9. Συναγωνιστῇ χρησάμενος τῷ ποταμῷ, 3, 14, 5." Lex. Polyb. Dionys. H. 5, 359. Diod. S. 156. d. 367. d. 383. a. Rhod. "Ὁ δὲ ταύτης τῆς πίστεως αὐτῷ σύνεργος καὶ συναγωνιστής, Qui cum Philippo communiter contendit, et communia discrimina obiit, ut ei fidem hanc ap. Gr. populos astrueret 239, 21. 245, 18. 1059, 1.

Ὁ τοιοῦτος φόβος προθύμους συναγωνιστὰς ποιεῖ 1464, 21." Reisk. Ind. Gr. Demosth. J. Poll. 1, 152. "Ἄλλης δὲ χρείας, φίλοι, σύμμαχοι, ὁμοήθεις, ὁμόφυλοι, συνασπισταί, συναγωνισταί, συστρατιῶται: 3, 12. de Liberis, Βοητοί, σύμμαχοι, προαγωνισταί, συναγωνισταί, καὶ τὰ ὅμοια: 141. Ἀγωνιστής, ἀνταγωνιστής, συναγωνιστής: 4, 34. de Laudibus Oratoris et Concionatoris, *Δημοκράτης, συναγωνιστής: 6, 157. Συναγωνιστής, συντελής.]

[*Συναγώνισμα, τὸ, "πρὸς τι, Adjumentum, 10, 43, 2." Lex. Polyb.]

"Υπεραγωνίζομαι, cum gen. ut ὑπεραγωνίζομαι "τῆς πόλεως, Pugno pro civitate, vel Propugno."

["Joseph. Appian. 2, 135." Wakef. Mss.]

[*Υπεραγωνιστής, ὁ, "Cyrill. Hier. 185." Kall. Mss.]

ἈΓΩΝΙΑ, as, ἡ, Certamen, ἀγὼν ap. Xenoph., Suida teste, qui tamen exemplum non profert; sed possit in illius K. Π. 2. inveniri. Verum et Isocr. ita usus est in Evagora, Οἱ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Sic et Plato in Gorgia, Δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι ὥσπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. || Φιλονικεῖα, ἄμιλλα, ἀγωνία, ἔρις, pro eodem ap. Plat. de certaminibus loquentem, inquit Bud. Idem ait ἀγωνίαν pro Gymnastica poni hoc in loco, qui est libro de LL. 6. Μετὰ δὲ ταῦτα χρεὼν ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἰρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων. Quanquam non ἀγωνία per se significat hic Gymnasticam, sed ἀγωνία ἡ περὶ τὰ γυμνάσια. || Hesych. ait ἀγωνίαν Palæstram significare, item Bellum, ap. Eurip. in Troadibus.

Ἀγωνία, Angor, Trepidatio, Animi æstuatio. Ἀγωνία, inquit ap. Etym. Orio, de eo, qui in certamen descensus est: per catachresin autem pro Timore simpliciter ponitur. I. e. ἀγωνία proprie est Timor, quo corripitur is, qui in certamen descensus est; sed per catachresin ponitur pro Quovis timore. Laertius ἀγωνίαν exponit φόβον ἀδήλου πράγματος, i. e. Timorem rei incertæ ac dubiæ. Aristot. in Probl. ἀγωνίαν esse ait Timorem quendam, quo percellimur opus aliquod aggressuri. Damascenus ἀγωνίαν esse dicit φόβον ἀποτυχίας, i. e. Metum excidendi, incepto videlicet, aut spe. Demosth. pro Cor. (236.), Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, quo in loco aliquid amplius ἀγωνία significat quam Timorem; αἰοῦναι enim contentus fuisset Demosth. dixisse φόβῳ. Vide alia in Ἀγωνίῳ, ab hoc nomine deducta.

Ἀγωνία ab Hesych. exponitur etiam Fractio, item ἀγοραία. Ut Fractionem significet, ab ἄγω deducendum est; ut ἀγοραίαν, i. e. Forensem, ab ἀγὼν Βαετορὺν lingua ἀγορὰν significantem, sicut antea dictum est, nec pro substantivo nomine, sed pro adjectivo accipiendum est, ut sit ἀγώνιος, ἀγώνια, ἀγώνιον, quanquam et ἀγώνιος utrique generi servit.

[Ἀγωνία. Hesych. Ἀγωνίης τῆς ἐν ἀγῶνι ἀμίλλης. "Videtur respexisse ad Herod. 2, (91.) p. 76. Steph. Ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα." Kust. Hesych. Ἀγωνία ἀγοραία, καὶ ἡ θλάσις, καὶ ἡ παλαιστρά. Εὐριπίδης δὲ Τρωάσι πόλεμον. "Forte ἀγοραία ἄμιλλα. Vide Ἀγωνίης." Heins. "Imo I. ἀθλησις, vel ἡ ἀθλησις. Inf. Ἀθλῆσαι ἀγωνίσασθαι. Etym. M. Ἀγωνισμός ἀντιλογία, ἀγωνία, καὶ ἡ ἀθλησις. Suid. Πανκράτιον—ἀγών,—ἀθλησις. Et hoc olim monui ad Gloss. N. T. 181. ubi, Ἀγῶνα ἀθλῆσιν. Nunc video, Biel. et Kust. etiam correxisse, ἡ ἀθλησις, Certatio athletica. Cf. in v. Διαθελόμεν, I. Διαθλέομεν, (et sic Noster in voce,) vel Διαθλοῖμεν διαγωνιζόμεθα." Albert. "Glossæ: Agonia, palæstra." Salm. "Phot. Ἀγωνία ὁ ἀγωνισμός, καὶ ἀγών, λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική. Ἀγωνία Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγών. Sc. K. Π. 2, (3, 6.) p. 54. a. (Ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ. Suid. Ἀγωνία Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι. Ἀγώνιος ὁ ἐν ἀγῶνι, καὶ θηλυκὸν, ἀγωνία, ὁ φόβος, ἀγῶνα δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἡ στεῖρωσις.) Sic et J. Zonaras in Lex. Ms. (Ἀγωνία φόβος πτώσεως, ἡ ἥττης, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπίεναί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ φόβου, Ξενοφῶν δὲ τὸ ἀγωνία ἐν τῷ, I. ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνι, καὶ ὁ φόβος.) cou-

sentiente Lex. Reg. Ms. Ἀγωνία. Ξενοφῶν ἀγῶνα λέγει. Gloss. Lat. Ms. Agonia. Alacritas, Vigor. Εὐριπ. δὲ Τρωάσι πόλεμον, sic et Herod. 9, 62 (=63.) Πρὸς γὰρ ὁπλίτας ἐόντες γυμνήτες, ἀγῶνα ἐποיעύντο, ubi ἀγῶνα Prælium vertunt. Locus vero Eurip. est Troad. 1003. ἦν δὲ δοριπετὴς ἀγωνία, Bellicum certamen." Albert. "Ælian. H. A. 4, 1. Pro ἀγών, 2, 41. Pind. Olymp. 2, 93. (Τὸ δὲ τυχεῖν, Πειρώμενον ἀγωνίας, Παραλύει δυσφρόνων.) Eurip. Hec. 314. Wakef. ad Hes. marg. Locus est: Στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία. Ubi Schol. a Matth. edita: "Ἀγωνία ἄθροισις, συναγωγὴ, συναξίς. Fl. 21. 59. Ἀγωνία βία. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φόβος. Fl. 59. Gu. a m. sec. Ἀγωνία ἀγών. Ἀγών λέγεται ἡ μάχη, ἀγωνία δὲ, adde ὁ, φόβος ἀστοχίας γινομένου τινὸς πράγματος. Καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γίνεται ῥῆμα ἀγωνίζομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου ἀγωνιῶ. Κατὰ δὲ Ἀπτικοὺς λέγεται ἀγωνία καὶ ὁ ἀγών, ὡς ἐνταῦθα. (Ἄμιλλα, ἡ φόβος, βία, ἀνάγκη. Gu." Bekkeri Συναγ. Δεξ. χρῆσ.: Ἀγωνία Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνι. Thom. M.: Οὐ μόνον ἀγών, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία, καὶ ἀγωνισμός. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἐβδόμῃ. Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμός πρὸς ἀλλήλους. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ. Δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, καθάπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ: καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ, οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους. "Pergit hic Cod. A. Ἐκ δὲ τῆς ἀγωνίας ταύτης τὸν ἀγῶνα δηλούσης καὶ ἡ ἀγωνία, ἡ γοῦν ὁ φόβος, παρήχθη." Stæber. "Πλάτων ἐν Γοργίᾳ, p. 456. d. (ubi legitur ὥσπερ pro καθάπερ.) Ἀγωνία, Plato 2, 145. c. Lib. 2. de Rep. p. 374. a. ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία. T. 3. Timæo p. 19. b." Valck. not. ad Thom. M. Hesychius: Ἐν ἀγωνίᾳ ἐν μερίμνῃ. "Luc. 22, 44. ubi Pricæus: 'Pro ἐν μερίμνῃ melius forte ἐν ἀδμονίᾳ dixisset. Vide Matth.' Addo Joseph. A. J. 11, 8. p. 580. Ἦν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ δέει. Schol. Apoll. R. 3, 471. ἐόλητο expl. ἐτετάρακτο, καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν." Albert. "Si glossa pertinet ad Luc. 22, 44. non satis apta explicatio est. Exprimitur enim ibi summa anxietas, et quædam veluti lucta mentis. Unde Pricæus ad h. l. putat melius dixisse Lexicographum ἐν ἀδμονίᾳ." Ernest. Gloss. SS. Hes. Cf. Schleusner. infra. "Ἀγωνία, Angor, Anxietas, 2 Macc. 3, 14. 16. 19. Hesych. Ἀγωνία ἀγοραία, καὶ ἡ θλάσις, καὶ ἡ παλαιστρά. Εὐριπίδης δὲ Τρωάσι πόλεμον. Guietus hic pro θλάσις leg. suspicatur τλάσις s. τλήσις. Sed, si vox corrupta, malim ἀθλησις reponere. Nam in Etym. M. ἀγωνισμός, qui idem est ac ἀγωνία, exponitur etiam ἡ ἀθλησις, Certamen, et ἀθλεῖν Hesychio alibi est ἀγωνίζεσθαι, Certare." Biel. Thes. Excerpta e Nicephori Gregoræ Grammatica ap. Matthæi Gloss. Gr. Min. 1, 5.: Κυρίως ἀγωνία καὶ ἀγών ὁ τόπος λέγεται, ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο οἱ ἀθληταὶ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ κυκλοτερές, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν γωνίαν, εἰς τύπον δὲ τούτου καὶ στέφανοι κυκλοτερεῖς τοῖς νικῶσιν ἐπετίθεντο. Hermannii Fragm. Lex. Gr. 329.: Ἀγωνία δὲ, φόβος ἀποτυχίας φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν ἀγωνιῶμεν: 340. Ἀγωνία ὁ ἀγών, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ λύπη, ἀφ' οὗ καὶ ἀγωνιᾶν ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι. Andronicus R. Περί Παθῶν: Ἀγωνία δὲ, φόβος διαπτώσεως, ἡ φόβος ἥττης, (cf. Zonar. Ἀγωνία φόβος πτώσεως ἡ ἥττης, Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 178. Ἀγωνία δὲ, φόβος διαπτώσεως, καὶ ἐτέρως, φόβος ἥττης. "Verba, καὶ ἐτέρως φόβος ἥττης, e glossemate orta esse suspicari licet. Apud Diog. ἀγωνία est φόβος ἀδήλου πράγματος." Heeren.) ἡ φόβος *ἐμποιητικὸς ἐναντίων ἐλπίδων, περὶ ὧν ἔρεξιν σφοδρὰν ἔχουμεν. Etym. M. Ἀγωνία ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος κατιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς φόβου. Οὕτως Ὁρίων. Cf. Zonar. Ἀγωνία φόβος πτώσεως, ἡ ἥττης, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπίεναί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ φόβου. J. Poll. 3, 141. Καὶ ἀγωνία, παρὰ Ἰσοκράτει, (Evag. Laud. 2, 272. Οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες.) 142. Καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα, ἀγών καὶ ἀγωνία, καὶ σεμνότερον εἶποις ἂν, ἀγωνία γυμνικαὶ, καὶ ἀγωνία Διονυσιακαί. Glossæ: Ἀγωνία Solicitudo, Satago.]

["Ἀγωνία, ap. Gr. scriptt. proprie est vocabulum gymnicum de veterum luctationibus et concertationi-

bus usurpatum, quod constat e Polluce inter complures voces gymnicas et hanc recensente, 3, 141. 142., adeoque partim Certamen notat, ut sit i. q. *ἀγων* et *ἀγωνισμα*, quibus verbis Phavor. et Suid. explicant, Xenoph. K. Π. 2, 3. 5. Aelian. V. H. 2, 41. 9, 5.; partim Angorem, Timorem animique aestuationem ejus, qui est in certamen descensurus. Etym. M.: *Ἀγωνία ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος κατιέναι*. Deinde vero est vox media et ad Omnem vehementem affectum motum, vel ob gaudium, vel ob metum et tristitiam transfertur. In N. T. vero est simpliciter Angor, Perturbatio animi, quæ est e metu instantis periculi. Luc. 22, 44. *Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ*, Et angore correptus. Syrus usus est h. l. voce *الاضطراب*, quæ simpliciter Timorem, Terrorem, Pavorem notat. 2 Macc. 3, 14. 16. 17. Demosth. de Cor. 11. *Ἦν δὲ (imo, οὕτω δ' ἦν ὁ) Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ*. Joseph. A. J. 6, 6. 2. 11, 8. 4. *Ἦν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ δέει*. Etym. M. *Ἀγωνία* καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς φόβου. Male igitur Intt. ad locum Lucæ laudatum per Angorem et motum animi cum morte luctantis explicarunt, quam emphasin Gr. lingua ignorat. Eleganter de h. v., pariter ac de v. *ἀγῶν*, exposuerunt Irmisch. ad Herodian. 2, 3. 13. et Wetsten. ad Luc. 1, 1." Schleusner. Lex. in N. T.]

[*Ἀγωνία*, Trepidatio, Formido de futurorum eventum. *οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ*, 236. Contentio, *Ἀπασαν ὥντο δεῖν ἀγωνίαν ἐκτῖναι*, Nihil sibi ad contentionem esse reliquum faciendum, 1398. I. q. *ἀγών*, *Ταύτην τὴν ἀγωνίαν ὡς καλὴν προείλου*, Quam præclarum et splendidum hoc sit genus certaminis, in quo tu tibi delegisti, ut elaborares, 1408." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Pseudo-Longin. 19.: *Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ οὐδὲν ἦττον κατεσπενσμένα, φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ συνδιωκούσης*. Vertitur Contentionis speciem. In Indice est: *Ἀγωνία*, Anxietas, 19, 2. 22, 4. (*Πολλάκις γὰρ τὸν οὖν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μεταξὺ, ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεικουῖαν τάξιν, ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθεν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτῶσει, καὶ συναποκινδυνεύει ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναγκάσας, κ. τ. λ.*)" *Toup. Opusc.* 1, 245. ad Xenoph. Ep. 227. Valek. Diatr. 220. Zeun. ad Xenoph. K. Π. 206. Wakef. S. C. 1, 72. Charit. 548. 641. ad Troad. 1003. Jacobs. Anim. 54. 249. Diod. S. 2, 171. Dionys. H. 5, 268. Philostr. 54. Boiss. Plato Gorg. p. 34. Conf. cum *γωνία*, ad Pausan. 415." Schæf. Mss. *Clem. Alex.* 273. Dio Ch. 1, 518." Wakef. Mss.]

[*Ἀγωνία*, Πλήρης ἀγωνίας, Anxietatis plenus, 8, 21, 2. *Ἐκπληκτικὸν καὶ παραστατικὸν ἀγωνίας, Terrorem, Metum, Anxietatem, Horrorem incutiens*, 3, 43, 8. 18, 8, 1. *ἐν ἀγωνίᾳ leg.* videtur 4, 56, 4. *pro ἐν ἀγῶνι*. Vide *Ἀγών*. Mendose *ἀγωνίας* vulgo legabatur 7, 10, 5. *pro ἀναγωγίας*. Et pariter corrupte *ἀγωνίας* 10, 24, 3. *pro ἀγωγὰς*, quod restituimus." Lex. Polyb.]

[* *Διαγωνία*, Contentio. Max. Tyr. 1, 1. (*Ὁ γὰρ λήξει τοῖς σοφισταῖς πρόφασις λόγων, καὶ διαγωνίας, καὶ ἔριδος*.)" Wakef. Mss.]

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ, Trepidationem aut Angorem afferens, s. habens, *ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν*. Soph. Ajace (194.) *ὅπου μακράωνι Στηρίζει ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ*, ubi tamen *ἐναγωνίῳ* posse significare tradidit Demetr. Triclin. Alter autem Schol. priorem deductionem sequitur ex *ἀγωνία*. [Demetr. Triclin. *Ἀγωνίῳ* ἡγουν *ἐναγωνίῳ*, ἐνταῦθα γὰρ διατρέβοντες τοῖς Τρωσὶ πολεμοῦμεν. *Ἡ ἀγωνίῳ, τῇ ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιοῦσῃ σχολῇ καὶ διατριβῇ, διὰ τὸ εἰς μῆκος τοσοῦτον τετάσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑποψίαν πᾶσιν ἡμῖν εἶναι τοῖς Ἕλλησιν ἐκ τούτου, ὡς οὐ παλινοστήσομεν οἰκαδε*. Schol. *Ἀγωνίῳ σχολᾷ* *ἀγωνίαν ἐμποιοῦσῃ ἀνέσει*. *Malim ἀγωνίων σχολᾷ*, Otio a præliis, a recto *ἀγωνία*, Prælium. Loqui videtur Auctor de induciis tum tenporis pactis ad rite procurandam mortuorum sepulturam: v. Q. Calabr. 4." Musgr. *Ἀγώνιος σχολῇ* h. l. est Molestum otium." Erfurd.]

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Pavidus. Apud Basil. 94. *ἐντρομον*

et *ἐναγώνιον* pro eodem poni scribit Bud.; qui tamen miscet cum *ἐναγώνιος* significante Compositum vel Accinctum ad certamen: at ego ad *ἀγωνία* referendum putavi. [*Ἐναγώνιος* deducitur ab *ἀγωνία*, quod Trepidationem, Angorem, Timorem significat, *ἐναγώνιος* est Anxius, Sollicitus, Pavidus. Hujus inprimis significationis exempla, utpote parce a Lexicographis allata, diligenter observanda. Chrysost. Homil. 2. in 2 ad Cor., *Διὰ παντὸς ἐναγώνιον εἶναι χρὴ τὸν βίον ἡμέτερον*, Vitam nostram in perpetua cura et solitudine esse oportet. Homil. 42. in 1 ad Cor., *Ἐντεῦθεν ἐναγωνίους ποιεῖ*, Hinc sollicitos et anxios reddit: non, ut Interpres, Ad decertandum paratos reddit. Homil. 3. de statutis: *Ὁ εἰπὼν κακῶς, ἐναγώνιος λοιπὸν ἐστίν, ὑποπτεύει, καὶ δέδοικε, μετανοεῖ, καὶ κατεσθίει τὴν ἑαυτοῦ γλῶτταν, δεδοικὼς καὶ τρέμων*, Detrahens continenter anxius est, suspicatur, et timet, pœnitentia ducitur, et linguam suam mandit, timens et contremiscens. Et Homil. 16. de statutis: *Ὅταν ἐπὶ τῆς τραπέζης κατακείμενος ἀναμνησθῇς τῆς ῥήσεως ταύτης, ἀποπηδήσῃ ταχέως τῆς μέθης καὶ τῆς ἀδωφαιίας, μαθὼν διὰ τῆς λέξεως ταύτης, ὅτι ἐναγωνίους ἡμᾶς εἶναι χρὴ*, Cum ad mensam discumbens, sententiæ hujus, quæ legitur 2 Cor. 4, 7. memineris, statim ab ebrietate crapulaque resilies, ubi didiceris ex hac sententia, quod anxios et sollicitos nos esse oporteat. Idem in Psal. 8. *Ἐναγώνιον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον*, Homini metum incutit. Et Homil. 45. in Jo. p. 743. Cur Deus ultimi judicii diem nobis occultum esse velit: *Τοῦτο οὕτως ψκονόμεσεν ὁ Θεός, ἵνα διὰ παντὸς ὤμεν ἐναγώνιοι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀσφαλείᾳ μὴ θαρρόμεν*, Id propterea ita dispensavit, ut semper anxii atque solliciti simus, et ne in ipsa quidem securitate sine metu vivamus. Gemina sunt, quæ Idem de incerta nobis hora mortis scribit Homil. 36. t. 5. p. 237. *Ἀδελον τὸ μέλλον, ἵνα ἐναγώνιοι διηνεκῶς ὤμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀποδημίαν εὐτρεπεῖς ἐκείνην*, Futurum incertum est, ut semper anxii atque solliciti, et ad migrationem istam parati simus. Iterum Homil. 8. in Ep. ad Philipp. ad c. 2, 12. p. 46. *Ἐπειδὴν δὲ εἶπε, Μετὰ φόβον καὶ τρόμου, καὶ ἐναγωνίους ἐποίησεν, ὅρα πῶς παραμυθεῖται τὴν ἀγωνίαν*, τί γὰρ φησιν; *Ὁ Θεός ἐστίν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας*, Quoniam vero dixit, Cum timore et tremore, ac sollicitudinem iniecit, vide quomodo illam mitiget. Quid enim inquit? Deus est, qui operatur in vobis et velle, et operari pro bona voluntate." Suicer. Thes. Eccl.]

¶ *Ἀγωνιάω*, f. *άσω*, p. *ακα*, Certo, *ἀγωνίζομαι*, ap. Isocr., teste Suida.

Ἀγωνιᾶν, Anxium esse, Dolere vel Angi metu, ut scribit in Lexico Budæus, citans hunc Plut. locum in Cæsare, *Ἐφ' ᾧ λέγεται μὴ φαινομένῳ μὲν ἀγωνιάσαι, σωθέντος δὲ καὶ παραγενομένου πρὸς αὐτὸν, ἡσθῆναι*, Doluisse tanquam ob mortuum, vel Sollicitus et metuens ei fuisse. Et in Demetrio (17.) *Ὡς εἰκὸς ἐστὶ διακεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν πραγμάτων τηλικούτων ἀγωνιώντας*. Item *Ἀγωνιᾶν*, Vereri, Timere, cum accusativo. Polyb., *Ἀγωνίων τὴν τῶν ὑπεναντίων ἐφοδόν*. Hactenus Bud. Notandum est autem *ἀγωνιᾶν* dici etiam eum, qui alioqui metu vacuus sit, ut apparet ex hoc Aristot. loco. Rhet. 1, (9.) *Καὶ περὶ ὧν ἀγωνιώσῃ, μὴ φοβούμενοι, (καλὰ ἐστὶ) περὶ γὰρ τῶν πρὸς δόξαν φερόντων ἀγαθῶν τοῦτο πάσχουσιν*, Honestæ sunt etiam ea de quibus agonia percelluntur, metu carentes; nam de bonis, quæ ad gloriam tendunt, sic animo afficiuntur. Idem libri ejusdem Rhet. 2. *Ἀλλὰ δεῖ τινα ἐλπὶδα ὑπεῖναι σωτηρίας περὶ οὗ ἀγωνιώσῃ*. Damascenus, receus quidem auctor, sed veteres, ut opinor, secutus, *Ἀγωνία, φόβος διαπτώσεως, ἡγουν ἀποτυχίας*, φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν τῆς πράξεως, ἀγωνιῶμεν. [Vide auctores, quos iu *Ἀγωνία* citavimus.] Dicendum igitur puto *ἀγωνιᾶν* duobus modis usurpari: noununquam simpliciter pro Timere, et tum non solum accusativo jungitur, ut in superiore exemplo Polybii, sed et infinitivo, ut ap. Eund., *Τὰ μὲν ἡγώνια λέγειν τὸ φαινόμενον*. Item cum subjunctivo, præfixa particula *μὴ*, ut ap. Eund. *Ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς*. Nonnunquam vero significatur Anxium esse ob dubitationem de eventum rei alicujus,

non tam ne malum aliquod nobis accidat, quam ne bonum aliquod speratum non eveniat, aut ne voti compotes esse non possimus. Brevius, ἀγωνιᾶν esse Æstulare dubitatione de sperato bono. Sic et ἀγωνίαν, cum ἀπὸ τοῦ φόβου distinguitur, Æstulantem dubitationem de sperato bono intelligemus, sequendo definitiones paulo ante expositas. Sed et Æstum vel Æstuationem simpliciter interpretari poterimus non male, cum vehementissimum quendam metum declarare voluerimus. Qui autem ἀγωνίαν reddunt Angorem, videntur voce quidem significatissima uti; sed ἀγωνία existimo esse aliquid magis repentinum quam Angorem. Nec vero prætermittendum est quod tradit Gr. quidam Grammaticus, Qui timent ne excidant eo quod cupiunt, i. e. Ne non assequi possint, dicuntur ἀγωνιᾶν, ut Hector cum Achille pugnaturus: nam alii, qui solum spectatores erant, modo non tremebant; at ille, cum in ipso periculo constitutus esset, duntaxat agonia percellabatur, utpote magna animi fortitudine præditus. || Hesychius præterea ἀγωνιῶ explicat κινδυνεύω, Periclitor. || Passivum

Ἀγωνιόμαι, ὤμαι, idem valet, quod quædam exemplaria habent in loco Aristot. modo citato e Rhet. 1.; nam pro ἀγωνιῶσι legitur in illis ἀγωνιῶνται. [Ἀγωνιῶ κινδυνεύω. Hesych. Ubi Is. Voss.: "Schedæ Basilicæ, Ἀγωνιῶ, τὸ φοβοῦμαι. Phot. in Lex. κινδυνεύω explicat. Utrumque exhibet Suid. Cf. Gloss. (Ἀγωνιᾶ) Satagit. Ἀγωνιᾶν Trepidare. Ἀγωνιῶντα Suspensum." Albert. Hesych.: Ἡγωνίασεν ἐφοβήθη. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωνιᾶν ὀρέγεσθαι, οὐ μόνον τὸ ἀγωνιζεσθαι. Ἀγωνιῶ κινδυνεύω. Harpocr.: Ἀγωνιᾶν τὸ ἀγωνιζεσθαι. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Ἀγωνιῶντες ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. "Ἀγωνιᾶν, in significatione verbi ἀγωνιζεσθαι, ap. Isocr. in Or. de Antidosi. Itidemque ἀγωνιῶντες, significans ἀγωνιζεσθαι, ap. Eundem in Paneg. Hæc Harpocr.; sed omittere non debuit, poni itidem nomen ἀγωνία, unde factum est v. ἀγωνιᾶν, pro ἀγων, et quidem ap. eundem oratorem in Evagoræ Encomio. Nam ibi plurale ἀγωνίας legimus, pro ἀγῶνας, i. e. Certamina, p. 1, Οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Digna autem fuerunt ἀγωνία et ἀγωνιᾶν, quorum hæc significatio notaretur, cum jam hæc obsolevisset, et aliam accepissent." H. Steph. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωνιᾶν Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζεσθαι. Ἀγωνιῶντες ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός. Phot.: Ἀγωνιᾶν Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζεσθαι, καὶ ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός. Zonar.: Ἀγωνιᾶν ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζεσθαι. Οὕτως Ἰσοκράτης. Sed in neutra harum Orationum reperitur v. ἀγωνιᾶν, ut recte monuit Corai. ad Isocr. 2, 146. atque ex eo Schleusnerus. "Auger. Præf. ad Isocr. p. ix. ('E Lex. Harpocr. decem Oratorum auxilii nonnihil assumimus, ut multa explicaremus et emendaremus nonnulla. Omnes fere locos, quos ille citat et explicat, accurate exscriptos, vel in ipso textu inter Notas, vel in Gr. Indice, retuli. Sunt quædam locutiones et verba, quæ Idem annotat tanquam quæ compareant in Orationibus Isocr. nunc extantibus, quæ tamen nullibi comparent. Exempli causa, ἀγωνιᾶν pro ἀγωνιζεσθαι, et ἀγωνιῶντες pro ἀγωνιζόμενοι, alterum in Or. de Antidosi, alterum in Panegyrico, comparere affirmat. Mihi tamen orationem utramque pluries et attentius legenti, neque hæ ipsæ voces, neque harum vestigia, occurrerunt. Quod miror effugisse H. Stephanum, ipsius Isocr. editorem, et multos Lexicographos, qui non videntur dubitare quin prædictæ vv. ap. Isocr. reperiantur.") Schæf. Mss. Suid.: Ἀγωνιᾶν Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζεσθαι. Ἀγωνιῶ κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. Πολύβιος (1, 20, 6.) Πολλὰ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς δυνάμεις. ("In prioribus Edd. pessime legitur Περσικὰς, ejus loco non solum ex 2 Mss. sed etiam e Polybio, πεζικὰς reposui. Eodem mendo priores Edd. Suidæ laborant in v. Τριάριοι, ubi Περσικῶν pro πεζικῶν legitur. Ceterum Casaub. cum nesciret, unde h. l. depromptus esset, corrupta Suidæ lectione deceptus,

verba ista Polybii de Perseo, Rege Macedonum, accepit, quem errorem recte notavit Jac. Gronov. Nott. ad Fragm. Polybii, a Casaubono collecta, p. 455." Kust.) Καὶ ἀγωνιῶν, δεδιώσ. Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα, (3, 78, 1. In v. Ἀθεσία legitur minus recte: Ἀθεσίαν * παραβασίαν. Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς καὶ ἐπισειομένας.) Ἡγωνία δὲ, μὴ τοὺς στρατιώτας ἐπιλείπη τὰ ὥσωνια. Καὶ ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, Ἰσοκράτης. Zonar.: Ἀγωνιῶντες, (1. Ἀγωνιῶντες) ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Ἀγωνιῶ τὸ κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. Ἀγύβιος (1. Πολύβιος) Πολλὰ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς παρατάξεις καὶ δυνάμεις. Ἀγωνιῶν δεδιώσ. Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν καὶ τὰς βουλὰς, (1. ἐπιβουλὰς,) τὰς περὶ τὸ σῶμα. "Pro παρατάξεις Cod. K. περὶ τάξεις. Sed mirum, unde illa vox irrepserit. Nam ap. Polyb. legitur tantum τὰς πεζικὰς δυνάμεις. Sine dubio Schol. vocem δυνάμεις voluit explicare alio verbo, Polybio usitato. Utitur is enim nonnunquam vocem παράταξις pro Acie, v. c. 15, 12, 3." Tittm.]

["Ἀγωνιάω, Valde vereor. Cum accus. Timere aliquem, vel aliquid. Πόλεις ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς δυνάμεις, 1, 20, 6. ἡγωνία τὸ συμβησόμενον, 1, 44, 5. ἀγωνιῶν τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, 3, 78, 1. ἀγωνιῶν, perperam olim ἀγανακτῶν, τὸν * ἐπιτωθασμόν τῶν ὄχλων, 3, 80, 4. τοὺς Αἰτωλοὺς ἡγωνίων, 10, 41, 2. ἀγωνιῶντες οὐδένα, Timentes neminem, 30, 5, 9. ἡγωνία τὸν ἐκπλοῦν, Timebat profectionem, Verebatur proficisci, 16, 24, 2. Cum præpos. περί. Περὶ τῆς κατ' Αἴγυπτον ἡγωνίων ἀρχῆς, Timebant Ægypti regno, Soliciti de eo erant ne invaderetur, 5, 34, 9. περὶ σφῶν αὐτῶν, Sibi ipsis timebant, De se erant solliciti, 2, 6, 8. Sequente conjunct. μὴ cuius subjunct. ἀγωνιῶν μὴ πιστευθῇ (ταῦτα) παρὰ τισιν, Veritus, ne fidem hæc ap. nonnullas invenirent, 3, 9, 2. 1, 10, 6. n. 1, 31, 4. 1, 66, 8. 18, 22, 4." Lex. Polyb.]

["Ἀγωνιάω. Charit. 130. Ind. ad Diod. S. s. v. ad Diod. S. 2, 422. Boissonad. in Philostr. 605. ('Heliodor. 2, 18. p. 75. Ἀποδεδιῶντα δὲ πρὸς ταῦτα τὸν Κνήμωνα θεασάμενος ὁ Θεαγένης' καὶ γὰρ φράζων τὰ λεχθέντα πρὸς τοῦ Αἰγυπτίου δήλου ἦν * ὑπεραγωνιῶν' σὺ δὲ, ἔφη, τὴν μὲν γνώμην ἐρῶμένος τις ἄρα ἦσθα, τὸ λῆμα δὲ ἀσθενέστερος. Quæ descripsi longiora, ut indicandæ locus esset Platonicæ imitationi Charm. T. 5. p. 125. Bip. Ὁ Κριτίας δήλος μὲν ἦν καὶ πάλαι ἀγωνιῶν.) Act. Traj. 1, 85. Zeun. ad Xenoph. K. Π. 206. Wakef. S. C. 1, 72." Schæf. Mss. "Longus 2. p. 92. Ἀποθανεῖσθαι μηκέτι μενούσης χλῆος λέγων. Pro μενούσης corrigo νεμούσης, quem errorem etiam admissum arbitror 4. p. 108. Ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ χλῇ συνέμενε. Lego συνέμενε. Bernard. ad Synes. de Febr. 42. Alciph. 2, 3, 98. 3, 59, 26. "Πάνυ ἡγωνία, Polyb. Una ea cura agebat, Liv. 2. p. 515. n. 3. Plato Amatoribus 133. a. alter videbatur mihi ἀγωνιᾶν amator: Protogora 333. e. videbatur mihi ἥδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν in disputando: Lyside 210. e. ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον. Epist. Socr. p. 68." Valck. Mss. Aristot. Probl. 27, 3. 27, 10. 27, 11.]

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, pro Trepidator, Formidator, ponitur ap. Diog. L., ut notat in Lexico Bud.: hunc, ut opinor, locum intelligens, qui est in Menedemi Vita, Ἐπεὶ δ' ἤψατο τῆς πολιτείας, οὕτως ἦν ἀγωνιάτης, ὥστε καὶ τὸν λιβανωτὸν τιθεὶς διήμαρτε καὶ τοῦ θυμιατηρίου. [Est 2, 131. "Suspectum alicui possit esse v. ἀγωνιάτης, utpote ejus usus nullum aliunde exemplum afferatur; sed utrobique scriptum est in omnibus vett. Codd. Ejus autem a v. ἀγωνιᾶν origo manifesta est. Interpres tamen priore in loco, (Ἀγωνιάτης μέντοι, φασίν, ἦν ἄλλως καὶ φιλόδοξος.) Ignominiae metuens: in posteriore, Anxius atque sollicitus. At Bud. Trepidator, Formidator." H. St. "Ἀγωνιάτης, Timidus, Anxius, Subvirecundus. Suid. Ἀγωνιῶν δεδιώσ." Menag. * "Ἐξαγωνίας, Arat. Schol. 147." Wakef. Mss. Sed ibi nihil tale reperimus.]

[*Ἀγωνιάσις, ἡ, Trepidatio. Gl.]
Διαγωνιάω, Valde anxius sum, præpositione διὰ vim τοῦ ἀγωνιῶ augente. Citatur ex 2 Macc. 3.

διαγωνιώντες pro Trepidantes. ["Διαγωνιάω, In agone versor, Valde anxius sum, 2 Macc. 3, 21." Biel. Thes.] Item Διαγωνιάω μὴ, Vereor ne, unde διαγωνιάσαντες ap. Suid., quod exponit εὐλαβηθέντες, i. e. Veriti, in hoc, quem ex innominato Auctore affert, loco, Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ *προητῆσθαι δόξωσι καταπεπλήχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξήγον ἅμα φωτί. [Vide quæ de hoc Polybii loco scripsit Tittmann. in Διαγωνίζομαι citatus. "Diod. S. 2, 374. ad 469." Schæf. Mss. "Διαγωνιάω, Valde timeo, cum μὴ et subjunct. 3, 105, 5. 4, 10, 3. 10, 38, 10. 11, 32, 5. Cum accus., Διαγωνιάσας τοὺς Ῥωμαίους, μὴ κύριοι γένωνται, 3, 102, 10. sed et id ipsum, recte si spectes, vix differt a superiori constructione; nam idem valet ac διαγωνιάσας μὴ οἱ Ῥωμαῖοι κύριοι γένωνται." Lex. Polyb.]

[* Προσαγωνιάω, Ardeo cupiditate certandi. Artemid. 1, 48. Μόνοις δὲ τὸ ὄναρ τοῦτο δρομεῦσι συμφέρει, ὅταν προσαγωνιώντες ἴδωσι, θάττον γὰρ καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκ πυρὸς ἀρπάσουσι τὰ σκέλη. "Sic exhibet Cod. B. quem amplexus sum. Προσαγωνιάω est Arde- B re cupiditate certandi, currendi. Itaque aptius pulcriusque sequuntur verba, θάττον γὰρ—ἐκ πυρὸς ἀρπάσουσι τὰ σκέλη. Antea legebatur, δρομεῦσι δὲ συμφέρε, ὅταν πρὸς ἀγῶνα ὄντες κ. τ. λ." Reiff.]

Συναγωνιάω, Una cum alio anxius sum, Anxietatis alicujus vel trepidationis participes sum, aut socius. Plut. de Socr. Dæmonio, Αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιώντας εὐχεσθαι καὶ κύκλῳ παρῆναι. ["Συναγωνιάω, Simul angi, s. Molestiarum alterius participem esse, 6, 359. 361, 2. συναγωνιάω καὶ σπονδάξειν ὑπὲρ ἀλλήλων, 7, 896. 8, 319." Ind. Gr. in Plut. Mor. "Heyn. Hom. 8, 437. ad Char. 343." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 101." Wakef. Mss. "Συναγωνιάω, Una timere, Timere cum altero, Timere suis. Τῶν μὲν ἰδίων, dum Rhodanum fluvium trajiciunt Pœni, συναγωνιώντων καὶ παρακαλούντων μετὰ κραυγῆς, 3, 43, 8. n. Sed ibi Casaub.: Cum et suos Pœni acclamationibus faustis adjuvarent, voceque alta adhortarentur. Sic et Ernestus συναγωνιάω Adjuvare interpretatur. "Sed pro συναγωνιώντων," ait, 'ibi scr. συναγωνιζόντων, ut habet Ed. pr. Bas. et Ms. August. Ceterum, verbum sic dici, non abhorret ab analogia, cum et αγωνιάω pro Certare dixerit Isocrates, auctore Suida, et αγωνία pro ἀγὼν dicatur.'" Lex. Polyb. "Συνηγωνιών, Cum illo mœrebam, ad Att. 5, 12. ('Cui quidem valde συνηγωνιών.')" Ernest. Clav. Cicer. Diodorus Sic. 615. a. Ed. Rhod.]

[* Υπεραγωνιάω, Ultra modum trepido. Demosth. 1410. Ὁρῶν αὐτῶν ἐνίους καὶ μηδεὶς δεινοῦ παρόντος ὑπερηγωνιακός. "Joseph. 715, 18." Wakef. Mss. "Boissonad. in Philostr. 605. (in Ἀγωνιάω citatus.')" Schæf. Mss. "Hierocl. 152. Ed. Lond. Joseph. A. J. 16. p. 792." Scott. App. ad Thes.]

† Ἀγωνιάζω, pro αγωνιάω, in VV. LL. legitur: ididem Ἀγωνιάζομαι, pro αγωνίζομαι, e Philostr.

ἈΔΡΟΣ, οὗ, ὁ, (ἀ, ὄν,) a Suida et Hes. exp. Multus, Magnus, Abundans, Opulentus, Crassus. A Gaza quibusdam locis Crassus redditur. Gellius 7, 13. ait tres characteres esse, i. e. tria dicendi genera, ἄδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: i. e., ut interpretatur, Uberem, Gracilem, Mediocre. Apud Herod. 1, (17.) καρπὸς ἄδρὸς exp. Fruges adultæ. Ἀδρὸν δένδρον, ap. Diosc. 1., Crassa arbor, ut Hermolaus: Dura arbor, ut Ruellius: Speciosa et fortis, ut Marcellus interpretatur, annotans ἄδρὸν significare εὐτραφές, Pingue et feliciter nutritum, ex eoque, Cum decore validum et forte. Sumit autem Marcellus hanc expositionem ab Hesychio, qui ἄδρότερον comparativum ab ἄδρὸς, exponit μεῖζον, εὐτραφέστερον. Apud Plut. ἄδρὸς aperte Magnum significat; nam opponitur μικροτέρῳ, in Lycurgo, Ἐπιτάσσει δὲ τοῖς μὲν ἀδρόις ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Sed et ap. Athen. 6, (253. b.) copulatur μέγας et ἄδρὸς. Idem Plut. Solone (1, 315.) πῦρ ἄδρὸν appellat Ignem validum. Ælianus ap. Suid. ἄδρὸν μισθὸν vocat Magnam mercedem, i. e. Amplam. Apud Aristoph. autem ἄδρὸς πόλεμος Magnum bellum: accipiendum Magnum pro Acri s. Vehementi. Ἀδρότερος explicatur etiam Ha-

bitior; et ἄδρότερον δαιτῆν, Liberalius et largius cibare, Galen. Ceterum ἄδρὸς Etym. exponit χονδρὸν, derivans ab ἥδω, Delecto, nam, inquit, ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, Delectamur magnis et χονδροῖς; Accipit autem χονδρὸν pro Crasso, ut opinor. Gallicum nostrum Dru hinc originem habere existimo.

Ἀδρὸς, ad animum translatum. Athen. 6. (l. c.) μέγας καὶ ἄδρὸς τὴν ψυχὴν. Isocr. Panath., Τοῖς ἀδρότεροις αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίσιον εἶναι δοκοῦσι. Sed et cum dicitur χαρακτήρ ἄδρὸς, Character uber, Gell. interpr. est metaphora ad res ad animum pertinentes.

[* Ἀδρὸν, Amplum, i. q. τὸ περιττόν, der volle, starke Ausdruck, præsertim ob numeri quandam amplitudinem. Longin. 40, 4. (Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης· εἰ δὲ πον Τύχοι, περίε εἰλῆας εἰλῆχ' ὁμοῦ λαβὼν Γυναικα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεὶ· ἐστὶ μὲν γενναῖον καὶ τὸ λῆμμα, ἀδρότερον δὲ γέγονε τῇ τὴν ἀρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, μηδ' οὖν ἐν * ἀποκυλίσματι φέρεσθαι, ἀλλὰ στηριγμούς τε ἔχων πρὸς ἄλλα τὰ ὀνόματα καὶ * ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.) Proclus in Chrestom. ap. Phot. Cod. 139. tria dicendi genera statuit, τὸ ἰσχνόν, τὸ ἄδρὸν, τὸ μέσον. Contrarium τῷ ἄδρῳ vitium est τὸ σκληρόν καὶ ἐπηρμένον, Haerte, Bombast. (Locus integer est: Τὸ παρὸν βιβλίον διαιρεῖται εἰς δ'· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λέγει, ὡς αἱ αὐταὶ εἰσὶν ἀρεταὶ τοῦ λόγου καὶ ποιήματος, παραλλάσσουσι δὲ ἐν τῷ μάλλον καὶ ἥττον· καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος, τὸ μὲν ἐστὶν ἰσχνόν· τὸ δὲ, ἄδρὸν· τὸ δὲ, μέσον· καὶ τὸ μὲν ἄδρὸν, ἐκπληκτικώτατόν ἐστι, καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα, καὶ ποιητικὸν ἐμφαίνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνόν, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ * φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδίδκει· ἐξ ἀνεμμένων δὲ μᾶλλον συνήρηται· ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς γοεροῖς ἄριστά πως ἐφαρμόζει. Τὸ δὲ μέσον, καὶ τοῦνομα μὲν δηλοῖ, ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν· ἀνθηρόν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἐστὶ πλάσμα, ἀλλὰ * συνεκφέρεται καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις· ἀρμόζει δὲ τοπογραφίαις, καὶ λειμῶνων καὶ ἀλσῶν ἐκφράσει. Οἱ δὲ τῶν εἰρημένων ἀποσφαλέντες εἰδῶν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἄδρου, εἰς τὸ σκληρόν καὶ ἐπηρμένον ἐτράπησαν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσχνου, εἰς τὸ ταπεινόν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου, εἰς τὸ ἀργόν καὶ ἐκλελυμένον. Cf. Plut. in Homeri Vita c. 72. T. 5. p. 751. Wytttenb. 4to. Ἐπεὶ δὲ καὶ χαρακτήρες εἰσὶ τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἄδρὸν, τὸ δ' ἰσχνόν, τὸ δὲ μέσον λέγεται. De his rebus v. Nunnes. et Schottus ap. Gaisford. 404—7.) Auctor Συνοπτ. Παρ. p. 4. qui tria genera scribendi appellat χαλαρόν, ἄδρὸν, καὶ μέσον, mox ita: Ἀδρὸς δὲ, καὶ σύντονος, ὁ ἐγκατάσκευος, καὶ πυκνοτέραις κεχρημένος ταῖς ἀποδείξεσιν, προσφυῆς τῷ δικανικῷ εἶδει τελῶν. Eodem modo Fortunat. Rhet. p. 73. Pith. (=94. Capperon. 'Ἀδρὸν uniforme est? non; nam est aut ἀνθηρόν, aut αὐστηρόν. Ἀδρῷ quod est contrarium? tumidum et inflatum. Ἰσχνῷ uniforme est? non; nam aut est severius aut floridius. Ἰσχνῷ quod est contrarium? aridum ac siccum. Μέσον uniforme est? non?—quæ hæc sequuntur verba, corrupta sunt, et nihil sensus habent.')" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Ἀδρός. Hesych. Ἀδροί· πλούσιοι. ("Sic ap. Job. 29, 9. Interpretes ap. Orig. οἱ ἄρχοντες, et 4 Reg. 10, 6. ἄδροι τῆς πόλεως. Es. 34, 7. ἄδροι vertunt Unicornes, qui tropice dicuntur pro Potentibus et magnis, ut in eodem loco κριοὶ καὶ ταύροι." Ernest. Gloss. SS. 5.) Ἀδρόν· μέγα, δαφιλές, παχύ. Ἀδρός· πολὺς, μέγας, πλούσιος, παχύς. ("Jerem. 5, 5. ubi Chrysost. expl. τοὺς μεγιστάνας καὶ τοὺς βασιλεῖς in Comment. Ghisler. 941. Job. 29, 9." Ernest. Gloss. SS.) Ἀδρότερον· μεῖζον, εὐτραφέστερον. Ἀδρῷ· μεγάλῳ. Biellii Lex. Cyr. Ms. Brem.: Ἀδροί· δαφιλῆς, μεγάλοι, παχεῖς, ἄρχοντες. Etym. M.: Ἀδρός· ὁ χονδρός, παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ * χονδροῖς. Etym. G.: Ἀδρῆς, (l. Ἀδρός)· πλούσιος, μέγας, παρὰ τὸ ἥδω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς καλοῖς καὶ ἀδρόις. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς. Ἀδρός· πλούσιος, μέγας, παρὰ τὸ ἥδω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, καλοῖς, καὶ ἀδρόις. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς. In Pseudo-Herodian. Partitionibus, nuper a Boissonadio editis, nihil tale reperitur. Zonar.: Ἀδρός· ὁ πλούσιος,

Ἀδρόν· δαφιλές, μέγα, πλούσιον. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀδρόν· μέγα, δαφιλές, πλούσιον, καὶ ἀδρότης, ἢ * ὑψηλότης. Cf. Ἀδρόν. Suid.: Ἀδρόν· πολὺν, μέγα, δαφιλές, πλούσιον. Suid.: Ἀδρόν· πολὺν, μέγα, δαφιλές, πλούσιον, καὶ ἀδρότης, ἢ * ὑψηλότης. Ἀδρόις μισθοῖς προαγαγὼν εἰς τὸ τόλμημα, τοῦτον ἀναίρει. Καὶ Αἰλιανός· Τινὰς παραλαβὼν ἀδρού μισθοῦ ἐς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει. Καὶ αὐτὸς· Ἐκάστου τὴν τέχνην ἐπιδεικνυμένου ἐπὶ μισθοῖς ἀδρόις. Vide Aelian Fragm. 1005. ubi tamen Perizon. nihil annotavit. Aelian. V. H. 8, 8. Διὰ ταῦτά τοι καὶ μισθοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ πρῶτος ἔλαβεν ἀδρότερος: 12, 63. Καὶ ἀδρούς ἦτε μισθοὺς. Cf. Ἀδρόμισθος. J. Poll. 1, 236. Ἀπαλοὶ δὲ ἐρεῖς, καὶ ἀδροὶ, εὐφυεῖς (κλάδοι:) 4, 71. Εἰποῖς δ' ἂν αὐλητὴν ἐπαινῶν, σοφὸς, ἐμμελής, δεξιός. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, κὰν ἐπὶ τῆς ἄλλης ἂν ῥηθεῖη μουσικῆς· ὁ δ' ἐστὶν ἴδιον, εὐνους, ἐμπνους, μέγα φυσῶν, μέγα πνέων, ἀδρόν, ἔντονον, ἰσχυρόν, ὄρθιον, ῥόθιον, βίαιον, ἡδύνουν· τὸ γὰρ λιγυρόπουν, ποιητικόν: 94. Τὸ δὲ φθέγμα αὐτῶν, sc. τῶν κηρύκων, μέγα, ἀδρόν, ὑψηλόν, κ.τ.λ. “Non miraberis etiam **B** ai et ρ interdum confundi, inprimis post literam δ, cui ai aut ρ ductu continuo annectitur. Itaque nemo dubitabit, verisimillima conjectura ductum, Koen. 149(=323. ad s. 136. Dial. Dor.) hæc scripsisse:— ‘Adderem Hesychii Ἀδαιόν· δαφιλές, nisi ex ἀδρόν distortum videretur.’ Nimirum Librarius cum perperam legisset ἀδρόν, barbarum illud ἀδαιόν exaravit.” Bast. ad Greg. Cor. 82. “Syllaba ai post literam δ habet, e. c. in Cod. Etym. Sorbon., nonnihil similitudinis cum litera ρ, id quod lectores facile intelligent, si nomen Δαίδαλος cum verbis δρῶ et ἔδραμον comparaverint. Itaque probo emendationem Koenii, in Hesychio corrigentis, Ἀδρόν· δαφιλές, pro barbaro illo ἀδαιόν.” Idem in Comment. Palæogr. 752. Sed vulg. ἀδαιὼν postulat ordo verborum, atque adeo forte hic error Hesychio ipsi potius, quam ejus Librario tribuendus est. Minus feliciter dixit Noster in v. Ἀδαῖος:—“Ἀδαιὼν ab Hes., apud quem fortasse male ἀδαιὼν pro ἀδαῖον, exponitur δαφιλές.” “Ἀδρός, Majusculus, Adultus. Hesych. Ἀδρός· μέγας,—παχύς. (Sed Hesychii glossam Interpretes ad Sacr. Scripturam pertinere censent.) Econ. 17, 10. ἀδρούς χρίρους.” Lex. Xenoph. “Alexis ap. Athen. 473. Εἶθ' ὁρῶ τὸν Ἑρμαῖσκον τῶν ἀδρῶν τούτων τινὰ Κανθάρων καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ. Κείμενον cum γύλιον congruit: quare frustra mutat Casaub. Vulgo τῶν ἀνδρῶν τούτων. Ἀδρῶν κανθάρων, ut in Epigene 474. a.—Nico (ap. Atheu.) 487. ap. J. Poll. 6, 99. Κεῖ πάντῃ τις εὐκαίρως προπίνων φησί (μοι,) Μάνην δέχον, πατριῶτα, κεραμεῖον, ἀδρόν, Χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσους, ἐδεξάμεν.” Porson. Advers. 126=110. Cf. notanda in Ἀδρότης. “Heyn. in Virg. 1. p. clxxviii. Heyn. Hom. 8, 162. Meurs. ad Apoll. Dysc. 79. Eldik. Suspici. p. 13. Toup. Opusc. 2, 229. Dorv. ad Char. 246. 322. Herod. p. 8, 47. 360. Wessel. ad Diod. S. 1, 41. 160. 215. Bergl. Alciph. 353. Musgr. Suppl. 860. Markl. Suppl. 860. Diod. S. 1, 467. Charit. 752. Kuster. Aristoph. 105. b. ad Diod. S. 2, 418. Diod. S. 2, 467. 553. ad Lucian. 2, 134. Dionys. H. 5, 29. 126. Heyn. Hom. 4, 493.” Schæf. Mss. Vide Buttmanni Lexilog. 205. Glossæ: Ἀδρά· Grossa. Ἀδρός· Grandis, Gravis. “Nonn. p. 522. Hephæst. p. 34. Ap. R. 1, 1121. Bacchyl. Fragm. et hinc corr. Æsch. Pers. 133. (Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ Πίμπλονται δακρύμασι, ubi tamen vulgatum ἀνδρῶν sensus loci postulat.) 559. (sic, sed ibi est, ἄνδρ' ὁμώπτεροι κωνώπιδες. An igitur V. D. respexit ad v. 532. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν Τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων Στρατιὰν ὀλέσας? vel ad v. 541. Αἱ δ' * ἄβρογοὶ Περσίδες, ἀνδρῶν Ποθέουσαι ἰδεῖν * ἀρτιζυγίαν? Certe J. Poll. II. cc. teste, Εἰποῖς δ' ἂν αὐλητὴν ἐπαινῶν,—μέγα πνέων, ἀδρόν, ἔντονον, ἰσχυρόν,—τὸ φθέγμα τῶν κηρύκων, μέγα, ἀδρόν, ὑψηλόν. Vulg. ἄβρογοὶ non placet, cum sequatur Λέκτρων τ' ἐννάς ἄβροχίτυνας. Cf. quæ de v. ἄβρογοὶ alibi scripsimus.) Quintil. 223. Eurip. Iph. Γ. 1155. Χαίτας ἄβρόπλουτον εἰς Ἐριν ὀρυνμένα. (Vide Nostrum et nos in Ἀβρόπλουτος.)

A Et ita ἀδρός, i. q. δυνατός, αὐτάρκης, Stob. 332.” Wakef. ad Hesych. marg. “H. v. Sthenidæ Pythagorico ap. Stob. Sermon. 46. p. 332. restituendam aliquando putabat Wakef. “Ἀριστα δὲ καὶ μμείοιτο (ὁ βασιλεὺς) τοῦτον (sc. τὸν Θεόν,) εἰ μεγαλόφρονά τε, καὶ ἀδρόν, καὶ ὀλιγοδέα παρασκευάζοι αὐτὸν, πατρικὴν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ὑφ' αὐτῷ. Edd. Gesner. et Trinc. ἄβρόν, sed Gesnerus in marg.: ‘Lego σοφόν.’” Gaisford. ad Eurip. Suppl. Ed. Oxon. 1811.]

[[“Ἀδρός, Hippocrati dicitur Bene habitus, Pinguis, Felicitis nutritus, Adultus. Περὶ Γονῆς (p. 28, 13.) Καὶ τῷ παιδὶ χωρεῖ, ἐπὶν ἀδρός ἐῖ, Et puero quidem cum plene adoleverit, semen profluit. H. e. Cum habitior fuerit, aut plenior, aut major. Hesych. Ἀδρότερον· μεῖζον, εὐτραφέστερον exponit.” Foës. Econ. Hippocr. Ἀδρός porro in Hippocrate legitur 38, 24. 30. 44, 29. 165, 29. 257, 32. 265, 36. 285, 21. 515, 42.]

[* “Ἀδρότερος, Aphor. 9. Lib. 4. (p. 393, 47.) Plenius significat, quod Galen. σφοδρῶς, Vehementer, explicat. Τὸς δὲ μελαγχολικοὺς ἀδρότερος τὰς κάτω, Melancholicos plenius per inferiora purgandos; h. e. Vehementius, quod melancholicus humor sua natura piger, tenax, et terreus, vehementiora medicamenta requirat et validioribus educatur. Quod scribit Galen. Meth. Med. 14. Τῷ ἀδρότερος vero οἱ ὑποστελλόμενοι opponi videntur, Qui cum cautione et subtimide quid agunt.” Foës. Econ. Hippocr.]

“Ἀδροβατικόν, dicitur a Plat. Animal terrestre, “quod terram, solidum elementum, calcet. Alibi “ξηροβατικόν appellat, opponens ei ὑγροβατικόν. “Vide Ξηροβατικός.” [Ξηροβατικός quidem legitur in Plat. Politico 8. p. 114. Fischer., sed v. ἀδροβατικός ibi non reperitur.]

Ἀδρόβωλος, ὁ, ἡ, Plenas glebas habens, s. crassas, aut grandes. Ἀδρόβωλον de thure vel bdellio ap. Diosc. [1, 80. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον, ῥυπαρόν, καὶ μέλαν, ἀδρόβωλον, παλαθῶδες, κομιζόμενον ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς.] Huic opponitur μικρόβωλος.

[* “Ἀδρογός, (ὁ, ἡ,) Æsch. Pers. 541.” Wakef. Mss.]

C [* “Ἀδρόδακτυλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 6, 558.” Boissonad. Mss.]

[* “Ἀδρόκερος, (ὁ, ἡ,) Chrysost. T. 9, 5.” Kall. Mss.]

Ἀδρομερής, εὖς, ὁ, ἡ, Crassis particulis constans, Crassiorem substantiam habens. De pane Galen., Ὁ δὲ πιτυρίτης ἄρτος, ἀδρομερέστερος. De vino Dioscorides, Ὁ δὲ Ἀλβανὸς ἀδρομερέστερος τοῦ Φαλέρνου. Huic opponitur λεπτομερής. Fit autem ἀδρομερής, ex ἀδρός et μέρος: ut λεπτομερής, e λεπτός et μέρος. [Galen. Gl. Hippocr.: Κρίμα· τὰ ἀδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων. Ὅταν δ' εἴπη, Κρίμα ἀλφίτων ἀδρά, τὰ μέγιστα τῶν ἀλφίτων δηλοῖ. “Philo J. 1, 493(=4, 62. “Ἀνθρωπος μὲν οὐδεὶς δύναται” ἂν ποτε εἰς ἴσα διελεῖν οὐδέν· ἀλλ' ἀνάγκη τῶν τμημάτων τὸ ἕτερον ἐνδεεῖν ἢ περιτεύειν, εἰ μὴ μεῖζον, ἀλλὰ τοι βραχεῖ μέρει πάντως· ὁ τὴν μὲν αἰσθησιν ἐκφεύγει, τοῖς ἀδρομερέστεροις ἐκ φύσεως καὶ ἔθους προσβάλλουσιν ὄγκους, τοὺς δὲ ἀτόμους καὶ ἀμερεῖς καταλαβεῖν ἀδυνατοῦσαν.) Eust. II. Plutarch. 2, 422.” Wakef. Mss. “Diod. S. 1, 350.

D (Ἀπὸ γὰρ θερμότης δύσεως καὶ ἄρκτου πνεῖν εἰώθασιν ἄνεμοι τηλικαύτην ἔχοντες σφοδρότητα καὶ δύναμιν, ὥστε ἀναρπάζειν ἀπὸ τῆς γῆς λίθους χειρὸς πληθιαίους τοῖς μεγέθεσι, καὶ τῶν ψηφίδων ἀδρομερῇ κονιορτόν.)” Schæf. Mss.]

[* Ἀδρομερῶς, In crassiores partes. Galen. Gl. Hippocr. Ἐρίκιδες· αἱ ἀδρομερῶς διηρημέναι κριθαί. Origenes Philos. Proœm., pro Subtiliter, i. q. κατὰ λεπτότητα. Vide Schneider. Lex. Adtiler.]

[* Ἀδρόμισθος, ὁ, ἡ, Qui permagnam mercedem exigit, velut meretrices devixæ. Scymnus v. 352. Vide Schneider. Lex. h. v.]

[* Ἀδρόπορος, ὁ, ἡ, i. q. ἀδρούς πόρους ἔχων. Cassii Probl. 48.]

[* “Ἀδρόσφαιρος, Arr. T. 178. in.” Wakef. Mss.] Ἀδροχώροι, [vel Ἀδρόχωροι.] Qui uberem regionem, vel uberes regiones habitant. Hesych. [οἱ ἀδράς ἔχοντες χώρας. Cf. Ἀδρόβωλος.]

[* Ἀδρεπήβολος, ὁ, ἡ, i. q. μεγαλεπήβολος. Pseudo-Longin. 8. Ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαὶ τινές

είσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, προῦποκείμενης, ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινού. ταῖς πέντε ταύταις ιδέαις, τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἥς ὅλως χωρὶς οὐδὲν, πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς κὰν τοῖς Περί Ξενοφώντος ὤρισάμεθα· δεύτερον δέ, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος. Ubi vertitur, Facile magnarum rerum notiones concipere posse. Cf. Μεγαλοφυΐς. “Etsi hæc vox nullo dum exemplo confirmata est, tamen viris doctis non minus proba videtur, quam μεγαλεπήβολος. Sed Longinus, ni fallor, scripserat, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδράς ἐπήβολον. Error facile e scribendi compendio nasci potuit.” Ruhnck. “Defendit hoc verbum Bast. contra Ruhnck., quem dicit non recte suadere ἀδράς ἐπήβολον, quoniam ferri iubet Schæferi Mel. Crit. 120. (* Μεγαλεπίβολος, Qui magna molitur, sed μεγαλεπήβολος, Qui in arduis rebus prospero utitur successu. Sic Wessel. Ind. Græcit. Diodor. Posteriori voci maxime geminum τὸ ἀδρεπήβολον Longini s., quod D. R. tentavit conjectura minime Ruhnckiana.”) Weisk. Addend. “Libri nonnulli, ἀδρεπίβολον. Sic solent scilicet. Idem ἐπήβολος et ἐπίβολος: εὐεπήβολος et εὐεπίβολος: δυσεπήβολος et δυσεπίβολος: μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος. Qua de re vide, præter VV. DD. ad Longin., Wesseling. subtiliter agentem ad Diod. 1, 19. Emendandus hac occasione Phurnutus s. Cornutus de N. D. 22. Πάντας τοὺς βιαίους καὶ μεγαλεπίβολους γενομένους Ποσειδῶνος ἐμύθενσαν ἐκγόνους εἶναι. Vulgo male legitur, μεγαλεπιβούλους.” Tourp. “V. ἀδρεπήβολος per η scribenda in media syllaba, quanquam ἐπιβολὴν per iota scribamus. Consule Eust. ad Il. Θ. p. 640. de hujus vocis orthographia. Præter allata e Porphyrio multo plura e vet. Grammatt. de h. v. affert Idem ad Od. B. p. 1448. Namque ibi et Platonis et Xenoph. habentur exempla, notaturque, οὐ ποιητικὴν λέξιν, ἀλλ’ Ἀττικὴν εἶναι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡμέληται. Adde etiam Suid. et Etym. M. v. Ἐπήβολος. Schurzfleisch. p. 18. “De Toupio ad h. l. judicans V. D. in Bibl. Philol. Voborthii 1, 103.:—“Obiter dicit μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος, similiaque verba idem esse. Imo differunt sic, ut illud dicatur de Eo, qui magna consequitur, hoc de Eo, qui magna molitur: v. Wessel. ad Diod. S. 2, 262.” (Sed ipse Toupius Wesselingii locum citavit, et quidem ejus sententiam tanquam subtiliore damnavit.) Adde Schæf. Mel. Crit. 48. (“P. 246. ἐπίβολος. Ἐπήβολος V. quod recipiendum. Perpetua horum adjectivorum, forma perparum, significatione multum discrepantium, in libris scriptis commutatio. Ἐπίβολος. Qui aliquid molitur, assequi studet: ἐπήβολος, Qui assecutus est, tenet, possidet. Sic Wessel. accurate distinxit ad Diod. T. 1. p. 22. cf. not. ad Herod. 672. Quem malim sequi, quam Toupium ad Longin. 292. cui idem videtur ἐπήβολος et ἐπίβολος. Strabo 1058. Alm. Πραγμάτων μεγάλων ἐπίβολουον γεγονέναι. Leg. ἐπίβολον. Poterat uno verbo scribere μεγαλεπίβολον.”) Sed rem in medio relinquit Dorv. ad Char. 511. et tantum Ionismo literam η deberi significat. Ad dijudicandam vim verbi ἀδρεπήβολον, et ad quærendam causam verborum adjunctorum, περὶ τὰς νοήσεις, etiam hoc in subsidium recte voces, quod Rhetores tria dicendi genera appellabant τὸ ἀδρὸν, τὸ ἰσχυρὸν, et τὸ μέσον. Nempe quia non solis sententiæ definita distinguuntur hæc dicendi genera, sed etiam eloquendi ratione, e Longini maxime disciplina, primo hic τὸ ἀδρὸν, Magnificum, proponitur τὸ περὶ τὰς νοήσεις, cum in tribus ultimis partibus tractetur τὸ περὶ τὴν λέξιν ἀδρὸν. Cf. et 40, 4. (in Ἀδρὸς citatum.) Weisk. “Vat. 2. τὶ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον. ἀδρεπήκον ὡς κὰν τοῖς. Vat. 3. autem τὸ περὶ τὰς ἀδρεπήβολον ὡς κὰν τοῖς, et in marg. ἀδρεπήκον. Zacc. in hujus margine ἀδρεπήκον scriptum tradit; de Vat. 2. nihil. In Par. jam legitur ἀδρεπήβολον, scilicet, ‘emendatum ab ἀδρεπήβολον, ita tamen, ut merito credideris, a primo Librario hanc esse emendationem; nam idem certe atramentum est.’ Ita V. D. in exemplo Lipsiensi. Plane idem nobis misit Bastius, qui et addit, quod in Præf. commemoravi

a Pearceio monitum, a recentiori manu ascriptum esse: ‘Λείπει. Desunt folia octo, s. quaternio KE.’ Ceterum Hudson. e marg. Cod. El. protulit ἀδρὸν καὶ ἐπήβολον.” Idem in Var. Lect. 560.]

Ἀδρότης, ἦτος, ἦ, Magnitudo, Robur, Hes. (δύναμις, μέγεθος) Proceritas Suidæ, (ἡ * ὑψηλότης.) Exponitur etiam Crassitudo, Abundantia. Il. Π. (857.) de anima discedente de corpore, λιποῦσ’ ἀδρότητα καὶ ἦβην: sed in aliis exemplaribus legitur ἀνδρότητα, et hanc lectionem agnoscit Eust. Vide igitur in Ἀνὴρ. Constantinus Lascaris hanc vocem in ultima tradit acui, ἀδροτής, ἦτος. [“Schol. ἀνδρείαν, ut inf. in hac voce suo loco. Alii tamen ἀδρότητα ibi legunt. Vide Barnes. et Il. X. 363. ubi ἀδρότητα. Al. ἀνδρότητα. Similiter Ω. 6. (ἀλλ’ ἐστρέφει’ ἐνθα καὶ ἐνθα Πατρόκλου ποθέων ἀδρότητά τε καὶ μένος ἦν.) Cf. Meibom. in Aristid. Quintil. 294. ubi eadem lectio variat.” Albert. “Heyn. Hom. 6, 297. 7, 279. 8, 319.” Schæf. Mss. Schol. Ven. ad Il. Π. 857. Ἀνδρότητα δέ, οὐ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν’ ἀνδρείαν γὰρ οὐ καταλείπει, ἀρετὴν οὖσαν ἰδίαν. In Athenæo 507. e. est ἀδρότητα. “Ἀδρότης et ἀνδρότης confusa, Wyttenb. ad Plut. 1, 65. (‘Λιποῦσ’ ἀδρότητα καὶ ἦβην: ἀνδρότητα, Ald. Bas. Xyl. E. C. Colleg. Nov. permutatione solenni.’) Cf. ad Diod. S. 1, 215. (‘Κιόνων τε ἀδρῶν περίστυλα: καὶ defit Coisl. Vindob., qui quoque ἀδρῶν optime præfert; ceteri καὶ ἀνδρῶν.’) 350. (‘Καὶ τῶν ψηφίδων ἀδρομερῇ κονιορτὸν, ἀδρομερῇ Reg.’) ad Od. E. 47. (‘Schol. Λόγου ὀρθότητα * νοητέον τὴν τοῦ Ἑρμοῦ ῥάβδον, ὥστε ψυχὰς μὲν τεταραγμένας παύειν, ἐκκελυμένας δὲ διεγείρειν, Barnes. edidit ὀρθότητα, sed leg. sine dubio ἀθροότητα.’ Clark. ‘Ἀθροότητα vix Schol. dixerit: ἀδρότητα fortasse.’) Schæf. Mss. Etym. M.: Ἀνδρότης Λιποῦσ’ ἀνδροτήτα καὶ ἦβην, τὴν ἀνδρίαν σημαίνει καὶ τὴν ἰσχύιν. Τὰ εἰς τῆς θηλυκὰ ἅπαντα βαρύνονται, πλὴν τοῦ τραχυτῆς, βραδυτῆς, ἀνδροτῆς, δῆϊότης. Apollon. Lex.: Ἀνδροτήτα * ἀνδριότητα. “L. * ἀνδριότητα.” Villosi. “Glossam Apollonii ἀνδροτήτα tribus locis exhibet Romana Eustathii Edit., Il. Π. 857. X. 363. Ω. 6. verum primo tantum loco sedem suam tenuit, Codicum etiam et Lexicographorum auctoritate, a Barnesio et Ernesto confirmata; quorum omnium quanvis magna sit auctoritas, tamen ad Clarkii equidem lubentius accesserim opinione, legendum etiam in primo h. l. esse, quod in reliquis substituerunt eruditi, ἀδρότητα, cujus olim interpretamentum ἀνδροτήτα, temere postea in contextum fuerit admissum, eodem fere modo, quo σύγγαμβρος pro σύγγαμος, ap. Eurip. Phœn. 431. ubi v. Valck. Cf. tamen Schrader. ad Mus. p. 106. et 307. (in posteriore hoc loco nihil omnino de lectione ἀνδροτήτα legitur.) Il. præterea Ω. 6. ἀνδροτήτα tuentur, sed simul reprobatos a nonnullis istos versiculos fuisse docent Scholia Porphyrii, edita cum Syntipæ Fabulis a Matth.” Herm. Tollius. Adde Schol. Ven. “Athen. 415. (ex Amaranto Alexandrino:) Ἀργὸς γοῦν πολιορκουόντος Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνο, καὶ οὐ δυναμένων τῶν στρατιωτῶν τὴν ἐλέπολιν προσαγαγεῖν τοῖς τείχεσι διὰ τὸ βάρος, ταῖς δύο σάλπιγξι σημαίνων, ὑπὸ τῆς ἀδρότητος τοῦ ἡχου τοὺς στρατιώτας ἠνάγκαζε προθυμηθέντας προσαγαγεῖν τὴν μηχανήν.” Valck. Mss.]

[Ἀδρότης. “Syllabæ finales in libris archetypis compendiose scribebantur —. Ideo toties confusæ syllabæ finales τητα et τατα, cujus confusionis exempla multa congerere tædet. In Rhet. Ald. 2, 391. legitur: Οὔτοι γὰρ (τραγικοί) καὶ τὰ τυχόντα πολλάκι τῶν πραγμάτων, ἀδρότητα περιφράζουσιν. Anonymus in uno exemplorum Bibliothecæ Parisinæ corrigiτ ἀδρότητι. Sed Codex Hermogenis 1983. dat ἀρότατα, quomodo scribendum est.” Bast. Greg. Cor. 473. Vide et Eund. in Comm. Palæogr. 790.] [“Ἀδρότης, Abundantia, Opulentia, Copia, Multitudo. Semel legitur in N. T. 2 Cor. 8, 20. Μὴ τις ἡμᾶς μωμήσῃται ἐν τῇ ἀδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ’ ἡμῶν, Ne quis me dicere possit surripuisse aliquida a magna illa pecuniæ, a me collectæ, summa. Synonymum hujus vocis est ἀδρυσύνη, quod de Copiosa

messe usurpavit Hesiod. "Εργ. 471. De utraque voce v. loca collecta a Wetsstenio ad 2 Cor. 1, 1. Hesych. ἀδρότης· δύναμις, μέγεθος." Schleusner. Lex. in N. T.]

'Αδρoσύνη, ἡ, i. q. ἀδρότης, ut ab ἀβρός dicitur ἀβρότης et ἀβροσύνη: sed ut ἀβροσύνη magis est ποῖτικὸν quam ἀβρότης, ita ἀδρoσύνη magis ποῖτικὸν quam ἀδρότης. Hesiod. "Εργ. (471.) Ὡδὲ κεν ἀδρoσύνη στάχυνες νεύοιεν ἔραζε, Præ ubertate, Præ copia, Præ densitate. [Procl. 'Αδρoσύνη· τουτέστι τῷ βάρει καὶ τῇ πυκνότητι, ἀδρὸς γὰρ ὁ πολὺς. Tzetz.: Οὕτως καλλίστως τὰ περὶ τὸ ἄροτρον καὶ τὸν σπόρον σοῦ διατιθεμένου, ἐν τῇ ἀδρότητι καὶ τῷ βάρει οἱ στάχυνες πρὸς τὴν ἔραν, ἡγουν τὴν γῆν, ἐπικλίνοντο, τουτέστι πλήρεις καὶ εὐθαλεῖς ἔσονται.]

"Αδρεὺς, Etymologo δαίμων τις περὶ τὴν Δήμη-
"τραν, denominatus ἀπὸ τῆς τῶν κάρπων ἀδρήσεως."
[Hodie legitur ἀδρύνσεως.]

¶ 'Αδρύνω, f. νῶ. Crassum reddo, In justam magnitudinem vel crassitudinem consummo, In plenum augeo, Gazæ. Theophr. de C. P. 4. 'Αδρύνει τοὺς ἔγκους, reddit Crassiores. Aliquando ἀδρύνω neutrum est, et idem valet quod ἀδρύνομαι, ut ap. Eund., "Ὡστε μήτε ἀδρύναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρι ἀνθῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι, Proficere, ut Gaza vertit.

'Αδρύνομαι, Passivum, Crassesco, Crassus fio, Justam crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut Ad justam crassitudinem pervenio, Turgesco, Grandesco. Hesych. ἀδρυνθέντος exp. μεγαλυνθέντος. Herod. 1, (193.) Ἀρδόμενον μὲν τοι ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀδρύνεται τε τὸ λήϊον. Sic ap. Nicand. Ther. (377.) Τὴν μὲν, ὅθ' ἀδρύνεται, ὀροῦντοιο βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνιο. [Schneider. edidit, ὀροῦντοιο, οἷα βατῆρα. "Vulg. ὀροῦντοιο βατῆρα cor-
texi e M. R. L. G. ὀροῦντοιο βατῆρα, P. βοτῆρα M. οἱ περιτυχόντες ὑλοτόμοι Sch.: eadem οἷα τινα βακτη-
ριαν. Hanc scripturam βατῆρα tuebatur Antigonus: contra βοτῆρα Demetrius Chlorus. Utramque scri-
pturam Etym. M. p. 702. v. Ῥάδικα. Idem p. 18. in 'Αδρύνω, ('Αδρύνω· τὸ αὐξάνω. Τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνεται. Νικάνδρος.) Auclius in Cqd. Leidensis a St. Bernardo inspecto ita: Νικάνδρος ἔνθα· Ῥωγαλέον φορέουσι περιστιγνὲς αἰόλον ἔρφος. Τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνεται ὀρίτυποι οἱ ἀβατῆρες κόψαντες τρῆς ἄδικα πολυσ-
τεφέος e κοτίνιο." Schneider.]

["'Αδρύνω, Ad maturitatem perduco. Suid. 'Αδρύνουσι· αὐξάνουσι. (Zonar. 'Αδρύνω· τὸ αὐξάνω.) Ap. 4, 3, 8. Τὸν ἥλιον τὰ μὲν ἀδρύνοντα, τὰ δὲ ζηαίνοντα." Lex. Xenoph. Hesych. 'Αδρύνεσθαι· αὐξε-
σθαι τοὺς στάχυνας. "Basil. M. Hom. 5. in Hexaëm. p. 42. Καρπὸς ἐπὶ ξηρᾷ ἤδη καὶ παχείας τῆς καλὰς ἀδρυνόμενος. Cf. not. in v. 'Αδρεῖν." Albert. Bekkeri Phrynich. Σοφ. Προπαρ., 'Αδρύναι· ἀδρὸν ποιῆσαι καὶ μέγαν, i. μέγα: et Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Αδρύναι· ἀδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς. Nicand. Fragm. 2, 52. p. 279.: 'Αδρύνει δὲ τὰ βλάστα βαθεῖ ἐν τεύχεϊ καρπὸν. "Βαθεῖ ἐν τάχει mutatum voluit cum Scaligero Casaubonus in παχεί, qua sententia, quave metri lege, equidem ignoro. Dalecampii versio, 'Sic etiam celeriter germina in profundo capitis vasculo semen amplificant,' felicissimam conjecturam prævit rei intelligentibus lectoribus, ἐν τεύχεϊ. Ceterum Hesychii Βλάστα· βλαστήματα, πλαταγώ-
νια, et Nicandri βλαστεῖα Alexiph. 622. recte comparavit Schweigh. Articulum τὰ ipse addidi, quem metrum desiderabat." Schneider. Hippocr. 44, 25. 'Οκόταν (οὖν) ἐς τὴν ἀρχὴν τῆς τελειώσεως ἔλθῃ ταύτην, ἀδρυνόμενου τοῦ ἐμβρύου, καὶ τὴν ἰσχὺν πούλῃ ἐπιδι-
δόντος, κ. τ. λ.: 47, 30. "Ὡσπερ δὲ τοῖς ἐκ τῆς γῆς φυομένοις οἱ καρποὶ ἀδρυνόμενοι ἀποκρίνονται καὶ ἀπο-
πίπτουσι κατὰ διάφυσιν, οὕτω καὶ τοῖσι παιδίοισι ἀδρυνόμενοις τε καὶ τελείοις γινόμενοις ὁ μὲν ὀμφαλὸς ξυνέ-
μυσε, κ. τ. λ. Plutarch. 8, 689. "Ἐτι δὲ καὶ καταμι-
γνυμένη πρὸς σῖτον ἐπίμετρον ποιεῖ δαψιλῆς, ἀδρύνουσα καὶ διογκοῦσα τῇ θερμότητι τὸν πυρὸν.]

["'Αδρύνομαι, Crassus, Magnus, Adultus fio, Statura cresco, item, Superbio, Fastu turgeo. Jud. 11, 2. Καὶ ἡδρύνθησαν οἱ υἱοὶ τῆς γυναικὸς, Et adulti fie-
bant filii mulieris. 4 Reg. 4, 18. 'Ἠδρύνθη τὸ παιδά-
ριον, Crescebat puer. Vide et Ruth. 1, 13. Jud.

13, 24. in Rom. Ed. 1 Macc. 8, 14. "Ὡστε ἀδρυνθῆ-
ναι ἐν αὐτῇ, Ad superbiendum in illa." Biel. Thes. Hesych. 'Αδρυνθέντος· μεγαλυνθέντος. "Exod. 2, 10. 'Αδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου. Huc Hesych. respexerit." Kust. "Cf. Hebr. 11, 24. ubi, μέγας γε-
νόμενος." Albert.]

["'Αδρύνομαι. De spicis, Herod. 78, 8. Νεόφυτα ἡδρυνμένα emend. Ps. 143, (12.) e marg." Valck. Mss. Locus est, Ὡν οἱ υἱοὶ ὡς νεόφυτα ἡδρυνμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν. "In nonnullis ll. est ἡδρυνμένα, voci quidem Hebr. convenit ἡδρυνμένα, quod habet Ms. Alex. ut etiam est Βασίλ. β'. κεφ. ιβ'. sub prin-
cipium, Καὶ ἡδρύνθη μετ' αὐτοῦ. Aq. μεμεγαλυ-
μένα. S. ἡνῆχμένα. Sch. τὸ παῖδας ἔχειν σφριγῶντας καὶ ἀκμάζοντας, ὡς νεόφυτα ἰσχυρὰ καὶ εὐθαλῆ." Bos.]

"Αδρυνσις, ἡ, Crassatio. Apud Aristot. et Theophr. Maturitas, Perfectio fructuum. ["Aristot. Met. 11, 9." Routh. Mss. "Emend. Basil. 1, 75. e." Valck. Mss. Vide Etym. M., in 'Αδρεὺς citatum.]

"Ἐξαδρύνεσθαι, Ad perfectam venire granditatem
"s. maturitatem. Hippocr. Πρόσθεν ἢ τελείως ἔξα-
"δρυνθῆναι τὸν καρπὸν," [p. 44=255=167. "Ὡσπερ
καὶ τῶν ἀσταχῶν, ὅπότε ἔξεχάλασαν πρόσθεν ἀναγκα-
ζόμενοι ἢ τελείως ἔξαδρυνθῆναι τὸν καρπὸν.]

¶ 'Αδρώ, f. ὦσω, p. ὠκα, Ad maturitatem vigorem-
que perduco. Unde passivum 'Αδρόομαι, Ad matu-
ritatem pervenio, Adolesco. Plato Pol. 6. Τῶν δὲ
σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδρῶται, εὖ μάλα
ἐπιμελεῖσθαι, [498. c=182. Ἐπιμελεσθαι edidit Ast.
consulique jubet notata ad Phædr. 288. "Athen.
657. d. (e Myrone Priensi) τοὺς ἀδρυνμένους, Obe-
sos, ex emend. Casauboni 935. a. (Πρὸς δὲ τούτοις εἶ-
τινες ὑπερακμάζουσι τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν, ἐπέθηκαν
ζημίαν θάνατον, καὶ τοῖς κεκτημένοις ἐπιτίμιον, εἰ μὴ
ἐπικόπτοιεν τοὺς ἀδρυνμένους.)" Valck. Mss. Vulgo,
ἀνδρυνόμενος, solenni permutatione. "Charit. 752." Schæf. Mss.]

["Ἐξαδρώ, i. q. ἔξαδρύνω. Geopon. 4, 8, 5. Ἐξα-
δρῶται γὰρ μεταφυνεόμενοι, ἢ *μετεγκεντριζόμενοι,
τῆς ἀντιδότου διαπνεομένης τῷ χρόνῳ. "Ἐξυδατοῦται
P. quod verum videtur, et alterum alterius glossa." Niclas.]

['Αδρύνω et ἀδρώ. "Timæi Lex. 266. Ὑποκορί-
ζεσθαι· πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν *ἀποσμικρύνοντα,
οἶον, ἱππάριον, πατρίδιον. Toup. 4, 414. corrigit
ἀποσμικρύνοντα. Sed forma ἀποσμικρύνοντα, etsi ne-
glecta a Lexicographis, non minus recte habet, ana-
logiaque defenditur. Corai. ad Hippocr. Περί Ἀέ-
ρων 1, 134.:—"Les Grecs disoient λεπτύνω et *λε-
πτώω, comme ἀμβλύνω et ἀμβλῶω, ἀνδρύνω et ἀνδρώω,
κακύνω et κακῶω, ὀμαλύνω et *ὀμαλῶω, τραχύνω et
*τραχώω: et dans bien des cas, les Ioniens paroissent
avoir préféré la secoude de ces deux formes." Præter
σμικρύνω *σμικρῶω addi possunt ἀμαλδύνω *ἀμαλδῶω,
et σεμνύνω *σεμνώω. Pro δασύνω Græci non dixe-
runt *δασῶω, sed *δασυνῶω: e. c. Cod. noster S.
Germ. in Lex. Ms. τῆς Γραμματικῆς: Ἰππόδασυς· ὁ
ἐξ ἱππέων τριχῶν δεδασυνωμένος. Schol. Cod. Harl.
Odys. A. 27. 'Αθρόοι· *δασυνητέον τὸ α, leg. *δα-
συντέον, quemadmodum ad Od. Δ. 800. ('Δασυντέον,
Fischer. ad Well. Gr. Gr. 1, 244.' Schæf. Mss.) Pro
δασύνω, sic usurpato, Pseudo-Herodian. Epimer. Mss.
(nuper a Boissonadio editus,) interdum uilitur verbo
*δασυγραφῶω, quo Lexx. nostra carent. Ad eandem
rationem Grammatici dicunt ψιλογραφῶω, *μεγαλο-
γραφῶω, *μικρογραφῶω, quorum verborum usus est,
ubi de ω aut o agitur, *διφθογογραφῶω etc." Bast.
App. ad Epist. Cr. 25. "Verbis ibi congestis in ow
et unω, quorum eadem est significatio, hic accedant
alia ejusdemmodi. 'Αδρώ et ἀδρύνω, ἱλαρώ et ἱλαρύ-
νω, *μακρῶω et μακρύνω. Priorem formam in usu
fuisse, apparet e substantivo μάκρωσις, quo Polyb.
utitur. ('Μακρυσμός, Bustus ad Jo. Euchait. p.
35.' Schæf. Mss.) Cf. Schweigh. Ind. *Μεγεθῶω
et μεγεθύνω. Priorem formam Lexicographi igno-
rant; sed reperitur in Apollonii Lex. Hom. 514
(=428.) Μηδέπω *ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ
δὲ μεγεθοῦσθαι. *Σκληρῶω et σκληρύνω, παιδρῶω et
παιδρύνω." Idem ad Greg. Cor. 321.]

¶ 'Αδρέω, f. ἴσω, p. ἦκα, i. q. ἀδρόω. Nonnunquam

et neutraliter ponitur, sicut ἀδρύνω pro ἀδρύνομαι. A Unde ap. Diosc. ἡδρύνω, Adultus, Maturus factus. [Hesych. 'Αδρεῖν' αὔξεσθαι φυτόν. 'Αδρεῖτο' ἐβαρύνετο. 'Αδρῶμενον' ἠύξημένον. "F. l. ἀδρωμένον, pro ἡδρωμένον, ab ἀδρόω." Guiet. "Forte pro ἀδρυνόμενον, ab ἀδρεῖν. Cf. 'Αδρύνεσθαι: unde tamen ἀδρυνόμενον hic rescribere non licet." Albert. Lege omnino: 'Αδρωμένον' ἠύξημένον.]

"Αδρησις, ἡ, Maturitas, ap. Basil. [Vide Valck. in "Αδρυνσις citatum.]

[* "Αδρία, (ἡ,) Copia. Strabo 1098. (Καὶ *δυνδιάγωγον μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπληθία τῶν βαφέων, scripti βαφίων, marg. Cas. sic Par. 5. Bre.: fortasse *βαφίων, marg. Cas. sic Par. 1. Med. 3. 4. Esc. Mosc.' Falc. προυσίαν δὲ διὰ τὴν τοιαύτην ἀνδρίαν,) Wakef. Mss. "Mosc. ἀνδρείαν." Falc. "L. εὐανδρίαν." Toup. Conjectura Wakefieldii ἀδρίαν nobis non placet, cum v. ἀδρία, si alicubi extaret, non de hominum multitudine, sed de fructuum abundantia, diceretur.]

[* Ὑφαδρος, ὁ, ἡ. J. Poll. 7, 57. "Ὑφαδρον ἱμάτιον, ubi v. notf.]

"ΑΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, Certamen. Herod. 1. Ἐπιτελεσάντων δὲ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Od. Θ. (131.) Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι. Etym. ait significare etiam Locum certaminis. Sic ἀγὼν et pro Certamine, et pro Loco certaminis poni diximus antea. || "Αεθλος, Labor, ut ἄεθλοι Ulyssis, Od. A. Ubi Eust. ait ἀέθλους appellari honorifice ab Homero Ulyssis labores, tanquam certantis adversus fortunam; ant simpliciter vocari Labores; et ἀέθλους dici quasi οὓς οὐκ ἂν τις ἐθέλοι, Quos quis nolit, ut videlicet sit ex α privativo et v. ἐθέλειν conflata hæc vox. At Etym. ἄεθλον, in neutro genere pro Præmio certaminis, vult ex ἐθέλειν esse compositum et α epitativo, ut sit ἄεθλον quasi Quod quis valde velit et cupiat, τὸ πᾶν ἐθέλητόν. Idem ponit et aliam etymologiam, ut videlicet α τλῶ, i. e. Tolero, factum sit τλόν, et α præfixo ἀτλον: mutato τ in θ, ἄθλον. Quam posteriorem etymologiam tenendo, necesse foret dicere ex ἄθλον factum esse ἄεθλον, non contra. Sequendo autem alteram, ut ἄεθλον sit quasi τὸ πᾶν θελητόν, contra ἄθλον ex ἄεθλον factum esse diceremus. Sed ex utraque consequeretur prius nomen impositum fuisse præmio certaminis, quam ipsi certamini; loquitur enim de ἄεθλον et ἄθλον, non de ἄεθλος et ἄθλος. Atqui rationi consentaneum non est posterius etymum, ut videlicet ἄθλον, Præmium certaminis, dictum sit a tolerando. Ego igitur confusa omnia in his duabus posterioribus etymologiis cernens, primam sequor; ab Eust. duobus ll. notatam; sed ita ut illam vocī ἄεθλος, non tantum cum significat Laborem, sed et cum primam significationem habet, pro Certamine, accommodandam putem; quotusquisque est enim, qui certamen non refugiat?

[* "Αεθλος, unde? v. ad Anacr. p. 5. Fisch." Schæf. Mss. Apollon. Lex.: "Αεθλος διὰ παντός μὲν ἀρσενικῶς λέγει ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τοὺς ἀέθλους τῶν πόνων, καὶ τοὺς πόρους. Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάτος ἐκτελέσται, (Od. X. 5.) Καὶ, ἀέθλους πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπεπρήσαντ' Ὀδυσῆος, ("Od. Θ. 22. ubi οὓς pro τοὺς legitur." Villos. Sed v. TOLL. ad Ἀγλαΐας.) Οὐδετέρως καὶ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, κατὰ τὸ πλείστον. Παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. ("Duo sunt Homeri loca, quæ spectasse potuit Apollon. alterum laudavit Villos., II. Ψ. 701. τρίτα θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς, "alterum legimus II. Ψ. 653. Αὐτὰρ θ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. Posteriorem hunc potissimum respexisse videtur Noster, memoriae vitio pro πυγμαχίης scribens παλαισμοσύνης." Toll.) "Οθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει Μείζον ἄεθλον, τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν. "Hic sensus loci. "Αεθλος in masculino significat Certamen; ἄεθλον vero in neutro, Præmium certaminis. Quod cum ita sit, in II. Ψ. 551. Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον, ubi agitur de Præmio certaminis, non vero de Certamine, Aristarchus merito legit in neutro, μείζον ἄεθλον. (Hesych. "Αεθλον

ἔπαθλον. "Αεθλα ἔπαθλα, ἀγῶνας.) Alii vero malebant in masculino, μείζον ἄεθλον, quod notat Certamen, non vero Certaminis præmium." Villos. Schol. Ven. ad II. Ψ. 551. Μείζον ἄεθλον οὐδετέρως, εἴωθε δὲ καὶ ἀρσενικῶς λέγειν ὁ ποιητής. Eust. ad Od. A. (18. οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, ubi Pseudo-Did. κακοπαθειῶν:) "Αέθλους δὲ σεμνῶς ὁ ποιητής εἶπε τοὺς Ὀδυσσεὺς πόρους καὶ οἶον ἀγῶνας, ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀγωνισμάτων οἶδε τὴν λέξιν κειμένην, πολλαχοῦ φαίνεται, πρὸς τινὰ δὲ ἀντίπαλον ἢ ἀεθλεύων Ὀδυσσεὺς, ἢ πάντως, πρὸς τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ τύχην. ἐνόηθη δὲ πρὸς τινῶν τὸ ἀέθλων, καὶ ἀντὶ τοῦ μόχθων καὶ πόνων, παρὰ τὸ α στερητικόν, καὶ τὸ ἐθέλειν, οὓς οὐκ ἂν τις ἐθέλοι. Nicand. Alex. 618. ὅποτε κούρον *ἀλίβαπτον Μελικέρτην *Σισυφίδαι κτερίσαντες ἐπὶ ἐξῆσαν ἀέθλους. Musæus 8. τὸν ὦφελεν αἰθέριος Ζεὺς Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἀγειν ἐς ὀμήγηριν ἄστρον, (ubi v. Schrader.) 230. Gregor. Naz. Inveet. in Jul. 2. p. 80. Οὗτος μὲν δὴ τῶν ἐμῶν λόγων ὁ πρῶτος ἄεθλος ἐκτελέσται καὶ διήνυσται. Respexit Homeri locum supra cit. Theocr. 21, 52.]

"Αεθλον, ου, τὸ, Præmium certaminis, de quo reportata est victoria. II. Ψ. (259.) Νῆων δ' ἐκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε. Theocr. 8, (11.) Χρήσδεῖς ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεῖς καταθεῖναι ἄεθλον;

"Αεθλον, pro ἄεθλον videtur usurpasse Diotimus in Anth. Epigr. Τὰν ἦβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταῖās, nisi forte posuerit quod consequitur, pro eo quod præcedit, i. e. Præmium certaminis pro Certamine. In eodem libro ἄεθλα pro ἄεθλοι, i. e. Labores, hoc versu, Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

[* "Αεθλον. Etym. M.: "Αεθλον ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐθέλον τι ὄν' καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α ἀέθελον, τὸ πᾶν θελητόν καὶ συγκοπῇ, ἄεθλον καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε ἄθλον. Καὶ τὸ ἀρσενικὸν ὁ ἄθλος λέγεται καὶ ἄεθλος. "Η παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερεῖν, τλόν καὶ ἄθλον καὶ τροπῇ ἄθλον. Τὸ δὲ ἄεθλον ἀρσενικῶς μὲν λέγεται, τὸν τόπον καὶ τὸ ἀγώνισμα δηλοῖ, οἶον, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος, (l. ἀάτος, ex Od. X. 5.) οὐδετέρως δὲ, τὸ ἐπὶ ἀγῶνος διδόμενον, νῆων δ' Ἐκφέρεται τὰ ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε, (l. Νῆων δ' ἐκφερ' ἄεθλα, ex II. Ψ. 259.) καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται "Αεθλεῖν τὸ ἀγωνίζεσθαι. Cf. Apollon. Lex. in "Αεθλος citatum. Etym. G.: "Αεθλον σημαίνει δύο, ἀρσενικῶς μὲν τὸν τόπον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, ὡς ὁ ποιητής, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος, λέγει δὲ καὶ οὐδέτερον, τὸ ἄεθλον, τὸ ἐπὶ ἀγῶνος διδόμενον, Ἐκὼν δ' (l. Νῆων δ') ἐκφερ' ἄεθλον (l. ἄεθλα,) λέβητάς τε, τρίποδάς τε. Zonar.: "Αεθλον τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος διδόμενον, Νῆων δ' ἔφερ' (l. ἐκφερ') ἄεθλα, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐπιτάσει τοῦ α, ἄεθλον. Orph. Argon. 578. Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης προῦθήκατο πᾶσιν ἄεθλον, *Τυμβιδίον ἐπ' ἀγῶνος ἐταίροις ἔμμεν' ἄεθλα, Δῶρα, τὰ οἱ πόρεν Ὑψιπύλῃ Λήμνοιο φέρεσθαι. "Herod. 488. "Αεθλον ἐκεῖτο μυρία δραχμαί." Valck. Mss. Archilochus in Epodis ap. Hephæst. 129.: Εὔτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἡθροΐζετο, Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Eustath. 691. Καὶ σημείωσαι τὸ ἀθλήσαντες, ἀντὶ τοῦ κακοπαθήσαντες, ἔστι γὰρ ὅτε τὸ ἄεθλον, τὸν μὴ θελητόν κόπον σημαίνει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, Od. A. 18. "Wakef. Trach. 505. Anytes Epigr. 4. Jacobs. Anthol. 8, 141. 174. Fischer. Well. 1, 127." Schæf. Mss.]

"Αεθλοθέτης, ὁ, Qui præmium certaminis statuit. Compositum ex ἄεθλον, et θέτης, quod in compositione Positorem significat. Vide infra Ἀθλοθέτης.

[* "Αεθλονικία, ἡ, Victoria, quæ e certamine reportatur. Pind. Nem. 3, 10. Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλον "Αεθλονικίας δὲ, μάλιστ' αἰδᾶν Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε Δεξιωτάταν ὁπαδόν. Schol. Ἡ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἐρις, ἡ *ἀθλονεικία, μάλιστα φιλεῖ τοὺς ἐπαίτους καὶ τοὺς ὕμνους.]

[* "Αεθλοπάλας, ὁ, ἡ. "Maneth. 1, 100. Ζεὺς ῥέζει κρατέοντας ἐλαυφόροιο παλαίστρης, si λιπαρῆς interpretari licet, bene; alioqui malim ἀεθλοφόροιο. Pindaro Ol. 7, 12. ἀθλοφόροι ἄνδρες. Sic 4, 172. editur ἀθλητῆρας αἰολαπάλας τε προφανεῖ. Leg. puto, ἀεθλοπάλας τε προφαίνει, vel *ἐλαιοπάλας. Hic forte ἐλαιοβρόχοιο non disconveniret." Dorv. ad Char. 723=643.]

"Αεθλοφόρος, ὁ, (ἡ,) Præmium certaminis ferens,

Victor in certamine. Herod. 1, (31.) 'Αεθλοφόροι τε ἀμφοτέροι ὁμοίως ἔσαν. Dicitur etiam equus αέθλοφόρος, s. αθλοφόρος: ut Il. X. (22.) Σενάμενος, ὥσθ' ἵππος αέθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν, [ubi Pseudo-Did. ἀγωνιστής, Eust. 1254. "Ὡστε κατ' αὐτοὺς, στικτέον εἰς τὸ αέθλοφόρος, ὃ ἐστὶ, νικητὴς λαβὼν ἔπαθλα. Il. X. 162. 'Ὡς δ' ὅτ' αέθλοφόροι περὶ τέρματα μῶνυχες ἵπποι 'Ρίμφα μάλα τρωχῶσι, ubi Pseudo-Did. ἀγωνισταί, ἀθληταί.] At Il. I. (123. 266.) δώδεκα δ' ἵππους Πηγούς, αθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. [Hesych. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. et Tittm. Cyrillus: 'Αεθλοφόρους' ἀγωνιστάς. "Charit. 723." Schæf. Mss. Epigr. adesp. 288. Οἶον καὶ Κρονίδης ἔσπειρέ σε τῇ *τρισελίνῳ Νυκτὶ, καὶ Εὐρυσθεὺς εἶδεν αέθλοφόρον: 'Αεθλοφύρων δίφρων, Stat. Athl. 10. ἵππων, Leont. 11. Callim. εἰς Δημ. Καλ. 109. Καὶ τὸν αέθλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον.]

[* Δυσάεθλος, ὁ, ἡ. Eust. 740. "Ἴν' ἧ ἄθλιος, ὁ δυσάεθλος κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν Ὀδυσσεά.]

[* Δωδεκάεθλος, ὁ, ἡ, Duodecies victor. Epigr. adesp. 286. Οὗτος ὁ πανδαμάτωρ, ὁ παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος Μελπόμενος, κρατερῆς εἵνεκεν ἡγορέης.]

[* Μυριάεθλος, ὁ, ἡ. "Jacobs. Anth. 8, 147. ('Ilustris fuit ille, nempe Theagenes ὁ Θάσιος ἀθλητῆς, incredibili palmarum multitudine, quas in variis certaminibus acceperat. Mille et quadringentas fuisse, narrat Pausan. 6, 11. Mille et ducentas numerat Plutarch. 2, 811. unde Μυριάεθλος vocatus est ab Oraculo, quod servavit Dio Chrys. 1, 618. Θεαγέ- νους, I. Θεαγένους, ἐλάθεσθε ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντος, Κεῖθ' ὑμῖν, ὁ πρὶν μυριάεθλος ἀνὴρ.]" Schæf. Mss.]

"Συνάεθλος, (ὁ, ἡ). "Certaminis socius, Certaminis adiutor." [Oppian. C. 1, 195. Θυμαίων, συνάεθλος, ἀρήϊος, ὄμβριμος ἵππος. Noun. Dionys. p. 487. καὶ συνάεθλον ἔης οὐκ ἤθελε χάρις Ἀστεροπὴν Κρονίωνος: Paraphr. p. 100. οὐ γὰρ ἐλέγχων Εἰμὶ μόνος, μεθέπω δὲ καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα, ἔννὸν ἐμὸν συνάεθλον, Cod. Pal. teste Sylburgio exhibet συνάεθλον, et superne *ἀνάεθλον, 263. καὶ τί τελέσσει Οὐ- τος ἐμὸς συνάεθλος; 27. Εἰ μὴ οἱ συνάεθλος ἀλεξίκα- κος θεὸς εἴη.]

[* Φιλάεθλος, ὁ, ἡ, Certaminum studiosus. "Christodor. Ecphr. 391. Jacobs. Anth. 11, 303." Schæf. Mss.]

'Αεθλοσύνη, ἡ, Certamen, Certatio. Item κακοπά- θεια, Miseria. Ab Hesych. exp. ἀγωνία. [Αεθλο- σύνης ἐννυχίης, Agathiæ Epigr. 8. βουπάλεως, adesp. 216.]

'Αέθλιος, ὁ, ἡ, Præmium reportans, αθλοφόρος, de homine et de equo dicitur. Callim. H. in Del. (113.) οὐ μὴν ἵππον αέθλιον ἀμφίβέβηκας. Archias (24.) "Ὁν Φοῖβον χρησµῶδὸς αέθλιον ἔστειπε Πυθῶ. Potest et αέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιστής, Certator equus, Aptus ad certamen: ut derivetur ab αέθλος, et ita videtur accipi ap. Theogn. (257.) "Ἴπ- πος ἐγὼ καλὴ καὶ αέθλιη. || At vero ἄθλιος, ab ἄθλος, Miserum significat, ut videbis paulo post. [Epigr. adesp. 326. Ἐνθάδε λουσαμένη δέμας ἄμβροτον αὐτῆκα Κύπρις Δεῖξεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ αέθλιον ἥρπασε μῆλον.]

'Αέθλιον, ον, τὸ, i. q. αέθλον, Certaminis præmium. Il. I. (123.) δώδεκα δ' ἵππους Πηγούς, αθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. Il. X. (160.) ἔ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Dicitur autem αέθλιον ab αέθλον, ut ἵχνιον ab ἵχνος, inquit Eust., quilibet admonet non esse diminutivum, sed denominativum, sive derivativum ab αέθλον: [740. Τὸ δὲ ἀέθλια παράγωγόν ἐστιν ἐκ τοῦ αέθλον, ὡς ἐκ τοῦ ἵχνος, τὰ ἵχνια. Ἐνταῦθα δὲ *θεω- ρητέον, ὡς εἰ καὶ ἐκ τοῦ αέθλον κέκρται τὸ ἄθλον, ὅθεν καὶ ὁ αθλοφόρος, ἀλλ' οὐκ ἦδη καὶ ἐκ τοῦ παραγώγου αέθλιου ὡσαύτως ἐστὶ τὸ ἄθλιον' αὐτὸ γὰρ ἐπὶ δυστυ- χίας μόνης κεῖται' ἵν' ἧ ἄθλιος, ὁ δυσάεθλος κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν Ὀδυσσεά, ὃς οὐδ' ἐν τῷ νόστῳ πεφυγμένος ἦεν αέθλων, ἐξ ὧν ὁ ἄθλιος καὶ ἡ ἀθλιότης κεκέρται' ἐξ οὗ παραχθεὶς καὶ ὁ *Ἀθλίος τὸ κύριον, εἰ καὶ ἐθέλει ἀπὸ τοῦ ἐπαινετοῦ ἄθλον κεκλησθαι, ὅμως κωμωδεῖται ἄλλως ἐν τῷ, Δι' Ἀθλίον πρὸς ἄθλιον. P. 1315. Οὐχ ὑποκοριστικὸν δὲ τὸ αέθλιον, οὐ γὰρ εἰωθεν ἀπλῶς οὕτω σχηματίζεον ὁ ποιητὴς ὑποκορισμούς, ὥς καὶ ἐν ἄλλοις ἐφάνη, παρωνόμασται δὲ ἐκ τοῦ αέθλον, ὁμοίως τῷ ἵχνιον καὶ τοῖς τοιούτοις. Et 1897. Τὸ δὲ ἀέθλιον, οὐχ ὑποκοριστικόν, ἀλλὰ παράγωγον, ὁμοίως τῷ ἵχνος ἵχνιον,

μετ' ὀλίγα οὖν ἐρεῖ, Λιπόντες αέθλους. Callim. in Del. 187., Βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος Ἑσπόμε- ναι. "Jacobs. Anth. 11, 41. Ammon. 5. et Valck." Schæf. Mss.]

¶ 'Αεθλεύω, f. σω. p. κα, Certo, Dimico, Pugno. Il. Δ. (389.) 'Ἄλλ' ὄγ' αέθλευνεν προκαλίζετο.

'Αεθλεύειν, Mala perferre, Mala tolerare, Malis exercei, κακοπαθεῖν Eust. exponit in Il. Ω. (734.) 'Αεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου. Ita enim legitur in vulg. Edit. Vide Ἀθλεύω.

[Αεθλεύω. Hesych. Αεθλεύων' ἀγωνιζόμενος. Il. Ω. 734. Pseudo-Did. κακοπαθῶν, πονῶν. Etym. M. 19, 30. (in "Αεθλον citatum.) Excerpta Apionis Gloss. Hom.: 'Αεθλεύειν' τὸ ἀγωνίζεσθαι, καὶ τὸ ταλαιπω- ρεῖν. Zonar.: 'Αεθλεύειν' ἀγωνίζεσθαι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. et Tittm. Cyrill.: 'Αεθλεύων' ἀγω- νιζόμενος. 'Αέθλευον' ἐμύχθουν, ἡγωνίζοντο. Vide 'Αεθλέω. Rutgersii Gloss. Gr.: 'Αεθλεύουσι πρίονος' ἀγωνίζονται. "Leg. ἀθλεύουσι Πρίονος, ac subintelligendum τὸ πόνον, quod etiam ab Interpretate repeten- dum fuisset. Nam, quamvis τὸ αέθλεύουσι magis fuis- set Ionicum, versus tamen regula respuisset. Signifi- catus verbi et notus est, atque ab Enarratore Æschyli p. 15. (v. 95.) qui, 'Αεθλεύσω' μετ' ἄθλον καὶ κακότητος διάξω, et Oppiani H. 1, 507. ubi eodem, quo Glossarium nostrum, exponit modo, (Αεθλεύουσι' ἀγωνίζονται, P. a. *ἀθλοφοροῦσι, S.) satis comprobatus, uti sileam de Hes. Etym. et Phavor. habetur Halieut. 5, 198. ('Ὡς δ' ὅτε δουροτόμοι ξυνὸν πόνον ἀθλεύουσι Πρίονος ἐγκο- νέοντες.)" Fr. Strunz. Adde Cynege. 2, 76. Herod. 5, 22. Ἀλεξάνδρου γὰρ αέθλευνεν ἐλομένου. J. Poll. 3, 144. Καὶ τὸ ἀθλεύειν, παρά τε ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδότῳ.]

[* "Υπεραεθλεύω, Certo pro aliquo. Oppian. H. 1, 37. (Οὐ γὰρ ἀκινήτου γαίης ὑπὲρ ἀθλεύουσιν, ut in Schneideri Edit. legitur.) Wakef. Mss. Schol. "Υπε- ραεθλεύουσιν' ὑπεραγωνίζονται, S. ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, αέθ- λον, ἄθλον, τοῦτο ἀπὸ τοῦ λῶ, τό θέλω, P. 1.]

'Αεθλευτήρ, ἦρος, ὁ, Certator, qui in prosa oratione dicitur ἀθλητῆς, Athleta.

¶ 'Αεθλέω, f. ἡσω. p. ηκα, i. q. ἀθλεύω. Herod. 1, (67.) Κατὰ μὲν δὴ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰεὶ κακῶς αέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεάτας, Pugnant ad- versus Tegeatas. [Idem tamen 5, 22. habet αέθλεύειν: pro quo J. Poll. 3, 144. ex Herodoto affert ἀθλεύειν, sed leg. αέθλεύειν. Ad h. l. respexisse videtur Hesych. 'Αέθλεον' ἐμύχθουν, ἡγωνίζοντο. Et Hesychio et He- rodoto restituendum censemus αέθλευον, quod diserte legitur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Αέθλευον' ἐμύ- χθουν, ἡγωνίζοντο. 'Αελλήσας' κακοπαθήσας. "'Αελ- λήσας corrupte legitur hic pro αέθλήσας, quod poeti- cum est pro ἀθλήσας, ut bene observat Kuster. ad h. l. et olim in Diatr. Anti-Gronov. 35. Ipse Hesych. 'Α- θλῆσαι' κακοπαθῆσαι." Albert. "Jacobs. Anth. 8, 75. Kuster. Bibl. Chois. 85." Schæf. Mss.]

[* 'Αεθλητής, ὁ, Certator. Pind. Nem. 5, 89. Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν. "Erat αέθλη- ταῖσιν ἔμμεν. At ἔμμεν Trochaicum postulat, ut et alte- rum, quod jam habet Ald. ἀθληταῖσιν." Heyn. Schol.: Χρὴ δὲ ἀπὸ Ἀθηνῶν τοὺς ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν.]

'Αεθλητήρ, ἦρος, ὁ, i. q. αέθλευτήρ. [Αεθλητήρες Ἰάκχον, Macedon. 19. "Christodor. Ecphr. 234." Schæf. Mss.]

Ἀθλος, ου, ὁ, Certamen, i. q. αέθλος, e quo etiam fit, crasi literarum α et ε, ut ex αείδω fit ἄδω. Ἀθλοι Πυθικοί, Soph. in Electra, Certamina Pythica. Ἀθλοι Ἡρακλέους, qui a Latinis dicuntur Herculis labores. Isocr. ad Phil. "Ἄλλοι τὴν ἀνδρείαν Ἡρακλέους ὑμνοῦν- τες καὶ τοὺς ἄθλους ἀπαριθμοῦντες διατελοῦσι. Apud Euseb. P. E., Ἀνδρὶ δὲ γενομένῳ τῷ Ἡρακλεῖ Εὐρυ- σθεὺς ὁ τὴν βασιλείαν ἔχων τῆς Ἀργείας προστάττει ἄθλους τελέσαι δώδεκα. Dicitur et de Quovis labore, s. Laborioso negotio, ut Plut. Camillo, Οὗτος ὑπέστη τὸν ἄθλον ἐκουσίως. || Apud Lucian. Iudicio dearum τὸν ἄθλον pro τὸ ἄθλον ponitur, aut, quod potius credo, male legitur.

[* "Αθλος, Wakef. Trach. 80. Charit. 624. 650. Jacobs. Anth. 7, 384. 9, 320. ad Lucian. 2, 239. 3, 555. Valck. Diatr. 168. ad Diod. S. 1, 257. Ἀθλοι Herculis, Fischer. ad Anacr. p. 5. Heyn. Hom. 8, 467. 484." Schæf. Mss. Suid. Ἀθλον' ἀγώνισμα, ἡ

τιμή, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγώνος βραβεῖον. Καὶ αθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ ἔπαθλον. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον· τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα. “H. I. in quo nonnulla turbata sunt, sic leg. et constituendum esse non dubito: ἸΑθλον· ἢ τιμή, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγώνος βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον. Καὶ ἄθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα. Bekkeri Λεξ. ῥητορ., ἸΑθλος· κυρίως ὁ πόνος, καὶ τὰ ἔπαθλα: Συναγ. Αεξ. χρυσ. ἸΑθλον· ἀγώνισμα, ἢ (I. ἢ) τιμή, ὁ μισθός, τὸ τοῦ ἀγώνος βραβεῖον. ἸΑθλος· ἀρσενικῶς τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ ἔπαθλον. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα. Etym. G.: ἸΑθλος· ἀρσενικὸν, καὶ ἄθλον ἀγῶνα δηλοῖ, διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδέτερον δὲ τὸ ἔπαθλον. Ὅμηρος (Od. X. 5.) Οὔτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος, I. ἀάατος, ἐκτετέλεσται. Vide Abresch. in ἸΑθλον citandum. Zonar.: ἸΑθλος· τὸ ἀγώνισμα, καὶ ὁ πόνος, παρὰ τὸ τλῶ, τὸ καρτερῶ, τλός καὶ ἄτλος, καὶ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἄθλος. Γράφεται καὶ ἄεθλος, ὡς τὸ, Οὔτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος (I. ἀάατος,) καὶ ἐπὶ οὐδετέρου, ἄεθλον, τὸ διδόμενον ἐπὶ τοῦ ἀγώνος, Νηῶν δ' ἔφερ' (I. ἐκφερ') ἄεθλα, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἀέθελον, τὸ πάνυ θέλον, (θελόμενον corrigi Tittm., sed vera lectio est θελητὸν, v. notata in Ἀεθλον,) καὶ συγκοπῇ ἄεθλον, καὶ κράσει τοῦ α, ε, ἄθλον· τὸ ἄθλον γὰρ λέγουσι, οὐχὶ (tollendum istud οὐχὶ monet Tittm.) τὸ ἔπαθλον. J. Poll. 3, 140. Ἀγωνοῦται, ἀθλοῦται, ἀγώνων διαθένται, ἄθλων ἐπιμελῆται, ἔφοροι, ἐπόπται, προστάται, ἐπίσκοποι. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία· ἀγώνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἐποψίς· καὶ ἀθλοθετεῖν, ἀγῶνας διατιθέναι, ἄθλων ἐπιμελεῖσθαι, ἄθλα ἐφορᾶν, ἀγώνων προεστάναι, καὶ προεστηκέναι, καὶ ἄρχειν, καὶ πρυτανεύειν τὰ περὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως: 143. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν, ἄθλοι οἱ πόνοι.]

[“ἸΑθλοι, Ludi gymnici, a tota Græcia celebrari soliti. Ἀθλων ἀπασχημένων, 631. Ἀθλων ἱππικῶν, καὶ γυμνικῶν θεωρία, 1393.” Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

ἸΑθλον, τὸ, Certaminis præmium, quod videlicet victori datur. Xenoph. K. Π. 2. Καὶ οὕτω τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν αἰεὶ ἄθλα πρόκειται. Idem Hell. 4. ἄθλον et νικητήριον pro eodem ponit. Nec vero pro Certaminis duntaxat usurpatur, sed et pro Cujusvis egregii facinoris præmio. Thuc. 2. Οἱ δὲ Ἀγαθοὶ τιμήσουσιν τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς, Strenui autem decorabuntur præmiis virtutis, quæ eos decebunt. Apud Thuc. Schol. ἄθλα exponit κέρδη, Lucra, 3, (82.) Τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἄθλα ἐποιούντο. || In malam partem etiam usurpatur ἄθλον pro Præmio s. Mercede alicujus sceleris, i. e. Pæna: ut ap. Lysiam (47.) Οἱ γὰρ τοιαῦτα πράττοντες, ὀρῶντες οἷα τὰ ἄθλα πρόκειται τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων, ἦττον εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτήσουσιν, Nam qui talia perpetrant, videntes qualis merces delictis hujusmodi proposita sit, minus in alios delinquent.

[“ἸΑθλον pro ἄθλος, Labor, Ærumna. Antiphil. Epigr. δεκέτου τ' ἄθλα λέγει πολέμου, Labores decennalis belli, s. Ærumnas. Potest etiam exponi Certamina. Apud Demosth. autem ἄθλα τοῦ πολέμου in propria significatione dicuntur Belli præmia, Præmia quæ manent victores in bello. [41, 24. ἸΑλλ' οἶδεν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μὲν ἐστὶν ἅπαντα τὰ χωρία, ἄθλα τοῦ πολέμου κείμενα ἐν μέσῳ.]

[“ἸΑθλον, ¶ 1) Certaminis præmium. Suid.: ἸΑθλον—ἢ τιμή, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγώνος βραβεῖον, κ. τ. λ.: v. Ammon. et quos laudat Fischer. Ind. Æschin. Scilicet ἄθλος proprie significat Certamen, ἄθλον vero Certaminis s. Pugnæ præmium. a) Dicitur varie, ut Π. 2, 3, 2. τὰ ἄθλα τῆς νίκης. A. 1, 2, 10. E. 4, 2, 4. τὰ πάντα ἄθλα οὐκ ἔλαττον ἐγένετο, ἢ ἀπὸ τετάρων ταλάντων. Ier. 9, 11. ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται, ὅρας ἐν—ἀγῶσιν ὡς μικρὰ ἄθλα κ. τ. λ. Απ. 2, 1, 19. τὰ τοιαῦτα ἄθλα τῶν πόνων sunt Feræ in venatione. b) Jungitur variis verbis, ut λαμβάνειν, Απ. 2, 6, 26. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι τὰ ἄθλα ἐλάμ-

βανον. Π. 8, 4, 2. μήτε κηρυχθῆσθαι, μήτε ἄθλα λήψεσθαι. c. δίδουσι. Π. 6, 2, 3. ἀγῶνας—καὶ ἄθλα τοῖς νικῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐδίδου. E. 3, 2, 8. ἄθλα δώσειν τοῖς πρώτοις ἐκτείχισασι. Cf. Διδόναι. c. προφαίνειν, Π. 2, 1, 10. ἄθλα προῦφνε τοῖς ταξίρχοις. §. 11. vocantur νικητήρια. Inprimis c. προτιθέναι, Ier. 9, 4. ἄθλα in choris ὁ ἀρχὼν προτίθησιν. §. 6. εἴ τις τοῦτοῖς ἄθλα προτιθεῖ καὶ εὐοπλίας καὶ εὐταξίας. §. 7. εἴ τις ἄθλα προτιθεῖ—τοῖς κάλλιστα τὴν γῆν ἐργαζομένοις. §. 11. ἐν πολλοῖς (πράγμασι) ἄθλων προτεθειμένων. Π. 1, 2, 12. in exercitiis bellicis ἀγῶνες εἰσι καὶ ἄθλα προτιθέται. 1, 6, 15. 8, 2, 13. ὧν προηγόρευε ἀγῶνας καὶ ἄθλα προτίθει. Αγ. 1, 25. E. 3, 4, 16. 4, 2, 3. ἄθλα προῦθηκε ταῖς πόλεσιν, ἥτις ἄριστον στράτευμα πέμποι. Ipr. 1, 26. ἄθλα προτιθέναι ταῖς φυλαῖς πάντων ὅποσα ἀγαθὰ νομίζουσιν ἀσκεῖσθαι. Π. 3, 3. εἰ τῇ τοῦ ἐμπορίου ἀρχῇ ἄθλα προτιθεῖ τις, ὅστις δικαιοτάτα διαίρηται τὰ ἀμφίλογα. Unde ἄθλα dicuntur προκεῖσθαι; v. Interpp. ad Hebr. 6, 18. Π. 2, 3, 2. τὰ τῶν ἡττωμένων, τοῖς νικῶσιν ἄθλα πρόκειται. §. 5. p. 119. τὰ ἄθλα τῆς ἀρετῆς ἴσα πρόκειται. 7, 1, 7. Etiam κεῖσθαι. A. 3, 1, 14. ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ἄθλα belli. ¶ 2) Certamen, i. q. ἄθλος: v. Fischer. I. l. E. 4, 5, 2. ἔστιν ἂ τῶν ἄθλων δις ἕκαστος ἐνίκηθη, ἔστι δὲ ἂ δις οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν.” Lex. Xenoph.]

[“ἸΑθλον, Musgr. ad Eurip. 222. a. Præmium, Xenoph. K. Π. 24. Valck. ad Phœn. p. 428. Diatr. 221. Toup. Opusc. 2, 86. Charit. 294. 624. 630. Wakef. Trach. 80. Labor, Pausan. 1, 405. ἸΑθλον, Wakef. Phil. 508. Jacobs. Anth. 7, 384. 8, 141. 9, 47. 320. ad Lucian. 2, 239. 3, 555. Epigr. adesp. 609. Ex ἄεθλον contractum, Porson. Phœn. 1277. Heyn. Hom. 8, 467. 484. ἸΑθλον κεῖται, Lobeck. Δj. p. 345.” Schæf. Mss.]

[ἸΑθλον. Tittmanni Technoll. Mss.: ἸΑθλον, καὶ βραβεῖον, τὸ αὐτὸ, ὡς λῆμμα καὶ δῶρον· λέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικῆσαντι ἀθλητῇ· ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβεύτων, βραβεῖον· ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἄθλον. Οὕτως λέγεται καὶ πάθος, καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιούντος, πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος, πάθος. Οἷον ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιούντος, καὶ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος· καὶ ἡ * στρέβλωσις ὁμοίως, καὶ ἡ πληγὴ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἸΑθλον μὲν οὖν τὸ βραβεῖον, ἀπὸ τοῦ ἀ ἐπίτασιν ἔχοντος, καὶ τοῦ ἐθέλω, κατὰ κράσιν τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρόν. ἸΑθλος δὲ ὁ ἀγών, ἀπὸ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, καὶ τοῦ τλῶ, τὸ καρτερῶ. ἸΑθλητῆς δὲ, ὁ ἀγωνιστής. ἸΑθλοφόρος δὲ ὁ νικητής, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεργάμενος. Cf. Schol. Pind. infra citandum. Etym. M.: ἸΑθλον· ἐκ τοῦ τλῶ, τὸ τῷ καρτεροῦντι καὶ νικῶντι διδόμενον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἔθελον, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀέθελον, τὸ πάνυ ζητούμενον, καὶ κατὰ κράσιν τοῦ α καὶ ε, ἄθλον· καὶ ἄθλος τὸ ἀρσενικόν· διὸ καὶ περισπῶνται. Etym. G.: ἸΑθλον· ἀγώνισμα, παρὰ τὸ τλῶ, τὸ καρτερῶ, τλὸν καὶ ἄτλος, καὶ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἄθλον, τὸ τῷ νικῶντι διδόμενον. ἸΑθλον· ἐπάθλου διαφέρει. ἸΑθλον μὲν γὰρ αὐτὸς ὁ ἀγών· ἔπαθλον (δὲ) τὸ διδόμενον τῷ νικῆσαντι. Hesych. ἸΑθλα· τὰ ἔπαθλα, ἀγῶνες. ἸΑθλον· ἀγώνισμα, ἔργον, ἔπαθλον. Ubi Albert. consuli jubet Ulpianum ad Demosth. 35. b. Ammon.: ἸΑθλος καὶ ἄθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον. Οὔτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων· Ἀέθλια πόσσ' ἀνελόντες. “Od. X. 5. ubi legitur δῆ. Vett. Edd. Amm. ἄατος. (Pro) πόσσ' vett. Edd. ἀέθλια δ' ἰσ' ἀνελόντες, Π. Ψ. 736. ubi de altera scriptura πόσσ' nulla potest ratione cogitari; verum tamen eam non Librariis, sed Ammonio tribuendam putem, cujus memoria vacillaverit: ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, et alibi, et in nona Iliade frequens.” Valck. Eran. Philo: ἸΑθλος· ἀρσενικῶς, καὶ ἄθλον οὐδετέρως διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον: ἸΑθλον· ἐπάθλου διαφέρει. ἸΑθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· ἔπαθλον δὲ, τὸ διδόμενον τῷ νικῆσαντι δῶρον. “Hausit e Cyrilli Lex. ubi leguntur sequentia: ἸΑθλον ἐπάθλου διαφέρει. ἸΑθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ αὐτὸς (I. αὐτὸς ὁ) ἀγών· ἔπαθλον δὲ τῷ νικῆσαντι τὸ διδόμενον δῶρον. Infra (I. c.)

sui oblitus Ammonium describit Eranius. Veteribus ἄθλον dicebatur, quod recentiores ἐπαθλον vocant. "Ἐπαθλα δὲ οὐχ εὐρηται εἰ μὴ ἀπαξ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit Ulpian. in Demosth. Phil. I. p. 41." Valck. "1 Ep. ad Cor. 9, 24. Præmium hic dicit βραβεῖον, voce veteri et Peloponnesiaca. Vulgo Præmium vocabant ἄθλον, neutro genere; nam ἄθλος ipsum est Certamen. Assignabant præmium victori Moderatores dicti βραβεῖς, et βραβευταί, Sophocli Electr. 692. 713. ubi in Scholiis, ab Johnsono editis, dicuntur διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἄθλα διδόντες. Magnifice P. 2 Tim. 4, 7.: Cursu finito corona mihi est reservata, corona Justitiæ, quam mihi porriget certaminis Moderator Deus, ὁ δίκαιος κριτῆς, vere justus ille Judex. Hic etiam respicere potuit ad Moderatores Olympici certaminis Eleos, quorum justitia in præmio decernendo valde celebrabatur." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 250. "Segaar. Ep. ad Valck. 22.: "Ἄθλος tantum Certamen significat, non Præmium; ἄθλον Præmium, sed et Certamen; ἐπαθλον Præmium tantum." Schæf. Mss. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 9.:—"Thuc. 1, 6. Πάλῃς ἄθλα τίθεται. Discrimen, quod hic Schol. (Ἄθλος, ὁ ἀγὼν, ἀρσενικῶς ἄθλον δὲ, τὸ ἐπαθλον, οὐδετέρως;) post Ammon. aliosque Grammaticos, quibus paria facit Luc. Solœc. 2. hosque secuti VV. DD. inter ἄθλον statuunt et ἄθλος, restringendum tantummodo videtur ad posterius, quod nunquam Præmium significat; at prius tam Præmium, quam Certamen. Vide Pind. Ol. 1, 5. (Ἐἰ δ' ἄεθλα γαρύεν' Ἐλδεαί, φίλον ἦτορ, ubi Schol. V.: Ἄθλα νῦν εἶρηκε τὰ ἀγωνίσματα, ἔλεγον δὲ οὕτω καὶ τὰ ἐπαθλα. "Ομηρος, Il. Ψ. 273. Ἰππῆας τὰδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, ἢ ἄεθλα, τὰ ἀγωνίσματα, περιφραστικῶς τοὺς ἀγῶνας. Schol. R.: Ἄθλον, καὶ βραβεῖον, τὸ αὐτὸ, ὡς λῆμμα, καὶ δῶρον. Ἀλέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβεύτων, βραβεῖον ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἄθλον. Ἐν ταῦθα δὲ ἄθλα λέγει τοὺς ἀγῶνας.) Pausan. Phoc. 18. Τῶν ἄθλων τῶν Ἡρακλέους τὸ ἐς τὴν Ὑδραν: Lacon. 7. Πολλὰ τῶν ἄθλων: Eliac. 2, 24. Ἐσιᾶσι δὲ—μεσοῦσης ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον, καὶ ὅσα βαρέα ἄλλα ὀνομάζουσιν, ubi pro ἄλλα videri posset scr. ἄθλα, ut alibi hæc duo commutantur; verum nihil istud suspicari opus. Hesych. "Ἀεθλα ἀγῶνας. Adde Suid. v. Ἄθλον, (in Ἄθλος citatum,) cujus in verborum ordine vix quidquam requiro aliud, quam ut vv., καὶ τὸ ἐπαθλον, transponantur post βραβεῖον." "Ἄθλον, ἄθλος, Muncker. ad Anton. Lib. 86. ("Illud discrimen non sollicitè observant auctores. Ἄθλον est ἀγώνισμα Anthol. L. 1. c. 64. Χαῖρ', Ἰθάκη, μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεια πικρά θαλάσσης. Retinuit Gr. vocem ille, qui interpositis lemnatis quibusdam in capita Hygini mythologiam dispecuit: Herculis athla xii. ab Eurystheo imperata.) Lösner. Ind. Callim. s. v. Ernest. ad. Callim. 1, 121. ("Νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτο ἄεθλον Φοῖβος ἔχει. Sic Mss. Reg. Voss. Edd. vett. Ald. Vascos. Froben. Benen. Post mutatum in τοῦτο, errore operarum, ut opinor, reliquit etiam Steph. Sed illud restituit Grævius. Mss. tamen Ambr. cum Edit. Stephani collati, cum nil varietatis hic notatum sit, τοῦτο habere videntur. Consensus veterum librorum, et quod hiatus vitatur, suavit id præferre, non ratio Grævii, quasi ἄεθλος de Lahore, ἄεθλον de Præmio laboris dicatur. Nam id discrimen non observatum a Gr. scriptt. Etiam ap. Nostrum supra 108. ἄεθλον est de Labore, et H. in Cer. 75. Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα de Certamine.) ad Lucian. 1, 259. ("Τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἶσει ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Scr. τὸ ἄθλον, non τὸν ἄθλον, ut recte in initio hujus Dialogi scriptum est." J. G. G. "Τὸ ἄθλον L. et Ox. Mss. et Ed. J." M. du S. "Τὸν ἄθλον omnes Edd. priores." Reitz.) ad Anton. Lib. 287. ad Herod. 631. Græv. Lect. Hes. p. 582. ad Diod. S. 1, 257. ("Ὡς τὸ ἄθλον ὑπάρχειν * ἀσυντέλεστον. Haud dubie τὸν legendum." Rhod. sequitur Ammonium, qui, Ἄθλος καὶ ἄθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπαθλον. Quod discrimen etsi recentiores Græci fere observent, vetustissimis negligebatur.

A Homerus certe quidem ἄεθλον s. ἄθλον pro Certamine posuit Od. T. 584. Ω. 85. Fecit et Pind. Ol. I. c. atque alii. Unde Hercules athla in princip. Fab. 20. Hygini. Noster τὸν ἄθλον mavult: quare et hic, et c. 25. ac c. 41. corrigendum censeo. Vide Eust. 1879. Wessel.) 271, 285." Schæf. Mss. Lucian. 3, 555. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἄν, εἶπερ ἐγγῶς, ubi Schol. ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. "Hic μέγαν ἄθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucian. Ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugit. Τρισκαιδέκατον γοῦν ἄθλον οἶον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deor. Jud. Τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἶσει ἀναγνοὺς τὸ μῆλον, ubi leg. τὸ ἄθλον, ut Præmium significet. Idem in Gymn. recte, Τὰ ἄθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturn., Καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἄλόνται. Quod autem Lucian. ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato de LL. 2. φέρειν νικητήρια, Accipere præmia. Ἄθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἐπαθλα, et νικητήρια idem significant propemodum. (Cf. J. Poll. 3, 143. mox citandum.) Demosth. Ep. ad Athen. de Lycurgi liberis: Καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα. τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammon.: Ἄθλος, καὶ ἄθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπαθλον. Paria his scribunt Moschopolus et Thuc. Interpretes ἀγώνυμος. Ἄθλον, inquit Moschop., τὸ βραβεῖον ἄθλος, ὁ ἀγὼν." J. G. G. "Ἄθλοι, Certamina, 3, 3. Sic ἄθλοι Ἡρακλέους ap. Anacr. 1, 7. Differt ab ἄθλον, quo fere Præmium certaminis, pugnae, significatur. Etym. M. Ἄθλον—τὸ τῷ καρτεροῦντι καὶ νικῶντι διδόμενον. Sed ap. Hom. Od. T. 584. et Ω. 85. legitur de ipso Certamine, ut ap. Xenoph. K. Π. 7, 1, 7. de Præmio pugnae in bonam et malam partem. Adde Apollon. Lex. (in Ἄθλος citatum.) Plura de his vv. earumque differentia, habentur ap. Jens. ad Lucian. 2, 240. Lectt. Luc. 263. Staver. ad Hygin. Fab. p. 81." Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. Adde Cuper. Obs. 3, 20. Glossæ: Ἄθλον Præmium, Missum. "Ἄθλον Missum exponit, cum ea vox Præmium certaminis sonet. Utique a mittendo, quod dimittebatur post ἄθλα exhibita populus, aut quod ea ipsa missa. Suid. Ἄθλον ἀγώνισμα, ἢ τιμὴ, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Ratio vero cur Missum exposuerit hic, et dixerint veteres, fuisse videtur, quod varia præmia voce ἄθλον caperentur. J. Poll. L. 3. c. 30. (s. 143.) Καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαθλα, ἄθλα καλοῖντ' ἄν κοινῶς ἐπ' ἀμφοῖν, καὶ νικητήρια, καὶ ἐπίχειρα, καὶ γέρα ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν, ἄθλοι οἱ πόνοι, καὶ τὸ ἀθλεῖν, κάμνειν, πονεῖν. (Hinc ostendit Bulenger. de Theatro 2, 1. ubi prolixè de ludis scenicis et musicis, Munera, Dona, Præmia, Bravia, dici ἄθλα καὶ ἐπαθλα, non tantum in gymnics agonibus, sed et musicis. Ἐπιχειρία καὶ γέρα etc. Aliter plane MS.: Καὶ ἐπίχειρα καίπερ ἰδίως ἐπὶ τῶν γ. ἄθλοι οἱ π. Nec male, ni fallor; ait enim ἄθλα tam de musicis, quam gymnics præmiis dici: ἄθλους vero proprie de gymnics laboribus." Jung.) Quod si malis ἀγώνισμα ipsum per ἄθλον capere, ut monent etiam Grammatici, Missum erit ἀγώνισμα unum a permittendo. Immittebantur enim quadrigæ ad cursum missu mappulæ, unde ipse agon Missus, aut Missum, dictus." Barth. Advers. 42, 6. J. Poll. 6, 186. de largitione. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ λέγοιτ' ἄν, δωρεὰ, τιμὴ, ἄθλον, γέρας, μισθός, ἐπίχειρα, ἰδίως δὲ, ἱατρῷ μὲν, σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἱατρεία, τῷ δὲ παιδεύοντι, διδασκάλια, δίδακτρα, τῷ δὲ στρατιώτῃ, ἀριστεῖα, ἐπινίκια, νικητήρια, ὡς τῷ ἀθλητῇ, ἴσως ἄθλα, καὶ χειροτέχνη, ἐπίχειρα. Eust. 1299.: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄεθλα μὲν οὐδετέρως, τὰ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν ἐπαθλα ἄθλοι δὲ, οἱ ἀγῶνες αὐτοῖ γίνεταί δὲ ἢ λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν αἰρετὸν γὰρ καὶ θελητὸν καὶ ὁ ἄεθλος, καὶ τὸ ἄεθλον. Et 1302. Ἀληθῶς δὲ, ἄεθλον καὶ ἐκεῖνός ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ νικῶντι, ἀλλ' ἀγωνιζομένῳ διδόμενον ἄεθλα γὰρ τὰ τεθέντα πάντα εἶπε καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἰππεῦσιν μὲν πρῶτα—ἀγλαὰ ἔθηκεν ἄεθλα. Et 1879. Τὸ δὲ, Ἀεθλον τοῦτο ἐφήσω, δυνατὸν μὲν γράφειν καὶ ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, ὡς δηλοῖ ἐξῆς τὸ, μηκέτι ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον ἔδοξε δὲ ὁμῶς τῷ ποιητῇ, τὸν ἄεθλον ἐνταῦθα,

οὐδετέρως εἰπεῖν τὸ ἄεθλον, ὁμοίως τῷ ὁ λύχνος, τὸ λυχνόν, καὶ τοῖς τοιούτοις.]

[⁷ Ἀθλον. "Method. Conviv. 91." Routh. Mss. Plato Phædone p. 92. Wyttēb. Καλὸν γὰρ τὸ ἄθλον, καὶ ἡ ἐλπίς μεγάλη: de Rep. 10. p. 516. c. Καὶ μὲν τὰ γε μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἄλλα οὐ διεληλύθαμεν.]

[⁸ Ἀθλων, αὐτῶν, conf. "Philostr. V. A. 4, 29. p. 169. Cum ludis Olympicis interfuisset Apollonius, et omnem eorum rationem penitus cognovisset, Ἀπεδέχετο τῶν Ἡλείων, ὡς ἐπεμελοῦντο τῶν αὐτῶν, καὶ ξὺν κόσμῳ ἔδρων. Vocem αὐτῶν misere corruptam esse vel primo aspectu apparet. Turbatam sententiam restitues, si reponas ἄθλων, vel ἀθλητῶν. Eadem menda occupavit Schol. Theocr. 4, 33. Ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυνάκτος ἱστοροῦμενα, εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. Pro αὐτοῦ scr. ἀθλητοῦ. Vix dubito, quin simili medicina sanandus sit locus 4, 2. Ὁρχηστῶν γὰρ ἡττημένοι, καὶ πρὸς πυρρίχαις αὐτοὶ ὄντες. An ἀθλεύοντες? In priore loco Philostrati, et in Theocr. Scholio vitium ortum est e compendio scripturæ, quæ in hac etiam voce plurimos errores peperit, de quibus omnino cf. Pierson. Veris. 1, 3. Jacobs. Exerc. 2, 121. 129. Boissonad. ad Her. 571. quibus adde locum Nicephori Nathanaelis p. 448. Creuz. ubi pro ἀνθρώπων Cod. Vat. habet αὐτῶν." Hamaker. Lectt. Philostr. 87. Vide et not. ad Greg. Cor. p. 14. 237. 403.: Comment. Palæogr. 929. Epist. Cr. ad Boissonad. 157. 215.]

⁹ Ἀθλοθέτης, ὁ, Præmiis propositus, Præmii statutor, sed proprie Præmii certaminis, Qui certamina exhibet præmiis propositis. Munerarius a Valla exponitur; Designator ludorum, ab aliis. Sed genitivum illum omittendo Designatorem simpliciter malim appellare, cum Ulpiano, qui Designatores esse ait, quos Gr. nominant βραβευταί. Videtur autem βραβευντῶν appellatio et ἀθλοθέτας et ἀγωνοθέτας complecti, de quorum differentia diximus supra in Ἀγωνοθέτης. Quamquam, ut Bud. notat, qui præmium proponebant, iidem erant iudices et arbitri: unde ἀθλοθετῶ significat etiam ἀγωνοθετῶ. Lucian. Ἀναβιοῦσι (1, 602.) Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτῆς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδικώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, Athlothetæ flagris cædere consueverunt eum histriōnem, qui, Minervæ, aut Neptuni, aut Jovis personam repræsentans, actione non decora nec diis digna utatur. Ubi observandum est ἀθλοθέτην significare eum qui sit iudex et arbiter in scenicis etiam certaminibus: non servata illa, quam e Grammaticis annotavimus differentia in Ἀγωνοθέτης. || Dicitur ἀθλοθέτης et Qui quodvis præmium proponit, ut et ἀθλοθετεῖν generale est, unde et Dionysius Servatorem nostrum ἀθλοθέτην vocat, ut qui sequentibus se præmium proposuerit, et quidem luculentissimum. Fit ἀθλοθέτης ex ἄθλον, et θέτης, i. e. Positor, in compositione, a τίθημι.

[¹⁰ Ἀθλοθέτης. Tittmanni Technoll. Mss.: Καὶ ἀθλοθέτης, καὶ βραβεύς, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νενικηκόσι δίδους, οὐκ ἀγωνοθέτης, οὐδὲ βραβευτής. Ἀθλοθέτης κρεῖττον ἢ ἀγωνοθέτης. J. Poll. 3, 140. (in Ἀθλος citatus:) 8, 87.: et 93. Ἀθλοθέται δέκα μὲν εἰσιν, εἰς κατὰ φυλὴν δοκιμασθέντες δὲ, ἄρχουσι τέσσαρα ἔτη, ἐπὶ τῷ διαθεῖναι τὰ Παναθηναῖα, τὸν τε μουσικόν, καὶ τὸν γυμνικόν, καὶ τὴν ἵπποδρομίαν. Vide Sigon. de Rep. Ath. 4. c. ult. Aristot. Eth. 1, 4. Μὴ λανθανέτω δ' ἡμᾶς, ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι, καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἀρχάς. Εἰ γὰρ καὶ Πλάτων ἡπόρει τοῦτο καὶ ἐξήτει, πότερον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχάς ἐσπιν ἡ ὁδός; ὥσπερ ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν ἐπὶ τὸ πέρασ, ἢ ἀνάπαλιν. "Ἀθλοθέται stadii initio sedebant; inde est, quod ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν aliquando Carceres, s. Stadii initium denotat." Wilkison. Lucill. Epigr. 20. Εἰς ἱερὸν ποτ' ἀγῶνα Μιλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαιστής. Τὸν δ' εὐθύς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει. Themist. 158. Hesych. Ἀθλοθέτης ἀγωνοθέτης. Vide Ἀθλωνθέτης.]

¹¹ Ἀθλοθετέω, f. ἴσω, p. ηκα, Præmium certatoribus propono, Sum athlotheta, Athlothetæ munus exerceo. Significat et ἀγωνοθετῶ, inquit Bud. Est au-

tem ἀγωνοθετῶ, Sum iudex et arbiter certaminis, quanquam in exemplo, quod affert Bud., non verbum ἀθλοθετῶ pro ἀγωνοθετῶ, sed nomen ἀθλοθέτης pro ἀγωνοθέτης usurpatur; est enim illud exemplum e loco Luciani petittum, modo citato in Ἀθλοθέτης. || Ἀθλοθετῶ, Præmium s. Præmia propono, generaliter cuilibet, non certatoribus duntaxat. Athen. 12. Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γυνωρίζουσι, Persarum rex præmia proponens iis, qui voluptatum ei cognitionem dabant.

[¹² Ἀθλοθετέω. J. Poll. 3, 140. in Ἀθλος citatus. Suid. Ἡθλοθέτει τοὺς ἀγῶνας διετίθει. "Εὖς ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαῖνᾶς (sic) τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἡθλοθέτει. Τούτέστι τὸν ἀγῶνα διετίθει. Zonar.: Ἡθλοθέτει τοὺς ἀγῶνας διετίθει. "Εὖς ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἡθλοθέτει. Suid.: Ἑλλανοδίκαι οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὕτω. Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἡθλοθέτει. Zonar.: Ἑλλανοδίκαι οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. (Εὐνάπιος) οὕτω. Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν στρατὸν ἡθλοθέτει. Heliodor. ap. Schneider. Add. ad Lex.: Τὰ κατ' αὐτοὺς ἀθλοθετοῦσα τύχη. "Charit. 494." Schæf. Mss.]

¹³ Ἀθλοθεσία, ἡ, Præmii propositio, Præmiorum constitutio: ap. Aristoph., Ipsum munus et officium athlothetarum, ut ἀγωνοθεσία Munus et officium agnothetarum. Dionysius ἀθλοθεσίαν, ut Bud. tradit, vocat Vitam Evangelicam ab ipso iudice et athlotheta institutam et propositam. || Ἀθλοθεσίαν aiunt etiam nominari Mutuam depositionem utriusque concertantium. "Ἀθλοθετία, ἡ, VV. LL. ex Aristoph. "afferunt pro Certaminis cura; sed perperam pro "culdubio pro ἀθλοθεσία."

[¹⁴ Ἀθλοθεσία. J. Poll. 3, 140. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία, ἡ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία. Vide quæ fuse notavimus supra 837. c.—839. c. Pierson. ad Mær. 29. Fischer. ad Plat. Politicum p. 114. n. Lobeck. in Diss. ad Phrynichi Eccl., nondum edita. Zonar.: Ἀθλοθεσία ἡ ἀνταπόδοσις. Hinc sua sumsit Phavor.]

¹⁵ Ἀθλοθετήρ, etiam dicitur pro ἀθλοθέτης, ut ἀθλητήρ pro ἀθλητής, sicut modo docuimus. ["Cf. Hagenb. Epist. Epigr. 89." Boissonad. Mss. Epigr. adesp. 726. Λούκιον, ἀθλοθετήρα πάτρης Σμύρνης ἐρατεινῆς. Zonar.: Ἀθλοθετήρα ἀγωνοθέτην. "Sic D. K. (et Phavor.) Cod. A. ἀθλοθέτην." Tittm.]

¹⁶ Ἀθλοφόρος, (ὁ, ἡ,) vide Ἀεθλοφόρος. ["Charit. 723. Ruhnck. Ep. Cr. 56. Koppiers. Obs. 69." Schæf. Mss. Pind. Ol. 7, 12. Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν, Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις Ἀνδράσιν πέμπων, κ. τ. λ. Schol. τοῖς νικηταῖς ἀνδράσι. Il. I. 124. et 266. Πηγοῦς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, ubi Pseudo-Did. νικητηρίους: A. 698. Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν. Orph. Argon. 588. Πυγμαχίης δὲ τάπηθ' ἄλιανθέα δῶκε φέρεσθαι Ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὁ γὰρ κλυτὸν ἦρατο νίκος. "Amorem militiæ comparare, et pulcherrimas inde arcessere locutiones poetis solenne. Nonn. Dionys. 43. p. 1136. ἡς παρὰ παστοὺς Ἀθλοφόρον γαμίοισι περιστέψω σε κορυμβοῖς, Ἱμερτὴν τελέσαντα παλαισμοσύνην Ἀφροδίτης." Schrader. Anim. ad Musæum p. 125. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀθλοφόρος δὲ, ὁ νικητής, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεργάμενος. Hesych. Ἀθλοφόρους ἀγωνιστάς. J. Poll. 1, 181. Ἴπποι ἀθληταί, καὶ ἀγωνισταί, καὶ ἀδδηφάγοι, ἀμιλλητήριοι, νικηφόροι, ἀθλοφόροι. Vide Lobeck. in Diss. ad Phrynichi Eccl., uondum edita.]

[¹⁷ Ἀθλοφορικὸς, ἡ, ὄν. Phot. c. Manichæos ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 187. Οὗτος γὰρ ὁ τὸν ἀθλοφορικὸν πρῶτος ἀναδησάμενος στέφανον, Coronam victricem.]

[¹⁸ Ἀθλοσύνη, ἡ, i. q. ἀεθλοσύνη. Paul. Sil. 48. Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρεῖ Λοκρὸς ἀνάπτει Εὐνομος, ἀθλοσύνας μνάμα φιλοστεφάνου.]

[¹⁹ Ἀναθλος, ὁ, ἡ, Imbellis, Certaminibus inhabilis. ["Luc." Wakef. Mss. Sed in Reitzii Ind. Luciano non reperitur.]

[²⁰ Ἀνταθλος, ὁ, ἡ, Qui adversus aliquem pugnat,

ut præmium obtineat. Meleag. 14. τί δ' ἐμοὶ τὸν Ἀ
ἐπουρανίων βασιλῆα Ἀνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λα-
βεῖν; ubi v. Jacobs.]

[* “Ἀξιοάθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Paphlag. Laud. S.
Eustathii 65. m.” Boissonad. Mss.]

“Ἀρίσταθλος, (ὁ, ἡ,) Præstantissimus in certami-
nibus, Epigr.” [Archæ 27. Ἡ γὰρ ὑφ' Ἡρακλῆος
ἀριστάθλοιο δέδουπεν, Ἀνχένα θηροφόνους ἀγχομένους
παλάμας.]

[* “Ἐναθλος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 187.” Kall. Mss.]

[* Ἐξαθλος, ὁ, ἡ, Qui certare ob senectutem etc.
amplius non potest. Lucian. 2, 337. Ἐμὲ δὲ, ἡ δ'
ὡς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο Δαμα-
σίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητῆς, καὶ * πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη
ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὢν. In Ind. Luciano vox hæc
desideratur. “Valck. ad Herod. 173.” Schæf. Mss.
“Schol. Od. Φ. 76. (Εἰ γὰρ ἐν μέσοις ἐστὶ τὸ βέλος,
ἔξαθλος ἦν, ὡς ἐλλείπων τῇ δυνάμει.)” Wakef. Mss.
“Clem. Alex. 957. (Ὡστε καὶ τῷ τὰ μέγιστα εὖ πε-
ποιηκότε κατὰ τὸν βίον, ἐπὶ δὲ τοῦ τέλους ἐξοκείλαντι πρὸς
κακίαν, ἀνόητοι, l. cum Pottero ἀνόητοι, πάντες οἱ
πρόσθεν πόνοι, ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ δράματος ἐξά-
θλω γενομένοι.)” Routh. Mss.]

Ἐπαθλον, τὸ, i. q. ἄθλον, Certaminis præmium, quod
videlicet accipit victor: unde et νικητήριον exponitur.
Sed accipitur generaliter pro Quovis præmio s.
mercede. Herodian. 1. (17, 24.) Νεανίαν τινα ὀνόματι
Νάρκισσον, γυναιῶν τε καὶ ἀκμαστήν, πείθουσιν εἰσελ-
θόντα τὸν Κόμμοδον ἀποπνίξαι, μεγάλα δώσειν ἔπαθλα
ὑποσχόμενοι.

[* Ἐπαθλον, vide Ἄθλον, et Ἄθλος, Erau. Philon.
155. 163. ad Charit. 294. Valck. ad Phæn. 429. Por-
son. Phæn. 1277. Musgr. Electr. 625.” Schæf. Mss.
“Const. Ap.” Routh. Mss. “Plut. in Flamin. 15. Τοῦ
πολέμου φέρεσθαι τὰ ἔπαθλα: Cimonis Compar. 1.
Τῶν στρατηγιῶν καὶ τῶν τροπαίων ἔπαθλον ποιουμένους
εὐδωχίας. Scymn. v. 354.” Schneider. Lex. Adde
Plut. 8, 442. “Oraculum ap. Phlegon. de Olynth.
140. Θῆκε δ' ἐπειτ' ἐροτὴν καὶ ἔπαθλα θανόντι Οἰνομάῳ.
Ita leg. Vulgo male ἐροτίν.” Toup. 4, 186. Epictet. 3,
24. p. 498. Ἐπαθλον οὐκ οὐδέν; σὺ δὲ ζητεῖς ἔπαθλον
ἀνδρὶ ἀγαθῷ μείζον, τοῦ καλὰ καὶ δίκαια πράττειν;
Heliodor. ap. Jung. ad J. Poll. 340.: Τάτις χεῖρα παρ'
Αἰθίοφι τῶν καθαρῶν βιούντων τοιάδε θυσίαι, καὶ
σφαγαὶ τὰ ἔπαθλα τῶν σωφρονούντων. Pseudo-Lon-
gin. 44.: “Ἐτι γὰρ μὴν διὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολι-
τείας ἔπαθλα ἐκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν
ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται, καὶ οἶον ἐκτρίβεται, καὶ
τοῖς πράγμασι κατὰ τὸ εἶκος ἐλεύθερα * συνεκλάμπει.
Etyim. G.: Ἐπαθλον ἄθλου διαφέρει. Ἐπαθλον, τὸ
διδόμενον τῷ νικήσαντι ἄθλον καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγών.
Suid.: Ἐπαθλον νικητήριον. Zonar.: Ἐπαθλον νικη-
τικὸν βραβεῖον, τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενον. Glossæ:
Ἐπαθλον Præmium.]

[* Ἐπαθλος, ὁ, ἡ, Clarus certaminibus, Peritus cer-
taminum. Pind. Isthm. 6, 1. Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς
ὅτε συμποσίον, Δεύτερον κρατῆρα * μοισαίων μελέων
Κίρναμεν Λάμπωνος εὐά-θλου γενεᾶς ὑπερ. “Ari-
stoph. Fragm. 259. (Suid. in voce,) Athlet. Stat. 34.
(εὐάθλων γεράων.)” Schæf. Mss.]

[* Μεγάλαθλος, (ὁ, ἡ,) Theodor. Prodr. Not. des
Mss. T. 8. P. 2. pp. 163. 207.” Boissonad. Mss.]

Πάνταθλος, (ὁ, ἡ,) Omnium certaminum peritus,
“vel expertus.”

Πάραθλον, τὸ, i. q. πάρεργον. Schol. Pind. Nem.
3, 42. Ἰδίᾳ ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἐαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος
Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον, αὐτὸς δι' ἐαυτοῦ
ἠρεύνησε, ὅθεν ἦν δυνατὸν ἐπανελθεῖν τινάς. Καλλι-
μαχος (Fr. 120. p. 488. Ern. 236. Blomf.) Καῖρε βα-
ρυσκίπων, * ἐπίτακτα μὲν ἐξάκι δοιὰ, Ἐκ δ' * αὐταγρε-
σίης πολλὰ καμῶν. Τουτέστι, τὰ πάραθλα.]

Πεντάεθλον, s. Πένταθλον, Quinquertium, Quinque
certamina, videlicet, πυγμῇ, δρόμος, ἄλμα, δίσκος, πάλη.
Herodot. πένταθλον ἐπασκῆσας. Sic Pausan. in Lac. p.
72. Οὕτω πένταθλον Ὀλυμπιάσιν ἀσκήσας, ἀπῆλθεν ἡτ-
τηθεὶς. Ubi πένταθλον appellat, quod dixerat πέντε
ἀγῶνας, ambiguo tamen vocabulo. Apud Sophoclem
plurali numero πεντάεθλ' ἂν νομίζεται, perinde ac si
separatim πέντε ἄεθλα dixisset: [Electr. 684. Er-
furdi. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς Δρόμων διαύλων,

ὦν νόμος, * πεντάθλια, Τούτων ἐνεγκῶν πάντα τὰ πινί-
κια Ὡλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος. Ubi v. no-
tata. “Libri omnes, πένταθλ' ἂν νομίζεται. Suid. v.
Βραβεῖς Ed. Mediol. ὅσων—Δρόμον διαύλων πένταθλ' ἂ
ν. Quam scripturam commemorat Triclinius. Sic
etiam Suidæ Bas. nisi quod πένταλ' habet. Corruptam
scripturam, infelicibus conjecturis tentatam, Porson.
in Kiddii Misc. Porson. 221. ita corrigendam puta-
bat: Δρόμων διαύλων ἄθλ' ἄπερ νομίζεται. Ac sane hoc
modo et metri vitium, et illa dubitatio removetur,
quam habent δρόμων διαύλων πένταθλα. Nam quis
πένταθλον δρόμον dicat, cum hæc ipsa vox πένταθλον
diserte non unum, sed plura certamina intelligi po-
stulet? At manent duæ aliæ, eæque gravissimæ
dubitantes. Primo enim non apparet, unde et
Librarii, et Scholiastæ hic in πένταθλα incidere po-
tuerint, nisi aliquid, quod ei rei ansam præberet, in
textu fuisset. Deinde, si ἄθλα scribitur, quid aliud,
quam, quod plane insolens est, dicitur, una eadem-
que Olympiade sæpius dialulo victorem fuisse Ore-
sten? Sed hanc quidem difficultatem nescio an tolli
liceat interpretando. Nam quod ap. Pausan. 6, 13,
2. his verbis, quorum initium deest, scriptum legitur:
Καὶ τέσσαρας, ὡς ἕκαστοι συνταχθῶσιν ὑπὸ τοῦ κλήρου,
καὶ οὐκ ἄθρῶς ἀφιαῖσιν ἐς τὸν δρόμον· οἱ δ' ἂν ἐν ἑκάστη
τάξει κρατήσωσιν, ὑπὲρ αὐτῶν αὖθις θέουσι τῶν ἄθλων,
καὶ οὕτως σταδίου δύο ὁ στεφανούμενος ἀναιρήσεται
νίκας: ex eo intelligitur, non omnes simul cursores in
certamen commissos esse, sed aliquos tantum: quo-
rum qui vicissent, deinde ipsos inter se certasse, et
horum demum qui superior evasisset, pro victore esse
habutum. Hinc conjiciat quis forsitan, Soph. scrip-
sisse, Δρόμων διαύλων πεντάδ', ἡ νομίζεται. Neque
enim credibile est, quatuor semper commissos esse,
quia non semper par numerus erat eorum, pro quo
certare vellent: quare nescio an Paus. ita scripserit,
ἐντε ἡ καὶ τέσσαρας, ut usitatus certantium numerus
fuerit quinque. Sed hæc incerta sunt, omninoque ma-
jus quiddam et luculentius dici hic debuit. Quo minus
dubitavi reponere, Δρόμων, διαύλων, πέντε θ' ὦν νομί-
ζεται, i. e. Cursus, dialuli, pentathli. Sive stadium,
inquit, s. dialulum, s. quinquertium requiras, omnia
hic vicit.” Hermann.] “At πεντάεθλος, Victor quin-
que certaminum s. quinquertii, qui et πένταθλος.”
[Pind. Nem. 7, 9. σὺν δὲ τὴν Καὶ παῖς ὁ Θεαρῖωνος
ἀρετῇ κριθεῖς Εὐδόξος αἰδεῖται Σω-Γένης μετὰ πενταέ-
θλοις. “Πεντάεθλος ἀνὴρ, Quinquertio. “Οτι περι-
κατημένην Ἀθηναίων Αἰγιναν, Εὐρυβάτην τὸν Ἀρ-
γεῖον, ἀνδρα πεντάεθλον, ἐκ προκλήσιος ἐφόνευσε, 9,
75. Quinquertionem e provocatione interfecit, i. e.
Virum quinquertio victorem, quem ad certamen pro-
vocarat, aut a quo provocatus fuerat, interfecit.”
Port. Lex. Ionic.]

[* Πεντάεθλον, ad Herod. 481. 708. Heyn. Apollo-
dor. 308.” Schæf. Mss. Glossæ: Πένταθλον· Quin-
quertium. “Πένταθλον, Quinquertium, h. e. Quinque
certaminis genera, in ludis Græcorum usitata, πυγμῇ,
δρόμος, ἄλμα, δίσκος, πάλη. Cf. Brunck. Anal. 3,
247. nr. 454. E. 7, 4, 29. in ludis Olympicis ἐπεποιή-
κεσαν τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου.” Lex. Xenoph. Con-
stitt. Apost. 7, 34. p. 316. Ἐκ μὲν τῶν τεσσάρων
στοιχείων, πρώτων σωματικῶν, διαπλάσας αὐτῷ σῶμα,
κατασκευάσας δ' αὐτῷ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, αἰσθη-
σιν δ' αὐτῷ πένταθλον χαρισάμενος, καὶ νῦν τὸν τῆς
ψυχῆς ἡνίοχον ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιστήσας. Vide Πέντα-
θλος. Pind. Olymp. 13, 41. πεντάθλω ἄμα Σταδίου
νικῶν δρόμον: Isthm. 1, 35. Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον
ἔτ'.]

[* Πεντάεθλον, τὸ, i. q. πεντάεθλον. Pind. Pyth.
8, 92. οἴκοι Δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν Δόσιν πενταεθλίον
σὺν ἑρταῖς Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ. Et * Πεντάθλιον,
ut in Soph. Electra 684. Δρόμων διαύλων, ὦν νόμος,
πεντάθλια.]

Πένταθλος, (ὁ, ἡ,) Quinquertio, Qui illis quinque
certaminibus victor evasit, vel Victor quinque gy-
mnasticorum certaminum. Quidam, Vir quinque pal-
marum, vel omnium palmarum, quod essent tantum
quinque illa solennium certaminum genera. Item, Qui
se illis quinque certaminibus exercet. Pausan. Eliac.
2. Πεντάθλοις μὲν ἐν αὐτῷ καθεστήκασιν καὶ δρομεῦσιν

αἱ μελέται. || Metaphorice ap. Diog. L. Democr. 465. Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, Qui omnes philosophiae partes complexus est, Bud. [Locus est 570. Menag. Εἴπερ οἱ Ἀντερασταὶ Πλάτωνος εἰσι, φησὶ Θράσυλλος, οὗτος ἂν εἴη ὁ παραγεγόμενος ἀνώνυμος, τῶν περὶ Οἰνοπίδην καὶ Ἀναξαγόραν ἕτερος, ἐν τῇ πρὸς Σωκράτην ὁμιλίᾳ διαλεγόμενος περὶ φιλοσοφίας· ὧς, φησὶν, ὡς πένταθλῳ ἔοικε ὁ φιλόσοφος· καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος. Hinc sua sumsit Suid. v. Πένταθλος. Locus Platonis, quem respexit, est in Dial. qui hodie inscribitur Ἐρασταί, p. 60. Ed. Stutzmann. Erlangae 1818.: Κάγω· ἐτι γὰρ αὐτοῦ ἡμφιγύουον τὸν λόγον, ὃ, τι ἐβούλετο· ἄρα ἐννοῶ, ἔφη, οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν, οἷον (“s. οἷοι,” Weisk. ad Pseudo-Longin. (409.) ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας, ἢ τοὺς πελταστάς. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται κατὰ τὰ τούτων ἄθλα, καὶ δευτεροὶ εἰσι πρὸς τούτους· τῶν δὲ ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτούς. Τάχ· ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι λέγοις (λέγεις Weisk. perperam) καὶ τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα· τῶν μὲν πρῶτων εἰς ζήνεις περὶ τὰς τέχνας ἐλλείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι περὶ πάντα * ὑπακρὸν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα. Τοιοῦτόν τινα μοι δοκεῖς ἐνδείκνυσθαι. Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δοκεῖς ὑπολαβεῖν τὰ περὶ τοῦ φιλοσόφου, ἀπεικάσας αὐτὸν τῷ πένταθλῳ. Ἔστι γὰρ ἀτεχνῶς τοιοῦτος, οἷος μὴ δουλεύειν μηδὲν πράγματι, μὴδ' εἰς τὴν ἀκρίβειαν μὴδὲν διαπεποιηκέναι· ὥστε διὰ τὴν τοῦ ἐνὸς τούτου ἐπιμέλειαν, τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπολελεῖσθαι, ὥστε οἱ δημιουργοὶ, ἀλλὰ πάντων μετρίως ἐρήφθαι. Ubi Schol. 87. Πένταθλοι· οἱ τὸν ἀγῶνα τὸν πένταθλον ἀγωνιζόμενοι. Ἔστι γὰρ (ὁ) πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία, πάλη, σίγυννος, ἄλμα, δίσκος, καὶ δρόμος. H. l. in animo habebat Pseudo-Longin. 34. de Hyperide: Ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν * ὑπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ πένταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅσιν τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ιδιωτῶν. “Eadem quoque similitudine utitur Anonymus ap. Phot. in Vita Pythag. 15. Καὶ ὥστε ὁ πένταθλος πᾶσας ἔχων τὰς δυνάμεις, ἐν ἐκάστῃ ἡττων ἐστὶ τοῦ ἐν τῇ ἐπιτηδεύοντος τῶν ἀθλημάτων· οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος πᾶσας ἔχων τὰς δυνάμεις, ἐν ἐκάστῃ λείπεται.” Tourp. “Abresch. Aesch. 2, 88. (‘Plut. 2, 738. Διὸ τοῖς τρισίν, ὥστε οἱ πένταθλοι, περίεστι καὶ νικᾷ.’) Jacobs. Anth. 6, 239. 248. 9, 446. Simonid. 69. (‘Ἰσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα Ἄλμα, ποδωκίην, δίσκον, ἄλμα, πάλην.’) Schæf. Mss. Sic edidit et Gaisford. Sed in Ind. Gr. in Epicteti Diss. Upton. corriggit Ἰσθμοῖ, omnino recte. Sic Fr. 67., Δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντέδεκ' ἐν Νεμέᾳ. Cf. Epigr. adesp. 454. a. “Ἄλμα ποδῶν, δίσκου τε βολῇ, καὶ ἄκοντος ἐρωῇ, Καὶ δρόμος, ἡδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Eust. 1320.: Οἱ μέντοι τὰ περὶ ἱερῶν ἀγῶνων ἐπισκεψάμενοι, οὕτως ἐμμέτρως τοὺς ἄθλους μετροῦσιν· Ἄλμα ποδῶν, δίσκου τε βολῇ, καὶ ἄκοντος ἐρωῇ, Καὶ δρόμος, ἡδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Καὶ τοῦτο ἐστὶ φασὶ πένταθλον. Ἔτεροι δὲ οὕτως, ἄλμα, πάλη, * δίσκουμα, κοντὸν (l. κοντὸς) καὶ δρόμος. Epictet. 3, 23.: Τίς εἶναι θέλεις, σαυτῷ πρῶτον εἰπέ· εἴθ' οὕτω ποιεῖ ἂ ποιεῖς. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν ἀπάντων οὕτως ὁρῶμεν γινόμενα. Οἱ ἀθλοῦντες, πρῶτον κρίνουσι τίνες εἶναι θέλουσιν, εἴθ' οὕτω τὰ ἐξῆς ποιοῦσιν· εἰ δολιχοδρόμος, τοιαύτη τροφή, τοιοῦτος περίπατος, τοιαύτη τρίψις, τοιαύτη γυμνασία· εἰ σταδιοδρόμος, πάντα ταῦτα ἄλλοιᾶ· εἰ πένταθλος, ἐτι ἄλλοιότερα. Οὕτως εὐρήσεις καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν, εἰ τέκτων, τοιαῦτα ἔξεις, εἰ χαλκεὺς, τοιαῦτα. Ἐκαστον γὰρ τῶν γινομένων ὑφ' ἡμῶν, ἢ μὲν ἐπὶ μὴδὲν ἀναφέρωμεν εἰκὴ ποιήσομεν· ἢ δ' ἐφ' ὃ μὴ δεῖ, * διεσφαλμένως. Plut. 8, 686. Ἀγηρέθη δὲ καὶ παισὶ πένταθλοις στέφανος τεθείς. “Πένταθλος, Quinquertio, Omnia certaminum genera exercens: v. Poll. 3, 151. (Πένταθλος, καὶ ὁ πέντε ἀγωνιζόμενος· ἴδια δὲ αὐτῷ, πηδᾶν, ἄλλεσθαι, πηδητικός, ἀλτικός, καὶ ὅθεν ἄλλετα, βατήρ, ἀφ' οὗ καὶ τὸν βατήρα κέκρουκε· τὸ δὲ μέτρον τοῦ πηδήματος, κανὼν· ὁ δὲ ὅρος, τὰ ἐσκαμμένα, ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδῶντων οἱ παροϊμαζόμενοι λέγουσι, Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα·

ἀκοντιστικός, ‘Ms. iterum adverbio auctius * ἀκοντιστικός,’ Jung. Καὶ τὸ ἀκόντιον τῶν πεντάθλων καλεῖται ἀποτομεύς· τὸ δὲ δίσκον ἀφείναι, δίσκον ἐκπέμψαι, δίσκον ἐκρίψαι, δίσκῳ ὑποφέρεσθαι. Ἐπὶ δὲ πένταθλου τὸ νικῆσαι, ἀποτριάξαι λέγουσιν. Ὀπλίτης δρόμος, καὶ ὁ τὸν ὀπλίτην δίαυλον θέων, καὶ ὀπλιτοδρόμος. Sed transfertur etiam ad alia. Sic Democritus philosophus ap. Diog. L. 9, 37. vocatur ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος. E. 4, 7, 5. ὁ Ἀγησίπολις—ὥστε πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειράτο. Illustrant h. l. quodammodo verba Pollucis: Ὁ ὅρος (τοῦ πεντάθλου) τὰ ἐσκαμμένα, ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδῶντων οἱ παροϊμαζόμενοι λέγουσιν, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Sed Moro interprete πένταθλος tropice dicitur, Qui semper æmulatur eos, qui in suo genere excellunt, quam eos nunquam assequitur: ideoque postponendus est, si cum his, qui excellunt, comparetur; sed eximius est, si cum aliis, rudioribus et inductioribus, conferatur.” Lex. Xenoph. Constitt. Apost. 8, 12. p. 347.: Κατὰ δὲ τὸ σῶμα τὴν πένταθλον ἐχαρίσω αἴσθησιν, καὶ τὴν μεταβατικὴν κίνησιν. Cf. quem ex hoc libro protulimus locum supra in Πένταθλον. Aristot. Rhet. 1, 5.: Ὁ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω, δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὥσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δ' ἀμφοτέρους τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Glossæ: Πένταθλος· Quinquertius, Quinquetris.]

Πενταθλέω, Quinque certaminibus me exerceo, Quinque generibus certaminum certo. Pausan. Eliac. 2. Ὅς τὸν Ἥλειον Τισαμενὸν πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεπάλαυσε. Idem paulo inferius, Πρῶτον γὰρ δὴ τότε οἱ παῖδες καὶ ὕστερον πενταθλήσαντες ἐσεκλήθησαν. [Artemidor. 1, 57. Τὸ δὲ πενταθλεῖν δοκεῖν ἐπὶ πάντων ἐτήρησα ἀποδημίαν μὲν πρῶτον ἢ τὴν ἐκ τύπου εἰς τόπον κίνησιν σημαίνειν διὰ τὸν δρόμον, ἔπειτα δὲ ζημίαν τινὰς ἢ διαπὰν ἀκαίρους, ἢ * ἐξοδιασμοῦς τινὰς παρὰ γνώμην, διὰ τὸν δίσκον, ὃς χάλκεος ὢν τῶν χειρῶν ἀπορρίπτεται. “V. ἐξοδιασμός recentioribus quidem Gr. valde usitatum; sed veteri quoque Græciæ non prorsus ignotum esse discimus ex Aristoph. Pl. 381. ad q. l. vide T. H.” Reiff. Vide Πενταθλέω, et Διαπενταθλέω.]

[* Πενταθλία, ἢ, Quinquertium. Epictet. 3, 1, 5. Καὶ γὰρ τὸ παγκρατιαστὴν οἶμα ποιοῦν καλὸν, τοῦτο παλαιστὴν οὐκ ἀγαθὸν ποιεῖ· δρομέα δὲ, καὶ γελοιότατον· καὶ ὁ πρὸς πενταθλίαν καλὸς, ὁ αὐτὸς οὗτος πρὸς πάλην αἰσχιστος. De v. πενταθλία, sine corruptelæ suspitione ab Uptono et Schweigh. recepta, sed nusquam alibi obvia, nobis dubitare liceat.]

[* Πενταθλητικός, s. * Πενταθλιστικός, ἢ, ὃν, ut πενταθλιστικὴ νίκη, Victoria in omni genere certaminum. Schol. Pind. Nem. 7, 9. Σφόδρα δὲ αἰεὶ θέλουσιν φρεσὶ τὴν ἐαυτῶν ψυχὴν συμπεπερασμένην ἔχειν τῇ νικῇ τῇ πενταθλιστικῇ. Vera lectio est πενταθλητικῇ, quod vocabulum derivandum est a verbo, satis probro, πενταθλέω. Sed vulgatum istud πενταθλιστικῇ deducendum esset a v. * πενταθλιστής, quod nusquam legitur.]

[* Πενταθλεύω, i. q. πενταθλέω. Xenophanes Colophonius in Elegiis ap. Athen. 413. Ἀλλ' εἰ μὲν ταχυτῇ (“Edd. ταχύτητι,” Schweigh.: vide notata in Ἀδρότης) ποδῶν νίκην τις ἄροιτο, ἢ πενταθλεύων, ἐνθα Διὸς τέμενος Παρ' Πίσαιο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ.—Οὔτε γὰρ, εἰ πυκτὴς ἀγαθὸς λαοῖσιν ἐτ' εἴη (ἐνείη, Wakef. ἐπειή, Schweigh.), Οὔτ' εἰ πενταθλεῖν.—Εἰ τις ἀεθλεύων νικᾷ Πίσαιο παρ' ὄχθας. “Quasi ὁ * Πίσης, vel ὁ Πίσας, nomen Fontis vel Rivi esset. Apud Steph. B. habes: * Πίσας· πόλις, καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας. Ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται, καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται.” Schweigh. “Fluvium, hoc nomine insignitum, alibi memoratum a Græcis laud reperiō. Eundem fuisse suspicor cum Alpheo, et hinc explicari debere versum Maronis, Aut Alphæa rotis prælabi flumina Pisæ, Georg. 3, 180.” Maltbuis Lex. Gr. Prosod. 1139. Imo Pisa ap. Virg. est oppidi nomen, et Alphæa flumina Pisæ dicuntur, ut versa vice ap. Orph. Argon. 214. Ἥλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν * Πισάτιδας ὄχθας. Schol. Pind. Ol. 1, 28.: Περὶ δὲ τῆς Πίσης, ὅτι ὁ τόπος ἐν Ἠλίδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος, Πολέμων φησίν.

Ἔνιοι δὲ * ὑποσπυγγέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἥλιν· οὐκ ὀρθῶς δέ. Διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίου πεντήκοντα. Ὀνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς * Πίσης, τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρὸς.]

[* Διαπενταθλέω. Tzetz. ad Lyc. 866. Παλαιστὴν γὰρ αὐτὸν ὄντα, ἢ πένταθλον, καὶ οὕτω τοὺς ξένους ἀναιροῦντα, Ἡρακλῆς διερχόμενος, καὶ πενταθλήσας αὐτὸν, ἄρας μετέωρον κατεκρήμνισε καὶ ἀνεῖλε, καὶ οὕτως Ἐρυξ ὁ τόπος ἐκλήθη. "Vit. 1. et Ciz. διαπενταθλήσας, verbum Lexicis adhuc incognitum." Müller.]

[* Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ, Quinquertio esse cupiens, met. Qui excellere in omni genere cupit. Schol. Pind. Nem. 7; 16. Δύναται δὲ καὶ ἰδίως ἀκούεσθαι, ὡς φιλοπεντάθλων ὄντων τῶν Αἰγινητῶν, ἐπειδὴ Πηλεὺς δοκεῖ εὐρήκεναι τὸν πένταθλον Αἰγινιτῆς ὑπάρχων καὶ Αἰακίδης.]

"Πολύαθλος, (ὁ, ἡ,) Qui multa vicit certamina," [Multis certaminibus insignis. Lucian. 1, 230. Τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν.]

[* Πρώταθλος, ὁ, ἡ, Primus athleta, Hederici Lex., sed ἀμαρτύρως.]

[* "Σύναθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 346." Boissonad. Mss.]

* Φιλαθλος, (ὁ, ἡ,) Amans certaminum, aut etiam "laborum." [Suid. et Phot.: Φιλαθλος· φιλόπονος. "Philo J. 1, 268(=2, 372. Φιλαργύροις μὲν γὰρ ἡ πρὸς ἀργύριον, φιλοδόξοις δὲ ἡ πρὸς δόξαν, φιλάθλοις δὲ καὶ * φιλογυμνασταῖς ἡ πρὸς ἰσχὺν πρόσσδος οἰκεία.)" Wakef. Mss. Plut. 3, 889. Ἐπεὶ καὶ φιλαθλος ἄλλως καὶ φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς ἐν κηθαρίσει, καὶ ὠδῇ, καὶ βολαῖς δίσκων, ὡς δ' ἔνιοι φασι, καὶ πυγμῇ ἀμυλλόμενος.]

[* Χαίραθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 3, 327." Boissonad. Mss.]

* Ἀθλεύω, f. σω, p. κα, Certo, Certamen in eo, ut ἀεθλεύω, ap. Apoll. R. 2. [Verbum ἀθλεύω in Apoll. R. non legitur; sed ἀεθλεύω extat 1, 1362. 3, 480. 624. 778. 783.] Aliquando significat κακοπαθῶ, i. e. Mala tolero, Exerceor malis. Sic autem fortasse et ap. Hom. legendum II. Ω. (734.) Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχων, non ἀεθλεύων, sicut idem poeta et ἀεθλοφόρος et ἀθλοφόρος dicit, prout ratio versus poscit. ["Pronuntiabatur ἀθλεύων, quomodo et in nonnullis scriptum est." Clark. Ἀεθλεύων ediderunt Ernest. et Wolf. In Ms. ap. Ernest. in Corrigendis scriptum est ἀθλεύων. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀθλεύων· κοπιῶν. Hesych.: Ἀθλεύων· κοπιῶν, ἢ τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος. "Supra Ἀεθλεύων· ἀγωνιζόμενος. Pertinet ad II. Ω. I. c. ubi Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος legitur, anapæstus sc. pro spondæo, in principio versus, quasi legeretur ἀθλεύων, ut H. St. conjecerat: quomodo etiam citatur ap. Suid. v. Πρὸ, ignorante locum Kustero. Imo ἀθλεύων ap. Hom. exhibet Ms. Barocc. Vide Barnes. not. Quam lectionem servavit hic Hesych." Albert. Pseudo-Did. habet: Ἀεθλεύων· κακοπαθῶν, πονῶν. Ceterum pro Hesychii verbis, Ἀθλεύων·—ἢ τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος, Is. Voss. conjicit μόχθον, et sic Wakef. ad marg. In Cod. est μόχλον. "F. I. τὸν μόχλον ἀναιρούμενος, Laborem suscipiens. Sane ἀέθλεον supra exponitur ἐμόχθον. Μοχθεῖν autem, et μόχθον ἀναιρεῖσθαι, idem. Vel interpretatio illa, τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος, sic enim leg. pro —ρόμενος, referenda est ad Ἀχλεύων, quod corruptum fuerit ex ὀχλεύων, ab ὀχλεύς, quod i. ac μοχλεύω. Vide Hesych. infra, et Etym. M. v. Μοχλός. Μοχλὸν autem ἀφαιρεῖσθαι significabit, Vectem vel Pessulum a janua. remove, quod faciunt illi, qui januam apertam volunt. Phrasi hac usus est Plut. aliique." Kust. Æsch. Prom. V. 93. Δέρχθηθ' οἷαις αἰκλαῖσιν Διακναίμενος τὸν μυριετῇ Χρόνον ἀθλεύσω, Schol. B. μετ' ἄθλου καὶ κακότητος διάξω. "Negotium exerceo, Oppian. H. 1, 37. (vide Ὑπεραεθλεύω.)" Wakef. Mss.]

[* Ἐναθλεύω. Greg. Naz. Invec. in Jul. 1. p. 78. Καὶ ὁ πείθων ἐγγὺς, πάντα γινόμενος διὰ τὰς γυναῖκας ὁ Ζεὺς, καὶ Φρυγί μενράκισκους ἀετὸς ἐραστής ὁ φίλτατος· ἵν' ὡς ἥδιστα συμποσιάζοιεν οἱ θεοὶ τοῖς Διὸς οἰνοχοοῦμενοι παιδικοῖς· καὶ (adde ὁ) ταῖς πεντήκοντα Θε-

σίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ νυκτὶ ὁ Τρίσπερος, καὶ τρισκαίδέκατον ἄθλον τοῦτον ἐπιτελέσας οὐκ οἶδ' ὅπως τοῖς ἄλλοις γε οὐ συναριθμούμενον. * Θεστίου an * Θεσπίου leg. sit, vide Muncker. ad Hygin. Fab. 162. et ad Anton. Lib. c. 12. ubi hī versus citati sunt e Quinto Smyrnæo: Τὸ τρισκαίδέκατον τοῖον λυγρὸν ἔσχευ ἀέθλον, * Μουνονυχεῖ πεντήκοντα συνελέξατο κούραις. "Ad Diod. S. 1, 274." Schæf. Mss.]

* Ἀθλέω, f. ἴσω, p. ἡκα, i. q. ἀθλεύω: nam, ut ἀεθλεύω et ἀεθλέω in carmine, ita in oratione soluta ἀθλεύω et ἀθλέω pro eodem sumuntur; sed illic ἀεθλεύω, hic contra ἀθλέω frequentius est, et multa a se derivata nomina habens, quæ subjungam. Notandum est præterea ἀθλεῖν verbum id esse, a quo athletæ denominati sunt, et quod de illis certantibus dicitur. [J. Poll. 3, 144. Καὶ τὸ ἀθλεῖν, παρὰ τε ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδότῳ, καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν. H. I. addendus est iis, quæ in Ἀεθλεύω dedimus, ubi v. notata. Hesych. Ἀθλεῖν· ἀγωνίζεσθαι, κακοπαθεῖν. "Dubium, an non potius ἀθλεῖν hic leg. pro ἀθλεῖν," Albert. præcessit enim Ἀθλεύεται· διηθεῖται. "L. Ἀθλέβεται· διηθεῖται, ut sit per litterarum transpositionem pro ἀθέλβεται." Heringa Obs. 202. probante V. D. ad Greg. Cor. 338.

In Cod. est: Ἀθλέβεται· διηθεῖται. Etym. M.: * Ἀθέλδεται· διηθεῖται, καὶ ἀθέλγειν, τὸ ἀμέλγειν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀθέλβεται· διηθεῖται. * Ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίσσαις· Καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων. Suid.: Ἀθέλσεται· παραθεῖται, * διεκλύεται. "Hic articulus non solum in duobus Mss. Paris. sed etiam in Ed. Mediol. deest. Pro ἀθέλσεται autem leg. ἀθέλγεται, quæ vox ap. Hippocr. occurrit, ut Grammatici observarunt. Phavor.: Ἀθέλγεται· διηθεῖται, διεκλύεται, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. (Voces, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, de suo addidit Phavor. De talibus Phavor. interpolat. jam plus semel in hoc opere monuimus.) Galen. Gl. Hippocr.: Ἀθέλγεται· παρίεται, * διεκλύεται. Plura de h. v. lege ap. Foës. Œcon. Hippocr. Παραθεῖσα: in uno Ms. Par. scriptum est παρηθεῖσα. Sed leg. vel παρεθεῖσα, ut Porto videtur, vel παρίεται, ut ap. Galen. I. I. Posterius in versione secutus sum: (Ἀθέλσεται, Laxatur, Resolvitur.)" Kust. Imo in Suida leg. Ἀθέλσεται· παρηθεῖται, διεκλύεται: et in Galēno, Ἀθέλγεται· παρηθεῖται, διεκλύεται. "Παρηθεῖται Ms. D. et Corn. v. Hippocr. 49. 2. 16. Ald. η et leg. παρείται, al. παρίεται," Franz, qui edidit παρείται. Satis probum est v. διηθέω, de quo vide Nostrum. Zonar.: * Ἀθέλδεται· διηθεῖται. "Sic tres Codd. mei. Suidas ἀθέλσεται, pro quo Kust. legere jubet ἀθέλγεται, quod Hesych. habet, et ap. Hippocr. occurrit. sed cf. Albert. ad Hes. v." Tittm. Imo ap. Hesych. editum est ἀθέλγεται. Plura de his glossis vide in Ἀθέλγω. "Ἀθλέω, Lennep. ad Phalar. p. 7. Hesych.: Ἀθλήσαι· κακοπαθεῖν, καμῖν, ἀγωνίσασθαι. Etym. G.: Ἀθλήσαντα· κακοπαθήσαντα. Etym. M.: Ἀθλήσαι· κοπιάσαι. "Ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐξηργηκότων ἤδη τῶν ἀγώνων, ὡς καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐν Ἑλληνιστῶν, ὕστερον Ἀέθλιος ὁ Ἐνδυμίωνος πατὴρ ἐπιμέλειαν ἐποιήσατο τῆς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος συστάσεως. Ἀπὸ τούτου οὖν γίνεται ἀθλῶ· ἐκ δὲ τοῦ ἀθλῶ, ἄθλα καὶ ἀθλήται καλοῦνται. Οὕτως Ὀρίων. Καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα, ἀντὶ τοῦ κοπιάσαντα, κακοπαθήσαντα. Respicitur II. O. 29. Τὸν μὲν ἐγὼν ἐνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνίγαγον αὐτῆς." Ἀργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα, ubi Pseudo-Did. κακοπαθήσαντα. II. H. 453. "Ἦρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντες, ubi Pseudo-Did. κακοπαθήσαντες, κοπιάσαντες, δνίκως. J. Poll. 3, 143. Καὶ τὸ ἀθλεῖν, κάμνειν, πονεῖν: 153. Κοινὰ δ' ἐπὶ πάντων, ἀναγοφαγῆσαι, ἀσκήσαι, ἀσκηθῆναι, ἀθλήσαι, γυμνασθῆναι, πονῆσαι, ἀγωνίσασθαι. "Vetus Poeta de Vir. Herb. c. 4. v. 44. p. 638. Bibl. Gr. Vol. 2. Πάντα γὰρ ἀθλήσαιο πόνον φορέων περὶ σῶμα. Leg. ἀθλήσαιο." Bernard. ad Synes. de Febr. 155. "Ἀθλεῖν, Athleticam tractare. Ἐρχον ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν, 3, 15, 5. En. 29, 3. Εἰ νομίμως ἤθλησας, 3, 10, 8. Οἱ ἀθλοῦντες, Athletæ, 3, 23, 2. Σῶμα ὑγιαῖνον,

ἀθλοῦν, Corpus exercitatum, Exercitatione firmatum, 2, 15, 2. Passive, Ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀθλούμενος καὶ γυμναζόμενος, A Jove ad pugnam exercitatus et præparatus, 3, 22, 57. Cf. Ἐναθλέω. Ind. Gr. in Epictet. J. Poll. 3, 144.: Καὶ τὸ ἀθλεύειν, παρά τε ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδότῳ, καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν.]

["Ἀθλέω, proprie Certo, Certamen in eo in ludis publicis, vel pugione, vel cæstu, vel disco, vel lucta, vel cursu, vel alia re, cf. Poll. (l. c.) e more vet. Græcorum, quibus celebrabantur certamina Olympia, Isthmia, Nemea et Pythia, atque certantes Athletæ, dicebantur. In hac propria, nec metaphorica aliqua, (quæ locum habet ap. Arrian. Diss. Epictet. 3, 10.) ut vulgo putatur, significatione sumenda est hæc vox in 2 Tim. 2, 5. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ, Etiam si vero certat aliquis, non coronatur, nisi legitime certaverit. Hesych. ἀθλεῖν ἀγωνίζεσθαι." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀθλέω. Geopon. 1, 5. Κατ' ἐκείνας γὰρ τὰς ἡμέρας καὶ οἱ μὲν Μάρτυρες, τοῖς Παγανοῖς παραδοθέντες, ἦθλησαν. "Ἀθλέω metaphorice Martyrium patior." Needh. "Sic iidem Martyres xl. Greg. Nyss. Or. 2. de iisdem dicuntur ἀθληταί, quomodo alii appellantur etiam in Muratorii Anecd. Gr. 206. Ib. p. 17. sq. ἀεθλοφόροι, et p. 44. 64. 204. 206. ἀθλοφόροι audiunt, ut adeo ἐμαρτύρησαν, (Mss. omnes præter Norvic. ἐμαρτύρησαν, inquit Needh. pro ἦθλησαν. ἐμαρτύρησαν repræsentant etiam P. I. et G. sed Bas. mendose ἦθλησαν, Niclas.) glossa, i. explicatio τοῦ ἦθλησαν possit videri." Niclas.]

["Ἀθλητέον, Certandum. Erotian. Ἀσκητέον ἀθλητέον. Τοὺς γὰρ ἀθλητὰς, ἀσκητὰς οἱ Ἀπτικοὶ καλοῦσιν.] Ἀθλημα, τὸ, Certatio, Certamen. Aliquando Ipsum certamen athleticum, quod certatur, ut Plut. Sympos. 2. de lucta loquens, Τεχνικώτατον καὶ πανουργώτατον τῶν ἀθλημάτων. Aliquando Ipsa certandi actio, i. e. ἀθλῆσις. || Exponitur etiam ἀθλήματα, Gesta, ap. Aphthonium. Sed Gesta non potest significare simpliciter; verum Cum labore gesta: nam ἀθλεῖν, ut et ἀθλεύειν, diximus significare κακοπαθεῖν. Fit autem ἀθλημα ex ἦθλημαι prima præteriti τοῦ ἀθλέομαι. [Plut. Lycurgo 19. Καὶ τὸ περὶ τῶν ἀθλημάτων, ταῦτα μόνον καλῶσαι ἀγωνίζεσθαι τοὺς πολίτας, ἐν οἷς χεῖρ οὐκ ἀνατείνεται. Schæferus edidit κωλύσαντος. "Κωλύσαι de meo dedi pro vulg. κωλύσαντα. In Juntina et Ald. est κωλύσαντος. Quorum neque genitivus, neque accusativus habet, quo referatur. Ad infinitivum vero potest e proximo ἔφη subaudiri. Ulterius progredi in emendando ausus ideo non sum, quia quæ sint certamina, in quibus manus attollitur, et cur Lycurgo displicuerint, haud teneo. Alias nullus dubito sic esse leg. ταῦτα μόνον καλῶσαι μὴ ἀγωνίζεσθαι. Lycurgus civibus aiebat eo solo interdixisse certaminum genere, in quo manus sursum tollitur. Num ad Atheniensium χειροτονίας, et turbulentias fori atque concionis respexerit, an solummodo ad pancratium, haud liquet." Reisk. Rem acu tetigit Xyl.:—"Obscurum est hoc. Causa in Lacon. Aphoth. subjungitur, Ut ne quis labori succumbere assuescat. Videtur ergo cavissee, ne herbam, quod aiunt, quisquam prorrigeret in certando; sed alia ratione certamen dirimeretur. Tale est, quod Lucian. refert, de pueris in duas partes divisus, inque loco aqua circumdato pugnantibus, tantisper dum una pars alteram usque in aquam compelleret; eo enim pacto nullum porro percutere, aut feriri." Cass. Dio 1359, 11. "Ἀθλημα, Dimicatio, Certamen, 1, 58, 1." Lex. Polyb. Theocr. 21, 8. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῦν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι. J. Poll. 3, 144. Ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλητῶν, καὶ τὰ ἀθλα, καὶ τὰ ἀθλήματα, παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ Ἑρωτικῷ, εἰ Δημοσθένους ἐστὶ τὸ βιβλίον. Locus est 1408. Συνειδώς τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων ἀθλημάτων καὶ δούλους καὶ ξένους μετέχοντας, τοῦ δ' ἀποβαίνειν μόνοις μὲν τοῖς πολίταις ἐξουσίαν οὔσαν, ἐφιεμένους δὲ τοὺς βελτίστους, οὕτως ἐπὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὤρμησας.]

"Ἀθλῆσις, (ἡ,) Ipsa certandi actio, Certatio athleticarum, s. Exercitatio athletica, a secunda ἦθλησαι, ut ἀθλημα a prima ἦθλημαι. Aliquando et de Quavis certatione, s. exercitatione, pro ἀσκησις. ["Δόξα

ἔκ τῆς ἀθλήσεως, 5, 64, 6. 7, 10, 2." Lex. Polyb. "Wakef. Philoct. 508. ad Lucian. 2, 309. Toup. Opusc. 1, 398." Schæf. Mss. Athen. 414. c. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσίτελές τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος. Diod. S. 3. p. 116. Rhod. "Ἀθλῆσις, Certandi actio et modus. Τὴν ἀθλῆσιν ἐθαύμασε πάντων κρατήσαντος, 1, 36. Παρεκάλουν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀθλῆσιν, 2, 622. Τὴν τροφὴν ὥσπερ ἀθλῆσιν περὶ τὸ σῶμα τῆς ἀταξίας ἀνυλισκούσης, 8, 891. sed v. not. 16." Ind. Gr. in Plutarch.]

["Ἀθλῆσις, proprie, Certamen quodcunque, quod fit corpore, Quævis concertatio. Sed, quemadmodum ἀθλον Græcis de Quovis labore molesto et gravi, quem aliquis sustinet, dicitur, cf. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 24. et, Phavor. teste, ἀθλῆσαι etiam κοπιάσαι, κακοπαθεῖσαι, καμεῖν significat; ita et ἀθλῆσις metaphorice ei tribuitur, qui multum et indefesso studio in re aliqua gravi, molesta et periculi plena laborat, et objecta impedimenta et mala remove et superare vehementer conatur, de quo Lat. scriptt. non solum verbum Confictari, Cic. ad Herenn. 2, 37. sed ipsam adeo vocem Certamen, Horat. Ep. 1, 5, 8. usurpant. Hinc explicabis Hebr. 10, 32. Πολλὴν ἀθλῆσιν ὑπερμεῖνατε παθημάτων, Cum multis et variis malis et calamitatibus vobis confictandum fuit." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἀθλητής, οὗ, ὁ, Certator, Athleta; nam retinebant Latini Græcam vocem. Qui autem exponunt ἀθλητὴν Pugilem, aut Luctatorem, pro generali significatione particularem huic nomini tribuunt; neque enim Pugilem vel Luctatorem significat peculiariter, sed ex æquo Quemlibet certatorem gymnicum: adeo ut ἀθλητής sit Certator gymnicus, i. e. vel παλαιστής, Luctor, vel δρομεύς, Cursor, vel πύκτης, Pugil, vel δισκοβόλος, Disci jaculator, vel ἀλτικὸς, Saltus velocitate valens, et de ea contendens. Gymnici, inquit Pollux, proprie athletæ dicuntur. Ἀθλητὴς ἀξιόνομος γένόμενος, Xenoph. K. Π. 1. de quolibet ex illis quinque intelligens. Sic Plut. Pericle, ἀθλητὴν νικηφόρον dixit, de quovis. Ubi autem peculiariter de aliquo ex illis quinque dicatur, præcedentia aut sequentia docere solent: ut ap. Eund. de Audiendo τοῖς ἀθληταῖς ponitur pro πύκταις, i. e. Pugilibus, quia illis dat ἀμφώτιδας.

Ἀθλητής, Qui in quolibet certaminis genere exercitatus est, præsertim genitivo junctum, ut ἀθλητῆς πολέμων in loco, quem Suid. citat. Philostr., Ἀθλητῆς γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο, μεγαληγορίαν ἐπαίνων.

["Ἀθλητής, Athleta. Complectitur hoc nomen Omnes gymnicos certatores: v. Poll. 3, 143. Π. 1, 5, 7. p. 53. Εἰ τις ἀθλητής, πολλὰ πονήσας, ἀξιόνομος—ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Ier. 4, 6. Ἀθληταὶ ὅταν ιδιωτῶν γένωνται κρείττονες." Lex. Xenoph. "Ἀθλητῆς ἀδικίας καὶ βδελυρίας, e Theopompo citat Polyb. 8, 11, 8. Ἀθληταὶ ἀληθινοὶ, τέλειοι, τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, 1, 6, 6. 2, 20, 9. 15, 9, 4. Ἀθλητὰς ἀπέτελεσε πρὸς τὸ προκείμενον τοὺς ναύτας, 1, 59, 12. Strenuous probatosque bellatores." Lex. Polyb.]

["Ἀθλητής τῶν καλῶν ἔργων, Qui bonarum in artium exercitatione strenue desudat, 799. (Ἐξ ὧν ἅπαντες ἀθληταὶ τῶν καλῶν ἔργων ἐγένοντο.) Dictio hæc a multis imitatione est expressa: v. Philostr. 685. ("Ὅτι μοι δοκεῖς φρονιμώτατος ἀνθρώπων γεγονέναι, καὶ δικαιοτάτος ἀθλητῆς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων.") Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Schol. ἀσκητής. Sic infra 252. cum Vinitor Herculis epigramma quoddam recitasset, addit Phoenix, Ἀθλητῆς γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο. (Ad h. l. respexit Noster supra.) Icon. 850. agricolæ vocantur οἱ τῆς γῆς ἀθληταί. Vit. Apoll. 343. ἀγωνιστὴν φροντίδων οὐ χρηστὸν. A habet χρηστὸν, quod e suis Olearius Codd. posuit pro χρήσιμον. Sophist. 567. ἀγωνιστὴν τῶν πολιτικῶν λόγων. Cf. Reisk. ad Dion. T. 1. p. 46. et annotata Gilberto Cognato Adag. Cent. ii. 118." Boissonad. ad Philostr. 438. Dionys. Hal. de Comp. Verb. 25. p. 414. Τοιοῦτον δὲ καὶ περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, καὶ περὶ τὴν εὐέπειαν τῶν κώλων *ὑποληπτέον γίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀθληταῖς τοῦ

ἔργον. "Quos ad finem hujus libri deiouos ἀνταγωνιστὰς vocat. Ita Longin. (4.) eadem usus metaphorā: Τὶ δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν, ὅπου γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι, Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα, καίτοι γ' ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαιστράς, ὅμως διὰ τὰ οὕτως * μικροχαρῇ ἑαυτῶν ποτε ἐπιλανθάνονται; At Eurip. Med. (1226.) μεριμνητὰς λόγων appellare voluit." Upton. "Rhetor T. 6. p. 1007. Καίτοι γε τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἀφὰς προσεῖναι δεῖ καὶ ἀφύκτους τὰς λαβὰς. Quo loco utitur Wessel. ad Diod. S. 1, 63. (Διὸ καὶ πάντες ἀνδρωθέντες ὑπῆρξαν ἀθληταὶ μὲν τοῖς σώμασιν εὐρωστοί, ἡγεμονικοὶ δὲ καὶ καρτερικοὶ ταῖς ψυχαῖς, διὰ τὴν τῶν ἀρίστων ἐπιτηδευμάτων ἀγωγὴν.) Ubi:—'Αθληταί, Usu periti. Solent Græci,' inprimis posteriores, 'Omnes eos, qui multo usu confirmati in rebus gerendis excellunt, ἀθλητὰς vocare. "Ἐργων πολεμικῶν ἀθληταί, 12, 75. 'Αθληταὶ τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, 18, 9. ('T. 2. p. 616. Διὰ δὲ τῆς συνήθους τῶν ἀρίστων μελέτης, ἀθλητῆς ἐγένετο τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων.' Schæf. Mss.) 'Αθληταὶ πολέμων, Philoni Jud. 1. Vit. Mos. p. 642. d. sunt Rei militaris peritissimi. Adde Casaub. in Polyb. 1, 6.'" Schæf.]

["'Αθλητῆς, κατασκευῆς, auctore quidem Wolfio, dicitur Isocr. Dionysio Hal. in Jud. Isocr. 11. quatenus magnis viribus in id incumbat, quod tractandum suscepit, animoseque perficiat, et ita quidem, ut tota ejus ratio non tam ad seriam pugnam, quam ad pompam et spectatorum voluptatem referatur. Unde sup. 2. dixerat compositionem Isocrateam esse πεποιημένην μᾶλλον εἰς σεμνότητα πομπικὴν καὶ ποικίλην. Hæc Wolfius ad h. l. Dionysii. Sed potest hic modus loquendi simplicius explicari. Nempe Lysiam moderatiorem et simpliciore dixerat Dionysius εἰκαστήν, veluti pictorem, qui in sola veritate exprimens elaborat, et tranquille res suas agit. Eo autem Isocr. vehementior est, tanquam athleta quidam, qui vires suas experitur, et majore motu incedit: quamobrem huic κατασκευὴν tribuit, illi ἀλήθειαν. Deinde alio loco in Jud. Demosth. 18. p. 1007. ἀθλητὰς τῆς ἀληθινῆς λέξεως vocat eos, qui oratione simplici et vera utuntur: ut ἀθλητῆς videatur fere idem esse, qui ἀγωνιστής. Nam ἀθλητῆς Græce etiam dicitur, Qui alicujus rei studiosus est, in aliqua re elaborat. Sic Diod. S. 2, 531. et alibi v. c. ἀθλητῆς πάσης ἀρετῆς, Omnis virtutis studiosus. Ergo ἀθλητῆς παρασκευῆς dicitur orator, qui artificiosa et elaborata, operosaque elocutione utitur; Wolfiana autem interpretatio plus infert illis verbis, quam revera inest. Eodem modo Plutarcho de Aud. Poet. 2. Socrates dicitur γεγονὸς ἀληθείας ἀγωνιστῆς τὸν ἅπαντα βίον, Qui per omnem vitam veritati se consecraverat, et pro ea veluti pugnabat. Lucian. Rhet. Præc. 20. δεινὸν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν, Insuperabilem dicendi artificem, dicit. Libanius in Vit. Demosth. ad Monium Procons. de Demosthene, "Ἀκρὸς ἀγωνιστῆς γέγονε τοῦ τε δικανικοῦ καὶ συμβουλευτικοῦ, In genere Judiciali et deliberativo magnam vim et artem declaravit." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

["'Αθλητῆς, ad Xenoph. Mem. 3, 14, 3. Conf. cum αἰλητῆς, Jacobs. Anthol. 8, 147. Dionys. H. 5, 212. Boissonad. in Philostr. 647. Oppon. στρατιώτης, Ruhnk. ad Rutil. p. 6. ('Præter orationes, quas Rutil. laudat, Cleochares etiam scripsit quod ad artem rhetoricam pertineret, ut intelligere licet ex impedito corruptoque loco Photii Bibl. Cod. 176. p. 394. Κλεοχάρης δὲ ὁ Μυρλεανὸς, ὑπὲρ τῶν * Ἰσοκρατικῶν ἀπάντων οἶμαι λέγων' τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν πρὸς τὸν Δημοσθένην συγκρίσει μὴ τὰ πόρρω αὐτοῖς παρασχεῖν' φησί, τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοῖς τῶν στρατιώτων εὐκείναι μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικούς τοῖς τῶν ἀθλητῶν,' nos contra hic nihil aliud desideramus præter τῇ ante πρὸς, μὴ τὰ πόρρω αὐτοῖς παρασχεῖν recte vertitur Non postremas illis dare. 'E quo Cleocharis dicto, nescio, an colorem duxerit Quintilian. 10, 1. p. 492. Dum in iis, de quibus erit quæstio, meminerimus non athletarum toros, sed militum lacertos esse. Idem tamen dictum Photius Bibl. Cod. 265. p. 1474. et Pseudo-Plut. de Vit. x. Oratt. 845. non Cleochari tribuunt, sed Philippo Macedoni.) 'Αθλητῆς Ἐρμοῦ, ad Diod. S. 1, 391.

'Αθληταὶ πολέμου, Dionys. H. 4, 2109." Schæf. Mss.]

['Αθλητῆς. Galen. in Libro, cui titulus, "Οτι ἀριστος ἱατρὸς καὶ φιλόσοφος, p. 128. Corai.: Οἷον τι πεπόνθασιν οἱ πολλοὶ τῶν ἀθλητῶν, ἐπιθυμοῦντες μὲν Ὀλυμπιονίκαι γενέσθαι, μηδὲν δὲ πράττειν, ὡς τούτου τυχεῖν, ἐπιτηδεύοντες, τοιοῦτόν τι καὶ τοῖς πολλοῖς τῶν ἱατρῶν συμβέβηκεν: 130. Αὐτίκα γέ τοι τοὺς ἀθλητὰς, ἢ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀφύϊαν, ἢ διὰ τὴν τῆς ἀσκήσεως ἀμέλειαν, ὀρώμεν ἀποτυγχάνοντας τοῦ τέλους· ὅτῳ δ' ἂν καὶ ἡ τοῦ σώματος φύσις ἀξιόνικος ᾖ, καὶ τὰ τῆς ἀσκήσεως ἄμεμπτα, τίς μηχανὴ μὴ οὐ πολλοὺς ἀνελέσθαι τόνδε στεφανίτας ἀγῶνας; Eust. 1472.: Οἱ ἀθληταὶ τὸν τοῦ ἀθλεῖν πάντα καιρὸν οὐκ ἐφίοντο πλησιάζειν γυναιξί. Vide Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 251. Eurip. Autolyco ap. Athen. 413.: Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα, Οὐδὲν κάκιον ἐστὶν ἀθλητῶν γένους. Plura ibi vide de athletarum arte inutili. Huc respexit Eust. 1299.: Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν παρὰ τοῖς παλαιῶς ἀθλητῶν ἐπισυρομένων καὶ τι ψόγον εἰ τις ἐνθυμηθεῖ ὡς καὶ κρέασιν ἀνωκοδομηθῆαι σκώπτονται διὰ τὸ καὶ εἰς εὐσαρκίαν τοὺς τοιοῦτους γυμνάζεσθαι, καὶ οὕτω * σκωπτικῶς παχεῖς καὶ αὐτοὺς λέγεσθαι, οἷα μὴ λεπτοὺς τὸν νοῦν καὶ ὀξεῖς, μηδὲ οἷους ἀρέσκειν τῷ εἰπόντι, ὅτι ξηρὴ ψυχὴ σοφωτάτη, ὅμως οἱ Ὀμηρικοὶ ἀθληταί, οὐ φαίνονται κατὰ τοὺς ἄλλους εἶναι, ἀλλὰ πρὶ ἔργον μὲν, ἑτεροίας ἀρετᾶς τίθεσθαι· πάρεργον δὲ τι ἔχειν καὶ τὸ ἀθλεῖν. Τοιοῦτος ὁ σοφὸς Νέστωρ, ὡς δῆλον ἐξ ὧν * αὐχνητικῶς ἱστορεῖ. Τοιοῦτος ὁ καλὸς Ὀδυσσεύς, ὡς ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. Τοιοῦτοι δὲ, ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι τῶν ἡρώων. Οὐκοῦν Εὐριπίδου εἰπόντος τὸ, Κακὸν (l. Κακῶν) γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα, Οὐδὲν κάκιον ἐστὶν ἀθλητῶν γένους, καὶ κατασκενάσαντος τὴν γνώμην καλῶς εἰς πλάτος· ἑτέρου δὲ τινος φαιμένου ὡς τὰ τῶν ἀθλητῶν οὐ παινεῖν μυχοῦς πόλεως, κεῖται παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ τὸ, (414. c. e Xenophanis Colophonii Elegiis, Οὐ γὰρ παινεῖται ταῦτα μυχοῦς πόλεως,) οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταῦθ' οὕτως ἔχει, οἱ γοῦν Ἕλληνες, οὐκ ἦσαν αὐτὸ τοῦτο ἀθληταί, ἀλλὰ καὶ μαχηταὶ ἀριστοὶ καὶ δεξιοὶ ἀθλεῖν ὅτε καιρός. Cass. Dio 921.: Ἦγον δὲ αὐτὸν οἱ ἀθληταὶ ἵπποι ἀξιονικύτατοι. J. Poll. 1, 181.: Εἶτα ἵπποι φορβάδες, ἵπποι ἀγελαῖοι, ἵπποι ἀθληταί, καὶ ἀγωνισταί, καὶ ἀδδωφάγοι, ἀμιλλητήριοι, νικηφόροι, ἀθλοφόροι, κυνηγετικοί, πολεμιστήριοι, ὁδοπορικοί, στρατιωτικοί, πομπικοί, καὶ τὰ ὅμοια. Suid.: 'Αθλητῆς· ὁ τοὺς ἀθλους ἐξησκηκός. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἄνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τὸν Ἀντίβαν ἐκπέμπουσιν. 'Αθλητῆς· ἀγωνιστὰς, ἀσκητὰς. Αἰλιανός· Τοιγαροῦν οὐ μόνον τοῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς ἐποίησεν. Τί γὰρ τῶν αἰσχυρῶν καὶ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν; "Nescio quomodo nomen Æliani in h. l. irrepserit. Verba enim non sunt Æliani, sed Theopompi ap. Polyb. in Excerptis Peiresc. p. 22. (8, 11, 8. T. 3. p. 28. Schweigh. Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς ἐποίησεν. Τί γὰρ τῶν αἰσχυρῶν ἢ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν; Idem Fragg. Theopompi legitur etiam ap. Athen. 260. (Τοιγαροῦν οὐ μόνον αὐτοὺς τοιαῦτ' ἔχειν παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς ἐποίησεν. Τί γὰρ τῶν αἰσχυρῶν ἢ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν;) Kust. "Τί γὰρ τῶν αἰσχυρῶν κ. τ. λ. Verba hæc usque ἀπῆν habet etiam Cod. Urbin. ad oram Excerptum Antiquorum. Eadem verba, simul cum superioribus, Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν κ. τ. λ. protulit Suid. in 'Αθλητῆς, ubi perperam Æliano hæc tribuuntur; nisi forte eadem e Theopompo Ælianus alicubi citavit. Apud Suid. igitur ibi pariter τοιγαροῦν legitur, quemadmodum ex Athen. jam correxerat Vales. pro τοίγαρ, quod erat in Cod. Peiresc. Pro ταῦτ' ἔχειν ap. Athen. (in utroque Schweigh. Cod. Ms.) est τοιαῦτ' ἔχειν: ap. Suid. vero in Kusteri quidem Edit. τοῦτ' ἔχειν, sed Ed. princeps Mediolanensis in ταῦτ' ἔχειν cum Cod. Peiresc. consentit." Schweigh. ad Polyb. loc. Titmanni Technoll. Mss.: 'Αθλητῆς δὲ, ὁ ἀγωνιστῆς, ἀθλοφόρος δὲ, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεγκάμενος. J. Poll. 3, 143.: Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταί, καὶ ἀγωνισταί, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν,

ἀνταγωνισταί: 144. Βιαζόμενος δ' ἂν καὶ ἐπ' ἐκείνων εἴποι τις, Διονυσιακῆς ἀγωνίας ἀθληταί· ἀθληταὶ δὲ μουσικοὶ, καὶ Διονυσιακοὶ τεχνῖται· ὀνομάσαις δ' ἂν καὶ τοὺτους, καὶ ἐκείνους, ἀγωνιστάς. “Βιαζόμενος. Vis affertur proprietati sermonis, quando Athletæ dicuntur Scenici artifices etc. id enim proprium est Scenicis, Comædis, Tragædis, Musicis, etc.” Kuhn. “Pro ἀθληταὶ δὲ Ms. melius, ni fallor, καὶ καλοῦνται μουσικοὶ, καὶ Δ. τεχνῖται. Non enim μουσικοὶ ἀθληταὶ dicebantur, sed μουσικοὶ τεχνῖται, si recte puto. Imo rectissime, ut et tibi patebit e locis, quos H. St. in Thes. v. Τεχνῖτης collegit; et P. Faber, credo, in suo Agonistico (1, 2.) omnium eruditiss., quod opus tamen nobis non ad manus, ut locum inquireremus. Quamvis alias non ignorem, quod Platonem annotant, τοὺς περὶ τὴν μουσικὴν ἀθλητὰς vocare. Ceterum hic auctoritate Ms. accedente, illud malim. Ne quid dicam, quod et Dionysiacis τὸ ἀθληταὶ conveniat, ut modo nominavit Pollux, Διονυσιακῆς ἀγωνίας ἀθλητὰς, itaque potuisset, si et μουσικὸς ἀθλητὰς dici approbasset, illud ἀθλητὰς mox cum ἀγωνιστάς, quod utrisque convenire ait, conjungere. De Dionysiacis τεχνῖταις v. etiam Rigalt. Not. ad Artemid. 19.” Jung. J. Poll. 6, 177.: Στάσις εἰκόνων, ἀνακλήρις ἀθλητῶν. “Christus vocatur μέγας καὶ ἀκαταγώνιστος ἀθλητῆς ab Euseb. 5, 1. p. 162.” Suicer. Ad-dend. ad Thes. Eccl.]

[“Athleta, ἀθλητῆς, Qui in gymniciis certaminibus, lucta, pugilatu, cursu, saltu, et hujusmodi pugnat, et præsertim qui lucta aut pugilatu. Ita enim videtur a Latinis plerumque usurpari. Est ab ἀθλος, Certamen, vel ab ἀθλέω, Certo, Pugno. Certabant athletæ in Circo, in Gymnasiis, in Amphitheatris, subligari-bus virilia tecti, cetera nudi, oleo s. ceromate uncti, et pulvere conspersi corpus, cujus vires ut alerent, servarentque, simplici cibo, et ad nutriendum, saginandumque apto utebantur, summoque studio ab iis abstinebant, quæ viribus officere possent; artem vero athleticam diligenter perdiscebant a magistris, assiduisque exercitiis. excolebant.—¶ Translate, Varro de R. R. 2, 1. Vos, qui estis Epirotici, pecuarii athletæ, h. e. diligentes et strenui in re pecuaria pro-curanda. Sic 3, 5.: Nos athletæ comitiorum. Sic Justinian. in Ep. ad Theophil. Doroth. etc. præfixa libris Digest. a med. Optimi athletæ judiciorum, h. e. Strenue pugnantes in forensibus judiciorum certaminibus. ¶ Athletas, qui non lucri, sed virtutis causa se exercent, artem ludicram non facere, statuunt Jurisconsulti ap. Ulpian. Dig. Lib. 3. Tit. 2. Leg. 4.” Forcellin. Lex. Lat. “Athla ap. Astrologos sunt Opera, Res, Labores, Studia, Certamina, et Quicunque casus in vita humana possunt con-tingere, quorum duodecim classes fecerunt Astrologi, et singulis signis cælestibus assignarunt. Manil. 3, 162. 172. 193. etc.” Idem. “Manilio athla sunt Omnia, quæcunque homines facere, aut pati possunt, in xii. illa domicilia Zodiaci divisa. Sic enim 3, 160.: Et quoniam certo digestos orbe labores Nominaque in uumerum, viresque exegimus omnes, Athla vocant Graii, quod cuncta negotia rerum In genera et partes bis sex divisa coërcent. Nempe qui nomen hoc imposuere huic rei, ad xii. labores Herculis respexere, quibus etiam transitum solis per xii. signa indicari, notum est. Recurrit nomen v. 172. it. 193. et 201. Vide Scal. p. 193.” Gesner. T. L. L.]

Ἀθλητῆρ, ἦρος, ὁ, i. q. ἀθλητῆς, Certator, sed poeti-cum est. Od. Θ. (164.) οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας, i. e. ἀθλων δαίμονι, Perito certaminum, ut paulo ante dixerat. [Pseudo-Did. ἀγωνιστῆρ. Orph. Lith. 25. Οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἡγῶνι Ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν. Etym. M. 138, 57.: Ἀρεστήρ· εἶδος πλακοῦντος, τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος (sic), ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον, παρὰ τὸ ἀρέσκω, ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων. Ἀρέ-σω οὖν, ὁ παρακείμενος, ἦρεσμαι, * ἀρεστῆς καὶ ἀρεστήρ, ὡς ἠθληται, ἀθλητῆς καὶ ἀθλητῆρ.]

[* Ἀθλήτρια, ἡ, Athletrix, si ita loqui licet, “Athan. 2, 166.” Kall. Mss.]

Ἀθλητικός, (ἡ, ὄν,) Athleticus, Ad athletas perti-nens, ut ap. Plut. Symp. 8. ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, Athle-tica certamina; [T. 8. p. 891.: Τοῦτο δὲ καὶ περὶ

τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνάς ἐστι· τοὺς μὲν γὰρ ὑπ' ἀσθε-νείας καὶ μαλακίας εἰκόντας αὐτοῖς πιέζουσι κάμπτοντες, οἱ δ' ἐρρώμένους ὑπομένοντες τὴν ἄσκησιν, οὐ μόνον τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς φρονήμασιν, ἐπαίρονται καὶ ἀ-ξιοῦνται. “Appellat hos ἀγωνιστάς ideo ἀθλητικοὺς, quia multa genera sunt ἀγωνιστῶν. In omni re, ubi specimen sui dandum, aut contendendum alicui cum altero, judiciumque astantium subeundum et de fama periclitandum est, dicitur ἀγωνίζεσθαι et ἀγωνιστῆς, in cantu, in fidibus, et tibia, in causis in foro dicen-dis. Sed qui gravibus corporis exercitiis in gym-nasiis operam dant, eorumque edunt in suo corpore publica specimina, illi soli sunt ἀγωνισταὶ ἀθλητικοί.” Reisk.] Idem Symp. 3. (596.) ἀθλητικὰ δicit Athleticis convenientia. ¶ Ἀθλητικὴ ἔξις, Athletica corporis habitudo, i. e. Firma et robusta. Sunt qui Corpul-entam habitudinem exponant; sed Habitudo hac in significatione fere adjunctum habet genitivum corpo-ris; dicitur enim Habitudo corporis bona: verum Habitudo corporis corpulenta, dure diceretur. Præ-terea Corpulentum Festus exponit Obesum, quo sensu convenire huic explicationi non potest. Aristot. Pol. 8. Νῦν μὲν αἱ μάλιστα δοκοῦσαι τῶν πόλεων ἐπι-μελεῖσθαι τῶν παίδων, αἱ μὲν ἀθλητικὴν ἔξιν ἐμποιοῦσιν. Sic Plut. in Fabio ἀθλητικὸν σῶμα dixit Firmum ac robustum corpus, quanquam et simpliciter alicujus athletæ corpus intelligi potest: [1, 714. Φάβιος δὲ, τῶν πρώτων ἐχόμενος λογισμῶν ἐκείνων, ἡλπιζε μη-δενὸς μαχομένου, μηδ' ἐρεθίζοντος τὸν Ἀννίβαν, αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἐαυτῷ, καὶ κατατριβῆσεσθαι περὶ τὸν πόλε-μον, ὥσπερ ἀθλητικὰ σώματα, τῆς δυνάμεως ὑπερτόνου γενομένης καὶ καταπόνου, ταχύτατα τὴν ἀκμὴν ἀποβάλλ-οντα. “Sub. ποιεῖ, vel εἰωθε ποιεῖν, vel κατατριβε-ται αὐτὰ περὶ ἐαυτοῖς. Suffeci meo arbitratu nomina-tivum, pro vulg. ἀθλητικοῦ σώματος.” Reisk. Sed ἀθλητικὸν σώματος recte restituit novissimus Editor Schæf., qui et ἀποβαλόντα, quod in Vulcob. legitur, reposuit. Idem Plut. in Philopœm. 3. Τῶν δὲ φαμέ-νων, ὅπερ ἦν, ἀθλητικὸν στρατιωτικὸν σῶμα καὶ βίον διαφέρειν τοῖς πᾶσι, μάλιστα δὲ δίαταν ἐτέραν καὶ ἄ-σκησιν εἶναι, κ. τ. λ. Glossæ: Ἀθλητικός· Gladiato-rius. Aristot. Rhet. 1, 11. Ἐπεὶ δὲ τὸ νικᾶν ἡδὺ, ἀνάγκη, καὶ τὰς παιδείας ἡδείας εἶναι τὰς μαχητικὰς, καὶ τὰς αὐλητικὰς, καὶ (τὰς) ἐριστικὰς· πολλῶς γὰρ ἐν αὐ-ταῖς γίγνεται τὸ νικᾶν· καὶ ἀστραγαλίσεις, καὶ σφαίρι-σεις, καὶ κυβείας, καὶ πετρείας. Ubi silet Buhl. Pro καὶ ἐριστικὰς “lege καὶ κιθαριστικὰς.—Ita leg. et di-stinguendus est iste locus, de quo non est quod du-bitent viri eruditi.” Toup. Emendd. 2, 227. “Malim in antecedentibus legere ἀθλητικὰς.” Tyrwhitt. in Toupii Emendd. 4, 422. notante Schæfero in Mss. Imo, nostra saltem sententia, probanda est Toupii conjectura, καὶ τὰς αὐλητικὰς, καὶ τὰς κιθαριστικὰς, modo addas τὰς ante κιθ.]

Ἀθλητικῶς, Adverbium, Athletice, Athletarum more. Plut. in Apophth. Σῶμα γεγυμνασμένον οὐκ ἀθλητικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶς, Corpus ex-ercitatum non athletico tantum, sed et militari modo. Plaut. (Bacch. 2, 3, 14.) Athletice valere dixit, pro Optima corporis habitudine esse et firmissima, eo sensu quo Aristoteles vocat ἀθλητικὴν ἔξιν, ut modo dictum est. Idem et (Epid. 1, 1, 18.) Pugilice va-lere dixit pro eodem, a generali videlicet appellatione ad particularem veniens. [J. Poll. 3, 145. Καὶ τὰ ἐπιπρόματτα, μουσικῶς, ἀθλητικῶς, * ἀσκητικῶς, ἀγῶ-νιστικῶς.]

[* “Δυσάθλητος, (ὁ, ἡ, Ineluctabilis,) Wakef. Phil. 267.” Schæf. Mss. “Quint. Cal. 9, 387. (Ὡς τοῦ * ὑπὶ χινοῦ ἔλκος ὀδεῖτο πυθομένοιο Ἰοῦ ἀπὸ στυφελοῦ, τὸν οἱ ἀπομόρξαι· ὁδοῦσι Λυγρὸς ὕδρος, τὸν φασιν ἀναλ-θέα τε, στυγέρον τε ἔμμεναι, ὅπποτε μὲν τέρας περὶ χέρσον ἰόντα Ἡελίοιο μένος· τῷ καὶ μὲν φέρτατον ἄνδρα Τεῖρε δυσασθλήτοισιν ὑποδμηθέντ' ὀδύνησιν.)” Wakef. Mss. “Scr. videatur e dictis, δυσασθλήτοισιν, (quod nobiscum probant et Rhod. et Pauw.) Sed δυσασθλήτοισιν expono Ineluctabilibus, Intolerabili-bus malis. Eadem ex utrovis nascitur sententia.” Dausq.]

[* Φιλαθλητῆς, ὁ, Certaminum studiosus. Eust. 854. Bas.: Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ἡς ὑπὲρ μίαν συλλα-

βῆν δξύτονα κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐν τῇ συνθέσει ὀξύνονται, οἷον, σαφὴς ἀσαφής, ἀθλητὴς φιλαθλητὴς, ἑραστὴς ἀντεραστὴς, ψευδὴς φιλοψευδὴς, χωρὶς τοῦ ἀληθίης· τοῦτου γὰρ τὸ σύνθετον, φιλαλήθης· καὶ τὸ κριτὴς δέ φασι ἐν τῷ * ξενοκριτῆς, μεταβολὴν τόνου ἔπαθεν, ὥσπερ καὶ τὸ ὄνειροκριτῆς. Plut. 6, 530. (a nobis supra 148. d. citatus, ubi per errorem est φιλαθληται pro φιλαθληταί:) 8, 497. "Ἡδίων δὲ καὶ περὶ κυνῶν ἄνδρα θηρευτὴν ἐρωτᾷ, καὶ φιλαθλητὴν περὶ γυμνικῶν, καὶ περὶ καλῶν ἐρωτικόν.]

"Διαθλέω, Certo s. Concerto, aut Laboro. Hesych. enim διαθλόμεν exponit non solum διαγωνίζομεθα, sed etiam κάμοιμεν et ἐργαζοίμεθα: quoniam niam videlicet ἄθλος sit et τὸ ἔργον et τὸ ἀγώνισμα:" [Διαθλόμεν· διαγωνιζοίμεθα, κάμοιμεν, ἐργαζοίμεθα, ἄθλος δέ, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ * ἐπαθλεῖν. "L. διαθλόμεν." Soping. Palmer. "L. διαέθλοιμεν, vel potius διαθλέοιμεν." Arcer. "Aut διαθέλοιμεν ponitur pro διαέθλοιμεν, aut additum alieno loco, ut omnes longiores expositiones, si verum sit τὸ διαθλόμεν." Is. Voss. Διαθλέοιμεν cum Nostro exhibet Abresch. in Misc. Obs. V. 3. p. 87. Sed vulg. διαθλόμεν satis tuetur literarum ordo. Scilicet corrupte sic scriptam hanc vocem alicubi legerat Lexicographus. "Ἐπαθλεῖν, l. ἐπαθλον." Is. Voss. "Sic Phavor. Noster etiam supra: Ἄθλον· ἀγώνισμα, ἔργον, ἐπαθλον. Vide Gloss. N. T. 181. Retinere tamen posses τὸ ἐπαθλεῖν, infin. pro substantivo." Albert.] "Suidas quoque διαθλοῦντες exp. ποιοῦντες, addens, διαθλῶ cum accus. construi:" "Διαθλοῦντες· ποιοῦντες, καὶ διαθλῶ, αἰτιατικῇ. Tria postrema verba perperam, ut alia quamplurima, novissima Ed. omisit. Cum accus. junctum reperies ap. Hierocl. 120. Ἐλομένη δὲ διαθλεῖν γενναίως πάντας τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἀγῶνας." Abresch. l. c. "Sibi vim ferre in aliqua re, Heliodor. 307 (=261. Καὶ τὸν ληστρικὸν διαθλήσεις βίον.) Wakef. Mss. "Ad Charit. 294. Mitsch. Cer. 155. 260." Schæf. Mss. "Διαθλέω πρὸς τινα, τινὶ δ. Ælian. V. H. 5, 6. Cono 12." Schneider. Lex.]

* "Διαθλητέον, Phil." Wakef. Mss. Philonem an Philostratum in animo haberet V. D. nescimus.]

* Ἐναθλέω, Exerceo me in aliqua re. Heliod. 352. c. Ælian. V. H. 2, 4. Ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ στρεβλοῦμενος, ἵν' εἴπῃ τοὺς συνεγνῶκotas, ὁ δὲ (l. ὅδε) ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνους, ubi vertitur, Fortiter se gessit in illis cruciatibus, "Fortiter restitit. Joseph. Facio contendere, Zenod. (Epigr. Vide Jacobs. Anth. 8, 197. Lobeck. ad Ajac. p. 294.) Wakef. Mss. "Eumath. 113." Boissonad. Mss. "Lennep. ad Phalar. 149. Charit. 650. Diod. S. 1, 179. (Ὅκ ὀλίγοι δ' αὐτῶν καὶ ταῖς τοξείαις ἐνηθληκότες τῶν πτηνῶν, εὐστόχως πολλὰ τοξέουσι, δι' ὧν τὴν φύσεως ἐνδεῖαν ἀναπληροῦσι. Sic 1, 54. ἐνηθληκότες τοῖς πολεμίοις, Qui longo usu rei militaris peritiam sibi pepererunt: 17, 9. ἐνηθληκότες τοῖς πολεμικοῖς κινδύνους. Præpositionem addit 16, 44. πλῆθος ἐν γυμνασίοις καὶ πύνοις ἐνηθληκός:) 2, 166." Schæf. Mss. Cf. Munth. Obs. Philol. 514. "Ἐναθλέω, Exerceo me in aliqua re, ut eam in promptu et usu habeam. Πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐναθλείτε αὐταῖς, 3, 16, 13." Ind. Gr. in Epictet. Suidas et Zonar.: Ἐνήθλει· ἐνεκαρτέρει. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτοις τῇ πενίᾳ ἐνήθλει. Hesych.: Ἐναθλόει· ἀθλῶει. "Scr. Ἀθλόει." Brod. in Thes. Crit. 4, 77. "Ita Phavor. Neutrum placet. Supra: Ἀθλοῖζει· συνάγει. Quod alienum quoque videtur. Conjeciebam: Ἐναθλέει· ἀθλεύει. Quod ex Josepho afferunt. Nisi potius fuerit: Ἐν ἀέθλῳ ἄθλω, ut Cyrill. Lex. Mss." Albert.]

"Καταθλέω, Athleticis exercitationibus operam do. Plut. de Liber. Educ. τοῖς γεγυμνασμένοις καὶ "καταθλήσασι:" [6, 6. Τίς δ' ἀσθενὴς φύσις οὐ τοῖς γυμνασμένοις (γεγυμνασμένοις, Ald. et Bas.) καὶ καταθλήσασι πλεῖστον εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκε; 6, 174. Ἀλλὰ καὶ γελασθῆναι δεῖ πολλὰ, καὶ ἀδοξῆσαι, καὶ σκώμματα καὶ βωμολοχίας ἀναδεξιόμενον, ὥσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ, καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν," Exercitationibus vincere." Reisk. Ind. Gr.] "Idem in eodem libro ali-

"quanto post dicit, Ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας καὶ τοξείαις, Jaculandi et sagittas mittendi peritia inter se certantes." [Locus est p. 28. Wyttenb. Πρὸς γὰρ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀγῶνας τοὺς παῖδας ἀσκητέον, ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας, καὶ τοξείαις, καὶ θήραις.] "Affertur καταθλῆσαι et pro Vincere, "athletico videlicet certamine. Hesych. certe καταθλήσαντες exp. καταγωνισάμενοι." [Suid. et Phot.: Καταθλήσαντες· καταγωνισάμενοι. Suid.: Κατηθλημένων· ἐγγεγυμνασμένων. Ἀγοντες ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατηθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις στρατιωτῶν τέσσαρα τάγματα ἐντελῆ. Plut. 2, 852. Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὥς μήτε ἰδρῶντά τινα, μήτ' ἀσθμαίνοντα Ῥωμαίων ὀφθῆναι, διὰ πνίγους τοσούτου καὶ μετὰ δρόμον τῆς συρράξεως γενόμενης.]

* Μοναθλέω, UNDE * Μοναθλία, ἡ, i. q. μονομαχία, Nicet. Annal. 1, 6.]

* Προαθλέω, Euseb. H. E. 4, 15. Ἐνθα ὡς δυνατόν ἡμῖν συναγομένοις ἐν ἀγαλλίασει καὶ χαρᾷ, παρέξει ὁ Κύριος ἐπιτελεῖν τὴν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ ἡμέραν γενέθλιον, εἰς τε τῶν προηθληκῶτων μνήμην, καὶ τῶν μελλόντων ἀσκήσιν τε καὶ ἐτοιμασίαν, In memoriam eorum, qui glorioso certamine perfuncti sunt.]

"Συναθλέω, Simul certo, Sum particeps certaminis, s. socius, aut adjutor. E Chrysost. de Sac. cerd. [Eunap. 180. Χρόνον δὲ ἱκανόν τινα περὶ ταῦτα διατρίψας, καὶ συναθλήσας τῷ Μαξίμῳ πολὺ τι, τὸν κοινωνὸν ἀπέλειπεν. "Wakef. Ion. 202." Schæf. Mss. "Emend. 4 Macc. 17, 13." Valck. Mss. "Συναθλέω, H. St. e Chrys. de Sacerd. et ἀθλεύων, sic enim legit, non ἀεθλεύων, ex II. Ω. 734. * συνήθλευσαν, cum accusativo, τὸν ἀγῶνα, I. 37. p. 210, I. 14. p. 410, I. 23." Maithair. Ind. ad Marm. Oxon. p. 658. Ed. 1732. "Res συνηθλημένη dicitur, quam quis exercitatione callet. Diod. S. 3, 4. de hieroglyphica scriptura: Οὐ γὰρ ἐκ τῆς τῶν συλλαβῶν συνθέσεως ἡ γραμματικὴ παρ' αὐτοῖς τὸν ὑποκείμενον λόγον ἀποδίδωσιν, ἀλλ' ἐξ ἐμφάσεως τῶν μεταγραφόμενων καὶ μεταφορᾶς μνήμῃ συνηθλημένης. (Schol.: Τουτέστιν ἀπὸ τροπῆς καὶ τύπων ζῶων τινῶν ἀπομνημονευμένων τοῖς πᾶσι καθεκᾶστην διὰ κοινότητα.)" Brunck. Mss.]

["Συναθλέω, l. proprie quidem notat Una, vel Simul certare, Socium et adiutorem certaminis esse, aut, Una cum aliis se exercere in gymnasio, e συν et ἀθλέω, Certo, Certamen in eo, quod vide supra. 2. Vero metaphorice significat Una cum aliquo laborare, Communem operam dare, Studiose et omni opera adjuvare laborantem. Sic bis tantum in N. T. legitur. Philipp. 1, 27. Μὲν ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου, Unanimi consensu operam dantes observationi religionis Christianæ, s. propagationem religionis Christianæ adjuvantes: ibid. 4, 3. Αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι, Quæ me in doctrina Christiana tradenda et propaganda omnibus modis adjuverunt." Schleusner. Lex. in N. T. Hesych.: Συνήθλησαν· συνηγωνίσαντο.]

* "Συναθλητῆς, (ὁ,) Acta Jun. Bacchi Ed. Combe. 125." Boissonad. Mss.]

* Ὑπεραθλέω, Certo pro aliquo. Carmen de St. Theodoro 25. Σὺ καὶ πάλοι ζῶν καὶ πατῶν, μάρτυς, χθόνα, Κᾶν οὐρανόφρων ἦσθα καὶ γῆς ἡρμένος, Τυραννικῆς ἔθραυσας ὀφρύος θράσος, Ὡς ὑπεραθλῶν εὐσεβῶν θεοσισμάτων.]

¶ Ἀθλιος, (lα, ον,) Miser, Ærumnosus, Malis exercitus, a v. ἀθλέω, quod, uti dictum est, significat nonnunquam κακοπαθῶ, Malis exerceor, Malis confictor. Ita quidem nonnulli; sed rectius cum Eustathio ab ipso nomine ἀθλος, quam a verbo ex eo formato ἀθλέω, deducetur nomen ἀθλιος, ut ab ἄεθλος fit ἀέθλιος, de quo paulo ante dictum est. Soimus autem ἀθλον significare Laborem, Ærumnam. Ἀθλιος vertitur Miser a Cicerone, ap. Plat. in Gorgia. Nam hæc vv., Ἀθλιος ἄρα οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος, interpretatur, Miser ergo Archelaus? Isocr. ad Nic. copulat ἀθλιωτάτους et δυστυχιστάτους. Xenoph. Ἰ. Π. 7. ἀθλιώτατον et ἡδυπάθειαν opponit, accipiens ἀθλιώτατον pro Re miserrima. Videtur autem de industria ἡδυπάθειαν illi opposuisse quasi idem significanti,

quod κακοπάθεια. Apud Plat., ἀθλία συμφορά, Misera calamitas. Etsi Latine melius sonaret, Miseranda calamitas.

“Αθλιος, Miser. Hesych.: “Αθλιος· ταλαίπωρος. Π. 5, 1, 7. amantes sunt μοχθηροί—καὶ εὐχονται αἰεὶ ὡς ἄθλιοι ὄντες ἀποθανεῖν. Ier. 4, 10. ἄθλιοι καὶ πένητες. Απ. 1, 7, 3. Jactatorem esse, λυπηρόν, εἰ δὲ πείσειεν, ἐπὶ ἀθλιώτερον, np. ἐστί. Opponit Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς εὐδαιμονεστάτους, τοὺς δὲ κακοὺς καὶ δυσκλεεῖς ἀθλιωτάτους. Ier. 2, 3. Π. 7, 5, 26. p. 455. νομίζουσι τὸ πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεῦναι, ἡδυνάθειαν. E. 1, 6, 6. ἀθλιωτάτους ὅτι κολακεύουσι. Ier. 7, 12. ταύτη ἀθλιωτάτῃ ἐστὶν ἡ τυραννὶς, np. quia difficulter se quis ea liberare potest.” Lex. Xenoph. “Αθλιος, Miser.

“Αθλιος καὶ ταλαίπωρος, de Aristarcho Moschi 548, 12. Sceleratus, Improbus. Οὐδεὶς οὕτως ἄθλιος, οὐδ’ ὥμους εἶναι δοκεῖ τὴν γνώμην, 142, 18. Οὐ γὰρ ἔγωγε οὕτως ἄθλιος, οὔτε ἄφρων ἦν, 395, 16.” Reisk. Ind.

Gr. Demosth. “Αθλία σώματα, 2, 151. (Ὁρᾷ μὲν, ὦ παῖ, κἄν αὐταὶ μὴ λέγωμεν, ἐσθῆτι καὶ μορφῇ τῶν ἀθλίων σωμάτων τεκμαιρόμενος, οἷαν οἰκουρίαν ἡμῖν ἢ σὴ φυγὴ περιεποίησε;) ἄθλιοι πολῖται, 380. (Ὡς ἄτοπος ἐστὶ τοὺς μὲν ἀθλίους πολίτας καὶ μηδὲν ἰδικοῦντας ὁσημέραι στρεβλῶν καὶ φονεύων.) “Αθλιος ζωγράφος, Pictor ineptus, Artis non bene gnarus, (Angl. A wretched painter,) 6, 21. et ita σύγγραμμα ἄθλιον, Non bene elaboratum, 6, 220.” Ind. Gr. in Plut.

Eurip. Herc. F. 1386. “Εν μοί τι, Θησεῦ, σύγκαμ’ ἀθλίῳ. “Wakef. Herc. F. 1389. Philoct. 265. 291. 1132. Cum gen., Markl. Iphig. p. 419. Wakef. Herc. F. 114. Porson. Phoen. 1730. Valck. Phoen. p. 540. Dorv. ad Char. 277.” Schæf. Mss. “Epist. Socr. p. 32, 11. ὁ λόγος ὁ ἄθλιος, Hoccine flagitium.” Valck. Mss. Thom. M.: “Αθλιος, Ἀττικῶς. Ἀτυχῆς, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. “Αθλιος, vox inprimis Attica.” Pierson. Thom. M.: “Αθλιος κάλλιον, ἢ ἀτυχῆς· τὸ δὲ ἀτυχῆς ἐπαίνων, ἀντὶ τοῦ ἀμέτοχος, κάλλιον, ὡσαύτως καὶ τὸ, εὐτυχῆς ἐπαίνων. “Αθλιος et εὐτυχῆς opponuntur ap. Aristoph. Pl. 826.” Bernard.

“Ατυχῆς tamen eo sensu, quo ἄθλιος, usurpatur ab Epict. Enchir. c. 6. p. m. 12. Berkel. Nostro patrocinator Plato Gorg. 470. Εὐδαίμων οὖν σοι δοκεῖ ἢ ἄθλιος; ubi quid sit ἄθλιος ex oppositione judicabis.” Stæb. “Τὸ δὲ ἀτυχῆς, cur illam vocem alteri Thomas prætulerit, divinare non possumus, præsertim cum legatur ap. Thuc. p. 24. ἐγκλημάτων ἀμέτοχος. Eodem adjectivo utitur Philo, scriptor inprimis elegans, p. 793. Utuntur et alii complures, quos inter Basilium 2, 83. et Greg. Nyss. 1, 903. Quamobrem dubitari nequit, quin ἀμέτοχος in optimarum vocum censum venire debeat, cum Hominem alicujus rei expertem significat.” Sallier. Hesych.: “Αθλίων· ἀτίμων, ἐπιπόνων.

Etym. M.: “Αθλιος· ὁ ταλαίπωρος, παρὰ τὸ ἀθλεῖν, τὸ ἀγωνίζεσθαι, ὃ ἐστὶ, τὸ κακοπαθεῖν. Zonar.: “Αθλιος· ὁ ἐν ἀγωνίᾳ καὶ θρήνῳ ὢν, καὶ μηδόλως ἄνεσιν ἔχων. Tittmanni Technoll. Mss., in “Αθλιωτάτως citandæ. J. Poll. 3, 116. de Parco, Prodigio, et Liberali, Οἰκτρὸς, στενὸς, ἄθλιος, κακοδαίμων, ταπεινὸς, ἐλεεινός: 5, 163. “Αθλος, ἄπορος, κακοδαίμων, ἄθλιος: 9, 24. Εἰ δὲ ψέγοις, στενὴν, βραχεῖαν, ἀθλίαν, ταλαίπωρον. Eust. 740.: vide “Αέθλιον, et Δυσάεθλος. Glossæ: “Αθλιος· Miser. “Αθλιε· Nequissime. “Αθλιωτάτους· Ærummosos. Anonymus Atticista de Atticisms, in Villosioni Anecd. Gr. 2, 79: “Αντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀθλιώτατος γέγονεν, εἰς ἔσχατον ἀθλιώτερος ἦκε, λέγουσιν. “Schol. Pind. Ol. 1, 130. (Τὰ δὲ ἐπικίνδυνα πραγμάτων οὐ δεῖται ἀτόλμων καὶ ἀθλίων ἀνθρώπων.)” Wakef. Mss.]

“Αθλίως, Adverb. Misere, Ærumnose. “Αθλίως διάκειμαι, Misere me habeo. Dem. pro Cor. (276.) “Αλλὰ καίπερ ἀθλίως καὶ κακῶς τῶν στρατηγῶν τῶν ὑμετέρων πολεμούντων αὐτῷ. [Glossæ Gr. Lat. “Αθλίως· Miserator: Lat. Gr. Misere. “Αθλίως. “Wakef. Trach. 1130.” Schæf. Mss. Eurip. Herc. F. 1385. Οὐ *λειπτέον τὰ δ’, ἀθλίως δὲ *σωστέον. Æsch. Choëph. 978.]

[* “Αθλιωτάτως διάγει· ἀντὶ τοῦ δυστυχῶς. “Αθλιος γὰρ ὁ τληπαθῆς, ὁ πολλὰ δυσχερῆ ὑφιστάμενος, ὅς καὶ σχέτλιος λέγεται. Tittmanni Technoll. Mss.]

“Αθλιότης, ητος, ἦ, Miseria. Ut ἄθλιος et δυστυχῆς copulata ostendimus, ita nonnunquam ἀθλιότης et δυστυχία copulantur. [Plato 1 Alcib. 27. p. 101. Etwall. Σωκ. Κακῶς δὲ πράττων, οὐκ ἄθλιος; “Αλκ. Σφόδρα γε. Σωκ. Τί δ’ οἷς οὗτος πράττει; “Αλκ. Καὶ οὗτοι. Σωκ. Οὐκ ἄρα οἶόν τε, εἴαν μὴ τις σώφρων καὶ ἀγαθὸς ᾗ, εὐδαίμονα εἶναι. “Αλκ. Οὐχ οἶόν τε. Σωκ. Οἱ ἄρα κακοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄθλιοι. “Αλκ. Σφόδρα γε. Σωκ. Οὐκ ἄρα οὐδ’ ὁ πλουτήσας ἀθλιότητος ἀπαλλάττεται, ἀλλ’ ὁ σωφρονήσας. Plut. 6, 426.: Εἰ μὲν γὰρ αἰεὶ μενεῖς ἐπὶ τῇ δυσπαθείᾳ ταύτῃ, τελείαν ἀθλιότητα σεαυτῷ παρέξεις, καὶ πικροτάτην κακοδαιμονίαν, διὰ ψυχῆς ἀγεννεῖας καὶ μαλακίαν. Vide Anonymum Atticistam, in “Αθλιος citatum. Glossæ: “Αθλιότης· Miseria. Zonar.: “Αθλιότης· ἡ ἐν τοῖς λυπηροῖς καὶ ἀβουλήτοις πάθεσι ταλαιπωρία. J. Poll. 3, 116.: Δουλοπρέπεια, κακοδαιμονία, ἀθλιότης, *οἰκτρώτης. “Plato Theæt. 1, 175. c. Herodian. 2, 11. p. 56.” Scott. App. ad Thes. Isaaci Porphyrogenneta de Prætermisiss ab Hom., in L. Allatii Excerptis Variis Gr. Soph. ac Rhet. p. 294.: Καλῶς οὖν ὁ Εὐριπίδης τὸν Νεοπτόλεμον μαιφόνον ὠνόμασεν, ὡς ἀνοσίῳ μιλανθέντα καὶ *δυσθηρηκεύτῳ φόνῳ τοῦ γέροντος· τοῦτο γὰρ τέλος φευκτὸν πολυπλόκων δυστυχμάτων τῇ τοῦ γέροντος ἀθλιότητι πέπρωτο. “Dio Chrys. 2, 302. (Σὺ γέ μοι δίδως κέρας τι, καὶ νεῦρον, καὶ μικρὰ σιδήρια ἐπὶ λεπτοῖς *δονακίοις· ὥσπερ ὄρνιθας θηρεύειν μέλλοντι, οὐκ ἀνδράσιν, οὐδὲ θηρίοις μάχεσθαι· γνοίῃ δ’ ἂν τις τὴν ἀθλιότητα τῶν ὄπλων, εἰ ποτε ἐγγὺς γένοιτο, καὶ ἀναγκασθεῖ αὐτοῖς ἐκ χειρὸς μάχεσθαι.)” Wakef. Mss. “Γρ. ἀθλότητα (sic) ὅσα τὰ ὄπλα, et ἴσ. ἀπλότητα margo Mor.” Reisk.]

[* “Αθλιόθεατος, (ὁ, ἦ), Lysias 144. Ed. Ald.” Kall. Mss.]

[* “Αθλιόπαις, (ὁ, ἦ, Miser ob prolem,) Eumath. 213(=250. Καλλίπαις ἦκον ἐξ Ἀνλικώμιδος, πατρίδος ἐμῆς, καὶ νῦν ἀθλιόπαις ἐν Εὐρυκώμιδι.)” Boisson. Mss.]

[* Δυσάθλιος, Valde miser: ὁ, ἦ, iuquit Schneider. Lex. sed fallitur; nam in Soph. Œd. C. 328. Ὡ δὲ σάθλια τροφαί.]

Πανάθλιος, Omnino miser, Omnibus modis miser, Miserrimus. Soph. Philoct. (1026. ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον Ἐκόντα πλεύσανθ’, ἐπὰ νηυσὶ ναυβάτην, “Ατιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῆς, κείνοι δὲ σέ.) Sic παναθλία in fem. Eurip. [Hec. 658. cf. Andr. 67. Æsch. Choëph. 693. Φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν: Sept. c. Th. 976. “ΑΝ. Ἰὼ πανδάκρυτε σύ. ἸΣ. Σὺ δ’ αὖ καὶ πανάθλιε. “Aristoph. Thesm. 1118. Dionys. H. 1, 151.” Scott. App. ad Thes.]

“ΑΕΙ, pro quo dicitur et αἰεὶ et αἰέν, nam reliqua illa αἰέν, αἰῆς, αἰῖ, αἰῖν, αἰῆ, αἰέ, αἰές, obsoleta sunt, Adverbia temporis, Semper, Perpetuo. Xenoph. Hell. 3. “Αεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ, Semper munera ei afferbat. Demosth. c. Midiam, “Αεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρόν καὶ βδελυρόν, Semper et ubique diis invisum et execrabilem. Idem pro Cor., Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεισθαι τοῖς, Et tunc, et nunc, et semper bellum gerere cum his. Notant autem Grammatici quidam omnibus temporibus jungi αἰεὶ. Quanquam Eust. in Il. Φ. (263.) Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κύμα ῥόοιο, vult κινήσατο esse pro ἐκίχανε præterito imperfecto. || Θεοὶ αἰεὶ ὄντες, ap. Xenoph. K. Π. 1. Dii qui semper sunt, pro Dii immortales, quod ex Hom. sumsit, a quo dicuntur θεοὶ αἰέν ὄντες. Aliquando ὁ αἰεὶ, subaudito participio ὢν, idem est quod Æternus: ut ap. Xenoph. ὁ αἰεὶ χρόνος, Æternum tempus. || Nonnunquam dicitur αἰεὶ ποτε, pro αἰεὶ simpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thuc. 2. “Αεὶ ποτε πολεμίου ὄντας. || Interdum præfigitur præpositio εἰς, s. ἐς, et dicitur ἐς αἰεὶ pro αἰεὶ simpliciter. Lucian., Παῖδα δ’ ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλω. Aliquando significat In perpetuum, et quidem ut plurimum hanc significationem habet, junctum videlicet cum futuro, ut ap. Soph. Ajace (333.) ἢ τὸν εἰσαεὶ Λαερτιάδεω χρόνον; In q. l. annotat Schol. futuro jungi solere: (Ἡ τὸν εἰσαεὶ ἡγουν κατὰ τὸν ἐξῆς χρόνον πάντα. Τὸ αἰεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστώτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ ἐπὶ μέλλοντος αἰεὶ.) Observandum autem hic

“ΑΕΙ, pro quo dicitur et αἰεὶ et αἰέν, nam reliqua illa αἰέν, αἰῆς, αἰῖ, αἰῖν, αἰῆ, αἰέ, αἰές, obsoleta sunt, Adverbia temporis, Semper, Perpetuo. Xenoph. Hell. 3. “Αεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ, Semper munera ei afferbat. Demosth. c. Midiam, “Αεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρόν καὶ βδελυρόν, Semper et ubique diis invisum et execrabilem. Idem pro Cor., Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεισθαι τοῖς, Et tunc, et nunc, et semper bellum gerere cum his. Notant autem Grammatici quidam omnibus temporibus jungi αἰεὶ. Quanquam Eust. in Il. Φ. (263.) Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κύμα ῥόοιο, vult κινήσατο esse pro ἐκίχανε præterito imperfecto. || Θεοὶ αἰεὶ ὄντες, ap. Xenoph. K. Π. 1. Dii qui semper sunt, pro Dii immortales, quod ex Hom. sumsit, a quo dicuntur θεοὶ αἰέν ὄντες. Aliquando ὁ αἰεὶ, subaudito participio ὢν, idem est quod Æternus: ut ap. Xenoph. ὁ αἰεὶ χρόνος, Æternum tempus. || Nonnunquam dicitur αἰεὶ ποτε, pro αἰεὶ simpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thuc. 2. “Αεὶ ποτε πολεμίου ὄντας. || Interdum præfigitur præpositio εἰς, s. ἐς, et dicitur ἐς αἰεὶ pro αἰεὶ simpliciter. Lucian., Παῖδα δ’ ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλω. Aliquando significat In perpetuum, et quidem ut plurimum hanc significationem habet, junctum videlicet cum futuro, ut ap. Soph. Ajace (333.) ἢ τὸν εἰσαεὶ Λαερτιάδεω χρόνον; In q. l. annotat Schol. futuro jungi solere: (Ἡ τὸν εἰσαεὶ ἡγουν κατὰ τὸν ἐξῆς χρόνον πάντα. Τὸ αἰεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστώτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ ἐπὶ μέλλοντος αἰεὶ.) Observandum autem hic

“ΑΕΙ, pro quo dicitur et αἰεὶ et αἰέν, nam reliqua illa αἰέν, αἰῆς, αἰῖ, αἰῖν, αἰῆ, αἰέ, αἰές, obsoleta sunt, Adverbia temporis, Semper, Perpetuo. Xenoph. Hell. 3. “Αεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ, Semper munera ei afferbat. Demosth. c. Midiam, “Αεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρόν καὶ βδελυρόν, Semper et ubique diis invisum et execrabilem. Idem pro Cor., Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεισθαι τοῖς, Et tunc, et nunc, et semper bellum gerere cum his. Notant autem Grammatici quidam omnibus temporibus jungi αἰεὶ. Quanquam Eust. in Il. Φ. (263.) Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κύμα ῥόοιο, vult κινήσατο esse pro ἐκίχανε præterito imperfecto. || Θεοὶ αἰεὶ ὄντες, ap. Xenoph. K. Π. 1. Dii qui semper sunt, pro Dii immortales, quod ex Hom. sumsit, a quo dicuntur θεοὶ αἰέν ὄντες. Aliquando ὁ αἰεὶ, subaudito participio ὢν, idem est quod Æternus: ut ap. Xenoph. ὁ αἰεὶ χρόνος, Æternum tempus. || Nonnunquam dicitur αἰεὶ ποτε, pro αἰεὶ simpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thuc. 2. “Αεὶ ποτε πολεμίου ὄντας. || Interdum præfigitur præpositio εἰς, s. ἐς, et dicitur ἐς αἰεὶ pro αἰεὶ simpliciter. Lucian., Παῖδα δ’ ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλω. Aliquando significat In perpetuum, et quidem ut plurimum hanc significationem habet, junctum videlicet cum futuro, ut ap. Soph. Ajace (333.) ἢ τὸν εἰσαεὶ Λαερτιάδεω χρόνον; In q. l. annotat Schol. futuro jungi solere: (Ἡ τὸν εἰσαεὶ ἡγουν κατὰ τὸν ἐξῆς χρόνον πάντα. Τὸ αἰεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστώτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ ἐπὶ μέλλοντος αἰεὶ.) Observandum autem hic

“ΑΕΙ, pro quo dicitur et αἰεὶ et αἰέν, nam reliqua illa αἰέν, αἰῆς, αἰῖ, αἰῖν, αἰῆ, αἰέ, αἰές, obsoleta sunt, Adverbia temporis, Semper, Perpetuo. Xenoph. Hell. 3. “Αεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ, Semper munera ei afferbat. Demosth. c. Midiam, “Αεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρόν καὶ βδελυρόν, Semper et ubique diis invisum et execrabilem. Idem pro Cor., Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεισθαι τοῖς, Et tunc, et nunc, et semper bellum gerere cum his. Notant autem Grammatici quidam omnibus temporibus jungi αἰεὶ. Quanquam Eust. in Il. Φ. (263.) Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κύμα ῥόοιο, vult κινήσατο esse pro ἐκίχανε præterito imperfecto. || Θεοὶ αἰεὶ ὄντες, ap. Xenoph. K. Π. 1. Dii qui semper sunt, pro Dii immortales, quod ex Hom. sumsit, a quo dicuntur θεοὶ αἰέν ὄντες. Aliquando ὁ αἰεὶ, subaudito participio ὢν, idem est quod Æternus: ut ap. Xenoph. ὁ αἰεὶ χρόνος, Æternum tempus. || Nonnunquam dicitur αἰεὶ ποτε, pro αἰεὶ simpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thuc. 2. “Αεὶ ποτε πολεμίου ὄντας. || Interdum præfigitur præpositio εἰς, s. ἐς, et dicitur ἐς αἰεὶ pro αἰεὶ simpliciter. Lucian., Παῖδα δ’ ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλω. Aliquando significat In perpetuum, et quidem ut plurimum hanc significationem habet, junctum videlicet cum futuro, ut ap. Soph. Ajace (333.) ἢ τὸν εἰσαεὶ Λαερτιάδεω χρόνον; In q. l. annotat Schol. futuro jungi solere: (Ἡ τὸν εἰσαεὶ ἡγουν κατὰ τὸν ἐξῆς χρόνον πάντα. Τὸ αἰεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστώτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ ἐπὶ μέλλοντος αἰεὶ.) Observandum autem hic

είσαι scriptum conjunctim; nam utraque invenitur scriptura, sed frequentius είσαι conjunctim, si bene memini.

Ἄει, pro Sine ulla intermissione. Od. B. (22.) δύο δ' αἰὲν ἔχεν πατρώϊα ἔργα. Nam ait Eust. αἰὲν hic indicare τὸ συνεχές.

Ἄει dicitur etiam de brevi tempore, ut docet Suid., hæc citans Hom. verba,—ἔχων κότον ἔμμενές αἰεί. Citat et Soph. hæc verba, quæ sunt ex CEd. C. (1583.) ὡς λελοιπότη Κεῖνον τὸν αἰὲ βίοντον ἐξεπίστασο, ubi τὸν αἰὲ βίοντον, i. e. Sempiternam vitam, ad verbum, appellat Longam senectutem, aut vitam. Sed ap. Suid. error est; legitur enim ap. eum τῆς ζωῆς, pro ἡ τὴν ζωὴν, ut e Soph. Schol. liquet. [Suidæ verba in Kusteri Ed. sunt hæc: Ἄει· εἰώθασι γὰρ τὸ αἰὲ καὶ ἐπ' ὀλίγον χρόνον τάττειν, ὡς καὶ Ὀμηρος, Ἐχων κότον ἔμμενές αἰεί. (Il. N. 517. δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἔμμενές αἰεί.) Καὶ Σοφοκλῆς· ὡς λελοιπότη Κεῖνον τὸν αἰὲ βίοντον ἐξεπίστασο· τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς. Schol.: Τὸν αἰὲ βίοντον· τὸ μακρὸν γῆρας, ἡ τὴν ζωὴν. Εἰώθασι γὰρ τὸ αἰὲ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνον τάσσειν. Ὀμηρος· Ἐχεν κότον ἔμμενές αἰεί. Cf. Hermann. infra citandum.] Eust. quoque in Il. Ψ. (502.) Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἐβαλλον, annotat αἰεὶ de brevi tempore usurpari, tum h. l., tum in aliis nonnullis ejusdem poetæ. Sic et είσαι in hoc Soph. loco, τὸν είσαι Λεηλατήσῃ χρόνον. At Od. Φ. (69.) ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἔμμενές αἰεὶ, capitur quidem αἰεὶ pro πολλὸν χρόνον, i. e. Longo tempore; sed longum hoc tempus perbreve est cum sempiternitate comparatum. Sic et Lat. Semper, et Gall. Toujours. Dicitur et εἰς αἰεί.

Ἄει interdum Latine resolvendum per particulam, ut Thuc. (3, 77.) Καὶ τὰς αἰὲ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους, Et unamquamque navem, ut instructa fuerat, mittebant, vel, Ut quamque instruxerant. Gall. diceretur, Et à mesure qu'on les équippoit; vel, Fait à fait qu'on les équippoit. Ex αἰὲ composita, ut αἰεῖβλαστῆς, αἰεθαλῆς, αἰεκίνητος, αἰεμνηστος, et alia multa, quæ omnia in Indice ordine ponentur, explicata reperies suis singula locis, ut αἰεῖβλαστῆς in Βλαστῶ, et αἰεθαλῆς in Θάλλω, et ita de ceteris. In quibusdam autem compositis amittitur ι, ut in ἀέναος, quod vide in Νάω.

Εἰς αἰεί, vel Εἰσαι, pro In perpetuum, vide paulo ante.

[“Ἄει, ¶ 1) Semper. Interdum legitur Ionice αἰεὶ, ut Π. 4, 1, 2. p. 201. 202. 5, 1, 11. 5, 3, 16. p. 301: ubi paulo post est αἰεί. Et sic Zeun., quo sibi constet Xenoph., semper edidit: v. tamen Dorv. ad Char. 133. Sæpissime αἰεὶ, ut Π. 1, 4, 15. Interdum in fine sententiæ, ut Π. 1, 5, 7. p. 56. ἀπὸ θεῶν ὀρμαῖσθαι αἰεί. E. 1, 2, 7. ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ αἰεί. O. 19, 19. Sic Π. 8, 3, 20. προσέφερε τι αἰεί. Zeun. αἰεί. Jungitur nominibus temporis, Π. 8, 2, 1. διὰ παντὸς αἰὲ τοῦ χρόνου. Ubi redundare videtur, ut E. 1, 4, 6. αἰὲ παρ' ἐκάστην ἡμέραν. Sed Π. 8, 1, 8. αἰὲ τῇ ἡμέρᾳ reddi potest Singulis diebus. A. 8, 4. αἰὲ ἄρχειν τὸ ἔτος, Per annum integrum. c. εἰς, E. 6, 5, 38. p. 429. θεοὶ πάντα ὀρῶντες καὶ νῦν καὶ εἰς αἰεί. K. 13, 7. Sic εἰς τὸν αἰὲ χρόνον: v. Χρόνος nr. 1. De formula αἰὲ ποτε, v. Ποτέ nr. 5. ¶ 2) c. articulo reddendum est adjectivo: Assiduus, Perpetuus, Π. 8, 1, 13. διὰ τὴν αἰὲ μελέτην. vel Sempiternus, Æternus, Π. 8, 7, 3. p. 548. θεοὺς τοὺς αἰὲ ὄντας. Sic τὸν αἰὲ χρόνον: v. Χρόνος nr. 1. Item omisso articulo, Π. 1, 6, 19. extr. θεοὶ αἰεὶ ὄντες. ¶ 3) inter articulum et participium vel adjectivum ponitur de iis, qui sibi succedunt: v. Interpp. ad Thuc. 4, 68. et Valck. ad Herod. 2, 98. et 4, 162. Π. 6, 3, 6. τῶν αἰὲ περὶ αὐτὸν ὄντων ἱππέων, Qui quoque tempore ei præsto erant. Cf. Βασιλεύειν, et Βασιλεύς. A. 5, 4, 7. οἱ αἰὲ τοῦτ' ἔχοντες, Die jedesmaligen Besitzer. Π. 3, 3, 22. τοῖς αἰὲ ἔξω ἰούσι, Ut quique castris exierant. 6, 1, 14. οἱ αἰὲ μένοντες. A. 4, 7, 17. οἱ αἰὲ ἐπιόντες—τοὺς αἰὲ βοῶντας. 7, 5, 9. οἱ αἰὲ πειθόμενοι. Interdum sic verti potest Quicumque, Quandocunque, etc. Π. 8, 2, 7. τοῖς αἰὲ παροῦσιν. 8, 4, 15. τῷ αἰὲ καλὸν τι ποιοῦντι. A. 3, 2, 20. A. 2, 11. E. 1, 1, 18. c. superlativo, Π. 7, 5, 26. p. 457. τοῖς αἰὲ ἐγγυάτω οὔσι. A. 5, 8. τὸν αἰὲ πρεσβύτατον. Sic

Zeun. Π. 4, 6, 7. ubi vulgo αἰὲ deest, e Codd. recipit ὁ αἰὲ μάλιστα δεόμενος. Interdum eadem fere notione vel ante articulum, vel sine articulo ponitur, ut Π. 5, 3, 16. extr. αἰὲ τῷ κατ' οὐραν, Ut quisque ultimus s. Quicumque ultimus incedit. 6, 3, 3. ὃ τι ἂν αἰὲ καὶ ὀρῶσιν, Quicquid subinde. §. 10. ὃ τι πρᾶττειν καὶ ὀρῶσιν αἰὲ ἡ. 8, 2, 2. διεδίδου οἷς αἰὲ βούλοιτο, Quibuscunque. A. 4, 5, 22. ὅπου τινὰ ἴδοι—αἰὲ ἐλάμβανεν, Ubicunque—eum subinde. 7, 3, 19. ὅποιον αἰὲ πρὸς τὴν χώραν συμφέρει, Quæcunque pars exercitus loco cuivis convenit. E. 2, 4, 5. τὸν ἀπογραψάμενον αἰὲ ἐξίεναι—τὸν ἐξίοντα αἰὲ ξυνέδουν, Ut quisque—tum statim s. eum tum statim. 2, 1, 3. ἐρύπτουν αἰὲ ὁ ἀκούων. Ier. 7, 2. ὃν τινὰ αἰὲ τιμῶντες τυγχάνουσι, Quemcunque quocunque tempore s. utcunque. Sic Π. 4, 1, 2. Zeun. e Cod. Guelf. et aliis edidit ὃν ἂν αἰὲ ἔχωμεν. c. superl. Π. 7, 1, 1. μετεδίδου αἰὲ τῷ μάλιστα δεόμενῳ, Ut quisque s. Quo quisque maxime egebat. ¶ 4) Subinde, Sæpe. Π. 1, 4, 27. προσελθεῖν αἰὲ βουλούμενος. 3, 3, 9. p. 181. ὁ πατὴρ αἰὲ λέγει. Cf. nr. 3. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. δεῖ: v. Δεῖ nr. 2. h.” Lex. Xenoph.]

[“Ἄει, et αἰεί. In scripturam αἰεὶ 1, 20, 7. 1, 83, 10. 5, 75, 4. consentiunt vet. Libri Mss.: sic et passim alias unus et alter, v. c. Flor. 1, 82, 7. Ceterum plerumque omnes αἰὲ præferunt, quod utique perinde est. Usurpari hæc particula amat de eo, quod fit Quavis occasione, Subinde, Identidem, Quovis loco, Ubi res fert vel poscit, ut 1, 15, 13. 1, 23, 6. 1, 26, 12. 1, 50, 4. 1, 83, 10. 20, 4, 2. etc. Sic συνεχῶς αἰεί, 3, 70, 11. Αἰεὶ, vel αἰεί, καὶ μᾶλλον, Indies magis, Magis magisque, 1, 20, 7. 1, 42, 10. 3, 11, 3. 3, 70, 11.” Lex. Polyb.]

[“Ἄει, Adverbium temporis, Semper, Perpetuo, ita ut et de tempore indefinito, et de tempore certo et limitato, s. longiore illo, s. brevior, dicatur. Suid.: Εἰώθασι γὰρ τὸ αἰὲ καὶ ἐπ' ὀλίγον χρόνον τάττειν. Marc. 15, 8. Καθὼς αἰὲ ἐποίει αὐτοῖς, Ut quotannis singulis sacris paschalibus inde a longo tempore iis facere consueverat. Act. 7, 51. 2 Cor. 6, 10. αἰὲ δὲ χαίροντες, Semper autem tranquillo animo. Tit. 1, 12. Κρήτες αἰὲ ψεύσται, Cres semper mendax, h. e. Cretenses habitum mentiendi sibi contraxerunt. Hebr. 3, 10. 1 Petr. 3, 15. Quandoque rebus, quæ ut plurimum fieri solent, tribuitur, adeoque per adverbia, Sæpe, Frequenter, Assidue, vertendum est. 2 Cor. 4, 11. Ἄει γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ τὸν Ἰησοῦν, Haud raro ob religionem Christianam in summis vitæ periculis versamur. 2 Petr. 1, 12. ὑμᾶς αἰὲ ὑπομνήσκω, Vobis quavis data occasione in memoriam revocare. Hesych. Ἄει (imo Αἰεί) πυκνῶς. Xenoph. K. Π. 1, 4, 27. 3, 3, 9. Cf. etiam Abresch. ad Æsch. 178. (Thom. M.: Εὐμένεια δὲ αἰὲ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττωνα, εὔρηται δὲ καὶ τὸ ἐναντίον. Αἰσχύλος ἐν τοῖς Πέρσαις, v. 175. Εὐμενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς. Si αἰεί, quomodo in contrarium ipse affert exemplum? Sed posuit sc. αἰὲ πρό ὡς τὸ πλείστον, Plerumque, Vulgo, Ut plurimum. Hesych. αἰεὶ inter alia illustrat πυκνῶς, et ita Lat. Semper pro Sæpe. Vide Vorst. de Lat. F. S. 18. Neque dubito, quin sæpius ita obvium reperturi sint, eo qui inter legendum volent attendere; monere tamen volui, ut si alibi ap. Thom. aliosve Grammaticos simili modo quidpiam improbatum occurrat, quod exemplis quibusdam paucis se tuetur, in mitiorem partem accipiamus ejusmodi præcepta.”) Schleusner. Lex. in N. T. “Ita reperitur ap. Schol. Thuc. 2, 4. (“Ἀντικρυσ· τὸ ἀντικρυσ ἐνταῦθα μὲν ἐξεναντίας, αἰὲ δὲ ἐπὶ τοῦ φανεροῦ κείται.”) Abresch. ad Thom. loc. “Illud αἰὲ ne offendant, Plerumque, non Semper, voluit dicere Thomas, nisi sibi ipse obloqui voluerit. Contra ἀπαξ, Raro.” Oudend. “Abresch. Auct. Diluc. Thuc. 214. Oudend. ad Thom. 679.” Schæf. Mss.]

[“Ἄει, Porson. Præf. ad Hec. p. iv.: “Ἄει, Pier-sono jubente (ad Mær. 231.), Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem factururus in αέρως, κλάω, et κάω. De variis formis hujus vocab. Koën. ad Greg. Cor. 160. Wakef. Diatr. 37. Irmisch. ad Herodian. 2, 1065. Bergl. ad Alciph. 175. Ἄει,

- Schweigl. ad Appian. 3, 157. De quant., Porson. ad A 482. d. de Spartanis senatoribus, 791. e. Ὑπὸ τῶν αἰεὶ κρατούντων: 850. d. 851. d. in decretis τῶν ἐργαζομένων αἰεὶ τῇ πρεσβυτάτῃ: 843. c. emend. 852. e. Herod. 154. Τοῖσι αἰεὶ δορυφ. 414, 17. 552, 16. Τοῦ αἰεὶ βασιλ. Demosth. 379., Οἱ αἰεὶ δικάζ. 483. Eurip. Phœn. 1548., Τὸν αἰεὶ χρόνον: Herod. 20, 24. Ἐς τὸν αἰεὶ χρόνον. Omnes Siciliae semper prætores, Cicero. Orat. 1, 2. p. 318. ('Cicero, quantum recorder, semel dixit, Omnes Siciliae semper prætores, in Verr. 5, 12. qualia neque in Thesauros referunt, neque in Indices.' Valck. Adoniaz. p. 197.) Livius 3. p. 581.: Consules qui nunc essent, quive postea futuri essent, Herod. 44, 17. Τούτων αἰεὶ ἐκγόνοισι: 194, 30. Οἱ ἀπ' ἐμεῦ αἰεὶ γεγνημένοι: emend. 274, 29. Thuc. 277, 78., Ὁ αἰεὶ ἐντὸς γεγνημένος, Successive. Emend. Xenoph. 187, 20. ad 260, 4. Xenoph. 50, 4. Τοῖς αἰεὶ ἐξω ἰοῦσι, Continua serie: 133, 26. Τῷ αἰεὶ ὑμῶν καλὸν τι ποιοῦντι, 140, 22. 187, 20. Demosth. 356, 372. Eurip. Ion. 323. Βωμοὶ μ' ἔφερβον οὐπὶόν τ' αἰεὶ ξένος." Valck. Mss. "Αἰὲν ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς εἰδὸς τε φύην τε. Vulgo αἰεὶ. Duabus maxime formis hujus adverbii utuntur Poëtæ epici, αἰεὶ, cum ultima producitur, et ideo etiam in fine versus; et αἰὲν, cum ultima corripienda est. Quare et hic, et Il. A. 520. (Ἡ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,) αἰὲν scribendum. (Αἰεὶ edidit F. A. Wolf. etiam in recensita Editione.) Tertia forma αἰεὶ rara ap. Hom. est, nec frequens ap. alios epicos." Hermann. ad Hymn. Hom. in Ven. 202. Hymnus in Apoll. 87. Ἡ μὲν Φοῖβον τῇδε θυῶδης ἔσσεται αἰεὶ, ubi Idem: "Vulgo αἰὲν. Recte Barnes. αἰεὶ, ut in fine versus. Vide Præf. ad Orph. p. 9. ('Literam ν paragogicam in fine versus, etiam ubi aberat a libris, ascripsi, quemadmodum olim censui faciendum in L. 1. de Em. Rat. Gr. p. 22. Quam rationem etiam Wolfio in novissima Iliadis Edit. placuisse video. Causa, quare ita scribi debeat, late patet. Nunc quidem satis habeo hæc duo commemorare. Unum, cujusmodi alia inveniuntur multa: Κλυθὶ μὲν, αἰγυόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι. Non dixit αἰὲν.") "Ex hoc genere sunt etiam illa, quod σφιν ante vocalem dicitur, non σφίς, ut recte monuit Erfurdt. ad Soph. Electr. 1066=1070.; quod ἀπαί, ὑπαί, et similia nunquam ante vocalem ponuntur, ultima correpta; quod αἰεὶ ultima producta, non αἰὲν dicitur, unde corrigi debent Leon. Tar. 16. Epigr. incert. 743. Eurip. Phœn. 346. Porson." Hermann. de Hiato, ad Orph. p. 723. Soph. Electr. 150. Ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν, "Α ἴ' ἐν τάφῳ πετραίῳ, Αἰαί, δακρύεις. "Αἰεὶ, quod Brunck. atque Erfurdt. ediderunt, Triclinio deberi puto, qui eam scripturam commemorat. Sic Livineii Ms. v. Brunckii Codex αἰεὶ, cum glossa αἰεὶ. In Aug. b. qui cum ceteris libris αἰαὶ habet, ascriptum, γρ. αἰὲν. Etiam Eust. αἰαὶ αἰαὶ legisse conjicias, qui sic scribat 1368, 27=1508, 10. "Ἐνθα φησὶν ἐν πετραίῳ τάφῳ τὴν Νιόβην δακρύειν. Non improbo Brunckii, Musgravii, Erfurdtii judicium, αἰεὶ præferentium, quod hoc adverbium ad rem accommodatissimum sit. Sed movet me tamen et librorum auctoritas, et quod in strophæ eodem in loco istæ voculæ sunt, ut genuinum esse putem αἰαὶ αἰαὶ." Hermann. "Αἰεὶ, vocibus præfigitur. M. Anton. (2, 3.) p. 40. Ταῦτά σοι ἀρκείτω, αἰεὶ δόγματα ἔστω. Callim. H. in Jov. 2. αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἀνακτα: in Apoll. 35. Καὶ μὲν αἰεὶ καλὸς, καὶ αἰεὶ νέος: in Del. 314. "Ἐνθεν αἰεὶζῶντα θεωρίδος ἱερὰ Φοῖβῳ. Eurip. Hel. 721. τῆς αἰεὶ τυχῆς. Faber in Ecclesiæ. 115. 3 Macc. 3, 21. Τῶν αἰεὶ ἱερῶν αἰεὶ καταφρόνησις, Perpetuos contemptus. Orph. H. (7=6.) Ἀνταυγίς, πυρόεντες, αἰεὶ γενετῆρες ἀπάντων. (Argon. 15. Νυκτὸς *αἰετὶ γήτης ὕλα κλυτὸν, ubi Gesner. in Indice: 'Quæ semper fuit, Æternæ. Formatum nomen, ut κασιγνήτος.') Ἀειναῦται ap. Miles. Plut. 2. p. 298. c. Ἀειπαρθένους, Ignatius 13. p. 89. et *αἰεῖται. Philo p. 43. Τῇ αἰεὶ παρθένῳ. *Αἰεὶ λιγυρός vide. *Αειδικαστῶν βουλευτήριον, Areopagus, Æsch. Eumen. 687. em. Canter. Τὴν αἰεὶ φιλίαν, Thuc. 225, 57. τὴν αἰεὶ ἐρμῖαν, 257, 82. 260, 33. Duker. Ælianus N. A. 15. 28. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη σκυπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς

δὲ συγκεκληρωῖσθαι σιωπῇ, καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι Ἀ
σκῶπας, τοὺς δὲ αἰσκῶπας. (Ubi v. quos Schnei-
derus attulit auctores.) 'Αεὶ, Plerumque. Schol.
Æd. C. 1580. 'Αεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνον poni. Plura
Eust. ad Il. N. 920. Sic πάλαι, Eust. ad Il. Ψ. p.
1431. ἐπὶ καιροῦ ὀλίγον, et πάλαι Attice. Εἰσαεὶ,
Thom. M. in 'Αεὶ. Vide Hes. em. Callim. A. 36."
Valck. Mss.]

['Αεὶ. Eurip. Med. 443. Κάγῳ μὲν αἰὲ βασιλέων
θυμονύμενων Ὀργὰς ἀφῆρουν, ubi Elmsl. "Omnes
Rom. Lasc. αἰὲ, quod admisit Porson. Eadem varie-
tas v. 809. 816. 991." Eurip. ibid. 809. αἰὲ διὰ
λαμπροτάτου Βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος, ubi Idem :
"Rom. C. αἰεὶ. Rom. A. B. Lasc. Par. A. αἰὲ, quod
admisit Brunck." Idem ad v. 816. : "'Αεὶ δ' ἐπὶ
βαλλομένα. Lasc. αἰὲ δ' ἐπὶ βαλλομένα. Hervagiana
secunda et sequentes ante Brunckium αἰεὶ δ' ἐπιβαλ-
λομένα. Rom. A. C. αἰὲ δ' ἐπιβαλλομένα, quod ad-
misit Brunck. Par. A. etiam αἰεὶ." Idem ad v. 1041. :
—"Iph. T. 481. Μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ'
ἐκεῖ κάτω. Ita pro αἰὲ κάτω leg. monui Mus. Crit.
Cant. 2, 288. Contrarium errorem exhibet Noster
Ion. 24. ὅθεν Ἐρεχθεΐδαις ἐκεῖ Νόμος τίς ἐστιν, ὅφειν
ἐν χρυσηλάτοις τρέφειν τέκν'. Lego, αἰὲ Νόμος." Idem
ad v. 995. :—"Schol. Εὐνὰς ἀγῆλαι' Φρυνίχους (Φρύ-
νιχος, Matthiæ,) ἀγῆλαι ἀντὶ (τοῦ) εὐξασθαι. Καὶ
παρὰ Ἀριστοφάνει' Διὰ παντὸς, ᾧ δέσποιν', ἀγαλοῦμεν
ἡμεῖς σ' αἰεὶ. Καὶ Ἑρμιππος Ἄρτοπῳλοισιν (imo Ἄρ-
τοπῳλίσιν, Junt. Basil. ἄρτος πῳλοισιν, Flor. 15.
ἄρτοπῳλίτι, Flor. 6. ἄρτοπῳλίδι, correxit Barn. prout
hic idem locus citatur a Grammatico ap. Bekk.
Anecd. 328.' Matthiæ,) Φέρε νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς
ἰούσ' ἔσω. Aristoph. verba ita in metrum redegit
Kust. ad Suid. 3, 717. Διὰ παντὸς, ᾧ δέσποιν', ἀγῆ-
λοῦμέν σ' αἰεὶ Ἡμεῖς. Quam recte, mox videbimus.
Plura Comicorum testimonia attulerat Phrynich.,
quæ ut recte constituentur, cum Grammatico nostro
conferendi sunt Suid. Etym. M. atque alius Gramma-
ticus ap. Bekk. Anecd. (l. c.) 1. Eupolis Δήμοις : Α.
'Αναθῶμέν νυν χῆμεῖς τοῦτοις τασδι τὰς εἰρεσιώνας, Καὶ
*προσαγῆλωμεν ἐπελθόντες' χαίρετε πάντες. Β. Δεχό-
μεσθα. Ita pro τὰς διττὰς εἰρεσιώνας Porson. ap.
Gaisford. ad Hephæst. 278. 2. Aristoph. Pac. 395.
Καὶ σε θυσίαισιν ἰε-Ραῖσι προσόδοις τε μεγά-Λαῖσι διὰ
παντὸς, ᾧ δέσποιν', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς αἰεὶ. Ita fere
vulgo, rectius quam ap. Grammaticos. (Cf. Toup.
Emendd. 3, 12. Porson. in App. ad Toup. 4, 496. et
Matthiæum ad Eurip. Schol. h. v.) 3. Hermippus
'Ἀρτοπῳλίσιν : Φέρε νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς ἰούσ' ἐγώ,
Καὶ θυμίσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Alii οἶους ἐγώ,
alii ἰούσ' ἔσω. Legendum ἰούσ' ἐγώ jam monui ad v.
88. (ubi V. D. affert ex Aristoph. Pl. 768. Φέρε νυν
ἰούσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα Ὡς περ νεωνήτοισιν
ὀφθαλμοῖς ἐγώ.) 4. Theopompus Penelopa : καὶ σε
τῇ νομηνίᾳ Ἀγαλματίους ἀγαλοῦμεν αἰὲ καὶ δάφνη.
Haec. Nostro loco ἀγῆλαι significat κοσμή-
σαι, de quo sensu consulendus Ruhnck. ad Tim. 4.
Gl. in Par. B. θεάσασθαι a Grammatico valde indo-
cto profecta est. (Flor. ap. Matthiæ. Διλοὶ καὶ
τὸ τιμῆσαι ἄγειν γὰρ τὸ τιμᾶν φασίν. Cf. Excer-
pta e Grammatica G. Lecapeni ap. Matthiæ. Lectt.
Mosq. 1, 57.) Hesych. Ἀγῆλαι' σεμνύναι, ἀναθεῖ-
ναι, κοσμεῖν, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν." Vir doctus
nos quoque in v. Ἀγάλλω consulendos esse dicere
debebat. Ibi enim non modo Ruhnck. verba integra
dedimus, verum etiam aliorum Criticorum observa-
tiones nostris admixtis protulimus. Sed cf. eund.
Elmsl. supra 847. b. citatum.]

"Αεὶ Hesych. exp. Ζῆτει, Quære. Idem αἰεὶ a
"Phrynicho et Eurip. in Medea usurpatum tradit
"pro ἔως, quemadmodum αἰεὶ quoque paulo ante et
"pro αἰεὶ et pro ἔως usurpari annotavit. Sed in ea
"signif. scribendum potius αἰεὶ, oxytonos, atque
"adeo ita scriptum est in loco Euripidis quem af-
"fert, —ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνει βλον ; Ubi etiam
"pro ἔως accipitur non per se, sed quia adjunctum
"habet δεῦρο : nam δεῦρο αἰεὶ ibi pro ἔως ἄρτι posi-
"tum est, Hucusque. Rursum αἰεὶ oxytonon idem
"Lexicographus exp. non solum διὰ παντὸς, Usque-
"quaque, Jugiter, verumetiam ἀκούει, Audit. In

"qua tamen posteriore signif. scribendum est vel
"αἰεὶ, vel αἰεὶ, vel saltem δεῖ." ['Αεὶ. Hesych. "Αε-
"ἐπὶ τοῦ αἰεὶ, ἔως. "Distingue, ἐπὶ τοῦ αἰεὶ, καὶ ἔως."
Kust. "Vel ponenda distinctio inter αἰεὶ et ἔως." Al-
bert. Leg. αἰεὶ, non αἰε : v. Koën. mox citandum. He-
sych. "Αεὶ Ζῆτει. "Scr. Ζῆτει Αἰεὶ. Corruptus locus,
qui multis tamen persuadebit αἰεὶ esse τὸ Ζῆτει, quod
Grammaticus ne ἐν ὀνείροις cogitavit, (scr. vel, nec
ἐν ὀνείροις, vel ne ἐν ὀνείροις quidem,) ut arbitrator.
Sed ille simpliciter lectores monet, ut αἰεὶ, et ejus
signif. quærant paulo post in Αἰεὶ, et scripsit ille
procul dubio : 'Αεὶ Ζῆτει ἐν τῷ Αἰεὶ. Nam ibi plene
et multis ea de voce agit." Heins. "'Αε corrigit Is.
Voss. Sed placent Heinsiana. Malim autem sim-
pliciter hæc et præcedentia ita legere : "Αε, (imo
'Αεὶ) ἐπὶ τοῦ αἰεὶ, ἔως. 'Αεὶ Ζῆτει, vel, Ζῆτει 'Αεὶ.
Ut sensus sit, αἰεὶ poni pro αἰεὶ, i. e. ἔως, idque quæ-
rendum mox in 'Αεὶ. Vel, αἰεὶ et pro αἰεὶ, et pro ἔως
poni. Pessime ex h. l. H. St. 'Αέω, Quære, retulit in
Indicem suum." Albert. Pessime quoque Wakef.
ad marg. Ζάει posuit pro Ζῆτει, consuli jubens Op-
piani Schol. ad H. 1, 154. Cf. Suid. : "Αεὶ πνέει,
αἰεὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔως, καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι. Hesych. :
'Αεὶ : ἀντὶ τοῦ ἔως. Φρύνιχος Κόννῳ, (olim legebatur
Κοννῳ, in Cod. est Κοννῳ, "Κοννῳ ortum est e
Κόννῳ, jota dativi, ut in antiquioribus Mss. fieri
solet, voci affixo : cf. 'VV. DD." Schow.) καὶ Εὐρι-
πίδης Μηδείᾳ (670.) ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνει βλον ;
"Schol. : Δεῦρ' αἰεὶ : ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ νῦν (sic et
Kust. ad Aristoph. Lys. 1137. At Matthiæ edidit μέ-
χρι νῦν) ἅπαις ὑπάρχεις ; Τὸ δὲ αἰεὶ ἀντὶ τοῦ, ἔως νῦν,
(Matth. τοῦ νῦν.) Σημειώσεται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρο-
νικὸν εἶπεν. "Ἡ οὕτως, ἀντὶ τοῦ, ἔως χρόνου τούτου
ἅπαις τυγχάνεις ; Τὸ δὲ αἰεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου
("leg. videtur τόπου," Matth.) τάσσει, ἀντὶ τοῦ, ἔως
τοῦ δεῦρο, νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου. Καὶ σημειώσεται." Heins.
Postrema sic exhibentur ap. Kust. : Τὸ δὲ αἰεὶ Εὐριπί-
δης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ, ἔως τοῦ δεῦρο, καὶ
σημειώσεται. "Cf. Aristoph. Lys. 1137. Eurip. Ion.
56. ubi iterum δεῦρ' αἰεὶ, Usque adhuc. Adde Phæn.
1215. ("Εα τὰ λοιπά' δεῦρ' αἰεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.) Galen.
Lex. Hippocr. (vide Αἰεὶ.) Cf. H. St. (supra) et
Misc. Obs. Nov. et Dec. 1733. p. 326." Albert.
Schol. ad Eurip. Phæn. l. c. : Δεῦρ' αἰεὶ : ἀντὶ τοῦ μέ-
χρι τοῦ νῦν, ἔως τούτου. "Hunc quoque versum
Kust. ad illustrandam Atticam formulam δεῦρ' αἰεὶ,
ἔως τοῦ δεῦρο significantem, adhibuit in Aristoph.
Lys. 1137. et ad Hesych. v. 'Αεὶ, ubi plura dedit
Albert. Præ ceteris formulam frequentavit Eurip. ;
legitur enim præterquam in locis, ab aliis jam desi-
gnatis, in Or. 1701. Suppl. 786. Hel. 767. qui ver-
sus nostro simillimus est : Εἶεν τὰ μὲν δὴ δεῦρ' αἰεὶ
καλῶς ἔχει. Attingit hæc pleraque Gul. Canter. in
Æschyli Diras v. 599. ubi Schol. Atticum usum af-
firmat eodem iucerti Tragici senario, qui viros eru-
ditos eo habuit in Harpocr. exercitatos, quod legi
verba viderentur tanquam Thucydidea : Οὕτως, sic
recte Stanl. corrigit, μὲν οὖν μοι δεῦρ' αἰεὶ τείνει λό-
γους. Ad hæc Hesychium in 'Αεὶ comparanti ver-
sus videri poterit Phrynichi." Valck. Harpocratio-
nis verba sunt hæc : 'Αεὶ : ἀντὶ τοῦ ἔως, παρ' Ἀντι-
φῶντι *Σαμοθρακικῶ. Πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτοῦ. Καὶ
Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ οὕτως ἤρξατο. Οὕτω μὲν
οὖν μοι δεῦρ' αἰεὶ τείνει λόγους. "Aldus edidit οὕτω,
et non aliter Ms. quod ideo retinui. Verum Stanl.
judicat non esse Thuc. verba, sed potius senarium e
Poëta aliquo desumptum, et principium jubet legi οὕ-
τως μὲν." Jac. Gronov. "Non est verum Thuc. in
procæmio historiæ suæ ita locutum esse, Οὕτως μὲν
οὖν μοι δεῦρ' αἰεὶ τείνει λόγους, nec invenies unquam
αἰεὶ pro ἔως usurpari, quin jungatur statim cum δεῦ-
ρο : et tamen simplex αἰεὶ dixit Harpocr. pro ἔως mul-
toties sumi, crebrumque ejus usum esse. Atqui in
ipsomet exemplo suppositio, quod e Thuc. profert,
contrarium apparet ; δεῦρ' αἰεὶ enim illic legitur,
non ἀπλῶς, αἰεὶ. Nunquam, ut verum fatear, verum
hujus notæ sensum venari potui : quare hic se exer-
ceant acutiores et videant utrum hæc ænigmata sol-
vere possint. Schol. Æsch. Eum. (599.) aliquid sub-
sidii afferre videtur : Καὶ δεῦρό γ' αἰεὶ : ἔως δεῦρο. Τὸ

ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἔως τάρτουν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μὲν μοι τὸν δ' αἰεὶ τείνει λόγον. Quisnam ille Atticus, qui ita loquitur? an Thuc.? ita censet Harpocr. Videudus Thom. M. diligenter, qui ex eo etiam aliquid ad horum illustrationem proferre videtur." Maussac. De locis, a veteribus quibusdam scriptoribus interdum sub nomine Thucydidis laudatis, quæ in eo frustra quæras, omnino vide Duker. Præf. ad Thuc. ci. Ed. Bip. "Ἀεὶ pro ἔως sumit s. τῆς. Thuc. locus in proœmio, quem intelligit Harpocratio, is est, (1, 22.) 'Ὡς δ' ἂν ἐδόκουν μοι ἕκαστοι περὶ τῶν αἰεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν." Vales. Bekkeri Synag. Λεξ. χρῆσ. : 'Ἀεὶ κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἔστι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἔως καὶ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ· 'Ἐπειδὴ δεδειπνήκαμεν, διελεγόμεν αἰεὶ πόρρω τῶν νυκτῶν καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ· 'Ἀπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον. Πολλοὶ ἄλλοι. Platonis locus est Sympos. 33. p. 192. Fischer., ubi est : Αὔθις δὲ ἐπιβουλευσας, ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει, διελεγόμεν πόρρω τῶν νυκτῶν. "Suid. Δεῦρο αἰεὶ ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος, et paulo ante : Δεῦρ' αἰεὶ ἀντὶ τοῦ, ἔως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ', Πρὸς τοὺς λόγους, οὗς ἐξ ἔω μέχρι δεῦρο αἰεὶ διεληλύθαμεν. Τινὲς ἀντὶ τοῦ ὠδὶ τιθέασιν. (Zonar. Δεῦρ' αἰεὶ ἀντὶ τοῦ ἔως τούτου.) Locus Platonis extat Ed. Ald. 285, 35. Bas. 577. fin. HSt. 811. c. Læmar. 637. init. sed ibi mendose δεῦρο δὴ editur. Adde Plat. Politico 177, 1. Ald. 130, 21. Bas. 292. c. HSt. 551. b. Frft. 184. e. Læmar. Aristid. 3. p. 723. Canter. 2. p. 420. Jebb. Hanc phrasin post alios, Canter. Kust. Albert. Valck. breviter illustremus. Hæc vox δεῦρο sc. quæ plerumque locum significat, hic de tempore ponitur, (nempe Or. 1678. ἢ σε μυρίοις Πόνοις διδοῦσα δεῦρ' αἰεὶ διήνυσε.) Mixta quodammodo notione sumitur in Heracl. 850. τὰ πὸ τοῦδ' ἥδη κλύων Λέγονι' ἂν ἄλλον, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδῶν. Æsch. Eum. 599. Καὶ δεῦρὸ γ' αἰεὶ τὴν τύχην οὐ μέφομαι. Schol. "Ἐως δεῦρο. Τὸ αἰεὶ ἐπὶ τοῦ ἔως τάρτουν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μὲν μοι τὸνδ' αἰεὶ τείνει λόγον. (Vulgo legitur τείνει, neque aliter exhibet Maussac. ad Harpocr. l. c.) Quem locum diversum puto ab eo, quem citat Harpocr.; unumque ita leg. Καὶ δεῦρο μὲν μοι τὸνδ' αἰεὶ τείνει λόγον; alterum, Οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' αἰεὶ τείνει λόγους. Aristoph. Lys. 1137. Εἰς μὲν λόγος μοι δεῦρ' αἰεὶ περαίνεται. Noster Suppl. 788. "Ἀγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' αἰεὶ Χρόνος παλαιὸς πατήρ "Ὀφελ' ἀμερᾶν κτίσαι. Ion. 56. ἐν δ' ἀνακτόροις Θεοῦ καταστῆ δεῦρ' αἰεὶ σεμνὸν βίον. In Helen. 1670. venusta circuitione usus est : Εἰς μὲν γὰρ αἰεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον. Ubi male Musgr. corrigere hyperbaton vult." Porson. ad Orest. 1679. et ad Phœn. 1224.]

[Ἀεὶ ποτε. Θουκυδίδης τεράρῳ. Bekkeri Anti-Atticista. Locus est 4, 57. Αἰγινήτας δὲ ἀποκτείνειν πάντας, ὅσοι ἐάλωσαν, διὰ τὴν προτέραν αἰεὶ ποτε ἔχθραν : 103. Καὶ αἰεὶ ποτε τοῖς Ἀθηναίοις ὄντες ὑποπτοί. Vide Herod. in Αἰεὶ citandum.]

[Ἀεὶ. Thom. M. : 'Ἀεὶ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων τίθεται, τὸ δὲ ἔσαι ἐπὶ μέλλοντος, καὶ ἐπὶ ἐνεστώτος δὲ, ὅταν *διηνέκειαν ὄντο. ("Sic Cod. A. Distinctius Cod. B. τὸ δ' ἐς αἰεὶ. Neque enim ἔσαι cum præpos. compositum probari Thomæ potest, siquidem sibi constat in v. "Ἐκπαλαι, ubi vide." Stæber.) 'Ἀριστείδης ἐν τῷ Εἰς Δία (p. 3. Jebb.) 'Ἄλλ' ἦν τε ἄρα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔσται ἔσαι. ("Ubi vulgo εἰσαι, sed Ms. ibi ἔσαι." Oudend.) Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ, (129.) Κεῖται σοι ἐνεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἔσαι ἀνάγκη. ("Verum ibi non κεῖται legitur, sed κεῖσεται, uti hic Mss. Leidd. at ibi Mss. duo vulgata hic accedunt, ut 1, 22. Κτῆμά τε ἔσαι ξύγεται. At parum refert : v. Soph. Trach. 1209. Pind. Ol. 11, 10." Oudend.) Λουκιανὸς ἐν τοῖς Ἀληθινοῖς· Θάλλουσα ἔσαι. "1, 655. Græv. 2, 89. Hemst. ubi θάλλουσα ἐς αἰεὶ καὶ etc. In nostr. ob fin. versus scrib. αἰεὶ. Apud Lib. 1, 475. d. legitur εἰσαι. Cognatum τοῦ αἰεὶ est αἰεὶ Poëtis alias usitatum Il. A. 52. quod ap. Thuc. 3. p. 230. legitur." Stæber. "Εἰσαι, Toup. Opusc. 2, 73. Auger Discours 1, 313. Thom. M. 285. ad Charit. 438. Markl. Suppl. 374. Jacobs. Anim. 79. Leonid. Al. 20. Brunck.

A Apoll. R. 82. 'Εσαι, εἰσαι, Schweigh. ad Appian. 3, 157." Schæf. Mss. Cum Thoma cf. Tittmanni Technoll. Mss. : Τὸ αἰεὶ, ὅπερ καὶ αἰεὶ γράφεται, λέγεται καὶ ἐπὶ παρατατικῷ, καὶ ἐπὶ ἐνεστώτος, καὶ μέλλοντος, ἐπὶ δὲ ἀορίστου οὐδέποτε· τὸ δὲ ἔσαι ἐπὶ μόνον μέλλοντος, οἷον ἔσαι ἐργάσσομαι. Vide supra exevii. Æsch. Prom. 731 : "Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς αἰεὶ λόγος μέγας τῆς σῆς πορείας. Ubi Cant. 1. ἔσαι. Εἰς αἰεὶ edidit Blomfield. sic scribens :—"Εἰς αἰεὶ divisim Steph. B. v. Βόσπορος. Εἰσαι Edd. omnes. Vide ad v. 775." Ibi leguntur hæc : "Κρεῖσσον γὰρ εἰς ἀπαξ θανεῖν, ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. Εἰσάπαξ Turn. εἰς ἀπαξ Ald. Rob. Divisim videtur legisse Cicer. ad Quint. Fr. 1, 2, 4. : Quam vellem ὀρθὰν τὰν ναῦν, et ἀπαξ θανεῖν. Atque divisim laudat Pors. ad Phœn. 986. etsi εἰσάπαξ h. l. edi permisit."]

[Ἀεὶ. Hesych. 'Ἀεὶ ἀκούει, ἢ διαπαντός. "Τὸ αἰεὶ cum αἰεὶ confundere videtur." Guet. "Imo duo ista confundit, ut solet, quod et Kust. notaverat. Sed in priore signif. scr. αἰεὶ, (et sic Cod., teste Schow.) vel αἰεὶ, vel saltem αἰεῖ, ut H. St. in Ind. jam monuit. Cf. Horrei Obs. Crit. 246. Inf. 'Αἰεὶ ἀκούει. Cf. in 'Αεικὲς, et 'Αἰεν, post Αἰεσχλός." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms. : 'Ἀεὶ διαπαντός.]

[Ἀεὶ. Suid. 'Ἀεὶ τούτου ἰα' φωναί. ("Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor. Porti autem ad h. l. observatio quam sit frigida et inepta, quivis lector, etiam parum acutus, facile animadvertet." Kust. Sensus satis manifestus est, ut ex Etym. G. et Etym. Reg. Par. Ms. mox patebit; sed pro ἰα' leg. ἰβ'.) 'Ἀεὶ δὲ χρῆ τὸν σοφὸν εἶναι ὁμοιον, ἐν ἀληθόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις. "Hoc Fragm. depromptum est e M. Anton. 1, 8. (Παρὰ Ἀπολλωνίῳ, τὸ ἐλεύθερον καὶ ἀναμφιβόλως *ἀκούετον, καὶ πρὸς μηδὲν ἄλλο ἀποβλέπειν, μηδ' ἐπ' ὀλίγον, ἢ πρὸς τὸν λόγον· καὶ τὸ αἰεὶ ὁμοιον, ἐν ἀληθόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, Suid. habet τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις.) Ubi tamen verba illa, οἷος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, non reperiuntur. Ea enim sunt assummentum inepti cujusdam hominis, qui, cum eodem loco Apollonii cujusdam mentionem factam vidisset, a quo M. Anton. se didicisse proficitur ea, quæ toto illo paragrapho recenset, putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri. In quo tamen eum ratio fefellit. Nam Apollon. Tyan., quem sub Nerone jam floruisse constat, non potuit ad M. Anton. ætatem usque pervenire : ne dicam, e vet. scriptt. satis constare, alium esse Apollon., quem ibi M. Anton. inter præceptores suos refert." Kust. "Suid., vel alius quis ap. Suid., Apollonio Tyanensi tribuit, quæ de Chalcideusi Marcus istic. Ad q. l. Ptolem. mirum in modum, sed incassum, se torquet." Galaker.]

[Ἀεὶ. Suid. 'Ἀεὶ—καὶ παροιμία· 'Ἀεὶ γὰρ εὐ πῖπουν οἱ Διὸς κύβοι· ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων, (v. Eust. ad Od. 397, 18. Bas.) οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων. In hoc "sensu Proverbium istud usurpavit Eurip. in Fragm. ap. Stob. Ecl. Phys. 1, 7. p. 9." Kust.]

[Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλοῦσις· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν αἰεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων. Suid.]

[Ἀεὶ με τοιοῦτο πολέμοιο διώκοιεν· ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων, καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων. Suid.]

[Ἀεὶ τις ἐν Κύδωνος· ἐπὶ τῶν *φιλοξένων, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοίμων, παρόσον Κύδων Κορίνθιος φιλοξενώματος ἐγένετο. Suid. "Hæc repetuntur v. Tis. (Ibi tamen est : Καὶ παροιμία· 'Ἀεὶ τις ἐν Κύδωνος· ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους, ἀπὸ Κύδωνος Κορίνθιον, *φιλοξένως διατεθέντος *ὑπερβαλλάντως.)" Kust.]

[Ἀεὶ. Æsch. Prom. 973. Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεὶ. "Optime reddidit Butler. Unumquemque regnantem. Angl. : Whoever happens to be in power. Hæc vis τοῦ αἰεὶ cum ap. scriptt. Atticos, præsertim oratores, frequentissima sit, sæpius tamen minus perspecta Interpretes in errorem duxit. Thuc. 2, 11. Ἀπὸ θεραπείας τῶν αἰεὶ προσεστώτων. Eurip. Hec. 1164. Ὁ δ' αἰεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται. Cf. Valck. Adoniz. p. 272. Koën. ad Greg. C. 80.

Toup. ad Longin. 44." Blomfield. Cujus sententiam calculo suo comprobavit Elmsl. in Censura Edinensi. Sed E. H. Barker. in Classical Recreations 182. demonstravit αὐτὸν nusquam hunc sibi sensum sumere, nisi inter articulum et participium ponatur, deinde ex Eurip. Alcm. ap. Stob. 60. p. 384. locum affert, ubi in eadem exprimenda sententia, quam expressit Æschylus, reperitur quidem αἰεὶ, sed vulgari sensu τοῦ Semper: 'Αἰεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι' ταῦτα γὰρ Δούλοις ἄριστα. Vide omnino quæ nos in Censuram Thesauri nostri, ab Hermanno conscriptam, disputavimus in Classical Journal 37, 104—7.]

¶ Αἰεὶ, ap. Poëtas pro αἰεὶ, sicut αἰετός pro αἰετός. Nonnulli tamen αἰεὶ ex αἰεὶ factum esse contendunt, et abjecto; sed magis recepta est opinio, præcedere αἰεὶ. Il. B. σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ. Jungitur cum adverbis sæpe: ut Il. T. Ἀσκελῆως αἰεὶ μενεαίνεμεν, I. νωλεμές αἰεὶ. Od. Φ. ἐμμενὲς αἰεὶ. Herod. quoque hoc utitur, ut L. 1. Αἰεὶ ποτε τῇ αὐτῇ γλῶσση χρέεται, Semper eadem lingua utitur: [et 2, 50.]

Αἰεὶ quoque sua composita habet, ut αἰειγενέτης, αἰειναῦται, αἰεϊφουρος: quæ vide in nominibus, cum quibus adverbium ipsum compositum est.

Αἰέν, i. q. præcedentia αἰεὶ et αἰεὶ, et ipsum in usu ap. Poëtas, ut Od. Ζ. (458.) Ζέφυρος μέγας αἰέν ἔφυδρος. Et Il. A. atque alibi, θεοὶ αἰέν εόντες, Dii qui semper sunt, pro ἀθάνατοι immortales. Soph. Œd. C. λόγος αἰέν ἀνέχει. Ut autem dicitur eis vel ἐς αἰεὶ, ita et eis vel ἐς αἰέν dixit Apoll. R. 2, (715.) ἡ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοισιν ἐς αἰέν ὁμοφροσύνησι νόοιο. ["Ἀλλήλοισιν ἐσαίεν: inconcinne vulgo, ἀλλήλοις εἰς αἰέν," Brunck. Idem 1, 1138. ἐνθεν ἐσαίει Ῥόμβω καὶ τυπάνω Ῥεῖην Φρύγες ἱλάσκονται. Vide notata in Εἰσαεὶ.]

Ex Αἰέν compositum est αἰένυπνος, quod vide in Νάω.

["Αἰεὶ, Brunck. Aristoph. 1, 36. 74. 198. 2, 91. Steph. Dial. Att. p. 14. Diod. S. 2, 20. 23. 25. ad 2, 101. 145. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. Marcell. de V. Thuc. p. 8. ad Lucian. 2, 206. Heindorf. ad Theæt. 315. Plato ibid. Markl. Suppl. 82. Bast. Ub. Plat. Gastm. (i. e. Plat. Sympos.) 3. 148. Verheyk. Anton. Lib. 296. Valck. Adonias. 363. Brunck. ad Eurip. Or. p. 186. et ad Æsch. Pers. 174. Phæn. 84. Schweigh. ad Appian. 3, 157. Dorv. ad Char. 280. Zeun. ad Cyrop. 193. 283. 299. 328. 436. ad Herod. 513. ad Mærin. 76. 231." Schæf. Mss. Galen. Lex. Hippocr.: Αἰεὶ σημαίνει ποτὲ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, καὶ τὸ ἔως, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν. Zonar.: Αἰεὶ ἀντὶ τοῦ αἰεὶ. Αἰεὶ γὰρ ἡ γυνὴ σ' ἔχει διὰ στόμα ἀντὶ τοῦ διὰ στόματος. (Ex Aristoph. Lys. 855. ubi Brunck. edidit αἰεὶ. Cf. Schol.) Αἰέν διαπαντός. Αἰεὶ ὁμοίως. "Leg. puto: Αἰέν αἰεὶ, διὰ παντός. Ὁμηρος. Nam ex Ὁμηρος propter compendium scribendi sæpe iu Codd. factum ὁμοίως et ὁμως, jam alii notarunt. Vide Kust. ad Snid. v. Ἀκιδόν." Tittm. Etym. M.: Αἰεὶ ἀντὶ τοῦ νεωστί. (Il. B. 87.) Ἦτε ἔθνεα ῥσι μελισσῶν ἀδινάων Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, αἰεὶ νέον ἐρχομένων, ("pro ῥσι vulg. Edd. et Schol. Il. B. habent εἰσι, Eunt," Sylb.) Σημαίνει οὖν, τὸ συνεχῶς προϊστασθαι, ὡς δοκεῖν νεωστί αὐτὰς ἐρχεσθαι καὶ γὰρ τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις ἢ πτῆσις ἀποτεταγμένη γίνεται, αἱ δὲ μέλισσαι, βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιούμεναι, *ἐφίζουσι τοῖς ἄνθεσι καὶ ἐπαρθεῖσαι, πέτονται πάλιν, καὶ πάλιν ἐφίζουσι. Κατ' ὀλίγον οὖν ἢ πτῆσις, ὥσπερ ἄρτι ἐρχομένων γίνεται ὥστε καὶ φαντασίαν ποιεῖν, ὡς ἄρτι ἐξορμᾶσθαι. Schol. Ven. A. B. et L.: Αἰεὶ νέον ἐρχομένων οἱ μὲν πρὸς τὸ πλῆθος τοῦτο εἰρῆσθαι θέλουσιν, ὅτι συνεχῶς οὕτω προϊασι πολλαὶ, ὡς νεωστί δοκεῖν αὐτὰς ἀρχεσθαι τῆς ἐξόδου οἱ δὲ νέον τὸ ἔαρ φασὶ ἄμεινον, δὲ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις αἱ πτῆσις ἀποτεταμέναι (hinc corrige Etym. M.) γίνονται, αἱ δὲ μέλισσαι, βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιησάμενοι, ἐφίζανουσι τοῖς ἄνθεσι, καὶ ἐπαρθεῖσαι, πέτονται πάλιν, καὶ πάλιν *ἐφίζουσι, (l. ἐφίζανουσι.) Κατ' ὀλίγον οὖν ἢ πτῆσις αὐτῶν, ὥσπερ ἄρτι ἀρχομένων (Etym. M. ἐρχ.) γίνεται. Cf. Schol. Ven. A.: Συμβεβήκει δὲ καὶ ἄλλο ταῖς μελίτταις ὁμότονον αἰεὶ τὴν πτῆσιν ποιεῖσθαι, ἀπ' ἀρχῆς ἔως πέρας οὐ καταλήγουσας κατ' ὀλίγον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ καὶ χερσαῖα ζῶα. Πάντα οὖν τὸν καιρὸν αὐτῶν τῆς

Α πτήσεως ἐπισημαίνεται ὡς ἄρτι γινομένης. Et Schol. Ven. B.: Νέον ἐρχομένων τὸ νέον ἐρχομένων ἀποδεδώκασιν ἀντὶ τοῦ νεωστί ἐρχομένων αἰεὶ, ὡς τό. Κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰληλούθει. Τὸ νεωστί ἐξηγουμένοι φασιν, ὅτι τὰς πτῆσις οὐ διηκεῖς ποιοῦνται, ἀλλ' εἰς βραχὺ, ὥστε φαντασίαν αἰεὶ παρέχεσθαι ὡς ἄρτιως ἐξορμωμένων. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὴν ὥραν μηνύειν μᾶλλον ὅτε πέτονται, πέτονται δὲ τοῦ ἥρος αἰεὶ νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν, καὶ νέον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἥρος προσηγόρευον αὐτὸς τε ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἐφη, (Od. T. 519.) "Ἐαρος νέον ἵσταμένοιο." *πατέρα τε τῶν καιρῶν τὸν χειμῶνα Πυθαγόρας καλεῖ. Αὐταὶ οὖν κατὰ τὸ νέον ἔαρ ἄρχονται, ὅτι γὰρ τὸ νέον, ἔαρ δηλοῖ, ἐπάγει, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινόισιν. Ex his conjicere licet olim in Homero lectum esse ἀρχομένων pro ἐρχ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ.: Αἰεὶ νέον ἐρχομένων οἶονεὶ διὰ παντὸς νεωστί ἐρχομένων. Hesych.: Αἰεὶ νέον ἐρχομένων διαπαντὸς νεωστί ἐρχομένων, ἀθρόως γὰρ εἰσελθεῖν ἐπὶ λειμῶνα ἀνθῶν ἢ ἀλλαχοῦ ποῦ αἱ μέλισσαι, μικρὸν τι τῆς πτήσεως μετελθεῖν διῶσιν, ὡς ὁμοίως καὶ δευτέραι πετασθεῖσαι, καὶ αὐ πάλιν τρίται, εἰτα τῇ τάξει ἀναπέτονται πάλιν, ὡς δοκεῖν αὐτὰς κατ' ὀλίγον ἀναπετομένας, ἀρχὴν τῆς πτήσεως λαμβάνειν. Idem et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ.: Αἰεὶ αἰεὶ, διαπαντὸς, συνεχῶς, ἔστι δὲ καὶ δι' αἰῶνος, (in Bekk. tantum legitur, Αἰεὶ δι' αἰῶνος.) Θεῶν αἰειγενετῶν (Il. B. 400.) Καὶ τὸ μετὰ χρόνων ("l. χρόνον," Scal. in Bekk. est κατὰ χρόνον,) καὶ τὸ συνεχῶς, καὶ πυκνῶς, καὶ τὸ δι' ὅλου. Αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν ἐμεῦ ἀπο νόσφιν εόντα, (Il. A. 541.) Καὶ τὸ καθ' ὥραν τεταγμένην συμβαίνειν. Μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ, (Od. I. 134.) Καὶ τὸ ἐν βραχεὶ χρόνῳ συνεχές. Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κοινῆς ῥαθάμιγγες ἐβαλλον, (Il. Ψ. 502.) Eust. 1040. Τὸ δὲ αἰεὶ, οὐδ' ἐνταῦθα ἔχει τὴν κυρίαν χρονικὴν σημασίαν τὴν *πλατικὴν ἐν τῷ, ἐγγχεῖ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνεν, ὅτις, ἡγουν ὅστις, φέροι πῦρ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ νῦν, ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κεῖται, καθὰ καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ, Αἰεὶ δὲ σμερνὸν βοῶν, καὶ πρὸ τούτου ἐν τῷ, ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων: 1236. Τὸ δὲ κυχῆσατο, ἀντὶ τοῦ ἐκίχανε κεῖται, καὶ οὕτως ἂν, οὐ μὴν ἄλλως ὀρθῶς λέγοιτο τὸ, αἰεὶ κυχῆσατο, ἐτέρως γὰρ οὐκ ἔστι τὸ αἰεὶ συνταχθῆναι τῷ κυχῆσατο: 1313. (ad Il. Ψ. I. c.) Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ τὸ αἰεὶ, ἐπὶ καιροῦ ὀλίγου λεχθόν, κατὰ τινὰ ὁμοιότητα τοῦ, Αἰεὶ πυραὶ νεκίων καίοντο, καὶ τοῦ, Αἰεὶ ῥίμφα θέων, καὶ τοῦ, τὸν εἰσαεὶ Αεηλατήσῃ χρόνον, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 342.) Τούτου δὲ καὶ τὸ πάλαι πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οὐδ' αὐτὸ δηλοῦν αἰεὶ χρόνον μακρότητα: 1901. Τὸ δὲ ἐμμενὲς τὴν *ὀλόφυλον καὶ ἀγῆνορα βίαν δηλοῖ τὸ δὲ αἰεὶ, ταῦτόν τῷ, πολὺν χρόνον. Etym. G.: Αἰεὶ αἰεὶ, διὰ παντός τὰ εἰς ἡ (i corrigit Sturz.) λήγοντα ἐπιβόρηματα, εἰ μὲν καθαρὰ, ἢ διπλῇ παραλήγει, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, οἷον, αὐτοβοεῖ, ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα, *αὐτοβοεῖ, αὐτολεξεῖ, αὐτοψεῖ. Τὰ δὲ εἰς δισύλλαβα ὀξυνόμενά εἰσι, σσημειώται τὸ ἀγρεῖ, καὶ τὸ ἐκεῖ, ὅπερ ἔστιν ἐξ ἀποκοπῆς.]

[Αἰέν. Hesych. Αἰέν διαπαντός. Cf. Zonar. in Αἰεὶ citatum. Etym. M.: Αἰέν ἐπιβόρημα χρόνου δηλωτικόν, σημαίνει δὲ τὸ διηκεῖς, καὶ ἔστι ποιητικόν. Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ ποιητὴς, αἰεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Etym. G.: Αἰέν σημαίνει τὸ διηκεῖς, ἔστι δὲ ἐπιβόρημα χρόνου δηλωτικόν, ποιητικὸν δὲ ἔστι. Γίνεται αἰεὶ, αἰέν, αἰεὶ, αἰεὶ. Leg. αἰεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Etym. M.: Εἵνατος ἐκ τοῦ ἔννατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι' καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν' καὶ γὰρ τὸ σπεῖδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ, αἰέν ἢ δὲ τῶν Σκελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει τὸ γὰρ ἐνάνυχον, εἰνάνυχον λέγουσι καὶ τὸ ἔνδον, ἐνδοῖ. Etym. G.: Εἵνατος ἐκ τοῦ ἔννατος κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι' ἢ γὰρ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ν εἰς ι' τὸ γὰρ σπένδω σπεῖδω λέγουσι, καὶ τὸ ἔνδον εἶδον, l. ἐνδοῖ. Etym. M. 135.: Καὶ ἔθος ἔστι τῇ τῶν Ῥηγίων διαλέκτῳ, τὸ ι τρέπειν εἰς ν' τὸ γὰρ σπεῖδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ ἐνδοῖ ἔνδον, καὶ τὸ ἐρεβεινός, ἀπὸ τοῦ ἐρεβος, ἐρεβεινός οὕτως ἀργεινός ἀργεινός. Οἱ δὲ Σκελοὶ τὸ ἐναντίον τὸ μὲν γὰρ σπένδω, σπεῖδω λέγουσι, ("ordine inverso leg. σπεῖδω, σπένδω λέγουσι," Sylb. imo nihil mutandum,) καὶ τὸ οὐμνδον, οὐμνννν. Etym. G. 73.: Καὶ ἔθος ἔστι (τῇ) τῶν Ῥηγίων διαλέκτῳ τὸ ι τρέπειν εἰς ν, τὸ γὰρ σπεῖδω

σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ ἔνδοι, ἔνδον, καὶ τὸ ἑρεβεινὸς ἑρεβεινός, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἑρεβος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀργεινὸς ἀργεινός. Οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον τὸ γῆρ σπένδω, σπείδω λέγουσι, καὶ τὸ οὐμέντον, οὐμέντοι. Etym. M. 339.: Καὶ ὡς περ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ γίνεται αἰέν, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐνέικω γίνεται αἰέν, ἐνέγκω διὰ τοῦ γ. “Ο δέυτερος, i. e. ὁ ἐκ τοῦ ἐτέρου, Qui est ex altero, nempe ab ἐνέκω. Sic διὰ τοῦ γ dictum pro, τροπῇ τοῦ ι εἰς γ, ut infra 357, 6.” Sylb. Cf. Etym. G.: Καὶ ὡς περ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ γίνεται αἰέν, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνέικω γίνεται ἐνέγκω, διὰ τοῦ γ δὲ γράφεται, ἐπειδὴ ἐπιφέρει τὸ κ. Eust. 1431, 59. ad Od. B. 22. δύο δ' αἰέν ἔχον πατρώϊα ἔργα: “Ορα δὲ τὸ αἰέν, τὸ συνεχὲς δηλοῦν τῆς τῶν πατρὶων Αἰγυπτίου σπουδῆς ἐπὶ τοῖς πατρώϊοις ἔργοις.” Valck. ad Mosch. 369. ad Adoniaz. 363. Musgr. ad Hippol. 469. Porson. Phœn. 345. Hec. p. xvii. Ed. 2.” Schæf. Mss.]

[“Aïēs, Brunck. Aristoph. 3, 88. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. Valck. ad Bion. p. 328.” Schæf. Mss. Etym. M. 405.: Πῶς οὖν τὸ χθὲς βραχύνεται; ἐὰν οὖν εἰπωμεν χθὲς, ἡλόγηται· ἐὰν δὲ ἔχθες, μιμεῖται τὸ αἰές. “Aïēs, Hermann. Præf. ad Eur. Hec. p. 23. Gregorius Eolicam quoque formam αἰῖ attulit. Adde Maittair. de Dial. 321. Sturz. Aïēs, i. q. αἰεὶ, forma rarissima. Schæf. ad Bion. 11, 1. (‘Ἐκ θαμινῆς ῥα θάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰέν ἰοίσας X’ ἃ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιταίνεται Aïēs Codd. pro vulg. αἰέν. Aristoph. Lys. 1266. Νῦν δ’ αὖ Φιλία τ’ αἰὲς εὐπορος εἴη Ταῖς συνθήκαις. Vulgo φιλία τ’ αἰές.’) Passow. Symb. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 100.]

[Aïēs. Gregor. Cor. 345.: Κρήτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰέες. “Meerm. αἰέν habet pro αἰέες. (‘Cod. c. Kr. δ. τ. δ. αἰέν λέγουσι.’ Schæf. et totidem verbis Grammaticus Meermannianus 658.) Bonæ frugis est observatio in Etym. Reg. Par. Ms.: ‘Ἰστέον, ὅτι ἰβ’ φωναὶ εἰσι τοῦ αἰέ. “Ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰέν, καὶ αἰές *ποιητικῶς, καὶ αἰεὶ συνεσταλμένον, καὶ αἰεὶ, sic, forte αἰ, (‘Porson. Præf. ad Hec. p. xvii. probat hanc conjecturam, vidi αἰ in Inscr. Ephesi reperta, cujus descriptio est penes Choiseul de Gouffier.’ Boissonad.) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, καὶ αἰν παρ’ αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ αἰδῖος διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ (διὰ) τοῦ η. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἀποικοὶ εἰσι τῶν Δωριέων. “Ἔτι καὶ αἰές παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν *ἀπαρένθητα. Καὶ ταῦτα ἰβ’ φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ αἰ παρὰ Πεισάνδρῳ. Sed numero quædam desunt. “Ae’ ἐπὶ τοῦ αἰε, (leg. ‘Ae, ut jam supra monuimus, et ut legit Ruhnck. mox citandus,) annotavit etiam Hesych. cujus scriptura frustra suspecta est Pauwio

ad Pindar. 222. Aïēs Laconi tribuit Aristoph. Lys. 1269. AEΣ est in Tabula Heracleēnsi I. v. 86. J. Meursius, hinc tradens in Creta 4, 15. p. 255. Cre. tenses dixisse διαπαντὸς pro αἰεὶ, ad potestatem articuli τὸ, ante διὰ παντὸς positi, non attendit. Communis vocola reponenda est in Orphei H. 10(=9.)

* Παντοκράτειρα, τετιμένα, παννύεργατε πᾶσιν. Leg. τετιμέν’ αἰεὶ. Sic H. 8(=7.) * Πιστοφύλαξ, αἰεὶ παννύεργατε, πᾶσιν ἀρωγέ.” Koën. “Bene Koën. correxit τετιμέν’ αἰεὶ παννύεργατε πᾶσιν, ex H. 8, 17. Sed πᾶσιν, ut correctio illa stare posset, in δαῖμον mutandum erat. H. 4, 8. Πανδερκὲς, * Κρονότεκεν, μάκαρ, παννύεργατε δαῖμον: 61, 9. “Ἐν σοὶ δ’ εἰσὶ δίκαι θνητῶν, παννύεργατε δαῖμον.” Hermann. “Etym. Par. Ms. locus, quo Koën. utitur, in viri doctissimi nota partim vitiose expressus est. Apponam hic plane sic scriptum, ut in Cod. legitur, nonnullasque notas adjungam. Hæc igitur Codex habet: ‘Ae’ διὰ διφθόγγου

γράφεται, εὐρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, οἶον, Θεοὶ εἰν εόντες, (II. A. 290.) Τὰ δὲ παρὰ τὸ αἰεὶ συντεθέντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἶον, αἰέμνητος, αἰεπαρθένος, αἰεθαλής. Ἰστέον ὅτι ἰβ’ φωναὶ εἰσι τοῦ αἰε. “Ἔστιν γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰέν, καὶ αἰές *ποιητικῶς, καὶ αἰεὶ συνεσταλμένον, καὶ αἰεὶ, Koën. corrigit αἰ, quod etiam Porson et Hermann placet, (atque etiam Boissonadio l. c. ‘Aἰ diserte legitur in Etym. G. mox afferendo.) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, καὶ αἰν παρ’ αὐτοῖς, f. παρὰ τοῖς αὐτοῖς sc. Αἰολεῦσιν, (παρ’ αὐτοῖς Etym. G.) ἐξ οὗ καὶ αἰδῖος διὰ τοῦ ι καὶ παρὰ τοῖς Βιωτοῖς, l. Βιωτοῖς, δὲ διὰ τοῦ ι, καὶ η, καὶ παρὰ τοῖς Ταραντῖνοις, l. Ταραντῖνοις, διὰ τοῦ αι, καὶ τοῦ η· οἱ δὲ Ταραντῖνοι, l. Ταρ, ἀποικοὶ εἰσι τῶν Δωριέων. “Ἔστι καὶ αἰές παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν ἀπαρένθητα. Καὶ ταῦτα ἰβ’ φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ αἰ παρὰ Πεισάνδρῳ.” Bast. Cf. Etym. G.: ‘Ae’ διὰ διφθόγγου γράφεται, εὐρηται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ι, οἶον, Θεοὶ αἰέν εόντες. Τὰ δὲ παρὰ τὸ αἰεὶ συντεθέντα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἶον, αἰέμνητος, αἰεπαρθένοι, αἰεθαλής. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἰβ’ φωναὶ εἰσι τοῦ αἰε: ἔτι γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰέν, καὶ αἰές ποιητικῶς, καὶ αἰεὶ συνεσταλμένον, καὶ αἰ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, (καὶ) αἰν παρ’ αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ αἰδῖος, διὰ τοῦ ἰῶτα. Παρὰ τοῖς Ταραντῖνοις διὰ τοῦ αι γράφεται, καὶ τοῦ η. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἀποικοὶ εἰσι τῶν Δωριέων. “Ἔστι δὲ καὶ αἰές (αἰές) παρὰ Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν ἀπαρένθητα, καὶ ταῦτα ἰβ’ φωνὰς λέγουσι εἶναι· ἐπειδὴ ἔστι καὶ τὸ αἰε παρὰ Πεισάνδρῳ. “Pro Πεισάνδρῳ leg. Πινδάρῳ. Ruhnken. in nota ad Heynii Excurs. 1. in Virg. Æn. V. 2. p. 319. Lips. 1803. (=V. 4. p. 237.):—‘Agit Etym. (v. Κεραννὺς) hoc, ut doceat veteres κέρατι ἀντὶ προχόου

¹ “Etym. M. 302.: ‘H τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν’ καὶ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν. (Cf. alia loca ex Etym. M. et G. citata ap. nos supra.) Hesych. Αἰέν διαπαντὸς, ἐπαισθάνεσθαι. Interpr. ad hanc glossam recte monent, ut vox significare possit ἐπαισθάνεσθαι, cogitandum esse de αἰέν, Dorice pro αἰέν. Sic Hesych. non raro solet. Cf.: ‘Ae’ ἀκούει, (aut, ut scr. secundum Schow. ‘Ae’ ἀκούει,) ἡ διαπαντὸς, sc. si δὴντῶς scribas αἰέ. Homerus tantummodo tres formas adverbii αἰε novit. Etym. M. 31.: Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητής, αἰε, αἰεὶ, αἰέν.” Bast.

² “Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. xvii. h. l. inserenda censet, καὶ αἰε ἐκτεταμένον. Hanc rationem propterea non probō, quia sic αἰε bis numerandum est. Sed e nota 5. satis apparebit, inter duodecim illas φωνὰς, ut in Grammaticorum libris servatæ sunt, formam αἰε modo semel numerari.” Bast.

³ “Quæ h. l. traduntur de formis Bæotiis et Tarentinis, Koenii nota omisit, in qua plus quam unus versus excidit. Dux hæc formæ fuerunt ἡτ et αἡ. Vide notam 5. Itaque pro διὰ τοῦ ι καὶ η legere malim διὰ τοῦ η καὶ ι.” Bast.

⁴ “* ἀπαρένθητος, nusquam mihi lecta, quid h. l. significet, ignoro. Scribendumne * ἀπαρένθητα? Παράρθηται in Grammaticorum libris passim significat Scriptoris loco aliquid confirmo. Igitur ἀπαρένθητα, de certis adverbii αἰε formis dictum, indicaret, has formas non posse firmari scriptorum veterum testimoniis, nemadmodum formam αἰε tueri licet Pindari auctoritate, sed soli παραδόσει Grammaticorum inniti.” Bast. “* ἀπαρένθητος, epith. libri, in quo nulla ex aliis loca afferuntur, ap. Diog. I.” Hederic. Lex. Schol. Aristoph. Pl. 720., “Ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς παράκειται ἐκ τῶν Θεοφράστου, ubi T. H.:—“Kusternus secutus som, qui sic in Ed. octavæ formæ nescio qua legi notavit: præcedentes, quæ quidem nobis ad manum sunt, habuerunt περίκλειται. Παρακείσθαι verba dicuntur et testimonia scriptorum ad probandum citata: παρατίθεσθαι, vel παραθέσθαι is, qui profert et in medium adducit. Pro περιθέμενος ap. Harpocr. in Γαμήλια, quod Meursium in errorem induxerat A. A. LL. 3, 1. recte Valesius παραθέμενος p. 33. (Jac. Gronov. παρατιθέμενος edidit.) Dalecampium sapenumero fefellit in Athenæo, non tantum 485: f., ut ante Valesium Casaubono fuit observatum, sed etiam 219. c. Hinc Chrysippus πλείστη τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος in quodam scripto totam fere Eurip. Medeam παρατίθετο: contra τὰ Ἐπικούρου οἰκεία δυνάμει γεγραμμένα καὶ ἀπαρένθητα, auctore Diog. L. 7, 180. 181., i. e. ut Idem exponit 10, 26. γέγραπται μαρτύριον ἐν αὐτοῖς ἐξῶθεν οὐδέν. Eam verbi vim minime perceperunt Interpr. ap. Luc. A. A. 17, 3. Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν διανοίγων, καὶ παρατιθέμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν εἶδε παθεῖν κ. τ. λ. Verendum erat: Locis ex antiqui Fæderis volumine testimoniisque prolatis affirmans.”

⁵ “Ita etiam editum Etym. 31, 25. Τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκα εἰσιν αἱ φωναὶ, ὥς εὐρήσεις εἰς τὸ Ἀκτίνα. Ubi qui citatur articulus Ἀκτίνα, nusquam extat. (Verba ista, Τοῦ δὲ—Ἀκτίνα, in Cod. Augustano ap. Tittmann. Proleg. ad Zonar. cxxiii. desunt. Locus Etymologici M. sic vulgo legitur: Αἰέλιον· οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες, οἱ δὲ, συγγενεῖς καλοῦσιν αὐτὰς καὶ ἀελίους. Τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκα εἰσιν αἱ φωναὶ, ὥς εὐρήσεις εἰς τὸ Ἀκτίνα. Tum sequitur nova hæc glossa: Αἰέν· ἐπὶ ῥῆμα χρόνου δηλωτικόν, σημαίνει δὲ τὸ διηνεκὲς, καὶ ἔστιν ποιητικόν. Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητής, αἰε, αἰεὶ, αἰέν. Sed tu sic legeris: Αἰέλιον· οἱ—ἀελίους. Αἰέν· ἐπὶ ῥῆμα χρόνου δηλωτικόν, σημαίνει δὲ τὸ διηνεκὲς, καὶ ἔστιν ποιητικόν. Αἰέν· οἱ δὲ, συγγενεῖς καλοῦσιν αὐτὰς καὶ ἀελίους. Τοῦ δὲ αἰεὶ, non αἰεὶ, δώδεκα εἰσιν αἱ φωναὶ. Delenda sunt ista, ὥς εὐρήσεις εἰς τὸ Ἀκτίνα, quippe quæ Librarii inepti additamenta esse videantur.) Quod Koen. monet, ‘Numero quædam desunt,’ verum manet, etiamsi addideris quæ, ab illo ommissa, ego supplēvi. Sed felici casu tria alia Lexx. Paris. Mss. num. 2640. 2667. et 2668. duodecim formas adverbii αἰε omnes servarunt: (‘v. Zonaram 75. coll. Tittmanni nota, et Præf. lvii.’ Schæf.) Sunt autem hæc: αἰε, αἰέν, αἰές, αἰε, αἰτ, αἰτν, αἰν, αἰ, ἡτ, αἡ, αἰε, et αἰές.” Bast. Vide Ἀέλιος.

usos esse. Pro Πείσανδρος autem leg. Πίνδαρος. Ecce tibi Pindari locum, quo Etymologi glossa pertinet, ap. Athen. 476. αὐτόματοι δ' ἐξ Ἀργυρέων κεράτων πί-Νοντες ἐπλάζοντο, (sic versus disposuit Hermann. ap. Heyn. ad Pind. Fr. inc. 60. T. 2. p. 82. Cf. Gataker. Misc. Postum. 5. p. 453.) Contrario errore peccatum est in Zenobio 6, 49. Ὡς φησι καὶ Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς Περὶ Ἡρακλέους. Repone Πείσανδρος. Versus, quos respicit Zenob., servavit Schol. Aristoph. Nub. 1047. Idem error ap. Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. qui, cum forsitan aēs pro aei Doribus tribuisset, statim addit, Ἐπειδὴ καὶ τὸ αὐτὸ παρὰ Πεισάνδρῳ, ubi scr. Πινδάρῳ, quem Dorice scripsisse scimus. Ad Pindarum igitur referenda Hesychii glossa, Ἀέ· ἐπὶ τοῦ αεί, καὶ ἔως. (Vulgo deest καὶ, quod V. D., duce Kustero, tacite reposuit.) De commutatione vocum Πίνδαρος et Πείσανδρος v. etiam Koppiers. Obs. Philol. 110. ('Etym. G. Ms. ap. Kulenkamp.: Ἐξεστηκὼς διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ, ὅτε μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὅτε δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν, καὶ ὑπεξέρχεσθαι, ἢ ἀφίστασθαι.' In edito Etym. G. male legitur ὄρε—ὄρε—ἔμφρονα. 'Huc etiam referam quæ ex Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. retulit Ruhnck. in Ep. ad Heyn., ubi in Etym. Ms. tradi ait de forma aēs pro aei Doribus propria, deinde statim addi, Ἐπειδὴ καὶ τὸ αὐτὸ παρὰ Πεισάνδρῳ. Ubi V. D. recte emendat Πινδάρῳ, atque eodem refert Hesychii glossam, Ἀέ· ἐπὶ τοῦ αεί καὶ ἔως. E Dorico aēs pro aei, ἔως, fluxisse videtur altera forma ās pro ἔως, qua utitur Pind. Ol. 10, 61. ad q. l. plura olim dicemus.' Schneider. ad Pind. Fr. inc. 132=142. p. 100=105.) Ceterum cum articulus iste Etymologici Parisini variis laboret difficultatibus, jure doleas, ab Etym. Sorbon. Ms., præne ἀδελφῷ Parisini, auxilii plane nihil peti posse. Nam ab initio libri aliquot folia Sorbonico desunt, quæ lacuna etiam articulum nostrum hausit. Id nisi esset, quidquid superest dubitationis, fortasse tolli posset. Num quid opis ferant Etymologica Ms., quæ possident Bibliothecæ Trajectina et Leidensis, mox spero me ab amicis Batavis cogniturum esse. Denique non injucundum erit intelligere, qua ratione Hermann. Præf. ad Hec. p. xxiii. hunc locum, etsi usus ille textu mitilo, integrare conatus sit. Sic enim V. D.:—'Is locus ita videtur corrigendus: Ἰστέον ὅτι ιβ' φωναὶ καὶ αὐτὰ παρὰ Αἰολεῦσι, καὶ αὖν παρὰ Ταραντίνους· ἐξ οὗ καὶ αἰδῖος· διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η. ἐπειδὴ καὶ τὸ αὐτὸ παρὰ Πινδάρῳ. Pindarus αὖε habet Pyth. 9, 154. (Μηδὲ *Δικαίων ὑδάτων Ἀεὶ μέμνεται. 'Metrum in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendavit tacite αἰ, quæ forma vix occurrit: v. Koën. ad Greg. Cor. 160. Pauw. ἀναμέμνεται.' Heyn. 'Vereor ne aut αὐ, aut cum Schmidio αἰ leg. sit, quod eo lubentius arripiam, quo rarius est. Firmatur autem utrumque Grammaticorum testimonio, allata ipsius Pindari auctoritate de altera forma αέ. Vide Koën. l. c. Nam in Etym. non dubium, quin pro Πεισάνδρῳ legi debeat Πινδάρῳ, idque jampridem demonstravit Ruhnck. Scholiastes quidem hoc vocabulum in sua explicatione non expressit.' Hermann. Comm. de Metr. Pind. P. 2. p. 84.) Quod Koën. ait, quædam decesse numero, non est verum, si illa recte intelligantur, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η. Hoc enim dicit Grammaticus, formas adverbii eas, quæ ι in posteriore syllaba habeant, in priori etiam αι et η habere, ita ut istæ formæ omnes hæc sint: αἰ, αἰῖ, ἡῖ, αἰν, αἰν, ἡν. Sic igitur duodecim omnino formas hoc adverbium habebit, quem numerum etiam commemorat Etym. editum 31, 24. Suid.: Ἀεὶ· τούτου εἰσὶν ια' φωναί. Quæ verba ex illa Etymologici Ms. annotatione lucem accipiunt. Undecim enim sunt, si αὐ Pindaricum excipiat, quod videntur quidam veterum ignorasse: unde Grammaticus dicit, Ἐπειδὴ καὶ τὸ αὐτὸ παρὰ Πινδάρῳ. Igitur in his duodecim commemoratur αεὶ συνεσταλμένον, quod Grammaticus non fuisse συνεσταλμένον vocaturus, si anceps esset: neque vero propterea sic vocat, quia aliud extet priore syllaba producta, sed quia αεὶ opponit iis, quæ antea memorarat, αἰεὶ, αἰέν, αἰές. In his Her-

mann. recte interpretatum esse verba, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η, neque ipse, neque alius quisquam mihi persuadebit. (Verba illa ad aliquid respiciunt, quod e textu excidit, ut satis patet ex his Etym. G. Παρὰ τοῖς Ταραντίνους διὰ τοῦ αι γράφεται, καὶ τοῦ η, atque ex iis, quæ Bast. in Addendis ad Gregor., mox citandis, disputavit.) E Grammaticorum regula Attici scriptt. usurpant αεὶ, non item αἰεὶ. Tamen in eorum scriptis etiam αἰεὶ reperitur. Dorv. ad Char. 280.:—Αἰεὶ ipsis Platoni, Thuc. Isocr. Luciano 2, 925. non infrequens. Sed, cum perpetua sit scribarum inter αεὶ et αἰεὶ fluctuatio, non mirum, in iis libris, quorum numerosa habemus apographa, vix locum dari, ubi, pluribus Codd. αἰεὶ tuentibus, hujus formæ fides, auctoritate unius itemque alterius Codicis, αεὶ tenentis, elevari nequeat. Itaque Editori, αεὶ unice probanti, vix unquam deerit liber manu scriptus, cujus testimonio rationem suam comprobet. In Euripide, Porson. inquit Præf. ad Hec. p. iv. 'Αεὶ, Piersono jubente, Brunkio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in Ἀεὶς, Κλάω, et Κάω.' Contra Porsonum Hermannus Præf. ad Hec. p. xxi. copiose disputat, certum esse negans 'in αεὶ utramque syllabam produci ab Atticis scriptt.' E contrario huc videtur inclinare, ut Atticos poetas, ubi opus sit prioris syllabæ productione, αἰεὶ scripsisse putet, antestans 'silentium Grammaticorum adverbium αεὶ non commemorantium, ubi exempla afferunt producti a post omissionem conjunctæ vocalis.' Hæc argumentatio non sic, opinor, comparata est, ut legentem assentiri cogat. Certe in Apollonio Ms. Περὶ Ἐπιρρήματων, (Bekk. Anecd. Gr. 2, 600.) hæc reperi: Τὰ ἐκ διφθόγγου γινόμενα (ἐπιρρήματα) τὸ *ληκτικὸν φωνήεν (βραχὺ inter uncus positum exhibet Bekk.) καταλιμπάνει, τηλοῦ τηλόθεν, αὐτοῦ αὐτόθεν, οἴκου οἰκοθεν. Σαφὲς οὖν, ὅτι δεῖ καὶ παρὰ τὸ χάμαιθεν χάμαθεν, ('f. χαμαὶ *χαμάθεν,' Schæf. imo *χαμαῖθεν χαμάθεν, ut in Bekk.: sic paulo ante legitur, Ἐπιστατέον οὖν τῷ χαμαῖθεν, καὶ ἐτι τῷ παρὰ Ἀττικοῖς *χαμάθεν,) ἐν βραχεὶ τῷ α. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς Ἀθηναῖοι ἐκτετατικοί, sic, leg. *ἐκτατικοί (ut in Bekk.) εἰσι τῶν φωνηέντων, καὶ ἐτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς αἰεὶ ἢ ὑποστολῇ τοῦ ι, δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος, ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Ἰθαγενέσσιν ἐτίμα (Od. Ξ. 203.) παρὰ τὸ ἰθαίνω. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ αεὶ· τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ α. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ τὸ φανῶ, καὶ τὸ ρανῶ, κατὰ τι παράλογα ὄντα, ὅτι μακρὰ παρεδρεύεται· ἔχει (δὲ) ἀπολογίαν, καθὼς ἡ τοῦ ι ὑποστολὴ ἔκτασιν τῷ α παρέχει." Bast. Draco Straton. 120.: Τὰ δὲ ἀδιάφορον ἔχοντα τὸ δίχρονον, ταῦτά εἰσι· ἀνεψιός, τὸ ι· Ἀσκληπιός, τὸ ι· Ἀφροδίτη, τὸ ι· ἄλμυρον, τὸ ι· Ἀπόλλων, τὸ α· αεὶ, τὸ α· Ἀωρίων, ("scr. Ὠρίων," Hermann.) *τετρασυλλάβως τὸ ι συστέλλει αεὶ, *τρισυλλάβως δὲ ἀδιάφορον αὐτὸ ἔχει, Ὠρίων. "Articulus Ἀεὶ, (ut in Etym. Reg. Par. Ms. legitur,) reperitur etiam in Codd. Guelpherb. et Paris. 2636. sed scripturæ varietate nulla, quæ quidem gravioris momenti sit. ('Adde Heyn. Hom. 6, 638. Cf. Hermann. Præf. ad Eurip. Herc. F. p. iii.' Schæf.) Pro συντεθέντα Guelpherb. dat συντεθειμένα, (et Etym. G. συντεθειμένα,) sed Paris. σύνθετα. Guelpherb. recte habet αὐτὰ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, pro αεὶ π. τ. Α. Deinde Paris. 2636. dat, καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ ι καὶ

η γράφονται, καὶ παρὰ τοῖς Ταραντίνους διὰ τῆς.ται, leg. αι, καὶ τοῦ η. Guelpherb., omittens verba, καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς δὲ διὰ τοῦ ι καὶ η, dat hæc, ἐξ οὗ καὶ αἰδῖος διὰ τοῦ ι, παρὰ τοῖς Ταραντίνους διὰ τῆς αι διφθόγγου, καὶ τοῦ η. In reliquis Guelpherb. nihil ostendit diversitatis. In Paris. 2636. finitur articulus verbis, παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν." Bast. in Addend. ad Gregor. 894.]

[Ἀεὶ κατακόρως, et similia. Gregor. Cor. 168. de Dial. Att.: Καὶ ταῖς συναλοιφαῖς αεὶ κατακόρως χοῶνται· τὸ γὰρ ἰμάτιον θοιμάτιον λέγουσι. "Voculam αεὶ de Mss. adjeci, et habet J. Grammat., qui et alibi ea utitur. ('Ea quomodo intelligendum? voluitne intelligi vocem αεὶ, an totam phrasin, αεὶ κατακόρως?' Bast.) Κατακόρως Sæpe est, ita usur-

patum etiam ab Heraclito, ('imo Heraclide,' Bast. Heyn. Hom. 6, 564.:—Laudatur in eodem Porphyrii Scholio, ap. Schol. Ven. ad 14, 200., Heraclitus, qui est auctor Allegoriae Homericæ; nam in c. 47. libelli habentur ea, ad quæ auctor respicit: ut adeo hinc quoque nomen auctoris vindicetur contra vulgarem scripturam Heraclidis.' Schæf.) Allegor. Hom. 413. Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει, a Theone Progymn. p. 29. p. 47. Hesych. v. Ἐρετριέων ὦν etc. Vide T. H. ad Schol. Aristoph. Pl. p. 140." Koën. "Vellem Koën. alia exempla hujus locutionis (ἀεὶ κατακόρως) citasset. Quæ si recte habet, quod non negem, comparari potest cum ἴσως τυχόν, similibusque locutionibus pleonasticis. Grammaticus quidem Leidensis de Dial. Att. 3., item Meermannianus de Dial. Att. 10. dicunt modo κατακόρως, non ἀεὶ κατακόρως. In Aristide 2, 436. reperi conjuncta ἀεὶ συνεχῶς, quam præferam, quod habet bonæ notæ Codex Paris. 3018. ἀεὶ καὶ συνεχῶς. Nam Aristides duo adverbia similis significationis per copulam καὶ conjungere solet. Sic e. c. 1, 293. Διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις. Hanc phrasin si meminisset Gronov. ad Ælian. N. A. 16, 12. Ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας, non suspicatus esset leg. οὐκ ἀγαπητῶς. Schneiderum miror hanc conjecturam non confutasse. Ceterum κατακόρως in Grammaticorum scriptis satis frequenter reperias. Etym. Par. Ms.: Ἀτεχνῶς σημαίνει τὸ ἀπλάτως, εἴρηται δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς κακοῖς κατακόρως. Κακοῖς corruptum est. Etym. Sorbon. dat Κωμικοῖς, quomodo leg. Photius Lex.: Ξενοφῶν δὲ ἥως λέγει *ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου Παιδείᾳ. Neque soli Grammatici, sed etiam Philosophi et Rhetores hoc adverbium frequentarunt. Procl. ad Plat. Tim. p. 19.: Πλάτωνα δὲ ἐν μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ἡτιάσαντό τινες, ὡς μεταφοραῖς χρώμενον. Ruhnk. Diss. de Longino 6. p. 15. Oxon.:—'Verbum, quod excidit, sic revocandum videtur, ὡς μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον. Dionys. H. de Thuc. 161. "Ὅταν μὲν αὐτῇ χρησῇται κατακόρως. Jo. Siceliota Commentario Ms. in Hermog., de Procopio Gazæo: Ἀκαίρως μὲν καὶ κατακόρως χρώμενος ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις. Rhetor Ms. in Bibl. Medicea: Οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχοῖσθαι." Bast. "Κατακόρως καταχρησθαι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 64. Valck. ad Hippol. p. 173." Schæf. Mss. "Demosth. (289, 16.) M. Anton. 1, 16. Artemid. 214. Clem. Alex. Schol. Nicandri, Plutarch. (4, 371. 757. 8, 41. 10, 21.) Lucian. (3, 100.) Wakef. Mss. "De κατακόρως et ἀεὶ κατακόρως adde H. St. Anim. in Lib. de Dial. p. 16. et 58. In Aristide autem sive scribas, quod ediderunt, ἀεὶ συνεχῶς, sive, quod Codex Paris. habet, ἀεὶ καὶ συνεχῶς, perinde est. Herod. 1, 67.: Κατὰ μὲν δὴ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχῆς αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον (l. ἀέθλεον, vide notata in Ἀεθλέω et Ἀεθλεύω,) πρὸς τοὺς Τεγεάτας. Jam Hom. Od. 9, 74. ἐνθα δὴ νύκτας, δύο τ' ἡμέρας συνεχῆς αἰεὶ Κεῖμεθ'. Ejusdemmodi sunt formulæ hæc: Herod. 9, 38. Λέγων, ὡς ἐπὶρρέουσι οἱ Ἕλληνες αἰεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν. Similiter, sed copula interposita, Xenoph. Ephes. init. Οὗτος ὁ Ἀβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ἤξετο, ubi non opus cum Hemsterhusio καὶ delere. Aristoph. Nub. 1279. Πότερα νομίζεις καὶ νὸν αἰεὶ τὸν Δία "Γεῖν ὕδωρ ἐκάστοτ'. Ibid. v. 1458. Ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἐκάστοτ', coll. Porsono ad Eur. Hec. 1175. Hom. Il. 13, 517. δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ: 9, 317. Μάρνασθαι δηῖοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ. Porson. ad Eur. Phœn. 1422.: 'Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit mone-re, καὶ nunquam cum ἀεὶ crasin facere, quod cum ignorabat Pierson. ad Mær. 105. in Pherecratis versu ap. Harpocr. v. Βωμολόχος, "Ἐπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλῶμεθα, dupliciter peccavit, legendo Κἀεὶ, primo ob causam, quam dixi; deinde, quia hujusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, ut πανταχοῦ ἀεὶ Hec. 839. Aristoph. Eq. 565 (= 568.) διαπαντός ἀεὶ Pac. 397. ἐνδελεχῶς ἀεὶ Menand. ap. Ammon. v. 'Hs.' Semper copulam omitti, non dixerim.

A Sic reperitur et ἀεὶ μάλλον, et ἀεὶ καὶ μάλλον. Frequentatur a Gr. scriptt. ἀεὶ καὶ μάλλον: v. Strab. 1021. c. Alm. Diod. S. 5, 9. (ubi, quod miror, καὶ Wesselingio minus probatur, quanquam fatendum etiam ἀεὶ μάλλον sat crebri usus esse:) 11, 23. quo loco copula etiam Rhodom. offendit: 16, 15. Excerpt. de Virt. et Vit. 2, 587. Denique cum formula ἀγαπητῶς καὶ μόλις conferas simillimam ἀκριβῶς καὶ μόλις, qua utitur Plut. Alexandro 16. Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχευ. Male Interpres: Probe quidem, sed ægre tamen. Rectius Viger. de Idiot. 376. Vertas: Vix ac ne vix quidem." Schæf. ad Gregor. 169. et 52.]

[Ἀεὶ et δεῖ, confusa. "Alpha et delta ductu non dissimili scribuntur tam in alphabeto unciali, quam in minusculo.—Hæc literæ facile commutantur, nisi sensus verborum, seriesque orationis manifesto docet, utra intelligenda sit. Exempla hujus commutationis—reperias—in vv. ἀεὶ et δεῖ: v. Append. 50. ('Literæ α et δ millies commutatæ sunt. Schol. Ven. Il. B. 380. Οὐδ' ἡβαιὸν οἱ μὲν τὸ πληρὲς φασὶ βαιὸν, οἱ δὲ, ἡβαιὸν. "Ἐστι δὲ εἰπεῖν, ὡς, Cod. Marc. Marc. ὅτι, παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖ τὴν ἀρχὴν. Ἀεὶ δ' ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν. Ita textus Villosion. Codex Marc., ἀπὸ τοῦ η ποιεῖν τὴν ἀρχὴν ἀεὶ. Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν. Corrigendum, ὅτι παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖν τὴν ἀρχὴν δεῖ. Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν, Od. I. 462.') Bast. Comment. Palæogr. 703.]

"Ἀειεστός, Sempiterna substantia, aut æternitas. "Nam Hesych. ἀειεστόν per accusativum ita exp. "τὴν αἰώνιον οὐσίαν, ἢ αἰδιότητα. Sed puto scr. "ἀειεστός." [Sic Salm. Maussac. D. Heins. Is. Voss. et Albert. Cf. Εὐεστός et Αἰένυπνος.]

"Ἀειεστός, Sempiternitas, Æternitas, ap. Antiph. "ut ait Suid., et Permansio in eodem statu: τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἐστάναι, ait Idem, In iisdem semper "stare. Ex ἀεὶ et ἐστώς, participio verbi ἵστημι, "unde fit et εὐεστός, significans εὐδαιμονίαν. Affert "autem vocabulum hoc Harpocr. e Diogeniano." [Harpocr. Ἀειεστός Ἀντιφῶν τὴν αἰδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἐστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστός ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενίανῳ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. "Servato ordine alphabetico vocem ἀειεστός reposuimus ante v. Ἀειλογία, licet repugnarent et reclamarent Mss. omnes; quis enim non videt v. Αἰδρίς e suo loco etiam male divulsam? Nos post Αἰδέσασθαι censuimus collocandam, et in h. v. ἀειεστόν nomen Antiphontis restituendum; nam sine eo absurdus plane sensus e verbis truncatis excusorum eliciebatur. Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενίανῳ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ excusum erat: addidimus nos Ἀντιφῶντος, Orationum enim de Veritate auctor Antipho. Conjecturæ nostræ suppetias venit Suid., ap. quem male separatim legitur, ἀεὶ, ἐστώ, alibi quidem recte ἀειεστός uno verbo legitur, sed male ut hic, deest vox Ἀντιφῶντος. Quis autem sit Diogenianus iste, de quo Harpocr. h. l., abunde te docebunt Suidas in ejus Vita, et Hesych. in Epist. quam ad Eulogium socium suum scribit. Certe e verbis auctoris nostri colligi posse videtur, de h. v. ἀειεστός egisse illum in opere quod inscriptum erat, Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ Στοιχείον, ubi sine dubio ex Antiphonte in Or. secunda de Veritate, retulerat ἀειεστός τὴν αἰδιότητα significare. Quod additur de εὐεστός adeo verum est, ut ab ipsis Herodoti Glossis tanquam legitimum dignoscatur, εὐεστός, inquit, ἡ εὐημερία, εὐετηρία, ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενίανος ἀνευ τοῦ σ γράφει. Quid si pro εὐεστός legas εὐεστός? hæc est sententia nostra." Maussac. "Ἐβεστός vox est a Democrito cusa, qui librum eo nomine ediderat teste Laërtio. Melius autem legas h. l., Ἀειεστός Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας β' κ. τ. λ. usque ad Διογενίανῳ." Vales. "Ἀειεστός. Hæc vox plane non videtur accurate satis tractata. Nam quod ad Maussac. attinet, cur ille tam insultet truncatis ante ipsum verbis, ac gloriatur se addidisse vocem Ἀντιφῶντος, nulla causa adhibita, nisi quod hic Auctor, ut ait, Orationum de Veritate? Id sane et Harpocr. et Diogenian. et multi lectores Harpocratonis ante eum noverunt: etiam docta manus in libro Goësiano

ascripsit. Sed hinc non evincitur addendum his id vocabulum. Sufficit prorsus in principio hujus capituli addidisse, quo auctore hanc vocem probet. Ibi statim dixit non nisi Antiphontem ea uti pro αἰδιότης: ejus deinde analogiam ut probet, interserit vocem similis derivationis; et tunc addit, eandem observatam in hoc Antiphonte fuisse ante se a Diogeniauo, qui eam adducit e parte secunda de Veritate, profecto non alterius, sed ejusdem, quem in principio collocavit, Antiphontis, ap. quem et extare meminerat. Quapropter plane a fine hujus tmematis repellenda est ea appellatio. Quin etiam fortassis hæc tria vocabula ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ sunt transferenda, ut interserantur inter primam vocem Ἀειεστὼ et secundam Ἀντιφῶν. Sic fecisse item alios existimo in v. Ἀλέξανδρος, ubi in fine commatis illius edunt, οὐδὲ πάλιν Δημοσθένους μνημονεύει κ. τ. λ. At in Ms. vox Δημοσθένους non extat, plane non necessaria, cum paulo ante citarit. Ceterum, quamvis hæc gemina vox αειεστὼ et εὐεστὼ sit bene Græca, ac fieri possit, ut vere nunc legatur ita in Harpocratonis exemplaribus; nequeo tamen aspernari, quod in Ms. exhibetur hoc modo: Ἀεὶ αἰεὶ ἐστίν. Αἰεὶ φησι τὴν αἰδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ ἐστάναι, ὥσπερ καὶ τὸ εὐεὶ ἢ εὐδαιμονία καλεῖται. Magnam et vim et elegantiam in eruditis prioribus linguis habuerunt hæ repetitæ particulæ. Novimus Christiani illud ἀμὴν ἀμὴν notasse Veritatem. Apud Gentiles αὖ αὖ dicebatur pro Gravi luctu. Sic θεὸς θεός, et Lat. Deus Deus, de quo alibi." Jac. Gronov. " Illud Ἀντιφῶντος est e Maussaco. Quin et illa, ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ, sunt e manu annotatoris cujusdam, qui in margine ea ascripserat; et hic non suo loco ingesta sunt." Toup. Emendd. 4, 402. Suidas: Ἀειεστὼ Ἀντιφῶν τὴν αἰδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ ἐστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἢ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. " Maussac. h. l. sic leg. et supplendum esse recte monuit, παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Non enim Diogenianus, sed Antipho libros de Veritate scripserat; Diogenianus vero in Lexico suo notarat, vocabulum illud legi ap. Antiphontem L. 2. de Veritate. Hunc enim esse verum h. l. sensum vel ex ipso Suida patet, ap. quem infra in diphthongo ΑΙ, ubi eadem vox repetitur, sic legitur: " Αἰεεστὼ Ἀντιφῶν τὴν αἰδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ ἐστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἢ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος." Kust. " Si vera est conjectura Reinesii Var. Lect. 2. p. 128. scribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ, et seqq. illa, τοῦ Ἀντιφῶντος, tanquam supervacanea, e textu ejicienda sunt. Scripserat enim Diogenianus Lexicon variarum vocum, ut ex Hesychio et Suida constat, cui operi nomen Ἀμάθεια, vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuisse, idque ipsum a Suida hic designari, modo laudatus V. D. suspicatur. Sed conjecturæ huic, quamvis ingeniosæ, haud temere tamen subscripserim, existimoque potius h. l. sic constitutum et leg. esse, ἢ λέξις Διογενιανοῦ ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel, si hoc non placeat, simpliciter dicendum est, Diogenianum opus aliquod Περὶ Ἀληθείας conscripsisse, et verba illa ultima, τοῦ Ἀντιφῶντος, adjecta esse a sciolo quodam, qui, cum legisset, Antiphontem de simili argumento orationes composuisse, scriptorem illum a Suida hic designari existimabat. Certe ap. Harpocr. v. Ἀειεστὼ, unde Suid. hæc descripsit, τὸ Ἀντιφῶντος initio deerat, quam vocem Maussacus postea e Suida adjecit; quod conjecturam, ultimo loco a me propositam, non parum confirmare videtur." Idem ad Suid. v. Ἀειεστὼ. Zonar.: Αἰεεστὼ Ἀντιφῶν τὴν αἰδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ ἐστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἢ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος. " Valck. ad Phœn. p. 168. Musgr. ad Eurip. p. 192. a. ad Herod. 42. Lex. Herod. 173." Schæf. Mss. Cf. Εὐεστὼ.]

¶ Ἀίδιος, ὁ, ἢ, Sempiternus, Perpetuus, Æternus, ut Cicero interpretatur. Aristot., κόσμος αἰδῖος, Mundus æternus. Idem, Κινούμενος κίνησιν αἰδῖον, Qui

perpetuo movetur motu. ["Τὸ αἰδῖον, The perpetual, is That, which subsists always, but is connected with the three parts of time, the past, present, and future. Hence the fabricator of the world is eternal, but the world is perpetual." Th. Tayl. ad Aristot.] Ἀίδιος δόξα, Immortalis gloria, Plut. Pericle. In quibus exemplis notandum est feminino genere esse enuntiatum. In usu est ap. poëtas etiam: ut ap. Hesiod. (Sc. 310.), Οἱ μὲν ἄρ' αἰδῖον εἶχον πόρον. [In Hesiodo alibi non legitur. Hom. Hymn. 29, 3. Ἐδρην αἰδῖον ἐλαχες, * πρεσβηίδα τιμήν. Ubi v. Ernest. et Hermann. in Præf. cxv.] || Ἀίδιον pro substantivo ponitur, et Æternitas a Cic. exponitur, ap. Plat. Timæo, ἄηλον ὡς πρὸς τὸ αἰδῖον ἐβλεπεν, Non igitur dubium quin æternitatem maluerit exequi, ut ipse interpretatur. Hinc ἐξ αἰδίου pro ἐξ αἰδιότητος, Ab æterno, Ab ævo: ἐς αἰδῖον, In æternum, In ævum, ut Ἡς ἐς αἰδῖον μνήμη λήψεται. || Eust. (153.) ait dici αἰδῖος, quasi ὁ μὴ ἰζῶν, ἀλλὰ βέβαιος καὶ στασιμος, Non subsidens, sed firmus et stabilis: intelligens, opinor, ex a privativo et v. ἰζῶ fieri, mutato videlicet ζ in δ, ut in ἔδρα ab ἔζω, et aliis. Non tamen pro Primo Perpetuo et stabili usurpatur ab auctoribus αἰδῖος, sed pro Perpetuo et sempiterno, uti dictum est, verum firma stabiliaque sint necesse est, quæ æterna futura sunt. Ceterum ego contra Eustathii opinionem, ab adverbio αἰεὶ derivo αἰδῖος, ut sit pro αἰεῖδιος, quod et ipsum ap. Hes. invenitur, ideoque illi subjungo. Sic autem ab αἰεὶ fieri αἰδῖος, ut Sempiternus a Semper, verisimile est.

["Ἀίδιος, æternus. Π. 7, 5, 26. p. 454. νόμος ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις αἰδῖός ἐστι, Est consuetudine gentium perpetua lex recepta. Π. 1, 4. αἰδῖα ἀγαθὰ ἔχει ἡ γῆ: Intelligitur marmor. Oppon. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσιν τε καὶ γηράσκουσιν. Αἱ. 11, 16. αἰδῖος οἴκησις est Sepulcrum: v. Wessel. ad Diod. S. 1, 51." Lex. Xenoph.]

[Ἀίδιος. Etym. G.: Ἀίδιος· διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ ἰζῶ γέγονεν ἰζῖος, καὶ αἰδῖος, (l. ἰζῶ—ἰζῖος.) Ἀίδιος· παρὰ τὸ εἶδω, τὸ βλέπω· ὁ παρὰ τὸ φαίνω· ὁ πάντοτε φαινόμενος καὶ ζῶν. Κατ' ἀντίφρασιν ὁ ἀθεώρητος καὶ αἰώνιος. Glossæ: Ἀεῖδιος· Perennis, Eternus, Perpetuus, Sempiternus. Ἀίδιος· Perpetuus, perennis. Ἀίδιον· Perenne. Hesych.: Ἀεῖδις· αἰεὶ οὐσης. Ἀεῖδιον· ἀένναον, αἰεὶ ὄν. Ἀίδιον· αἰεὶ ὄν, αἰεὶ ὑπάρχον. Ἀίδιον· αἰώνιον. " Sap. 7, 26." Biel. Thes. Zonar.: Ἀίδιον· τὸ διαιωνίζον, καὶ λήξιν μηδαμῶς ἔχον. (Unde sua sumsit Phav.) Ἀίδιον· τὸ ἀρχὴν μὲν ἔχον, τέλος δὲ μὴ ἔχον. Ἔστι καὶ αἰδῖον, τὸ ἀρχὴν μὲν μὴ ἔχον, τέλος δὲ ἔχον. Ἔστι δὲ αἰδῖον τὸ μῆτε ἀρχὴν, μῆτε τέλος ἔχον, ὥσπερ ὁ θεός. Ἀίδιον ἐστὶ τὸ μὴ εαυτὸ, ὃ ἐστὶ κατ' οὐσίαν, νοηθῆναι δυνάμενον. Ἀίδιον δὲ λέγεται τὸ αἰεὶ διὸν, ἡγουν τὸ μηδέποτε ἀρξάμενον, μηδὲ λήγον· οὐ πᾶν γὰρ ἀτελεύτητον πάντως καὶ ἀναρχον· οἱ γὰρ ἄγγελοι καὶ αἱ ψυχὰι ἀρχὴν μὲν ἔσχον τοῦ εἶναι, τέλος δὲ οὐκ ἔχουσι. Ἀίδιον οὐδὲν ἄλλο ἢ μόνον ἢ θεότης. " Cf. Libell. de Definit. in Opp. Athanas. 243." Tittmann. Butheri Fragm. ap. Stob. Ecl. 1, 2. T. 1. p. 12. Heeren.: Ἀριθμὸς ἐκ μονάδων σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν ἀρχὴ τῶν ὄντων, καὶ μέτρον, καὶ ἀσίνθητον, καὶ ἀγέννητον, καὶ αἰδῖον, καὶ μόνον, καὶ εἰλικρινές, κ. τ. λ.]

["Ἀίδιος, Charit. 710. 730. Wakef. Ion. 1239. Dionys. H. 1, 545. Ἐς αἰδῖον, Epigr. adesp. 491. Ἀίδιος, Wessel. Obs. 47. ubi et de ejus confusione cum ἴδιος, item ad Phalar. 214. Ruhnck. Ep. Cr. 255." Schæf. Mss.]

[Ἀίδιος. Zonar. et Phavor.: Ἀίδιος· ὁ αἰεὶ διὸν (ὡν Phavor.), ὁ μηδέποτε ἀρξάμενος, μηδὲ λήγων. Τὰ παρὰ τὸ αἰεὶ σύνθετα δίφθογγον ἔχουσιν, οἷον, αἰέμνηστος, αἰέφρουρος, πλὴν τοῦ αἰδῖος. Δώδεκα δὲ φωνὰι εἰσι τοῦ αἰεὶ· ἐστὶ γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰέν, καὶ αἰές, καὶ αἰε (l. αέ,) αἰεὶ (αἰὲ Phav.) αἰῖν, καὶ αἰῖν, καὶ αἰῖ, ἐξ οὗ τὸ αἰδῖος (αἰδῖον Phav.) καὶ αἰεὶ (ἢ Phav.) καὶ αέ (καὶ αἰή, καὶ αέ, Phav.) καὶ αἰές. " En tandem xii. formas τοῦ αἰεὶ, diu desideratas, et frustra quæsitās. Nam, quanquam in singulis Codd. nostris confunduntur propter accentus non recte positos, facili tamen negotio disponi possunt. Sunt igitur hi in

Cod. Aug.: 'Aei, aien, aies, aei, aiei, aien, aien, ai, a, dicum, quorum emendatissimus est 2640.: 'Aidios, o aei wn, ita Cod. 2668. ceteri o aei diwn, quod Hasius, v. cl., mutat in o aei aiwn, i. e. o aei xronos, ('recte ceteri, item Zonar., o aei diwn, quo clarius appareat origo ac compositio adjectivi aidios, quod para to aei syntheron esse, paulo post traditur. Ularis hoc Lexicorum istorum loco ad tuendam vulgarem in Xenoph. scripturam Mem. 2, 1, 24.' Schaeff. De illo Xenoph. loco omnino v. Comment. Palaeogr. 895. ubi et haec afferuntur:—'Apollon. Dysc. aidios non habet pro voce composita ex aei et diwn, a diei, sed, quod multo probabilius et verius, derivat a solo adv. aei. Sic enim in Lib. Peri Epiphr. disputat,' in Bekk. Anecd. Gr. 2, 567. 'On tropon tw opisthen to * opisthidios parakeitai, emprosthen * emprosthidios, maphidios, atidios, outw para to rea k. t. l. H. e. quemadmodum a maph derivatur maphidios, ab aei aidios.) o mhdepote arxamenos, mhde lghwn. Tu para to aei, (Cod. 2640. male ta peri aei,) syntheta difthoggon exousin, oion, aei mnstos, aei phrouros, (Cod. 2667. male aei phrouros, 2668. vocem plane omittit,) plhn tou atidios. Adwdeka de phwnai eisi tou aei: esti gar aiei, (Cod. 2668. male aei,) kai aien, kai aies, (Codd. 2667. et 2668. male aies,) kai aei, (sic clare Cod. 2640.; mendose 2667. aei en, et 2668. aden,) aii, aien, kai aien, kai ai, (Cod. 2667. male aei,) ex ou to atidios, (Cod. 2667. aidion,) kai ht, kai aih, (omittit Cod. 2668.) kai ae, kai aes. H. St. Thes.:—'Aei, pro quo dicitur et aiei et aien, nam reliqua illa aien, (imo aen, et sic ipsum Steph. in Corrigendis suis leg. esse monere, jam supra docuimus,) aies, aii, aien, aih, ae, aes obsoleta sunt; adverbium temporis etc.' Quas obsoletas dicit formas, unde sumserit, ignoro. (e Phavor. in v. Aidios, sua sumsit Noster.) Suidas v. Aei: Toutou ia phwnai. Kust.: 'Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor.' Non ignorasset V. D., si legisset quae nunc publici juris facta sunt. Ceterum numerus ia in Suidae Lex. ab errore scribhae, opinor, natus est mutandusque in ib. Nam alpha et beta, u, haud raro confunduntur. Etenim si a superne nonnihil hiat, u videre tibi videaris; pariterque, si litera u prior ductus ad alterum superne justo propius inclinatur, facillime fit, ut quod beta est, pro alpha habeatur.' Bast. ad Gregor. 348.] 'Aidios, Sempiternus, In perpetuum. ['Symm. Mich. 7, 18.' Biel. Thes.] 'Aidiotes, ητος, η, Aeternitas, Perpetuitas, ut ap. Aristot. 2. de Mundo, aidiotēs tēs psychēs, Aeternitas animae. Ibidem, aidiotēs tou kosmou, Aeternitas mundi. [Glossae: 'Aeidiotēs' Aeternitas, Perpetuitas, Perennitas. 'Aidiotes' Perennitas. Philosophus de Ortu et Interitu ap. Stob. Ecl. 1, 21. T. 1. p. 414.: Παναίτιος πιθανωτέρα εἶναι νομίζει καὶ μᾶλλον ἀρέσκουσιν αὐτῷ τὴν αἰδιότητα τοῦ κόσμου, ἢ τὴν τῶν ὄλων εἰς πῦρ μεταβολήν. "Suppl. videtur λέγει, vel simile verbum; vix enim ad νομίζει trahi potest." Heeren. "'Aidiotes, Aeternitas, Sap. 2, 23. Haec Biellius. Sed haec lectio quorundam Codd. resp. enda, et idiotēs, ut etiam Vulg. Ar. et Syr. legerunt, praefendum. Quare etiam Hasse, Nachtigal, et Kleuker hanc lectionem sunt secuti, quae eo quoque commendatur, quod auctorem ad Genes. 1, 27. respexisse, verisimile est. Vide Hasse ad h. l.' Bretschneider. Lex. in Interpr. Gr. V. T. Spicil. Vide Schaeff. in Aidios citatum.] [* 'Aidizō, Perpetuo, Glossae.] Συναίδιος, Coaeternus, Una aeternus, ut Christus a Theologis dicitur Patri συναίδιος. Ab Hesychio exponitur συνυπάρχων. [Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 413. 'Ο συναίδιος Πατρί, καὶ * κοσμοκτίστηρ Λόγος.] 'AEIΔΩ, f. σω, p. κα, Cano, Canto, Carmine celebri ap. Poetas, e quo fecerunt Scriptt. prosae ᾄδω, facta contractione, et i subscripto ipsi a. Interdum sine casu, ut Od. Θ. (45.) ὅπη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰδεῖν. Saepa cum casu, accusativo videlicet, ut eod. lib. (73.) Μοῦσ' ἄρ' αἰδὼν ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic Il. initio, Μῆνιν αἰεῖε θεά. Et cum accus. personae, Theocr. in Char. (17, 3.) Μῶσαι μὲν

Cod. Aug.: 'Aei, aien, aies, aei, aiei, aien, aien, ai, a, dicum, quorum emendatissimus est 2640.: 'Aidios, o aei wn, ita Cod. 2668. ceteri o aei diwn, quod Hasius, v. cl., mutat in o aei aiwn, i. e. o aei xronos, ('recte ceteri, item Zonar., o aei diwn, quo clarius appareat origo ac compositio adjectivi aidios, quod para to aei syntheron esse, paulo post traditur. Ularis hoc Lexicorum istorum loco ad tuendam vulgarem in Xenoph. scripturam Mem. 2, 1, 24.' Schaeff. De illo Xenoph. loco omnino v. Comment. Palaeogr. 895. ubi et haec afferuntur:—'Apollon. Dysc. aidios non habet pro voce composita ex aei et diwn, a diei, sed, quod multo probabilius et verius, derivat a solo adv. aei. Sic enim in Lib. Peri Epiphr. disputat,' in Bekk. Anecd. Gr. 2, 567. 'On tropon tw opisthen to * opisthidios parakeitai, emprosthen * emprosthidios, maphidios, atidios, outw para to rea k. t. l. H. e. quemadmodum a maph derivatur maphidios, ab aei aidios.) o mhdepote arxamenos, mhde lghwn. Tu para to aei, (Cod. 2640. male ta peri aei,) syntheta difthoggon exousin, oion, aei mnstos, aei phrouros, (Cod. 2667. male aei phrouros, 2668. vocem plane omittit,) plhn tou atidios. Adwdeka de phwnai eisi tou aei: esti gar aiei, (Cod. 2668. male aei,) kai aien, kai aies, (Codd. 2667. et 2668. male aies,) kai aei, (sic clare Cod. 2640.; mendose 2667. aei en, et 2668. aden,) aii, aien, kai aien, kai ai, (Cod. 2667. male aei,) ex ou to atidios, (Cod. 2667. aidion,) kai ht, kai aih, (omittit Cod. 2668.) kai ae, kai aes. H. St. Thes.:—'Aei, pro quo dicitur et aiei et aien, nam reliqua illa aien, (imo aen, et sic ipsum Steph. in Corrigendis suis leg. esse monere, jam supra docuimus,) aies, aii, aien, aih, ae, aes obsoleta sunt; adverbium temporis etc.' Quas obsoletas dicit formas, unde sumserit, ignoro. (e Phavor. in v. Aidios, sua sumsit Noster.) Suidas v. Aei: Toutou ia phwnai. Kust.: 'Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor.' Non ignorasset V. D., si legisset quae nunc publici juris facta sunt. Ceterum numerus ia in Suidae Lex. ab errore scribhae, opinor, natus est mutandusque in ib. Nam alpha et beta, u, haud raro confunduntur. Etenim si a superne nonnihil hiat, u videre tibi videaris; pariterque, si litera u prior ductus ad alterum superne justo propius inclinatur, facillime fit, ut quod beta est, pro alpha habeatur.' Bast. ad Gregor. 348.]

'Aidios, Sempiternus, In perpetuum. ['Symm. Mich. 7, 18.' Biel. Thes.]

'Aidiotes, ητος, η, Aeternitas, Perpetuitas, ut ap. Aristot. 2. de Mundo, aidiotēs tēs psychēs, Aeternitas animae. Ibidem, aidiotēs tou kosmou, Aeternitas mundi. [Glossae: 'Aeidiotēs' Aeternitas, Perpetuitas, Perennitas. 'Aidiotes' Perennitas. Philosophus de Ortu et Interitu ap. Stob. Ecl. 1, 21. T. 1. p. 414.: Παναίτιος πιθανωτέρα εἶναι νομίζει καὶ μᾶλλον ἀρέσκουσιν αὐτῷ τὴν αἰδιότητα τοῦ κόσμου, ἢ τὴν τῶν ὄλων εἰς πῦρ μεταβολήν. "Suppl. videtur λέγει, vel simile verbum; vix enim ad νομίζει trahi potest." Heeren. "'Aidiotes, Aeternitas, Sap. 2, 23. Haec Biellius. Sed haec lectio quorundam Codd. resp. enda, et idiotēs, ut etiam Vulg. Ar. et Syr. legerunt, praefendum. Quare etiam Hasse, Nachtigal, et Kleuker hanc lectionem sunt secuti, quae eo quoque commendatur, quod auctorem ad Genes. 1, 27. respexisse, verisimile est. Vide Hasse ad h. l.' Bretschneider. Lex. in Interpr. Gr. V. T. Spicil. Vide Schaeff. in Aidios citatum.]

[* 'Aidizō, Perpetuo, Glossae.]

Συναίδιος, Coaeternus, Una aeternus, ut Christus a Theologis dicitur Patri συναίδιος. Ab Hesychio exponitur συνυπάρχων. [Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 413. 'Ο συναίδιος Πατρί, καὶ * κοσμοκτίστηρ Λόγος.]

'AEIΔΩ, f. σω, p. κα, Cano, Canto, Carmine celebri ap. Poetas, e quo fecerunt Scriptt. prosae ᾄδω, facta contractione, et i subscripto ipsi a. Interdum sine casu, ut Od. Θ. (45.) ὅπη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰδεῖν. Saepa cum casu, accusativo videlicet, ut eod. lib. (73.) Μοῦσ' ἄρ' αἰδὼν ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic Il. initio, Μῆνιν αἰεῖε θεά. Et cum accus. personae, Theocr. in Char. (17, 3.) Μῶσαι μὲν

θεαὶ ἐντί, θεοὺς θεαὶ αἰδοντι. Item, αἰδῶ σοι, Cano tibi, i. e. In tuam gratiam : Od. X. (346.) ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰδῶ. Proprie dicitur de Poëtis, ut de Oratoribus λέγειν. Fit autem αἰδῶ ex α epitatico et v. εἶδω, Cognosco, quod rerum multarum cognitio Poëtis tribueretur. Hinc factum volunt, ut proprium sit Poëtarum αἰδῶ, sicut Oratorum λέγω.

[“ Αἰδῶ, Jacobs. Anth. 1, 1. 49. Callim. Ep. 46. Antip. Sid. 87. Apollonid. 2. Heyn. Hom. 5, 523. Musgr. Iphig. A. 1190. Hel. 188. Wakef. Ion. 770. Jacobs. Anim. 246. Huschk. Anal. 219. Callim. 1, 460. Lucian. 3, 604. Jacobs. Anth. 12, 322. Ilgen. Hymn. p. 585. Valck. ad Il. 22. p. 55. b. Wakef. ad Bion. 1, 36. S. C. 3, 98. Futur., Valck. Diatr. 287. Casaub. ad Athen. 1. p. 15. Passiv., ad Callim. T. 2. p. 9. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 61.” Schæf. Mss. Pierson. Veris. 227. Χεῖλεσιν αἰδεῖν, Orph. de Lapidibus 315. ap. Lobeck. ad Ajac. 308. “Forma αἰδεῖν in Longo non ferenda,” Schæf. ad Longum 376. Theognis 3., ‘Αλλ’ αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν Αἰῶσω, ubi Schæf. :—“Infra 921. Ἐγγύθεν αὐλητῆρος αἰέσομαι, et 237. ᾄδονται, (Καὶ σε σὺν αὐλίσκοις λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες Εὐκόσμος ἐρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα Αἰσονται,) quæ forma multo magis frequentatur. Cf. Dawes. Misc. Crit. p. iii. et 285. Oxon.” Vide et Gail. in Le Philologue T. 2. p. 218—22. Orph. Argon. 1283. *Ἡεῖδον δὲ λιγὺν κλάζων ὅπῃ θέσκελον ὕμνον. “Cum λιγὺν non possit a κλάζων separari, cæsura est in quarto pede. Sed illa lectio debetur Hermanno. In libris est κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον. Lege, Ἡεῖδον δὲ λιγὺν κλάζων Δία θέσκελον ὕμνον, Hymnum cantavi in Jovem. Rara structura Ἡεῖδον Δία ὕμνον, sed amat ille rariora. Eandem agnosco in Callim. H. in Apoll. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἶλινα μήτηρ. Æsch. Agam. 168. Οὐδ’ ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, Παρμάχῳ θράσει βρύων, Οὐδὲν ἂν, sic, λέξει πρὶν ὦν. *Ὅς δ’ ἐπεὶ ἔφν *τρια-Κτῆρος οἴχεται τυχών. Ζῆνα δέ τις *προφρόνως ἐπινίκια κλάζων Τεύξεταί φρενῶν τὸ πᾶν. Ita enim digerendi isti versus, et proinde etiam in stropha hexametri exhibendi, (v. Corrig. 237.) Æsch. ap. Plat. Rep. 2. p. 383. θεοφιλεῖς ἐμάς τυχας Παιῶν ἐπευφήμησα. Eurip. Iph. A. 1468. Ὑμεῖς δ’ ἐπευφήμησατ’, ὦ νεάνιδες, Παῖα, τῇ μῇ συμφορᾷ, Διὸς κόραν Ἀρτεμιν : Herc. F. 687. Παῖα μὲν Δηλιάδες Ὑμνοῦς ἀμφὶ πύλας τὸν Λατοῦς εὐπαιδα γόνον. Altera lectio αὐδῆν, αἰοδῆν, orta ex ῥῥῆν, et hoc ex interpretatione verbi ὕμνον.” Gerhard. Lectt. Apoll. 131. Etym. M. : ‘Αἰδῶ τὸ εἰ διφθογγον, *ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ αἰοδῆ, εἶδω τὸ ἐπίσταμαι, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ ἄλλα, αἰδῶ, τὸ πᾶν ἐπίσταμαι τὸ δὲ εἶδω συντεθεὶς εἰς ὄνομα, ἀποβάλλει τὸ εἰ νῆϊς, ὁ ἄπειρος καὶ πολυίδος καὶ παραγόμενον, οἶον ἴδμων, ἴστωρ. Ἰστέον ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον, τὰ ἀπαθῆ οὐ λέγεται, οἶον τὸ πατέρος καὶ μητέρος καὶ ἀνέρος, ἀλλὰ τὰ πεπονθότα, οἶον τὸ πατρός οὕτω καὶ τὸ αἰδῶ ᾄδω, εἰς α μακρὸν, κράσει τοῦ ε καὶ α, καὶ συναίρεσει τοῦ αἰ εἰς τὴν α διφθογγον. Διὰ τὴν βαρύνεται : τὰ εἰς δω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν πρότελous συλλαβὴν εἰς φωνῆν λήγουσαν, περισπᾶται, εἰ μὴ τύχοι ἢ εἰ διφθογγος, οἶον, πηδῶ, *αἰοδῶ, *ληρωδῶ (l. *λυρωδῶ,) καὶ τὰ ὅμοια ἐξέφυγεν ἄρα τὸ αἰδῶ καὶ ἐρεῖδω. Etym. G. : “Αἰδεῖ προστακτικόν, τὸ θέμα εἶδω γράφεται διὰ τῆς εἰ διφθογγον, *ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ αἰοδῆ ἅτε γὰρ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν ἔχουσι τὸ ο ἀντιπαράκειμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν, οἶον, λέγω λόγος, φέρω φόρος, λείβω λοῖβη, ἀλείφω ἀλοιφή οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἶδω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι, καὶ τοῦ α ἐπιτακτικοῦ μορίου, αἰδῶ, τὸ πολλὰ γινώσκω ὁ παρατατικὸς ἦεῖδον τὸ προστακτικὸν αἰδεῖ. Οἱ Ἰωνες γὰρ συναρχόμενοι τοὺς παρωχημένους ποιοῦσι τοῖς ἐνεστώσι, καὶ κατὰ κράσιν τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν αἶδε, l. ᾄδω. Καὶ μὲν εἰ τὸ ι προσγεγραμμένον καὶ τὸ ῥῥῆ γέγονεν ἀπὸ τοῦ αἰοδῆ καὶ κράσει τοῦ α ο εἰς ω ῥῥῆ. Τὰ εἰς δω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρότελous εἰς φωνῆν λήγουσαν περισπᾶται, εἰ μὲν τύχη ἢ εἰ διφθογγος οἶον, ὀπηδῶ, (hinc in Etym. M. corr. ὀπηδῶ pro πηδῶ,) αἰοδῶ, τραγῳδῶ, λοιδορῶ, ὁμαδῶ, ἀφ’ οὗ καὶ ὁμάδης, ἐκ τοῦ ὁμαδός, τοῦτο παρὰ τὸ ὁμοῦ. Αὐδᾶν καὶ *κελαυδᾶν, τὸ γὰρ κελάδων, κελάδοντος,

ἑτέρῳ λόγῳ κατάρθεται ἐξέφυγε δὲ τὸ αἰδῶ καὶ ἐρεῖδω. ‘Αἰδῶ εἶδω, τὸ ἐπιτακτικὸν τὸ α καὶ γὰρ αἰδέως ὁ πολλὰ εἰδώς, πολυπείρος. Καὶ δὴ φησιν Ὀμηρος. Ἄλλ’ ὅγε τερψάμενος εἴ τε καὶ πλείονα εἰδώς. Est ex Od. M. 188. ubi legitur τερψ. νεῖται, καὶ π. εἰδώς. Etym. M. : ‘Αειδέμεναι παραγωγὴ ποιητικῆ, οὐ Δωρικῇ διάλεκτος. Τὸ α τοῦτο, συνεσταλμένον ἐστὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀπαξ δὲ ἐκτεταμένον, ἐν τῷ, ‘Αεῖδει δεδαώς. Etym. G. : ‘Αειδέμεναι γινώσκειν, παραγωγὴ ποιητικῆ, οὐ Δωρικῇ διάλεκτος. Τὸ α τοῦτο συνεσταλμένον ἐστὶ παρ’ αὐτῷ (l. παρὰ τῷ) Ποιητῇ ἀπαξ δὲ ἐκτεταμένον, ἐν τῷ, ‘Αεῖδη δεδαώς. Respicitur Od. Θ. 73. Μοῦσ’ ἄρ’ αἰοδὸν ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, ubi Pseudo-Did. ᾄδειν : et P. 518. ὅς τε θεῶν ἐξ ‘Αεῖδει δεδαώς ἐπ’ ἡμετέροισι βροτοῖσι. Eustath. 8. ad Il. A. 1. Μῆνιν αἰεῖδῃ : Ὅτι τὸ αἰδεῖν, ὁ πρωτότυπός ἐστι καὶ ἐντελέστερον τοῦ ᾄδειν, κυρίως ἐπὶ ποιημάτων διὰ τὸ ἐμμελὲς τῆς ποιήσεως καὶ οὐκ ἐστὶ καιριώτερον τούτου λέξιν ἐνταῦθα εἰπεῖν, οὔτε τὸ φάσθαι, οὔτε τὸ μυθεῖσθαι, οὔτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ὅποιον καὶ τὸ λέγειν ὅπου γε καὶ ἡ ἁρμονικὴ σοφία διαφορὰν οἶδε τοῦ ᾄδειν καὶ τοῦ λέγειν τὸ μὲν ᾄδειν ἀπονέμουσα τῇ ἐμμελείᾳ, τὸ δὲ λέγειν τῷ ἀμελεῖ λόγῳ διδοῦσα. ‘Αεῖδεσθαι γοῦν φαμέν τὰ ποιήματα αἰδεῖν δὲ ἐστὶ, τὸ ἐμμελῶς λέγειν καὶ ῥῥῆ, ὁ μεμελισμένος λόγος, ὅς καὶ ἔαρμα ἔχει, ἥγουν, ὕψος, ὄγκον, μέγεθος καὶ πῶς διὰ τὸ ὑπερῆρμένον, ἔποχος ὁ τοιούτος λόγος εἶναι δοκεῖ διότι οὐ μὴ τοιούτος, πεζὸς λέγεται διὰ τὸ ταπεινόν, καὶ τὸ, ὡς ἀπὸ ὕψους τινός καὶ ὀχλήματος καταβῆναι εἰς τοῦδαφος. Οἱ γὰρ περὶ Φερεκύδην καὶ Ἐκαταῖον λύσαντες μὲν τὸ μέτρον, ἄλλα δὲ φυλάξαντες, τὰ ποιητικὰ συνέγραψαν εἴτα οἱ ὕστερον ἀφαιροῦντες αἰεῖ τι τῶν τοιούτων, εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον ὡς ἀπὸ ὕψους τινός. Ταῦτα ὁ Γεωγράφος. Ἔοικε δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῷ Φερεκύδῃ καὶ Ἐκαταίῳ εἶναι ὅμοιος τοῖς καταβαλλοῦσι (“l. καταβαλοῦσι,” Polit.) τὸ τῆς ποιήσεως εὐδόκιμον, ὅπερ εἶχεν, ὅτε πρῶτον εἰς μέσον παρήλθε. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐνέπειν ἰσοδυναμεῖν τῷ ᾄδειν, ὡς δηλοῖ τὸ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, καὶ παρ’ Ἡσιόδῳ, (Opp. init.) Μοῦσαι—ἐννέπετε ἐξ οὗ καὶ ἔπη τὰ ποιήματα λέγονται. Οἰκειότερον δὲ τῇ ἐμμελείᾳ τὸ ᾄδειν ὅθεν καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀρνίθων ᾄδειν λέγομεν, οὐ μὴ ἐνέπειν, ὥστε οὐδὲ λέγειν περὶ ἀλεκτρύνων γὰρ ῥῥῆς φαμέν, καὶ ὅρνευ ῥῥῆς τινος λέγομεν καὶ ἡ ἀνδῶν δὲ ἐκ τοῦ αἰδεῖν παρετυμολογεῖται, τροπῇ φασὶν Αἰολικῇ τῆς εἰ διφθογγον εἰς η. Διὸ καὶ τὰς σειρήνας, ὡς καλὸν αἰεδοῦσας, ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. (Vide Ἀηδῶν.) Γίνεται δὲ τὸ αἰδεῖν ἐκ τῆς α ἐπιτάσεως, καὶ τοῦ εἶδω τὸ γινώσκω. Πάνυ γὰρ εἰδότες, καὶ ἐπιστήμονες, ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκουν οἱ ποιηταί. Ὅθεν καὶ τὸν ἐν Ὀδυσσεΐα αἰοδόν, τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας φύλακα, φιλόσοφόν τινες ἡρμηνεύκασιν, ὡς εἰ εἰδότα τὰ πάντα ἐκ μουσῶν καὶ μαντικοῖς δὲ διὰ σοφίαν οἱ αἰοδοὶ ἐνομίζοντο, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται οὗ σύμβολον καὶ ἡ ἐκ δάφνης ῥάβδος, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἥν, ὡς προεβρέθη, κατείχον ᾄδοντες οἱ ῥῥῆδοι. Τὴν τοιαύτην πρόγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος, εἰπὼν, ὡς κατωτέρω ῥῥῆσεται, Μαντεύεο, Μοῦσα, (l. Μοῖσα. Vide Pind. Fr. inc. 135—139. cf. Schol. Ven. ad Il. A. 1. ubi perperam legitur μαντεύο pro μαντεύεο.) Ἰστέον δὲ, ὅτι τε παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἀργεῖ τὸ αἰδεῖν, καὶ ἡ ἐκείθεν αἰοδῆ ἐνεργεῖται δὲ τὸ ᾄδειν, καὶ ἡ ῥῥῆ, τὰ παθόντα κράσιν καὶ συναίρεσιν ὥστε καὶ ἀντὶ τοῦ πατέρος, καὶ μητέρος, τῶν κοινῶς ἀπαθῶν, τὰ κατὰ πάθος φασὶ πατρός, καὶ μητρός. Καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἀχρήστον αἰδεῖν, ἥγουν μὴ βλέπειν, ἑτεροῖα (sic et Polit. edidit, sed leg. ἑτεροῖα) ἢ κράσις, ὡς ἐκφωνοῦσα τὸ ἐν τῷ αἶδω, καὶ αἰδῶς ὁμοίως τῷ αἰεκέζω αἰεκέζω, αἰέρω αἶρω, φαίνω φαίνω. Καὶ ὅτι διὰ τὸ ἐνέπειν ἰσοδυναμεῖ τῷ ᾄδειν καὶ τὸ εἰπεῖν, οἶον, Εἰπέ, θεᾶ, Κρονίδαο διάκτορον αἶθοπος εὐνῆς. Schol. Ven. ad Il. A. 1. : ‘Αεῖδ’ ᾄδειν ποιεῖ, μετωνυμικῶς, ὡς, Πάντας μὲν ῥ’ ἔλπει, (Od. B. 91.) Ἡδὸν γὰρ αὐταί, καὶ εἰπεῖν θέλει δυσχερῆ ὄντα. Περὶ δὲ τοῦ ῥῥῆτος λέγων, ἐννεπε, φησιν, ‘Αεῖδε, ἀπὸ τοῦ εἶδω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α, αἰδῶ, τὸ λίαν γινώσκω. Apollon. Lex. Hom. : ‘Αεῖδ’ αἶδε (l. ᾄδε,) ὕμναι, δύναμιν περιποιῆσαι ὥστε ἄσαι. Μῆνιν αἶδε, θεᾶ. Τινὲς δὲ εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὴν λέξιν ἐπὶ μὲν τῶν καταλογάδην προφερομένων, τῷ λέγε καταχρω-

μένον, καὶ τῷ εἰπεῖν τῷ δὲ αἶδεν, ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς· Ἄλλ' ἄγε δὴ μετὰβηθι, καὶ ἵππου κόσμον αἶδε, (Od. Θ. 492. "ubi tamen pro αἶδε legitur etiam αἶσον, quod et Plut. habet de Aud. Poët., uti observatum est a Clarkio." Herm. Tollius.) Ταῦτα δ' Αἴσωπος ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν· "Ὀντιν' οἱ ἀδελφοὶ ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο, ἀντὶ τοῦ λέγοντα. Ὁ γὰρ Αἴσωπος λογοποιός. "Jam tamen observatum est ap. Poëtas τὸ λέγειν idem esse, quod Canere, et in stylo sublimiori usurpari, sic ap. Theocr. 17. Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λέγεσθω: Anacr. 1. Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, et 16. Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης. Quod ipsum, annotante Anna Dacier, expressit Horat., dum primum Odysseæ versum sic redderet, Dic mihi, Musa, virum captæ post tempora Trojæ. Pro καὶ τῷ εἰπεῖν τῷ δὲ αἶδεν, lege, καὶ τῷ εἶπε (sic,) τῷ δὲ αἶδε." Villos. "Imo vero omnem locum a male sedulis misere distortum, ita recte compones: Ἐπὶ μὲν τῶν μετ' ᾠδῆς προφερομένων, τῷ λέγε καταχρωμένου, καὶ τῷ εἶπε τῷ δὲ αἶδε, ἐπὶ τῶν καταλογάδην. Qui sc. Il. A. 1. αἶδε accipiunt pro λέγε hoc utuntur argumento, quod soleant sæpe Græci proprium harum formarum usum negligere; λέγε atque εἶπε de ligata, et contra αἶδε de prosa oratione usurpare. Posteriorem usum mox ipse Apollon., priorem probat Villos. Quæ vero Apollonius contra communem scriptorum consuetudinem fieri observat, temere Librarii, consilium Grammatici parum perspicientes, ad usus vulgari præcepta revocando, corruerunt. "Ὀντιν' . . . ἐδέξαντο: Æsopus, qui non Σαρδιηνὸς certe, sed Σαρδιανὸς, dictus fuit ab Apollonio, scripserat hæc forte in libris istis, quibus enarravit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα, teste Suida v. Αἴσωπος, e quo in hoc ipso fragm. pro οἱ ἀδελφοὶ facile leg. esse largieris οἱ Δελφοί. Ceterum non verus hic est, quod censuiss videtur Villos., sed prosa." Tollius. "Quis ille Babrius, quibus temporibus et locis vixerit, nondum compertum est. Suidas, qui ex opere ejus multa protulit, de ipso hæc pauca notat: Βαβρίας, ἢ Βάβριος. Μύθους, ἦτοι *Μυθιάμβους· εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις δέκα. Οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπειῶν μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα, ἡγουν τοὺς χωλιάμβους. Bendl. (Diss. upon Æsop. s. 7.) ponit eum in ultima ætate bonorum auctorum. Quod vagum est, et nullo, quantum video, argumento fundatum. Si crisis illa, quam nuper proposui (Archæol. 3, 235. de loco Apollonii in Lex. Hom. v. "Αἶδε, vera sit, ut verissimam credo, juvabit nonnihil ad ætatem Babrii accuratius paulo determinandam. Locus iste e conjectura nostra in metra choliambica distribuendus est, et sic leg.: ταῦτα δ' Αἴσωπος Ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὄντιν' οἱ Δελφοί, vulg. ἀδελφοί, "Αἶδοντα μῦθον οὐ κακῶς (vulg. καλῶς) ἐδέξαντο. Hæc Babrii esse et metrum et sensus clamant. Hunc igitur Apollonio antiquiorem tuto statuamus; Apollonium autem circa tempora Augusti floruisse, cum ejus editore verissimum arbitror; aut etiam aliquanto prius. Ætati autem Babrio sic assignatæ suffragatur Avienus, qui eum ante Phædrum collocat, Præf. Fab. Avieni:— "Quas, (fabulas sc. Æsopi,) Græcis jambis Babrius repetens in duo volumina coartavit; Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit." In hoc autem ab Avieno Suidas discedere videatur, cum alter Babrio duo volumina, alter decem libros tribuat; sed non constat, Avienum Volumina posuisse eodem sensu, quo Suidas βιβλία, et præterea numeri in Codd. Mss. non raro turbantur." Tyrwhitt. Diss. de Babrio p. clx. Ed. Fr. De Furia. Suid.: "Αἶδε· ἄδε (l. ἄδε,) λέγε. Hesych.: "Αἶδε· ἄδε, καὶ λέγε. "Respicit initium Iliados, ubi similiter Schol. ἄδε, λέγε, quod hic pro ἄδε rescripsi. Cf. Misc. Obs. 3. p. 326. Quod autem ἄδε legatur in Edd. forte inde est, quod olim αἶδε scripserint, pro ἄδε. Apollon. Lex.: "Αἶδε· αἶδε, sic, ὕμνει, δύναμιν περιποιῆσαι ὥστε αἶσαι. Μῆνιν αἶδε, θεά." Albert. "Αἶδε sic scribitur; sed leg. ἄδε. Jota enim, ut in antiquis Inscr., sic et in hoc Codice, aliquando non subscribitur, sed ad latus continenti serie apponitur." Villos. Hesych.: "Αἶδε δ' ἄρα· ἦδε δέ, ᾠδὴν ἔλεγεν. (Ex Il. I. 189., Τῇ ὄγε θυμὸν

ἔτερπεν, αἶδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.) "Αἶδεν· μετ' ᾠδῆς λέγειν. "Αἶδον· ἦδον. "Αἶδοντες· ἄδοντες. (Il. A. 473. Καλὸν αἶδοντες Παιήονα.) "Αἶδων· ἄδων. (Il. I. 191. ὑπὸτε λήξειεν αἶδων.) "Αἶσεν· ἦσεν. (Od. Φ. 411. Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσε.) "Αἶσω· ἦσω, ὕμνήσω. "Αἶται· ὕμνεῖται. Tittmanni Cyrillus: "Αἶδε· ἄδε, καὶ λέγε. Zonar.: "Αἶδω· τὸ λέγω. "Αἶσωμεν· ὀδεύσομεν, "l. ὀδεύσωμεν," Tittmann. An ὕμνήσωμεν? Vide Ἄισμα. "Αἶδω, ut notavit quidam V. D., simplicem narrandi notionem nunquam habet. Alia quædam notio latet, quæ vel ad cantus, vel ad carmina plus minus pertinet. Grammaticus Meermannianus de Dial. Dor. 659.: Οὐρανόν, ὠρανόν. Ubi Bast.:— "In Excerptis Apollonii Dysc. 570. Sturz. ex Alcmane οὐρανίῳ pro οὐρανία in vocativo citatur. Corrigendum ὠρανίαφι. Schol. Ven. ad Il. N. 588.: Ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα Διὸς θυγάτηρ, Cod. θυγάτερ, ὠρανίαφι λίγ' αἶσομαι· ἔστι γὰρ οὐρανία. Eodem modo leg. in Schol. Ven. ad Il. B. p. 59. ubi perperam legitur οὐρανίαφι φληγ' αἶσομαι." Vide Welcker. ad Alcmanis Fr. p. 22, et 89. J. Poll. 1, 26.: Θυηπολεῖν, παιᾶνας αἶσαι, ὕμνον ἔσαι, ἱερῶν προκατάρξασθαι. "Αἶδω, ab ἄω, idem ac ὕω, unde ὕμνος, T. H. 184. a. "Αἶδομαι, αἶδει, Celebraris, ut κλῆζει, Bendl. ad Callim. 463. Emend. Callim. Del. 191. νῆσος αἰδομένη." Valck. Mss. Locus est: "Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραίη, Πλαζομένη πελάγεσσι. Ubi Blomfield.: "Recte Schol. φαυνομένη. Ad nomen Δηλὸς respici monet Ernest. (quem vide.) "Gallice explicata: Qu'ou voit tantôt ici, et tantôt là." A. Fabri.]

"Αἶσμα, (τὸ,) i. q. ἔσμα, ut αἶδω i. q. ἔδω, i. e. "Cantilena s. Canticum, ut οἰκτρὸν αἶσμα ap. Greg." ["De οὐνεκα ejusque differentia ab ἔνεκα s. εἶνεκα, quam etiam Ammon. commemorat, Apollonius multis agit in Lib. Περί Συνδέσμων. Inter alia habet hæc, (in Bekkeri Anecd. Gr. 2, 505.) Ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς τάξεις (συντάξεις Bekk.) * παρασυνγχεόντες, ὧν ἐστὶ Καλλιμάχος, οἰδενεκευρνομητιτηνιασ, εἰνεκεν οὐγεναεῖσμα, sic. Φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἦνσα, καὶ δέον τῷ οὐνεκα καταχρησασθαι. Duo hic leguntur ἀποσπασμάτια Callimachi. Prius, quod in Edit. Ernestii frustra quæsi, (et quod in Blomf. Ed. frustra quæretur,) sic mihi videtur leg., Οἱ δ' ἔνεκ' Εὐρυνόμη * Τιτηνιας, Illi vero, quoniam Eurynome Titania. (Bekk. habet: οὐδ' ἔνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιας, Εἰνεκεν οὐχ ἔν αἶσμα.) Posterius, εἰνεκεν οὐχ ἔν αἶσμα, Ernest. Ed. habet p. 539. (et Blomf. p. 279.) ubi ex Ammonio sumtum est. Ex iis, quæ Apollon. addit, intelligitur, in Callimachi contextu post secutum esse v. ἦνσα. "Αλειςμα, quod Codd. Ammonii dant, Benteleio jure visum est vox nihili. Qui quod emendavit αἶσμα, Codex Apollonii confirmat." Bast. ad Greg. C. 898. Vide Gerhard. Lectt. Apoll. 55. Callim. Epigr. 28.: Ἡσιόδον τὸ τ' αἶσμα, καὶ ὁ τρόπος. Zonar.: "Αἶσμα καινόν· ὕμνος καινός. "Pro ἔσμα. Alex. Ps. 32, 3. 39, 4." Tittm. Vide Ἄισμα. "Toup. ad Longiu. 312." Schæf. Mss. Welcker. ad Alcmanis Fr. p. 8.]

"Αοιδή, ἢ, Cantio, Cantilena, Carmen, ut αοιδὴ νεωτάτη, Od. (351. Τὴν γὰρ αοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρώποι, "Ἦτις ἀκούοντες νεωτάτη ἀμφιπέληται,) et Od. Σ. (303.) Οἱ δ' εἰς ὄρχηστῶν τε καὶ ἱμερόεσσαν αοιδὴν, et Od. Φ. (406.) Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αοιδῆς, Θ. (429.) καὶ αοιδῆς ὕμνον ἀκούων. Eod. lib. (498.) Ὡς ἄρα σοὶ πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν αοιδὴν. Ubi observandum est ex ὕμνος αοιδῆς compositum postea fuisse v. ὕμνωδεῖν, ut θεσπιωδεῖν e θέσπις αοιδῆ, verso videlicet nomine αοιδῆ in ᾠδῆ.

"Αοιδῆ nonnunquam Fama, φήμη, ut exp. Scholia Gr. Hom. κλέος et αοιδὴν copulat, Od. Γ. (204.) καὶ οἱ Ἀχαιοὶ Οἴσουσι κλέος εὐρὺν, καὶ ἐσομένοισιν αοιδὴν. Od. Ω. (199.) αοιδὴν et φῆμιν: στρυγερὴ δέ τ' αοιδῆ Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσε Θηλυτέρησι γυναιξί. Hanc autem signif. αοιδῆς retinet αοιδίμος, ut paulo post docebo.

"Αοιδῆ, Incantatio, sed frequentius ἐπαοιδῆ: et ap. Hom. Od. T. (457.) nou ἐπ' αοιδῇ leg. est, ut in multis Edd. habetur, sed ἐπαοιδῇ uno verbo: ἐπαοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν Ἔσχεθον. In prosa dicitur ἐπφδῆ.

[Et sic hodie legitur. Vide Ἑπαιοδῆ.]

[“Ἀοιδῆ, Markl. Suppl. 975. 1225. Wakef. Herc. F. 350. Musgr. 1025. El. 143. Fischer. ad Anacr. p. 4. Ruhnck. ad H. in Cer. p. 2. b. Ilgen. Hymn. 199. 583. ad Callim. 1, 152.” Schæf. Mss. Hesych.: Ἀοιδάων φῶδων, φωνῶν. Ἀοιδῆ φῶδῃ, φωνῇ. Suid. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. et Tittmanni Cyrillus: Ἀοιδῆ φῶδῃ. Zonar.: Ἀοιδῆ ἢ φῶδῃ.]

“Ἀοιδοθέτης, Poëta,” [Qui componit cantilenam,] “ex Anthol., ea forma dictum, quā νομοθέτης, et “θεσμοθέτης, atque alia,” [Archimeli Epigr. 2. Τὴν Εὐριπίδew μήτ' ἔρχεο, μήτ' ἐπιβάλλον, Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, αἰδοδοθέτα. “Ἀοιδοθέτης formatum ad analogiam τοῦ ὑμνοθέτης, de quo v. ad Meleagr. 1.” Jacobs.]

[* Ἀοιδομάχος, ὁ, ἢ, Qui cantando certat. Lucill. 28. Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον αἰδοδομάχοις λογολέσχαις. “Ἀοιδομάχοι Grammatici vocantur, qui, Homeri aliorumque vetustatis Poëtarum versibus armati, de verbis inter se pugnant et digladiantur.” Jacobs.]

Ἀοιδοπόλος, ὁ, (ἢ,) Poëta, ὁ περὶ τὰς αἰοιδὰς πολούμενος, i. e. ὁ περὶ τὰς φῶδας ἀναστρεφόμενος, ut habet Hesych., Qui versatur circa carmina. Idem valet μουσοπόλος, ε μουσα et πόλεω, ut illud ex αἰοιδῇ et πολέω. Eust. et Hesych. ὄνειροπόλος, quod ab eadem est origine, exp. ὁ περὶ τοὺς ὄνειρους πολούμενος, Qui circa somnia versatur et volvitur, accipiendo Versatur, passive. Quod si esset, ὁ τοὺς ὄνειρους πολλῶν significaret Qui versat et volutat somnia. Ac videri possit hoc nomen exprimere voluisse Poëta, Propert., si bene memini, cum dicit, (2, 4, 16.) Quæ mea non decies somnia versat anus? Sic igitur αἰδοδοπόλος esset Qui versat carmina. Hes. autem, cum exponit, ὁ περὶ τὰς φῶδας ἀναστρεφόμενος, intelligit Qui versatur circa carmina, ut dicimus Latine Versari circa negotium aliquod, vel in aliquo negotio.

[Ἀοιδοπόλος. Tull. Laur. Epigr. 3. Αἰολικὸν παρὰ τύμβον ἰὼν, ξένε, μή με θανοῦσαν Τὰν Μιτυληναίαν ἐννεπ' αἰδοδοπόλον. Antip. Th. 9. ἐποιήθης δ' ἔργον αἰδοδοπόλων. Jul. Ἔγ. 63. Μνήμα σὸν, ὦ Θεόδωρε, πανατρεκὲς, οὐκ ἐπὶ τύμβῳ, Ἀλλ' ἐν βιβλιακῶν μυριάσιν σελίδων, Αἰσιν ἀνεζώγρησας ἀπολλυμένων, ἀπὸ λήθης Ἀρπάξας, νοερὸν μοχθὸν αἰδοδοπόλων. Adde Leon. Alex. 26. “Fischer. ad Anacr. p. 4. Valck. Phœn. p. 508. Jacobs. Anth. Proleg. 57.” Schæf. Mss. “Noun. Dionys. 19, 109.” Wakef. Mss.]

[* Ἀοιδοτόκος, ὁ, ἢ. Nestor. 1. Σπεῖσατέ μοι, Μοῦσαι, λιγυρὴν εὐτερπέα φωνήν, Ἥδὺν ἀπὸ στομάτων * Ἑλικωνίδος ὄμβρον αἰοιδῆς. “Οσσοῖς γὰρ προχέουσιν αἰδοδοτόκου πόμα πηγαί, Ὑμετέρων ἐπέων λιγυρῇ τέρπονται αἰοιδῇ. “Οσσοῖ—αἰδοδοτόκου, Vat. Cod. et Editores. Reiskius emendavit, “Οσσοῖ γὰρ ποθέουσιν αἰδοδοτόκου πόμα πηγῆς. Quod haud scio an Brunckii lectioni præferendum sit: Quicunque enim poëtici fontis haustum appetunt, ii omnes vestrorum carminum suavitate gaudent. Si Brunckium sequimur, v. 3. poëtarum circumscriptionem continet, Quibus fons Pierius fluit.” Jacobs. “Dedi lectionem Cod. Pal. “Οσσοῖς γὰρ προχέουσιν αἰδοδοτόκου πόμα πηγαί.” Br. quæ nimia est mutatio. Ποθέουσιν probabiliter corr. Reisk.” Idem ad Anth. Pal. 543.]

Ἀοιδός, ὁ, Cantor. Ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ sunt a Musis et Apolline, inquit Hesiod. Th. (95. “Ἄνδρες αἰδοδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί.) Od. Ψ. (133.) Αὐτὰρ θεὸς αἰοιδός, ἔχων φόρμιγγα λίγειαν: Θ. (73.) Μοῦσ' ἄρ' αἰοιδὸν ἀνῆκεν αἰεϊδέμεναι κλέα ἀνδρῶν.

Ἀοιδός, Poëta. Apoll. R. 1, (18.) Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν αἰοδοὶ, Ἀντιقὺ ποῦτæ, Superiorum temporum poëtæ.

Ἀοιδός, ὁ, ἢ, adjectivum nomen, Canorus, de avibus, ut in prosa dicuntur φῶδοι et ἄδειν. Hesiod. E. κ. H. (206.) Τῇ δ' εἰς, ἢ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ αἰοιδὸν εἴουσιν. Verba sunt accipitris ad ἀηδόνα, Lusciniam: Vadis qua mihi libeat te ducere, quamvis canoram, vel, ut alii, Cantricem s. Cantatricem. Callim. H. in Del. (252.) usus est superlativo, Μουσῶν ὕμνους αἰδοδοτάτοι πετεινῶν, Maxime canoræ inter aves: Et in illo quoque Hesiodi loco αἰοιδὸν malim exponere Canoram, quod lusciniæ optime conveniat hoc epithetum, et videatur Hesiodus, ἀη-

A δόνα appellans αἰοιδόν, ad ipsius nominis etymologiam alluisse.

Ἀοιδός, Celeber, Magni nominis; nam αἰοδοὶ Hesych. exp. περιβόητοι, ὀνομαστοί. Igitur et in hac signif. αἰοιδός adjectivum nomen erit, idem valens quod αἰοιδίμος.

Ἀοιδός in VV. LL. exp. etiam Philosophus, quæ interpretatio nata est ex eo, quod tradit Athen., ap. veteres αἰοιδός aliquid habuisse commune cum philosophis, præsertim quod ad temperantiam attinet. Aut huic interpretationi occasionem præbuit quod ait Eust. αἰοιδὸν Clytemnestræ custodem ap. Hom. nonnullos accepisse pro Philosopho, ut qui a Musis omnium rerum cognitione instructus esset. Sed nequaquam putandum est tamen αἰοιδόν generaliter pro Philosopho usurpari. [Vide Eust. in Ἀείδω citatum.]

Ἀοιδός, ὁ, Eunuchus, inquit Hes. Ἀοιδόν, inquit Eust. nonnulli ap. Hom. sinistre intellexerunt dici Eunuchum: videlicet αἰοιδόν quasi Non habentem αἰδοῖα, i. Verenda. Hæc Eust. Sed hanc sequendo significatione non ab ἔδω derivaretur hoc nomen, sed ab αἰδώς, unde et αἰδοῖον.

[Ἀοιδός. Eust. 1466.: Τὸν δὲ αἰοιδόν οἱ παλαιοί, ὃ ἐστὶ τὸν περὶ μουσικὴν καὶ ποιητικὴν, ἐν μοῖρæ φιλοσόφων ἔταττον, καὶ διδασκάλοις ἐχρῶντο· διὸ καὶ τῇ Κλυταιμνήστρæ φύλαξ αἰοιδός ἦν, κεκρημένη μὲν καὶ φρεσὶν ἀγαθαῖς, χρηζούσῃ δὲ καὶ τούτων· διὸ ἔφη, Πὰρ γὰρ ἦν καὶ αἰοιδός· οὔτε γὰρ ἀγαθὴ φρὴν ἀνευδεῖς αἰοιδοῦ τοιούτου, καὶ ὁ αἰοιδός δὲ ἀγαθὰς ἂν φρένας διδάξῃ. Ἀποσεμνύνει δὲ ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα τὴν κατ' αὐτὸν τέχνην, εἶγε καὶ αὐτὸς αἰοιδός ἐστίν. Ἀπολύτως δὲ αἰοιδός ὁ τοιοῦτος λέγεται, κατὰ τρόπον ἐξοχῆς. Οἱ μὲν τοὶ αἰοδοὶ τῶν θρῆνων, καὶ οἱ περὶ γάμους, καὶ εἴ τινες τοιοῦτοι, ἑτεροῖόν τι γένος ἦσαν αἰοιδῶν. Τινὲς δὲ αἰοιδὸν τὸν εἰνούχον παρενόησαν, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα.— Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἀποσεμνύνων τοὺς αἰοιδούς καὶ βιωφελὲς εἶναι τὸ κατ' αὐτοὺς φῶλον παραδιδούς, λέγει, ὅτι σῶφρον ἦν τι τὸ τῶν αἰοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. Ὁ βασιλεὺς οὖν αἰοιδὸν καταλείπει τῇ γυναικὶ φύλακα καὶ * παραινέτηρα· ὃς πρῶτα μὲν φησιν, ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, καθὰ δηλαδὴ Ἀχιλλεὺς αἰεide κλέα ἀνδρῶν, ἐνέβαλλε τινα τῇ βασιλίδι φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν, εἴτα διατριβὴν παρέχων ἡδέϊαν, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐπεινοῶν. Διὸ Αἰγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναικα, πρὶν τὸν αἰοιδὸν ἐκποδῶν ἔθετο. Τοιοῦτος καὶ ὁ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι Φήμιος, ὃς ἡεῖδεν ἀνάγκη, τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ Πηνελόπῃ βδελυττόμενος. Κοινῶς δὲ πᾶντας τοὺς αἰοιδούς αἰδοίους ἀνθρώποις εἶναι φησι καὶ μουσῶν μαθητὰς, καὶ φίλους. Εἰ δὲ ὁ παρὰ Φαίαιζε Δημόδοκος μοιχεύειν Ἄρεος ἄδει ἐπὶ Ἀφροδίτῃ, οὐκ ἀποδεχόμενός φησιν ἄδει, ἄλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους, κἀντεῦθεν ὅμοια τοῖς τρόποις αὐτῶν προσφέρων (i. προφέρων) καθὰ καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ὁ Φήμιος, πρὸς τὴν αὐτῶν βουλήν ἄδει νόστον Ἀχαιῶν· οὕτω δὲ καὶ αἱ Σειρήνες τῷ Ὀδυσσεὶ τὰ τέρψοντα ὡς οἰκεῖα τῇ αὐτοῦ φιλοτιμίᾳ καὶ πολυμαθείᾳ. Athenæi locus est p. 14.: Ἐχρῶντο δ' ἐν τοῖς συμποσίοις, καὶ κληρωδοῖς καὶ ὀρχησταῖς, ὡς οἱ μνηστῆρες, καὶ παρὰ Μενελάῳ, Ἑμέλπετο θεῖος αἰοιδός. Δύω δὲ κυβιστητῆρες μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνεον. Μολπῆς δὲ, ἀντὶ τοῦ παιδιᾶς. Σῶφρον δὲ τι ἦν τὸ τῶν αἰοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. Ἀγαμέμνων οὖν τὸν αἰοιδὸν καταλείπει τῇ Κλυταιμνήστρæ φύλακα, καὶ παραινέτηρᾳ τινα· ὃς, πρῶτον μὲν, ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλε τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἴτα, διατριβὴν παρέχων ἡδέϊαν, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐπεινοῶν. Διὸ Αἰγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναικα, πρὶν τὸν αἰοιδὸν ἀποκτείνειν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ τοῖς μνηστῆρσιν αἰδῶν ἀνάγκη· ὃς τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ Πηνελόπῃ ἐβδελύττετο. (Od. A. 154.) Κοινῶς δὲ πᾶντας τοὺς αἰοιδούς αἰδοίους τοῖς (illud τοῖς Eustathio reddendum est) ἀνθρώποις εἶναι φησι, τοῦνεκ' ἄρα σφέας Οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλῃσέ τε φῶλον αἰοιδῶν. (Od. Θ. 480.) Ὁ δὲ παρὰ Φαίαιζε Δημόδοκος (Od. Θ. 266.) ἄδει Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἀποδέχεσθαι τὸ τοιοῦτον πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων· εἰδὼς ἐν τρυφερῷ τινὶ βίῳ τεθραμμένους, κἀντεῦθεν ὁμοιώτα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνά-

παυσιν προφέρων, (v. Schweigh.) καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ἔδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλήν (v. Schweigh.) ὁ Φῆμιος νόστον Ἀχαιῶν καὶ αἱ Σειρήνες δὲ (Od. M. 184.) ἔδουσι τῷ Ὀδυσσεὶ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ λέγουσαι. Ἰσμεν γάρ, φασί, τὰ τ' ἄλλα, καὶ "Ὅσσα γένηται ἐν χθονὶ πολυβοτείρῃ. Od. M. 191.: "Ὅσσα γένηται ἐπὶ χ. πολυβ. "Poëtas initio fuisse temperantiæ, atque omnium virtutum magistros, multi e vett. scriptt. testantur. Schol. Od. Γ. (267.) Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ αἰοῖδοι φιλοσόφων τάξιν ἐπέιχον. Multa in hanc sententiam Strabo (p. 7. a. et 15. d. et sq. Ed. Casaub.) et Quintil. 1, 10. Propterea Poëtæ olim σοφοὶ ἐκ σοφιστῶν dicti. Pind. Isthm. 5, (36.) μελέταν δὲ σοφιστῶν Διὸς ἑκατὶ πρόσβαλλον (πρόσβαλον.) Schol. Σοφιστὰς Διὸς σοφούς ἐλεγον τοὺς ποιητάς. Vide Clem. Alex. Str. 1. (p. 237.) Casaub. Suid. 1, 375.: Ἀοιδός· ὁ μελωδός, καὶ ὁ ποιητής. "Ὅτι καὶ τὸ τῶν αἰοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἔχον. Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ σωφρονιστὴρα τοῦτον ἀφίησιν· ὃς πρῶτον ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἰτα διατριβὴν παρέχων ἡδέϊαν, ἀπεπλάνη τὴν διάνοιαν φαύλων ἐννοιῶν. Διόπερ Αἰγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναικα, πρὶν τὸν αἰοιδὸν ἀποκτείνειν. Ὁ δὲ Δημοδόκος ἔδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεος συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὁρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους· αἰεὶ γὰρ αὐτῷ δαῖς τε φίλη, κίθαρίς τε· ὁμοιότητα τοῖς τρόποις αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων, (h. l. corrigendum esse ex Athen. monet Kusterus.) Καὶ τὸν Φῆμιον ποιεῖ ἔδοντα πρὸς τὴν βουλήν αὐτῶν· καὶ αἱ Σειρήνες δὲ ἔδουσι τῷ Ὀδυσσεὶ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ. Λέγουσι δὲ, ὅτι πᾶς ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ (l. αὐτῶν, notante Kust.: vide Od. M. 188.) κατακούσας, Τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς. "Notandus hic est mos antiquissimus veterum Græcorum, qui peregre profecturi uxorem suam quendam ex amicis vitæ et morum inspectorem relinquere solebant. Sic Hippocrates, Abderam profecturus, Dionysio cuidam uxoris suæ curam committit, eumque rogat, ut vitam moresque ejus observet. Verba ejus Epist. 16. hæc sunt: Ἐπισκόπει δὲ ὅπως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅπως διάγῃ σωφρόνως, καὶ μὴ τῇ ἀνδρὸς ἀπουσίᾳ ἄλλους ἀνδρας νομίσῃ. Et paulo post: Ἀλλ' ὅμως αἰεὶ χρῆζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑωντέῃ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέραν ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανέει." Kust.]

[Ἀοιδός. Hesych.: Ἀοιδοί· περιβόητοι, ὀνομαστοί, ἢ εὐνοῦχοι. ("F. Ἀοιδίμοι, Pind. Ol. 14, 3. Iliad. Z. 358." Wakef. ad marg. omnino recte; nam ipse Lexicographus habet paulo ante: Ἀοιδίμος· αἰετὴν-στος, διαβόητος, αἰετὸν ἀδόμενος, εὐκλείης, ὀνομαστός. Sedes glossæ est Il. Z. 1. c. ut in Ἀοιδίμος demonstrabitur.) Ἀοιδός· ᾠδός, κίθαρις, καὶ ὁ ποιητής, καὶ ὁ θρηνητής ("Soph. Antig. 895." Wakef. ad marg.) ὁ εὐνοῦχος, ποδῶν. "L. καὶ ὁ εὐνοῦχος, σπάδων. (In Cod. est, εὐνοῦχος ποδῶν. "Emendationi, εὐνοῦχος, σπάδων, Codicis scriptura favere videtur." Schow.) Hoc ut recte emendatum credas, rationem nostram audi. Ἀοιδοὶ ap. antiquos erant homines casti et continentes, s. eunuchi, qui mulierum et dominarum præsidio a viris peregre proficiscentibus relinquebantur, tanquam σωφρονισταί. Suid. Τὸ αἰοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσοφίας διάθεσιν ἔχον. Sic Agamemno olim uxori Clytæmnestræ αἰοιδὸν misit, qui custos ipsius pudicitiae esset, quo nisi interfecto non potuit Clytæmnestram ullis rationibus flectere Ægisthus. Erat igitur hoc antiquis τῶν αἰοιδῶν muus, e quibus εὐνοῦχος fuisse liquet, vel etiam σπάδωνas. Atque hinc Hesych. Ἀοιδός·—εὐνοῦχος, ἢ σπάδων. Vel quod illi αἰοιδοὶ ut eunuchi vel spadones mulieres servarent; vel, quod revera fuerint. Nam eunuchos quod attinet, ii antiquis simpliciter παρὰ τὸ εὐ καὶ νοῦν ἔχειν dicebantur, quod a rebus Venereis abstinerent. Putabant enim veterum prudentiores, Venerem esse dictam non ab ἀφρῶ, sed ἀφροσύνη. Recte Eurip. Troad. (989.) Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτῃ βροτοῖς, Καὶ τοῦνομ' ὁρθῶς ἀφρο-

σύνης ἀρχεῖ θεᾶς. Unde μωραίνειν, τὸ ἀφροδισιάζειν, et ἀνόητα, τὰ ἀφροδισία, ut recte docent Grammatici ex illo Aristoph. loco, (Nub. 416.) "Υπνου τ' ἀπέχεσθαι, καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων. (Scriptis Comicis, Οἶνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνάσιων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων.) Eunuchi igitur et αἰοιδοί, qui postea Plauto, Propertio, Nasoni, aliisque Custodes dicti. Aliter quam Hesychius sentit Didymus, quem v. ad Od. Γ. (267. Πὰρ γὰρ ἔην καὶ αἰοιδὸς ἀνὴρ: Συμπαρῆν δὲ αὐτῇ καὶ αἰοιδός· τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ αἰοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπέιχον· τινὲς δὲ, κακῶς νοήσαντες, τὸν εὐνοῦχον ἀπέδοσαν.) Cf. ibid. Eust. (l. c.) Heins. "Eadem scripsit Introduct. in Hesiod. Op. et Dies c. 6. p. 14(=225.) approbante mirum in modum, ait, maximo Scaligero. Repetiit et confirmavit etiam postea in Exerc. SS. ad Act. 9, 27. p. 286. Emendatio certa est. Σπάδων legit quoque e Cyrillo Is. Voss. Sic et Stephanus, (et Funger.) item Perger. addens, "Ut infra in *Δοῖδος, quod nescio an vitiose scriptum sit pro Ἀοιδός: (Δοῖδος· σπάδων. "Cuncti tacent. Tu producto utroque literæ prioris latere veram lect. adipisceris: Ἀοιδός· σπάδων. Vide Ἀοιδοὶ et Ἀοιδός." T. H. in literis ad Albert. datis. "Idem emendat Bruno, conjeceratque Perger. sup. in v. Ἀοιδός. Neque fugerat Kusterum, ita scribentem: Repetit ex Hesychio Phavor. non observans δοῖδος turpissimo errore hic scriptum esse pro αἰοιδός, quod supra exponitur, εὐνοῦχος, σπάδων." Albert.) Egregia emendatio, quam nollem dubitanter proposuisset V. D. Eadem Brunoni in mentem venerat. Cf. Εὐνοῦχος. Non placet enim Barthii ποδοχῶν, in Advers. 42, 26." Albert. "L. σπάδων, Spado, quod idem ac εὐνοῦχος. Infra: Δοῖδος· σπάδων. Corrupte pro αἰοιδός. Vide etiam v. Σπάδων. Nimirum τὸ σ vocis σπάδων initiale hic absorptum est a sigmate finali vocis præcedentis εὐνοῦχος. Ceterum interpretatt. hæc, εὐνοῦχος, σπάδων, notæ sunt e conjectura Interpr. Homericorum, cum ap. Od. Γ. 267. legissent, Agamemnonem ad Trojam proficiscentem curam et custodiam uxoris suæ commisisse αἰοιδῶν, existimarunt αἰοιδὸν ibi esse Eunuchum, s. Spadonem; quod aliis viris uxores absentium maritorum vix tuto credi soleant. Sed falluntur. Nam αἰοιδός ap. Hom. nusquam accipitur pro Eunuchō; sed semper, quod et vox proprie notat, pro Cantore. Illi autem cantores erant simul viri sapientes, graves, et ætate venerabiles, quos priscis temporibus mariti uxoris suis custodes addere solebant. Vide Athen. 1. p. 14. et, qui sua ex Athen. descripsit, Suid. v. Ἀοιδός (1, 375.) Adde his Eust. ad Od. Γ. p. 1466. ubi præter alia et hæc notat: Τινὲς δὲ αἰοιδὸν τὸν εὐνοῦχον παρενόησαν, ὡς αἰδοῖτα μὴ ἔχοντα. Nimirum secundum illos αἰοιδός dictus fuit quasi ἀναίδοιος, ex α priv. et αἰδοῖον, sed quod ineptissimum est commentum." Kust.]

[Ἀοιδός· ᾠδός—ποδῶν. Hesych. Loco ποδῶν lege ἀπῶγων (ἀπῶγων,) ποτῶν, vel πότων, vel πόθων, aut ποδηγῶν. Sed recte Heins. Exerc. SS. 286. legit σπάδων. Vide infra 267. (sic) ubi, Δοῖδος· σπάδων, nempe vitiose pro αἰοιδός, ut sæpissime A et Δ confunduntur. Vide Schmutzeri Progr. de Homero Eunuchō Lips. 1783. p. 14. sq. in quo aliqua quidem est doctrina, et vett. auctorum lectio, sed male collocata et ridicule ingeniosa, adeo ut nos merito pigeat legisse doctas illas quisquillas." Schleusner. Mss.]

[Ἀοιδός, Compar. Dioscor. 20. Jacobs. Anth. 8, 188. Ἀοιδός, Musgr. El. 471. Jacobs. Anth. 12, 161. De superl., Barnes. Hel. 1115. Jacobs. Anth. 7, 227. 9, 95.: ἢ, 7, 14. 66. Leon. Tar. 63. Jacobs. Anth. 8, 30. Brunck. Aristoph. 1, 212. (ἢ αἰοιδός, Soph. Œd. T. 36. Theocr. 15, 97. Matro ap. Athen. 4. p. 136. a. Passow.) Valck. ad Phæn. p. 574. Wolf. Prol. Hom. 42. Ἀοιδός et αὐτὸς conf., Toup. Emend. 4, 452. Τᾶν αἰοιδῶν, Musgr. Hippol. 743. Ἀοιδότερος, Valck. Phæn. p. 146. Ἀοιδοτάτη, Ruhnck. Ep. Cr. 302." Schæf. Mss. Phanocles Stobæi Serm. 62. "Diog. L. 4, 30. (Arcesilai Epigr. "Ἔσεται εἰσαυθὺς πολλὸν αἰοιδότερη." Wakef. Mss.)

[Ἀοιδός. Schol. Plat. 248. Πολλὰ ψεύδονται αἰοιδοί· παροιμία, ὅτι πολλὰ ψεύδονται αἰοιδοί, ἐπὶ τῶν κέρδους ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῇ λεγόντων. Φασὶ γάρ,

τοὺς ποιητὰς πάλαι λέγοντας τάληθῃ, ἄθλων ὕστερον αὐτοῖς ἐν τοῖς ἀγῶσι τιθεμένων, ψευδῇ καὶ πεπλασμένα λέγειν αἰρεῖσθαι, ἵνα διὰ τούτων ψυχαγωγούντες τοὺς ἀκρωμένους, τῶν ἄθλων τυγχάνωσιν. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος α', καὶ Σόλων Ἐλεγείαις, καὶ Πλάτων ἐνταῦθα. Vide Plut. 6, 55.]

[Ἀοιδός. “Ἐν ῥῥαῖς, i. e. ἐν ἐπῳδαῖς. Sic αοιδός pro ἐπῳδός, Soph. Trach. 1003. ubi v. Schol.” Schæf. ad Longum 356. “Orph. Hymn. 75, 10. Πολύμνια (Πολύμνιά τ'), Οὐρανίη τε, Καλλιόπη σὺν, μητρί τ', αοιδόταται θεαὶ ἀγναί. I. e. σὺν Καλλιόπῃ καὶ μητρί. Vulgo, Καλλιόπη σὺν μητρί, καὶ *εὐδυνάτῃ θεᾷ ἀγνῇ. (‘Non dubitavi optimam lectionem recipere, quæ est ap. Dindorf. εὐδύνάτοι θεοὶ ἀγναί, καὶ in μάλ' mutato, quod similiter supra 15, 27. in κάλ' erat conversum. Vulgata lectio, nisi si versus excidisse putaretur, in quo mentio facta esset Mnemosynes, quæ ista esset θεὰ εὐδύνάτος ἀγνή.’ Hermann.) In Hesiodi Th. 76. (79.) unde hic totus Hymnus expressus est, Musarum recensio ita explicit: Καλλιόπη θ', ἥ δὲ προφρεστάτη ἐστὶν ἀπασέων, pro quo ap. Diod. S. 4, 7. ἡ σφέων legitur. Nisi censem huc pertinuisse postremum verum Hymni 23. Καλλιόπη σὺν μητρί καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Quibus isthic nihil loci esse potest. Verum hæc aliena sunt firmæ assensionis. Sed in quinto versu, Θρέπτειται ψυχῆς διανοίας *ὀρθώτῃται, non dubito, quin scr. sit *ὀρθώτῃται. Sic sæpiissime Librarii, modo contrahendis, modo dilatandis syllabis, priscorum exemplarium nitorem deformatunt.” Lobeck. ad Ajac. p. 283.]

[Ἀοιδός. Etym. M.: Ἀοιδός, καὶ αοιδίμος· παρὰ τὸ αἰδῶ, αοιδός, τὸ αἰδῶ, κατὰ συναλοιφὴν γέγονεν ἄδω· ὁμοίως τὸ αοιδός, ῥῥός· καὶ τὸ αοιδῆ, ῥῥή. Ἀπὸ τοῦ αοιδός, *αοιδῶ ῥῥημα παρῆκται, εἶτα ὡς κνήθω κνηθῶ, μεῖδω μειδῶ, οὕτως αοιδῶ αοιδῶ, καὶ κατὰ παραγωγὴν αοιδίμος. Ἡ παρὰ τὴν αοιδὴν αοιδίμος, ὡς τροφὴ τρώφιος· τούτῃστιν ὁ αἰὲς ἐν ῥῥαῖς ὀνομαζόμενος ἢ μνημονεύμενος, ἢ γοῶν διαβύητος καὶ θαυμάσιος· ὡς τὸ, — ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' αοιδίμοι ἐσσομένοισιν. Ex II. Z. 357. Etym. G.: Ἀοιδός· ἐπίθετον, παρὰ τὸ αἰδῶ αοιδός, καὶ τὸ αἰδῶ κατὰ συναλοιφὴν γέγονεν ἄδω· ὁμοίως καὶ τὸ αοιδός ῥῥός, καὶ τὸ αοιδῆ ῥῥή. Ἀπὸ τοῦ αοιδός παρῆκται ῥῥημα αοιδῶ· εἶτα ὡς κνήθω κνηθῶ, μεῖδω μειδῶ, οὕτω καὶ αοιδῶ κατὰ παραγωγὴν, αοιδίμος, (I. καὶ κατὰ παραγωγὴν αοιδίμος,) ἐξ οὗ καὶ ἐπαοιδός. [Zonar.: Ἀοιδός· ὁ κιθαρωδός, τραγωδός, ἀπὸ τοῦ αἰδῶ αοιδός. Ἀοιδός· κιθαρωδός. Προκατάρχει ῥῥημα τὸ αἰδῶ. Ἐφαμεν δὲ, ὅτι ἔθος ἔχουσιν οἱ ποιηταὶ παρατιθέναι τὰ ὀνόματα τοῖς ἀφ' ὧν γεγόνασιν· πεπόλιστο πόλις, μάχην ἐμάχοντο, βούς βοσκολέεσκεν. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα αοιδός αοιδέμεναι (sic.) Ἀοιδῶ καὶ Ὀμηρος· Καλὸν αοιδάει. “Ἐφαμεν δὲ: hæc unde hausta sint, velim scire. Spectant ad II. Θ. 73. Exemplum, quæ afferuntur, ex Hom. desumpta sunt, II. Y. 217. M. 175. H. in Ven. 55. Desunt a Cod. K. Pro αοιδῶ I. αοιδάω, (vel potius αοιδῶ.) Locus est Od. K. 227. Hic in margine Cod. A. hæc legebantur: *Οὐδὲ γὰρ ἄλλο τί· ποτὲ ἐστὶ προφητεία, ἀλλ' ἢ τῶν μελλόντων προαναφώνησις. Sed asteriscus quo pertineret in textu, reperire non potui.” Tittmann. Cyrilli Lex. Ms. ap. eund. Tittm. ad Zonaræ Proleg. pag. c.: Ἀοιδός· κιθαρωδός, λέγεται δὲ καὶ ὁ εὐνοῦχος, διὰ τὸ μὴ ἔχειν αἰδοῖα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀοιδός· ποιητής.]

[Ἀοιδός. “Homerus, Χῖος αοιδός. Callim. Epigr. 6. emend. (Κρεφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῶν Ὀμηρον Δεξαμένον. Ubi Interpretibus nihil vitii subesse videtur.) Γέρων αοιδός, Eurip. ap. Athen. 608.” Valck. Mss.]

“Περαιόιδος, (ὁ, ἡ,) Hesychio et Suidæ est ἡ “ἐγκύκλιος ῥῥή, ap. hunc oxytonῶς scriptum,” [et recte. Phot. Περαιόιδος· ἐγκύκλιος ῥῥή. Scr. Περαιοιδός.]

[* Συναοιδός, ὁ, ἡ, Conceptor. “Musgr. Herc. F. 786.” Schæf. Mss.]

[* Ὑπεραοιδός, ὁ, ἡ. Arcad. Grammaticus Ms. ap. E. H. Barker. in Classical Journal 29, 166.]

“Φιλαοιδός, ὁ, ἡ, Amator cantorum s. poetarum, “vel, Amator cantus. Est alicubi epithetum ἀη-“ δόνος, Luscinia. Item φιλαοιδός κισσός pro Hedera

“poëtarum amante, affertur ex Epigr.” [Epigr. adesp. 419. Λεπτὸν ὑφηνάμενα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα Τέττιγα σκολιάις *ἐνδετον εἶχε πάγαις. Ἀλλ' οὐ μὰν λεπταῖσιν ὑπαιάζοντα ποδάγραις Τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρετρόχασα. Λύσας δ' ἐκ βροχίδων ἀπεκούφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα· Σῶζον μουσεῖῳ φθεγγόμενος κελάδῳ. Antip. Sid. 9., φιλαοιδὸν κερκίδα. “Jacobs. Anth. 7, 400.” Schæf. Mss. Theocr. 28, 23. “Nonn.” Wakef. Mss.]

Ἀοιδόσυνη, ἡ, i. q. αοιδῆ.

Ἀοιδίμος, ὁ, ἡ, Decantatus, Carminibus celebratus, vel, Celeber, ut nomen reddatur nomine, potius quam participio. Sed accipitur generaliter pro Eo, qui quovis modo celebratur, vel celebris factus est, et cujus clarum est nomen. Et tam de re, quam de persona dicitur, ut ap. Plut. αοιδώτατον ἔργον, Factum celeberrimum. || Apud Hom. in malam partem usurpatur αοιδίμος, II. Z. (357.) ὡς καὶ ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' αοιδίμοι ἐσσομένοισιν, Famdsi. Sic et Nobilis ap. Latinos in utramque partem sonat.

[Ἀοιδίμος. Pseudo-Did. ad II. Z. I. c.: Ἀοιδίμοι μετ' ῥῥῃς μνημονεύμενοι, διαβύητοι, καὶ οἷον αἰεδομένοι καὶ θαυμαζόμενοι. Vide Etym. M. et G., in Ἀοιδός citatos. Zonar.: Ἀοιδίμος· ὁ αἰέμνηστος, παρὰ τὴν αοιδὴν αοιδίμος, ὡς τροφὴ τρώφιος, τούτῃστιν ὁ ἐν ῥῥαῖς αἰὲς ὀνομαζόμενος, ἢ μνημονεύμενος, ἢ ὀνομαζόμενος. Bekkeri Λεξ. ῥῥητορ., Ἀοιδίμος· διαβύητος, ὀνομαστός, *ὑμνητός· Συναγ. Λεξ. χρῆσ., Ἀοιδίμος· *ὑμνητός. Tittmanni Cyrillus: Ἀοιδίμος· αἰέμνηστος, *διαπεριβύητος. Hesych. Ἀοιδίμος· αἰέμνηστος, διαβύητος, αἰὲς ἄδόμενος, εὐκλεῖς, ὀνομαστός. Ἀοιδί· νέοι, αἰέμνητοι. Ubi recte Sopingius, probante etiam Albertio, restituit, Ἀοιδίμοι· αἰέμνηστοι. “Bene; facile abit ΔΙ in Ν.” Wakef. ad marg. Idem Wakef. pro vulg., Ἀοιδοί· περιβύητοι, ὀνομαστοί, ἢ εὐνοῦχοι, feliciter conjicit, Ἀοιδίμοι. “Leg. puto αἰέμνηστος—αἰέμνηστοι. Non ignoro, in quibusdam vocabulis terminationem communem—στος in—τος mutari; sed quæ rariora sunt, aut poetica, non libenter Grammatico in expositione, quæ simplicitatem amat, ascripserim.” Albert. “Pro αἰέμνηστος scr. *ὑμνητός. Lex. Rhet. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 215.) Ἀοιδίμος· διαβύητος, ὀνομαστός, ὑμνητός.” Ruhnk. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. I. c. Etym. G.: Ἀοιδίμος· ὡς περ παρὰ τὸ βουλή γίνεται βούλιμος, οὕτω καὶ αοιδίμος παρὰ τὸ αοιδῆ· ὡς τροφὴ τρώφιος· καὶ αοιδίμος, ὁ περιβύητος. Ἀοιδίμος· ὀνομαστός, περιβύητος, μακάριος, παρὰ τὸ αἰδῶ. Eust. 647.: “Ὅτι τὸ αοιδίμος μέση λέξις ἐστὶ, καὶ οὐκ αἰὲς ἐπὶ ἐπαίνου λαμβάνεται. Φησὶ γοῦν ἡ Ἑλένη, ὅτι κακὸς μέρος, ὁ ἐστὶ κακὴ τύχη, ἐμοὶ τε καὶ Ἀλεξάνδρῳ πρὸς Διὸς, ἦτοι εἰμαρμένης, ἐτέθη, ὡς καὶ ὕστερον ἀνθρώποισι πελώμεθα αοιδίμοι ἐσσομένοις, ὅ ἐστιν ἐν ῥῥαῖς φερόμενοι, ταῖς ἐπὶ δυσκλείᾳ δηλαδὴ: 1394. Κλέος δὲ ἐσθλὸν, ἡ εὐκλεία, ὡς εἰ τις εἴπῃ, φήμῃ ἐσθλή· τὸ μέντοι μὴ ἐσθλὸν, δύσκειά ἐστιν· οὕτω καὶ αοιδίμος μέσως ἔχει, καθὰ καὶ τὸ κλέος, ἔως ἐρεῖ τις αοιδίμῳ τινα ἐπὶ καλοῖς, ἢ αοιδίμον ἐπὶ κακοῖς.]

[Ἀοιδίμος. Appian. 1, 107. Ἀννίβαν, τὸν οὐ πολὺ ὕστερον αοιδίμον ἐπὶ στρατηγίαις, Summi imperatoris sibi nomen comparavit. “Ælian. N. A. 12.” Schleusner. Mss. Joseph. 1, 921. “Decantandus, Celebrandus, Illustris, Celeber, Inclutus. Ἀοιδίμοι καὶ περιβύητοι πράξεις, 4, 33. “Ἐργον ἐν τοῖς αοιδιμωτάτοις γενόμενον, 5, 160. Ἡ αοιδίμος καὶ πολυήρατος vocatur Lais 9, 75. Παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα καὶ αοιδίμον, 9, 417.” Ind. in Plutarch. Pindarus, notante Blomf. ad Æsch. Agam. 399. vocat se αοιδίμον Πιερίδων προφάταν. Vide Fragm. inc. 86. p. 91=68. Vox extat in Olymp. 14, 3. Pyth. 8, 85. Nem. 3, 136. Orph. Hymn. 71=72. *Τυμβιδὴν, πολυπλάγκτον, αοιδίμον ἀνθρώποισιν. “Theocr. 13, 9. Vide 12, 11. Euseb. P. E. 227. c. Herod. 140, 25. Emend. Aristides 2, 310. 4 Macc. 10, 11. τὸν α. θάνατον. Philo 123. τὰς α. πανηγύρεις ἡμῶν, 262. 491. 510. 817. 856. 885. 893. 907. Nazianz. 1, 368. Lucian. 1, 504. Ἐκεῖνο, ὃ Χάρων, τὸ αοιδίμον ὄνομα καὶ περιμάχῃον, (ubi Schol. *ὑμνητὸν,) et alibi, (1, 100. 150. 2, 27. 216.) Valck. Mss. “Bibl.

Crit. 3, 1. p. 49. Toup. Opusc. 1, 277. Wessel. ad Herod. 140. Ilgen. Hymn. 304. ad Lucian. 1, 504. a. Valck. Callim. 226. Musgr. El. 471. Jacobs. Anth. 12, 165. Thom. M. 935. (Ὠφέλιμον τὸ ὠφέλειαν ἐμποιοῦν. Τὰ γὰρ εἰς μὲν, τὰ μὲν εἰσιν ἐνεργητικά, οἷον ὠφέλιμος, τὰ δὲ παθητικά, οἷον τρόφιμος, ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τινος· καὶ πάλιν, τὰ μὲν αὐτῶν εἰσὶ δυνάμει, οἷον ἰάσιμος, ὁ δυνάμενος ἰαθῆναι, τὰ δὲ ἐνεργεῖα, οἷον αἰδιδίμος, ὁ αἰεὶ ἀδόμενος καὶ ὑμνούμενος.)" Schæf. Mss. " * Λόγγιμος, Ad hastam pertinens. Similes formæ sunt ἔχθιμος, Soph. Τυροὶ ap. Hesych.: ποίνιμος, Trachin. 810.: δόκιμος, Pers. 89.: πόμπιμος, Theb. 854.: τρόφιμος, Eurip. Troad. 1302.: ἀρπάγιμος, Callim. H. in Cer. 9.: κάρπιμος, Eurip. sæpius: μό- νιμος, Eurip. Or. 334.: παραμόνιμος, Xenoph. Mem. 3, 11, 11.: συναγώγιμος, Alexis ap. Athen. 315. (vide Συναγώγιμος:) ἄλκιμος, passim: κάλλιμος, Odys. A. 639.: κίδιμος et ὠφέλιμος, passim: αἰδιδίμος, Il. Z. 358. De alia classe adjectivorum in ἰμος exeuntium vide ad v. 9." Blomf. Gloss. in Æsch. Agam. 395. Glossæ: 'Αοιδίμος' Memorabilis.]

[Αοιδίμος. Julian. Or. 1. p. 11=8. Καλὸν ἴσως ἐν- ταῦθα καὶ τῶν αἰδιδίμων Ἀθηνῶν μνησθῆναι. "Non temere aut casu Athenas vocat αἰδιδίμους, quippe celebratum est hoc urbis cognomen a principe Pindaro, quem posteriores deinceps secuti sunt. Dictum illud in perditis Lyrici scriptis proditum, (Fr. inc. 10. ubi v. Schneider. et Heyn.) nunc quidem tenemus ex Æschinis Epist. 4. p. 123. a.: Αἱ τε λιπαραὶ καὶ αἰ- διμοὶ Ἑλλάδος ἔρεσμα Ἀθῶναι. De quo notavit quæ- dam T. H. ad Lucian. 1, 162. Τὸ ἔρεσμα τῶν Ἀθη- ναίων (laudato Libanio Socr. Apol. 657. d.) Quæ qui- dem non minus e Pindarico hoc, quam e Sophocle ducta videntur Cæd. C. 58. ἔρεσμι Ἀθηνῶν. Sed, ut in rem præsentem redeam, Pindari imitatione fre- quenter Athenæ αἰδιδίμοι vocantur. Plut. Thes. p. 1. Τῶν καλῶν καὶ αἰδιδίμων Ἀθηνῶν. Philostr. Icon. 2, 12. p. 830. de apibus, quæ infanti Pindaro mel attu- lerunt: Ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἦκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπα- ρῶν καὶ αἰδιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὰς οἶμαι ἐνστάζει Πινδάρῳ. Quem locum ab Oleario, et Græ- vio ad Lucian. 2, 21. male acceptum, recte vindica- vit M. du S. ad Lucian. Encom. Dem. 3, 498.: Οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρίς αἱ λιπαραὶ καὶ αἰδιδίμοι, καὶ (τὸ) τῆς Ἑλλάδος ἔρεσμα. Damascius ap. Suid. v. Σουπη- ριανός: Ἐν ταῖς λιπαραῖς καὶ αἰδιδίμοις Ἀθῆναις ἀνηγο- ρεῦτο σοφιστής. Isidor. Pelus. 4, 32.: Τὸν αἰδιδίμον στανυρὸν δίκαιον προσεπτέειν οὐ μόνον γῆς, ἀλλὰ καὶ οὐ- ρανοῦ ἔρεσμα. Ex eadem imitatione est ἔρεσμα ap. Plut. 2, 350. a. 232. e. Aristid. 1, 196. 267. 405. Λιπαρὰ ap. Eurip. Alcest. 452. Troad. 801. Ari- stoph. Eq. 1326. ubi v. Schol.: Nub. 298. ibique Spanh.: et ad Acharn. 639. Berglerus: Paus. Attic. p. 20. cum animadversione Kühnii." Wyttenb.]

"Παναοιδίμος, (ὁ, ἡ,) Decantatissimus, Celeberri- mus." [Παναοιδίμον κῦδος, Epigr. ἀδ. Byz. 14.]

'Αοιδιάω, i. q. αἰδίδω. Od. K. (227.) Καλὸν αἰ- διάει, [ubi Pseudo-Did. ᾄδει:] E. (61.) ἡ δ' ἔνδον αἰδιάνουσ' ὅπῃ καλῇ, (ubi Pseudo-Did. ᾄδουσα. Apol- lon. Lex. Hom.: 'Αοιδιάει' μετὰ τέρψεως ᾄδει. Eust. 1655.: Τὸ δὲ καλὸν αἰδιάει, λίγ' αἰδεῖν μετ' ὀλίγα φησὶν' ἀσύνηθες δὲ τὸ αἰδιάειν' αἰδεῖν γὰρ τὸ κοινόν. Hesych. 'Αοιδιάει' ᾄδει, ὑμνεῖ. "Musgr. Iph. T. 1144. Rubnk. Ep. Cr. 287." Schæf. Mss.]

"Ἰμαοιδός, ὁ, Qui τὸν ἱμαῖον canit, Cantilenam "molentiam aut aquam e puteo trahentium. He- "sychio ὁ πρὸς τῇ μύλῳ καὶ τῷ ἀντλήματι ᾄδων." [In Cod. est ἰλαοιδός, sed contra literarum seriem. Idem: Ἰλλαοιδός * ἐπιμυλίδιος ῥόδός. "Pro ἱμαοιδός." Is. Voss. "E confusis M et λλ natam lectionem monui in Peric. Cr. Recte suo loco ἱμαοιδός." Albert. Pho- tius: Ἰμαοιδός ἡ (λ. ἡ) ἐπιμύλιος ῥῶδῃ (λ. ῥόδός.) Ἰμαλία γὰρ ἡ τροφή, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων. "Etymologia ac analogia linguæ Græcæ ducibus scr. esset ἱμα- λῳδός, quanquam hanc vocem Græcia ignorat. Ἰμαῖος enim reponere vetant verba, quæ sequuntur." Schleu- sner. Sed v. Eust. 1236. J. Poll. 4, 53.: Ἐπιμύλιος ῥῶδῃ, ἡμερος, καὶ ἱμαδος, ὁ δὲ ᾄδων ἱμαοιδός. Ubi v. nott.]

* Λογαοιδικός, ἡ, ὄν. Hephæst. p. 43.: "Ἔστι δὲ τινα καὶ λογαοιδικά καλούμενα δακτυλικά, ἅπερ ἐν μὲν

ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει τελευταίαν δὲ τρο- χαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δ' αὐτῶν ἐπισημότατα, τὸ τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμε- νον δὲ * Ἀλκαϊκὸν * δεκασύλλαβον· Καὶ τις ἐπ' ἑσχα- τιαῖσιν οἰκεῖς (C. M. οἰκοῖς) καὶ τὸ πρὸς τρισὶ, καλού- μενον * Πραξιλλεῖον, (Ursin. 53.) Ὡς δὲ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα, Παρθένε τὰν κεφαλάν, τὰ δ' ἐνερθε νύμφα. Schol.: Λογαοιδικά ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δακτύλος αἰδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος, ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφος. Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, * αἰδοικὸν μὲν διὰ τὸν δακτύλον, ἐπειδὴ εὐρύθμος· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηται αὐτῷ, ὅτι θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλο- γάδην οὔσα. Vide. et p. 49. "Ὡς περ δὲ ἐν τῷ δακτυ- λικῷ ἦν τι λογαοιδικόν, οὕτω κὰν τοῖς ἀναπαιστικῶς τὸ εἰς βακχεῖον περαιουμένον. Schol. p. 176. Τὸ δακτυ- λικὸν βαίνεται μὲν κατὰ * μονοποδίαν, αὐξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἔστι κοινόν, τὸ δὲ Αἰολικόν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Aristid. Quintil. de Musica p. 194. Gaisf.: Πάλιν τὰ μὲν αὐ- τῶν ἕξ ὁλοκλήρων ἄρχεται τῶν ποδῶν, ὧν τὰς ἐπωνυμίας ἔχει, τὰ δὲ ἕξ ἐλαττόνων, ὡς τὰ λογαοιδικά: 196. Τινὲς δὲ κὰν ταῖς πρώταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δακτύλον, καὶ τοὺς * ἀνισοχρόνους αὐτῶν δισυλλάβων τίθενται, ποιοῦσι τὰ καλούμενα λογαοιδικά. Sic edidit Gaisf.: an recte editum sit, viderint alii. Schol. Eurip. Or. 1381.: Τὸ ἰε ὁμοῖον ἐφθημιμερὲς, ὁ καλεῖ- ται λογαοιδικόν, διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ τέλει τροχαϊκὴν συζυγίαν.]

"Νεαιοδός, (ὁ, ἡ,) Recens s. Novus poëta, Epigr."

[Leon. Tar. 81. νεαιοδὸν μέλισσαν.]

* Τετραοιδίος, Modus musicus citharædicus. Plut. 10, 653. Οἱ δὲ τῆς κιθαρωδίας νόμοι πρότερον πολλῷ χρόνῳ τῶν αὐλωδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρῳ, Ἐκεῖνος γοῦν τοὺς κιθαρωδικούς πρότερος ὠνόμασε, * Βοιωτίον τινα καὶ Αἰόλιον, τροχαῖον τε καὶ ὀξύν, * Κη- πίωνα τε καὶ * Τερπάνδριον (* Τερπάνδρειον, Petav.) καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ τετραοιδίον. J. Poll. 4, 65.: Νόμοι δὲ, οἱ Τερπάνδρου, ἀπὸ μὲν ἔθνων ὄθεν ἦ, Αἰ- λιος, καὶ Βοιωτίας· ἀπὸ δὲ ῥυθμῶν, ὄρθιος, καὶ τρο- χαῖος· ἀπὸ δὲ τρόπων, ὀξὺς, καὶ * τετραοιδός· ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐρωμένου, * Τερπάνδρειος, καὶ * Κα- πίων. "C. A. Ὁξὺς τε καὶ τετραοιδός: deinde, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐρωμένου τ. καὶ κάμπτων. Postremum habet et C. V. Integer locus ita accipiendus: Nomi Terpandri a gentibus, unde oriundus erat, Æoliuset Bæotius; a rythmo vero, ὄρθιος et trochæus; a mo- dulis, acutus et τετραοιδός; ab ipso denique et deliciis ejus, Terpandrius et Capion. Quidam enim Terpan- drum faciunt Bæotium Arna, alii Æoliolum Cuma oriundum; ejus discipulus, quem etiam in deliciis habuit, Καπίων vel Κηπίων erat. Salmas., καὶ Κη- πίων, C. V. κάμπτων." Kühn. "Καπίων. Ms. plane alia voce: pro Καπίων, habet κάμπτων. Tamen et ap. Hesych. lego: Καπίων· κιθαρωδικῶν νόμον ὄνομα. Jul. Scal. Poët. 1, 48. Κηπίωνα scribit, uti et ap. Plut. est: ibi Σχοινίων et Κηπίων inter alios enume- rantur. (Emendandus videtur Clem. Alex. Protrept. p. 3. Oxon. ubi jungit τὸν Τερπάνδρου νόμον, et τὸν * Καπίωνος, l. Καπίωνος, vel Κηπ· Albert.) Ms. τετράοιδος, antepenacutæ. Scal. l. c. exponit: Qui erat ex horum quatuor compositus, Æolio, Ter- pandrio, Cepione, Bæotio. Apud Suid. in Νόμος: ὁ κιθαρ. est τετράοιδος, quod igitur forte mendosum et mutandum in τετράοιδος, ut noster Pollux habet. Apud Plut. τετραοιδίος nominatur." Jung. Vide Prideaux in Marm. p. 401. Ed. Bowyer. 1732.]

"ΑΙΔΩ, f. ᾄσω, et ᾄσσομαι, p. ἦκα. Ex αἰδὼ factum, quod retinuerunt Poëtæ, unde et α habet i subscrip- tum. Significat Canto, Cano. Lucian., τῷ Ἀπολ- λωνι κιθαρίζοντι ἡ ταῖς Μούσαις ᾄδούσαις, Apollini ci- tharam pulsanti, aut Musis canentibus. "Αιδεῖν πρὸς αὐλόν, Canere ad tibiam, ap. Athen. 4. || Item cum accusativo, nonnunquam pro Cano: interdum vero pro Decanto, i. e. Celebro. "Αιδεῖν τὰ ἐλεγεία, ap. Demosth. Cantare elegos versus. Sic Plut. Sympos. 9. "Αισαντος δὲ τὰ πρῶτα τῶν Ἔργων, ubi Ἔργων signi- ficat libri Hesiodi, qui inscribitur Ἔργα. Sic ᾄδειν

ἐγκώμιον, Aristoph. Nub. Canere carmen de laudibus alicujus. Pro Celebro autem in passiva praesertim voce ponitur, ut Luc. Somnio, Ὅρας τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Sic ap. Gregor. ἀδόμενον et μνημονεύμενον pro eodem. Proprie autem ᾄδεσθαι dicitur quod a poetis celebratur, et quod versibus decantatur, ut ap. Pausan. Corinth. de Atreo, Καὶ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα δεῖπνα ἐξεργάσατο.

Ἄδειν dicuntur etiam galli gallinacei, unde et περὶ ἀλεκτρυνόνων φῶδας dicunt Graeci, Circa gallicinium, Circa id tempus, quo galli solent cantare. Latini quoque Cantum dant gallo. Ovid. Jam dederat cantus lucis praenuntius ales.

Ἄιδω, i. q. ᾄδω, atque adeo hoc ᾄδω ex illo factum est, subscripto ι et facta crasi, i. e. Cano, Canto. Annotatque Hesych. αἰδεῖν Atticos peculiariter de gallinaceis dicere, non autem κοκκύζειν, nisi forte extraneum quempiam irridentes. Idem proverbialiter Ἄιδειν πρὸς μυρρίνην, dici scribit, quoniam moris fuerit in conviviis τὸν μὴ δυνάμενον ᾄσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυρρίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν αἰδεῖν. Affert Idem praeterea, Ἄιδειν Αἴαν παῖ Τελαμῶνος, dicens id fuisse initium Scolii cujusdam in Ajacem conscripti. Insuper αἰδεῖς ἔχων affert pro μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς, annotatque αἰδεῖν significare etiam λέγειν, ὀνομάζειν: queniadmodum aliquanto etiam post αἰδῶν affert pro λέγων.

[Ἄιδω, Schol. ad Aristoph. Pl. 173. (Διπλῶς ᾄδεται ἡ ἱστορία. (Vide et p. 496.) T. H. ad Plut. p. 89. (Κιθαρίζοντα τὴν Γαλάτειαν: amplius Suid. καθ. καὶ ἐρεθίζοντα, quod probro, etsi me non praetereat αὐλεῖσθαι, ᾄδεσθαι eos dici, qui tibi vocisque cantum audiunt: frequentius tamen κατὰδεσθαι, καταυλεῖσθαι.) Boisson. in Philostr. 338. 363. 417. 444. 469. 596. Futur., Antiphil. 37. Brunnck. Aristoph. 2, 248. 3, 159. Boisson. in Philostr. 569. Liebel. Archil. p. 4. Invern. ad Aristoph. 2, 97. Boeckh. de Metr. Pind. 262. Philostr. 184. Boiss.: Ἀπὸ Διὸς Αἰακίδας ᾄδεσθαι. Ἄιση, aor. conj. Porson. Med. 21. b. Ἥισας, Valck. Opusc. 1, 252. Ἄιδω et αἰδῶ conf., Jacobs. Anth. 12, 153.: ᾄδειν et ἰδεῖν conf., Porson. Hec. p. 80. Ed. 2.: ᾄδειν et διδόναι conf., Hermann. ad Aristot. Poët. 163. Sic leg. in Platone 6, 220. Φρουρὰς ᾄδειν, Brunnck. Aristoph. 2, 97. Μαντείας ᾄδειν, T. H. ad Plut. p. 15. Ἄιδειν εἰς τινα, Brunnck. Aristoph. 1, 74. Ἄιδω, ad Phalar. 369. Charit. 518. Musgr. Iph. A. 1190. Jacobs. Anth. 8, 82. De fut. contra Dawes. Markl. Suppl. 932. cf. Musgr. Iph. A. 1190. Plato de LL. p. 70. Ast. Τὸ ἀδόμενον, Charit. 536. Schol. ad Soph. Œd. R. p. 204. Erf. Ἄισθεις, Plato Lys. p. 10. Plutarch. 3, 112. Cor. Oppos. λέγειν, Corai. Theophr. 316. Plato Lys. p. 10. Σιτάλκαν ᾄδειν, Jacobs. Anth. 7, 372. Ἄιδω, Fischer. Ind. Palæph. ad Anacr. p. 4. 5. Thom. M. 65. (Ἀνεβαλόμην ἐπὶ μέλους κάλλιον, ἢ ἦσα, ὡς Ἀφθόνιος ἐν τοῖς Προγυμνάσμασιν. Οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον. Ubi e Philostr. V. S. 1, 9. p. 540. affertur: Καὶ μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι αὐτοῦ ἦδιον, ὅποτε πρὸς τὸ ᾄδειν τράποιται.) Ἄιδω, Sæpissime dico, Musgr. Androm. 620. (Schol. Cod. Paris. ad Aristoph. Pl. 354. p. 514. Οὕτως ὑπερπλουτεῖν ὡς ᾄδεται, καὶ ὡς αὐτὸς λέγεις.) De arbore, Villos. ad Longum p. 50. (Moschus 5. εὐσκίος εὐαδεν ὕλα, Ἐνθα καὶ ἦν πνεύση πολὺν ὤνεμος, ἀπίτυς ᾄδει. Achill. Tat. Leucipp. 450. Boden. Λιγυρὸν δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλους καὶ τὸ πνεῦμα ἐμοὶ μὲν ὑμέναιον ἄγειν, ubi omnino leg. ᾄδειν, δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα.) Plut. Mor. 1. p. 5. Oxon. Ἄιδειν non semper de poetis dicitur: v. Sturz. Hellan. Fr. p. xv. sq. Ἄιδειν τινὰ, hominem, Valck. Adoniaz. p. 390. Λέγω καὶ ᾄδω, vide Λέγω: Valck. Phæn. p. 468. Ἄιδω et δίδωμι conf., Valck. Phæn. l. c. et ad Herod. 631. Ἄισθὲν, part. v. Salmas. ad Achill. Tat. 548. Ἄιδω, Mitsch. Cer. 128. De fut. et aor. v. ad Ἀπολαύω. De fut. v. Koën. ad Gregor. p. 49. Theogn. 921. Dawes. Misc. 232. 285. Schæf. Mss. Ἄιδειν, vitium oratorum, ad Dion. Chrys. 363. Certando laborem ἐπελαφρύνειν, Ælian. 593. a. Valck. Mss. Perf. pass. ἦσμαι, Philost. 702. Ἡσθην, aor. 1. Clem. Alex. 83, 18. Ælian. H. A. 199.

A 461. 713. Wakef. Mss. Ἄιδειν, πρὶν νενικηκέναι, Heindorf. ad Plat. Theæt. 356. Schæf. Mss.]

[Ἄιδειν, ¶ 1) Canere, Decantare. Π. 3, 3, 24. p. 194. ᾄσμα καλῶς φσθέν. it. omisso nomine ᾄσμα vel ὕμνος, Æ. 12, 7. Lacedæmonii in castris δειπνοποιεῖσθαι, καὶ ἐπειδὰν ᾄσωσιν εἰς θεοὺς, οἷς ἂν κεκαλλιεργήκότες εἶεν—ἀναπαύεσθαι. Σ. 3, 1. ἐκίθαρσεν ὁ παῖς καὶ ᾄσεν in convivio. 7, 1. νῦν ἂν μάλιστα καὶ ἅμα ᾄσαιμεν. §. 2. ἐπεὶ δ' ᾄσεν Socrates. Ath. 1, 13. ᾄδων ὁ δῆμος in choris. Canere item barbari solebant ante prælum: v. Interpp. ad Tacit. Germ. 3. etc. A. 4, 3, 20. Καρδοῦχοι—ἐπήρσαν φῶδας τινὰς ᾄδοντες. 4, 7, 11. Χάλυβες ᾄδον καὶ ἐχόρευον, ὅποτε οἱ πολέμοι ὄψεσθαι αὐτοὺς ἐμελλον. Sic 5, 4, 7. Mosynæci, et §. 8. iidem post victoriam νόμῳ τινὶ ᾄδοντες. ¶ 2) Carminibus celebrare. Sc. Persæ alique barbari solebant clarorum virorum laudes cantilenis celebrare, maxime in conviviis et concionibus: v. Hutch. et Cic. Tusc. 4, 2. Π. 1, 4, 25. φῦναι λέγεται καὶ ᾄδεται Cyrus ὑπὸ τῶν βαρβάρων κάλλιστος. A. 6, 1, 3. v. Σιτάλκας. Lex. Xenoph.]

[Ἄιδω, pro αἰείδω, 1. Cano, sive assa voce, Apoc. 5, 9. Καὶ ᾄδουσι φῶδὴν καινὴν, lidem novum plane carmen canunt. 14, 3. 15, 3. (respondet Hebraico נָשַׁב in Vers. Alex. sæpissime, ut, Ex. 15, 1. 21. 2 Sam. 19, 35.: s. fidibus. Ælian. V. H. 8, 7. §. 38. 2. Laudo, Celebro. Ephes. 5, 19. Ἀδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὕμνων τῷ Κυρίῳ. Coloss. 3, 16. Hos. 7, 2. Alex. Ὡς ᾄδοντες τῇ καρδίᾳ αὐτῶν. Jerem. 30, 19. נְהַלְלִים וְשִׁירִים Iidem, Καὶ ἐξελεύσονται ἀπ' αὐτῶν ᾄδοντες. Ælian. V. H. 7, 1. et 14. Hesych. Ἄισω· ψαλῶ, αἰνέσω, ὑμνήσω. Schleusner. Lex. Sine dubio e Psalmorum textu, ubi et glossemata illa passim junguntur, ut Ps. 26, 11. Ἄισω καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ. Ernest. ad Suidæ et Phavor. Gloss. SS. 23.]

[Ἄιδω. Etym. M.: Ἄιδω· ἀπὸ τοῦ εἶδω γίνεται αἰείδω· καὶ κράσει, ᾄδω. Ἀξίον δὲ ἐστὶ ζητῆσαι, διὰ τί τὸ α, μακρὸν ὄν, τρέπεται ἐν τῷ παρατατικῷ; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι εἰς τὰ τελεώτατα μεγέθη δεῖ τὰς ἐπεκτάσεις γίνεσθαι, τὰ δὲ φύσει μακρὰ, τὸ τελεώτατον ἔχει μέγεθος. Οὕτω Ζηρόβιος. Etym. G.: Ἄιδω· σημαίνει τρία, τὸ γάλλω, τὸ ὀρχοῦμαι, καὶ τὸ ὕμνω. Παρὰ τὸ εἶδω τὸ γινώσκω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικῷ α αἰείδω, τὸ πάνν γινώσκω· καὶ συναμφότες τοῦ αε εἰς α μακρὸν ᾄδω, καὶ μένει τὸ ι μὴ ἐκφωνούμενον. Ἥιδον· σημαίνει τὸ ἔψαλλον, καὶ εἰς τὸ Ἄιδω. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἄιδω τῷ θεῷ· ὅταν ὕμνον ἀνάγῃ αὐτῷ. Ἄιδω δὲ τὴν πόλιν ἢ τὴν γῆν, ὅταν αὐτὴν ποιήσω φῶδην, ἡγουν ὁ ταυτὰ κατὰ τὴν γῆν ᾄδω καὶ τὴν πόλιν. Sic; sed cf. Phavor.]

[Ἄιδω. Suid.: Ἄιδειν κελεύονθ' ὡς περὶ τέττιγα ἐστιῶντα· διότι *πολυλάλον ἐστὶ τὸ ζῶον. Ἄιδειν δὲ ἀρέσαι. Corrige ex Aristoph. Nub. 1360. Ἄιδειν κελεύονθ', ὡς περὶ τέττιγας ἐστιῶντα. Ubi Schol. Παρεποίησε τὸ ᾄδειν, καὶ φησιν, ὅτι τὸ ᾄδειν, φλυαρεῖν, ὡς τέττιγας, καὶ οὐδὲν ἄλλο· ἢ ὡς γυναῖκας ᾄδειν ἀλετρευούσας.]

[Ἄιδεις, ὡς περ εἰς Δῆλον πλέων· ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδονήτος. Suid. Zenobius addit: Εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὸν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ἦδον.]

[Ἄιδω. Mæris: Ἀγόντων, ἀδόντων, Ἀπτικῶς· ἀγέτωσαν, ἀδέτωσαν, Ἑλληνικῶς. Vide Ἀγω.]

[Ἄισεται, παθητικῶς, Ἀπτικῶς· ᾄσει, *ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς. Vide Aristoph. Acharn. 14. 260. Pac. 1266. Eccles. 882. Futurum activum verbi ᾄδειν Atticos non agnoscere observat Dawes. Misc. 290., qui in Aristoph. Pac. 1295. recte ᾄσει pro ᾄσει, reponit. Pierson.]

[Ἄιδειν ἄλλως. Phrynich. Ms. (Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 13. Ἄιδειν ὅμοια· σημαίνει τὸ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγειν. (In Bekk. est: Ἄιδειν ὅμοιον· σημαίνει τὸ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγειν.) Scribe et distingue: Ἄιδειν ἄλλως· ὅμοια σημαίνει τῷ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ἄλλως ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεται. Proverbium ex Append. Vat. 1, 3. Ἄλλως ᾄδεις ἔχων· ἀντὶ τοῦ, μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. Ubi ἄλλως eodem errore elapsum restituit Valck. ad Herod. 4, 77. Zenobius 1, 72.: Ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ

τῶν μάτην πονούντων. Ad hoc proverbium allusit Aristæan. 1, 27.: Πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ἄδει δὲ ἄλλως, καὶ τοῖς ἐμοῖς ὥσιν ὑπὸ θάνατος. Ubi tolle μάτην, tanquam explicationem vocis ἄλλως. Ruhnck. ad Tim. 199. "Vulg. lect. (in Meleagri Carm. 93.) Καὶ τί προσήκατην αὐδῶ, diligenter rimantibus probabilis fortasse videbitur emendatio nostra: Καὶ τί πέτροισι μάτην ἄδω; Quid lapidibus frustra cano? Quantillum intersit inter προσή et πέτροισι, non ignorant, qui verborum compendia in Codicibus noverint. Inter plurima, quibus labores frustra susceptos significabant Græci, Proverbium erat etiam, Αἰθῶ διαλέγεσθαι, quod attigit Erasm. Cent. 5. Chil. 1. n. 89. Etiam μάτην αἰδεῖν paræmiacum est. Zenob. 1, 72. "Ἄλλως ἄδεις" ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, unde similia egregie correxerit Ruhnck. (l. c.) His jam scriptis in manus mihi veniunt conjecturæ Jos. Scaligeri margini Aldinæ ascriptæ, interque eas etiam h. l. emendatio, Καὶ τοι πρὸς τί μάτην αὐδῶ; ubi, si ἄδω scripseris, veram fortasse Meleagro lect. restitues." Jacobs. Anth. 6, 107.]

[Ἰσται Βακχέβακχον. Zonar.: Βακχέβακχον ἄσαι· εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον. Aristoph. Eq. 406.]

[Ἰδω. J. Poll. 1, 26. Θυπολεῖν, Παῖδας αἰῆσαι, ὕμνον ἄσαι, ἱερῶν προκατάρξασθαι: 29. Παῖανῖσαι, Παῖαν ἄσαι.]

[Ἰδω. Hesych. "Αἰδεῖ· ὕμνεῖ, ἢ ἀνιᾶται. ("Quando pro ἀνιᾶται sumitur, scr. ἀδεῖ, ex ἀαδεῖ." Albert.) "Αἰδεῖς ἔχων" ἴσον τῷ μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. Vide Ruhnck. et Jacobs. supra citatos, de Proverbio, "Ἄλλως ἄδειν, scribentes. "Pro ἔχων, Is. Voss. ἐκὼν scribit. Dubito an vere. Vide Append. Vat. 1, 3. ibique Schott. Est phrasis Attica, ἄδεις ἔχων, pro ἄδεις, respiciturque locus alicujus scriptoris. Sic Aristoph. Av. 341. ληρεῖς ἔχων, Deliras: Nub. 509. κυπτάσεις ἔχων, Circumspectas. Schol. Ἀττικῶς περιττεύει τὸ ἔχων. Versa etiam vice ἔχει cum participio alterius verbi jungitur. II. A. 356. ἐλὼν ἔχει, pro εἴλε. Eurip. Med. 33. ἀτιμάσας ἔχει. Schol. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἡτίμησε· τὸ γὰρ ἔχει ἐκ περισσοῦ. Καὶ Σοφοκλῆς Παῖδας γὰρ, οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει, (Fragm. Brunck. p. 695.) Καὶ πάλιν· Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἐγώ. Pro ἀνήλωσε et ἐκήρυξα. Vide Schol. Antig. 32. et Philoct. 1355. Eurip. Troad. 318. ibique Æm. Port. et Orest. 1396. Aristæan. sub init. Aristoph. sæpe. Alia exempla dedit Wessel. Obs. 1, 24. Cf. H. St. Append. de D. A. 54. et 170." Albert.]

[Ἰδω, Αἶαν παῖ Τελαμῶνος. Ἦν τι Σκόλιον γεγραμμένον εἰς Αἶαντα. Hesych. "Scolium hoc de virtute Ajacis ita erat: Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητὰ, Λέγουσιν σ' εἰς Τροίαν ἄριστον ἔλθειν Ἀχαιῶν, μετ' Ἀχιλλέα. Vide J. C. Scal. Poët. 1, 44." Albert.]

[Ἰδω ἐπὶ τῶν μὲν ῥήνῃ· ἔθος ἐν τοῖς συμποσίοις, τὸν μὴ δυνάμενον ἄσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μὲν ῥήνῃ λαβόντα, πρὸς αὐτὴν ἄδειν. Hesych. "De proverbio v. Zenob. 1, 19. ibique Schott. et Apostol. 1, 32. qui pro κλῶνα habet κλάδον. Cf. Αἰσακος, Μὲν ῥήνῃ, et Τὴν ἐπιδέξαν." Albert. "Lege μὲν," (pro μὴ δυν.) Palmer. "Omnes Edd., ut et Paræmiographi, negativam agnoscunt. Et retineri potest, si ἄσαι sumatur pro Ἀπτε compositeque ad lyram vel citharam canere." Albert.]

[Ἰδω ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί, κοκκύζειν δὲ οὐ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μωκώμενοί τινα ξένον. Δημοκλῆς δὲ καὶ λέγειν, ὀνομάζειν. Hesych.: ("Cf. Obs. meas Philol. ad Luc. 2, 14. et inf. v. ὕδειν." Albert.) Ἰδῶν λέγων. "Imo αὐδῶν leg. videtur." Schleusner. Mss. Imo "αἰδῶν est pro αἰδῶν, vel ἄδων, notante etiam Kust. (et Sopingio)." Albert. Tittmanni Technoll. Mss.: Τὸ ἄδειν ποτὲ μὲν τὸ ψάλλειν δηλοῖ, ἐνίοτε δὲ τὸ φημίζειν, οὐδέποτε δὲ τὸ ἀπλῶς λέγειν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: "Αἰδεῖν ἀλεκτρυόνας" Ἀττικῶς, τὸ δὲ κοκκύζειν Κωμικοὶ λέγουσιν. Plato Sympos. 203. Fisch. Ἦδη ἀλεκτρυόνων ἄδόντων. Vide Longum p. 67. ubi notavit Villos. Zenodotus ap. Valck. ad Ammon. 228.: Ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ἄδειν.—"Ἀλεκτρυόν ἄδει, κοκκύζει.—"Γλαῦκος ("positum pro γλαῦξ, ut antea *αἶγα pro αἶξ."

Valck.)—Κύκνος ἄδει. "Ms. κοκκύζει Schol. Aristoph. ad Vesp. 813. Κυρίως τὸ ἄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυγος. Pari ratione bina discernit Pollux, Hyperidem tamen et Demosthenem, ἐπ' ἀλεκτρυόνων, τὸ κοκκύζειν usurpasse observans, (5, 89. Ἀλεκτρυόνας ἄδειν, καὶ κόκκυγας κοκκύζειν. Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ κοκκύζειν εἶπον—κύκνους ἄδειν,—γλαῦκας *νύζειν. 'C. A. γλαῦκας νύζειν. Salmas. e Mss. νύζειν.' Kuhn. 'Ms. *νύζειν. Pius habet *νύζειν. Nos Hu hu dicimus inde illas aves.' Jung.) In Theocr. 7, 125. occurrit ἀλέκτωρ κοκκύσων. Alciphro in Epistola inedita: Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροιμίαν, ἔδει ἀπολαῦσαι σε. Gallo cantu victoriam indicanti τὸ ἄδειν ascribit Demosth. c. Conon. 728. Ἦδε γὰρ τοὺς ἀλεκτρυόνας μιμούμενοι τοὺς νενικηκότας." Valck. Cf. Tittmann. ad Zonar. Proleg. xiii. et Boisson. ad Pseudo-Herodiani Partitt. 285. 291. Aristot. de Mirab. Ausc. 71. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Σερίφῳ τοὺς βατράχους οὐκ ἄδειν· εἰ δὲ εἰς ἄλλον τόπον μετενεχθῶσιν, ἄδουσιν. Theophr. 440. Γλαῦξ ἡσυχάον φθεγγομένη ἐν χειμῶνι εὐδίαν ὑποσημαίνει καὶ νύκτωρ χειμῶνος ἡσυχάον ἄδουσα· θαλαττία δὲ γλαῦξ ἄδουσα, χειμῶνος μὲν εὐδίαν σημαίνει, εὐδίας δὲ χειμῶνα. In eadem re idem verbum ἄδειν usurpant Ælian. H. A. 7, 7. Geopon. 1, 2, 6. Himer. Or. 14. p. 626.: "Αἰδοῦσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ ὅποιον εἰκὸς ἄσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὀρνίθας· ἄδουσιν δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι. Vide Lobeck. Ajac. p. 295. Antig. Caryl. Hist. Mir. 1. Τῶν τεττίγων τοὺς μὲν ἐν τῇ Λοκρικῇ ἄδειν. De vocibus animalium eruditissimus Proluss. scripsit Sturz., quem omnino vide.]

[Ἰδω ἐν μέναιον, Toup. Emendd. 2, 292—3. 4, 477. Jacobs. Anth. 1, 51. Ἰδω ἐμβατήρια, Cuper. Obs. 3, 13.]

[Ἰδω ἐνδόσιμον. "Gatak. Adv. Misc. Post. 19. p. 635. more suo, i. e. exquisita doctrinæ copia, docet, ἐνδιδόναι, quod alias Remittere significat, vel ἐνδόσιμον ἄδειν, sæpe notare Canticum exordiri, atque hinc ἐνδόσιμον in musicis esse Exordium s. Suscitabulum." Luzac. Lectt. Att. p. 23.]

[Ἰδω, contractio verbi αἰδῶ in versibus scazonibus, v. Naek. ad Chærilii Samii Fragm. p. 230.]

[Ἰδω. Παρὰ κωφὸν ἄδειν δοκεῖς, Surdo fabulam narrare, Proverbium, ex Aristæneto affert Barth. Advers. 2586.]

[Ἰδω. "In Pace 1295. recte Dawes. Misc. Cr. 290. reposuit Οὐ πάγματ' ἄσει, pro ἄσεις: nam s e sequenti voce σῶφρονος adhæsit. In Vesp. 1223. pro Τοντὶ σὺ δράσεις; vir quidam cl. conjicit Τοντὶ σὺ δ' ἄσεις; sed qui futurum medium ἄσσομαι posuerat v. 1226. eum loco tam vicino ἄσεις scripsisse, probabile non est. Non displiceret, Τοντὶ σὺ γ' ἄσεις; quoniam præsens tempus est et v. 1220. Ἰδῶ δὲ πρῶτος." Schæf. ad Greg. Cor. 119.]

[Ἰδω. Theophr. Char. 15. Περὶ Αὐθαδείας: Καὶ οὐτε ἄσαι, οὐτε ῥῆσιν εἰπεῖν, οὐτε ὀρχήσασθαι ἂν ἐβέλῃσαι. "Notum, veteres Græcos solitos usurpare in suis conviviis quæ hic commemorantur. Cantabant enim vel scolium aliquod, vel odam aliquam, sive μέλος, aut aliquem e poetâ quopiam locum. Sic etiam ap. antiquissimos Romanos fuerunt carmina quædam in epulis a singulis conviviis cantata de clarorum virorum laudibus, ut in Originibus scriptum reliquerat Cato. Saltatio sequebatur comes extrema convivii mensis remotis; non enim nisi bene poti sallabant. Interpretes, quid esset ῥῆσιν εἰπεῖν, assecuti non sunt: est autem, Locum ex aliquo poetâ recitare oblectationis gratia et διαγωγῆς χάριν. Id veteres factitabant alias quidem assa voce, quod est ἄδειν, alias vero ad tibiam, vel aliud musicum organum, quod ψάλλειν Græci dicunt; et cantabant interdum quidem omnes confertim, interdum vero singuli per vices, quod eleganter vocat Clemens ἐν μέρει περιελάττειν τὰς προποσεις τῇ ᾠδῇ." Casaub.]

[Ἰδομαι et δίδομαι conf. "In verbo ἄδομαι interdum δι legebant pro α. Vide supra Alpha. Hermann. ad Aristot. Poët. 163.: 'Scripti cum

Madio ᾄδόμενα, quod a vulg. διδόμενα unius tantum lineolæ accessione differt. ('Adde not. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 246.' Schæf.) Quod si discrimen inter Alpha et Delta oculos plane fugit, ᾄδόμενα solo spiritu agnosci potest." Bast. Comment. Palæogr. 719.]

[ᾄσεται, οἴσεται, conf. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 84.: ᾄδωμεν, κλείωμεν, Schæf. Theocr. 194.]

ᾄστέον, Adv. positionis, Canere oportet, Canendum est. Aristoph. Nub. ᾄστέον ἐγκώμιον.

ᾄσμα, τος, τὸ, Canticum, Cantio, Cantilena, Carmen, ut ᾄσμα ἐρωτικόν, Luciano, Cantilena amatoria, αἰσχυρῶν ᾄσμάτων ποιηταί, Dem. μοχθηρῶν ᾄσμάτων ποιηταί, Athen. 14. ᾄδειν ᾄσμα, ut Lat. Canere cantilenam. Plut. Pericle, Πολλοὶ δ' ἤδον ᾄσματα καὶ σκώμματα. Non solum autem ᾄσμα dicitur ᾄδεσθαι, sed et αἰδεῖσθαι, et καθαρίζεσθαι ab Aristot. ut etiam modo citavi ex Athen., ᾄδειν πρὸς αὐλόν. Fit ab ᾄσμαι prima præteriti τοῦ ᾄδομαι, ut ᾄστέον adverb. proxime præcedens a tertia ῥεται.

ᾄσμα Suid. ait significare etiam διάσμα, sed tum ab ἄττειν videtur existimasse deduci, quod pro διάζεσθαι ait a Sophrone usurpari: [ᾄσμα τὸ μέλος, ἢ ᾠδή, σημαίνει δὲ καὶ τὸ διάσμα. Καὶ Σώφρων. Καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι, μεταβολῇ τῶν δύο σο εἰς τὸ 2 ἐγένετο.]

[ᾄσμα, Toup. in Schol. Theocr. 219. a. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Crit. 3, 2. p. 5. I. q. ἀπόφθεγμα, Davis. ad Max. Tyr. 1. p. 2. Charit. 518. ᾄσμα, i. q. διάσμα, Valck. Adoniaz. p. 203. 205." Schæf. Mss. "Carmen, K. Π. 3, 3, 24. p. 194. ᾄσμα καλῶς ἀσθέν." Lex. Xenoph. Himerius ap. Welcker. ad Alcmanis Fragm. p. 48. Leon. Allatii Exc. 161. Const. Manass. in Meursii Opp. T. 7. p. 513. Pierson. Veris. 147. Auctor Vitæ Pindari, ap. Schneider. Præf. ad Nicand. p. xvii.: Γήμας δὲ Μεγάκλειαν, τὴν Λυσιθέου καὶ Καλλίνης, ἔσχεν υἱὸν Διόφαντον, ᾧ καὶ *Δαφνηφορικὸν ᾄσμα ἔγραψεν. "Inter scripta Pindari Suidas Δαφνηφορικὰ nominavit, quorum nullum extat hodie fragm." Schneider. Alian. V. H. 9, 4. Τὸ δὲ ᾄσμα, τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης, Ἀνακρέων ᾄσάτω. ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ᾄσεται: 12, 23. Τῶν ἀσμάτων οὖν ὑποθέσεις ποιοῦνται τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς. Gregor. Naz. Invect. 2. in Julian. 107. Toup. Emendd. 1, 419. Vide Suicer. Thes. Eccl. h. v. et in Addendis. Glossæ: ᾄσμα. Cantio, Cantus, Canticum, Canor. ᾄσματα. Cantiones. "Μηδὲ καθάπερ ᾄσματα καὶ μύθους ὑπὲρ τῶν ἀρετῶν ἀκούη λόγους. Fuit cum mallem πλάσματα, quippe quæ cum μύθοις frequenter jungantur. Julian. Cæs. 306. c. Plutarch. Thes. 1. p. 13. d. "Εοικε μύθῳ καὶ πλάσματι: 2. p. 305. a. 358. e. 557. e. 993. c. Habet tamen ᾄσματα, quo se tueatur. Cicero de Or. 1, 23.: Neque e scholis cantilenam requirunt. Significantur præcepta, quibus in schola puerorum aures personant. Ita quod semper iteratur dictum ap. Terent. Phorm. 3, 2, 10. Cantilenam eandem canis." Wyttenb. in Julian. Or. 1. p. 167.]

[ᾄσμα. Zonar.: ᾄσμα ὕμνος, ᾠδή. Hesych. ᾄσμα ᾠδή, ὕμνος. Ὡδὴ, ᾄσμα, καὶ μέλος ᾠδῆς. Ὑμνος ᾠδή, ᾄσμα καὶ μέλος ᾠδῆς. Sic Ven. et Flor. at Hag. distinguit post ὕμνος. Recte. Neque tamen opus est delere prius illud ᾠδή, quod Phavor. fecit, ita scribens: ᾄσμα ὕμνος, ᾠδή, καὶ μέλος ᾠδῆς. Optime quidem, quod ad sensum. Sed idem voluit Hesych. si distinguas nobiscum, ut vides in textu: ᾄσμα est ᾠδή, et μέλος ᾠδῆς." Albert. In Cod. est ὠδίασμα pro ὠδὴ, ᾄσμα. Cf. Zonar. 53.: Ἀείσωμεν ὀδεύσωμεν. (Ubi Tittm. corriggit ὀδεύσωμεν.) Et 54.: Ἀείσαμεν ὀδεύσαμεν, ἢ ἠκούσαμεν, δι' i. "Deest in Cod. D. Cod. K.: Ἀείσωμεν ὀδεύσωμεν. Vide supra: (Ἀείσωμεν ὀδεύσωμεν.) Cod. A.: Ἀείσαμεν, superscripta ο, ἠκούσαμεν, sc. αἴσαμεν." Tittmann. Ceterum Hesychii glossa hunc in modum refingenda est: ᾄσμα ᾠδή, ὕμνος. ᾄσμα, καὶ μέλος ὠδῆς.] Ἀῖσμα Hesychio est ᾄσμα, Cantilena, s. Canticum, "pro quo supra habuimus αἶσμα. Sed potius scr. "αἶσμα, ab αἰδεῖν." [J. Poll. 2, 100. Εὐστομος ἱππος, καὶ αὐλὸς, καὶ ᾄσμα: 4, 52. Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ᾠδαί, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα: 63. Κρούματα, πρόσχο-

δα ᾄσματα, πολύχορδον.—Τὸ δὲ ᾄσμα, καὶ ᾄσματιον Πλάτων εἰρηκεν ὁ Κωμικός, καὶ ᾄσμον. ("Ἄισμός magis ad regularem formationem quadrat." H. St. Seb.) 111. Τῶν δὲ χορικῶν ᾄσμάτων τῶν Κωμικῶν ἐν τι καὶ ἡ παράβασις: 6, 108. Καὶ παροιμία δὲ ᾄσματα ἦν, καὶ σκολία: 123. Ποιητῆς αἰσχυρῶν ᾄσμάτων: 182. Πονήρευμα, ᾄσμα, ὀδύσματα.]

ᾄσματιον, τὸ, Cantiuuncula. [J. Poll. 4, 64. Vide ᾄσμα. Glossæ: ᾄσματιον. Cantilena.]

"Ἄισμός, ὁ, Cantio. Annotat J. Poll. 4, 9, (s. 64.) "Platonem Comicum τὸ ᾄσμα vocasse etiam ᾄσματιον et ᾄσμον. Ita enim potius scribendum, quam "ᾄσμον: nam solent verbalia in mos fiuta ὀξυτονεῖσθαι." [Vide ᾄσμα.]

[*Ἄισις, (ἡ,) Eust. II. Ψ. p. 1430, 11. ("Ὅρα δὲ ἐν τούτοις ἀσύνητες ὄν τὸ, ἢ σκῶψις, καθὰ ἡ ἄισις ἢ ἁρμονική ἢ παρὰ Πτολεμαίῳ, ἢ δηλοῦσα τὴν ᾠδὴν. οὐ μὴν ἡ Ὀμηρική, ἐξ ἧς καὶ ὁ ἄσιος λειμῶν, καὶ ἡ ἄσια χώρα, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται.") Valck. Mss.]

[*Ἀιστής, Cantator, Cantor, Gl.]

[*Ἀιστικός, ἡ, ὄν, ὁ ᾄδων, Canorus, Gl.]

[*Ἄιστος, Wakef. Eum. 568." Schæf. Mss.]

[*Ἀισματογράφος, ὁ, ἡ. Tzetz. Lycophr. T. 1. p. 259. Muller.: Ἀισματογράφων δὲ, τῶν καὶ αἰοιδῶν, (Vitt. 2. et 3. ποιητῶν καὶ αἰοιδῶν,) γνωρίσματα, τὸ ᾄσματα, καὶ ὡδὰς γράφειν πρὸς μουσικὴν, καὶ φόρμιγγα, καὶ βάρβιτον, καὶ κιθάραν, καὶ πᾶν ἔργον μουσικῶς ᾄδόμενον. οἷοίπερ ἦσαν ποιηταί, ὡς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει, Αὐτομήδης, καὶ Δημόδοκος, καὶ Χαῖρις, οἱ Κερκυραῖοι, καὶ ὁ Ἰθακήσιος Φήμιος, καὶ οἱ λοιποὶ, οὓς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει. Legitur et in Const. Manass. Chron.; sed locus nobis hæc scribentibus non occurrit.]

[*Ἀισματολογέω. Artemid. 1, 76. Τὸ δὲ ἐν ἀγορᾷ ἢ πλατείᾳ ᾄσματολογεῖν πλουσίοις μὲν ἀσχημοσύνας καὶ καταγέλωτας σημαίνει, πένητι δὲ μανίαν. Vertitur Cantationes modulari.]

Ἀισματοποιός, ὁ, (ἡ,) Cantilenas faciens, Cantilenarum s. Canticorum artifex. Athen. 14. Ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς προσέχει τοῖς τῶν Φαίακων ᾄσματοποιοῖς. [Imo verba hæc leguntur 5. p. 181. notante Wakef. Mss.]

ᾠδὴ, ἡ, Carmen, Cantio, Cantilena, i. q. ᾄσμα. Ὡδὰς Dion. Hal. interpr. Carmina; ait enim Arch. 1. p. 20. Ed. paternæ, Τὰς μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κάρμινα. Xenoph. K. Π. 1. Διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. Athen. 14. (imo 15. p. 697. b.) Οὗτος γὰρ τὰς καπνωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπονδασμένων, οἳαί εἰσιν αἱ *Λοκρίαι καλούμεναι, [*Λοκρικαὶ in Schweigh. Ed. Cf. 14. p. 639. a. Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ ἔρωτικῶν, τὰ ἐρωτικά φησιν ᾄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα, οὐδὲν τῶν Σαπφούς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν.] Dicuntur et ᾠδαὶ ἀλεκτρώνων, Gallorum cantus, ut paulo ante dixi in Ἀιδῶ.

[ᾠδὴ, ¶ 1) Cantilena. Π. 1, 4, 25. διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. A. 4, 3, 20. οἱ Καρδοῦχοι ante pugnam et inter pugnandum—ᾠδὰς τινὰς ᾄδοντες. Ier. 6, 2. ᾠδαῖς καὶ θαλαῖαις καὶ χοροῖς. Σ. 6, 4. ἢ ᾠδὴ ἡδίων πρὸς τὸν αὐλόν. 7, 1. Cf. Ἀδεῖν et Χορῶς. ¶ 2) Carmen. Π. 2, 2, 6. ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις οἰκτρὰ ἅττα λογοποιοῦντες." Lex. Xenoph.]

[ᾠδὴ, Ode, generatim Carmen, Canticum quodcunque notat; speciatim vero de Hymno, s. Carmine, quod canitur in honorem Dei, usurpatur. Factum est hoc vocabulum per contractionem ex αἰοιδῇ, idem, quod est a præt. med. ἦοιδα, verbi αἰείδω, Cano. Similiter pro αἰοιδῶς, Cantor, contracte ᾠδὸς dicitur, α et oi in ω per crasin coeuntibus, jota vero subscripto. Ephes. 5, 19. Ὑμνοῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, Hymnis et carminibus religiosis. Coloss. 3, 16. Apoc. 5, 9. Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, Et canebant hymnum novum, s. præstantissimum: ibid. 14, 3. ubi ᾠδὴ Μωσέως est Hymnus eucharisticus, qualem olim Moses ad Mare Rubrum cecinisse memoratur Ex. 15. ᾠδὴ τοῦ ἀρνίου autem est Hymnus in Messiam. Apoc. 15, 3. Sæpius in N. T. non legitur. Alexandrini usi sunt hac voce pro ᾠδῇ, Canticum, et in femin. ᾠδῇ, idem, Ex. 15, 1. Deut. 31, 19. 21. 22. 30. Judd. 5, 12. et מְנוּחִים, Psalmus. Ps. 4, 1. 64, 1. Ὡδὴν etiam ap. Gr. scriptt. de Carmine usurpari, quod in Dei honorem canitur, Spanh. docuit ad Callim. H. in Jov. 1." Schleusner. Lex.]

["ᾠδὴ, Valck. Phœn. p. 373. Ilgen. Hymn. 583. Xenoph. Mem. 3, 4, 4. ad Charit. 410. Wakef. Trach. 999. Markl. Suppl. 1225. Musgr. Herc. F. 1025. Boisson. in Philostr. 619. ᾠδὴν ποιῆσθαι τι, Boisson. in Philostr. 544. ᾠδὴ χρησμῶν, Boisson. in Philostr. 571." Schæf. Mss.]

[ᾠδὴ. Suid. ᾠδὴ τραγῳδία. "Suid.: Προανακρούετο. "Αποῖνον ὁ θεόπτης Μωϋσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανακρούετο. 'V. ἀποῖνον mihi suspecta est. F. I. ὕμνον.' Nihil minus. "Αποῖνον προανακρούεσθαι est Carmen retributionis præcinere, A psalm of thanksgiving. Subintelligitur enim, ut solet, v. ᾠδὴν. Etym. M. v. Ποιή: Καὶ ἀποῖνον ᾠδὴν τῷ Κυρίῳ ὁ θεόπτης ἦσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων τοῦ παρ' Αἰγυπτίων φόνου, καὶ εἶπεν, "Αἰσωμεν τῷ Κυρίῳ. Quæ petita sunt e Commentatore aliquo ad Ex. 15, 1. Τότε ἦσε Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπαν, "Αἰσω μεν τῷ Κυρίῳ. Ubi Ms. Vat. ἄσωμεν. (Etym. G. Ποιή—ἐξ οὗ καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀποῖνον, ὡς τὸ, "Αποῖνον ὁ θεόπτης, σημαίνει δὲ τὸ ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ φόνου προσαγόμενον δῶρον, καθ' ὃν Μωϋσῆς ἦσεν ᾠδὴν τῷ θεῷ, "Αἰσωμεν τῷ Κυρίῳ. Hinc in Zonara p. 53. pro edito 'Αἰσωμεν' ὀδεύσομεν, lege, non cum Tittmanno ὀδεύσωμεν, sed, "Αἰσωμεν ὕμνήσωμεν. Cf. Zonar. 54. 'Αἰσωμεν' ὀδεύσομεν, ἡ ἡκούσαμεν, δι' ι. 'Deest in Cod. D. Cod. K. 'Αἰσωμεν' ὀδεύσωμεν. Cod. A. 'Αἰσωμεν, superscripta ο, ἡκούσαμεν, sc. ἀῖσωμεν.' Tittm.) Huc facit Joseph. A. J. 2. p. 115. Καὶ Μωϋσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν Θεόν, ἐγκώμιον τε καὶ τῆς εὐμενείας εὐχαριστίαν περιέχουσαν, ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ συντίθησιν. Ceterum fons hujus locutionis, quod nemo vidit, est ap. Schol. Pind. (imo ap. ipsum Pind.) Pyth. 2, (24.) "Ἄλλοις δὲ τις ἐτέλεσσαν ἄλλος ἀνὴρ Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἀποῖν' ἀρετᾶς, ubi recte Schol. ὄντα τὸν ὕμνον ἀμοιβὴν καὶ λύτρα τῆς ἀρετῆς." Toup. Emendd. 2, 102.]

["ᾠδὴ, Demetrio Eloc. §. 70. est Cantus ille, et veluti modulatio sonora et numerosa, quæ subinde e concursu vocalium oritur: antea εὐφωνίαν dixerat. Mox μελίσματα et ᾠδὰς ἐπεμβαλλομένας ᾠδαῖς appellat. Deinde ᾠδὴν Rhetores dixere, quam Scenicam modulationem vocat Quintil. 11, 3. quæ quidem nittebatur τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου, ut tradit Philostr. in Vita Favor. 1. p. 491. Idem in Vita Isæi p. 513. dicit Isæum reprehendisse Dionysium Milesium, qui cantillando declamasset, μελέτας σὺν ᾠδῇ ποιούμενον. Alio loco in Vita Vari 2. p. 620. καμπὰς ᾠσμάτων appellat. Cf. omnino Cresoll. Theatr. 3, 18. et Vacatt. autumnales, ubi ex instituto omnem Sophistarum pronuntiationem illustravit." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[ᾠδὴ. Athen. 619. Καὶ γίνεται ἐπ' αὐτῇ παρθένους ᾠδὴς ἄγων, ἥ τις *Ἀρπαλύκη καλεῖται. Orph. Hymn. 55=56. Ἀβροκόμη, φιλέρρημε, βρύων ὥρησι ποθειναῖς, ut Hermann. ex emendatione Ruhnkennii Ep. Cr. 2, 88. edidit; vulgo enim legitur ᾠδαῖσι: Lith. 315. Χεῖλεσιν αἰδῶν *θελεξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδὴν: 160. Ὑδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πύθμενα πέτρης Λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἰκελὸν ᾠδῇ. Longus p. 41. Schæf. "Ἐρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον, ὅτι μὴ φίλημα, καὶ περιβολή, καὶ συγκατακλιθῆναι γυνούσι σώμασι. Ubi doctus Editor:—"I. e. ἐν ἐπωδαῖς. Sic αἰεὶδὸς pro ἐπωδὸς in Soph. Trach. 1003. ubi v. Schol.]

[ᾠδὴ. Glossæ: ᾠδὴ Cantus, Canticum. ᾠδαί Cantiones.] "ᾠδαν, Hesych. ᾠδὴν, Cantum, quæ "et αἰοδή." [Idem: ᾠδαῖς ὕμνῳδαῖς, ᾠσµασιν. ᾠδὴ ᾠσμα, ὕμνῳδία. Zonar. "Ὑμέναιος ᾠδὴ ᾠσμα *γαμητικόν. ᾠδὴ. "Ὅσα θεωρίας ἔχειται ψαλῆς καὶ θεολογίας ὥστε ὁ ψαλμὸς λόγος ἐστὶ μουσικός, ὅταν εὐρύθμῳ κατὰ τοὺς ἀρμονικοὺς λόγους πρὸς τὸ ὄργανον κρούηται. Ἡ ᾠδὴ ἐστὶ φωνὴ ἑμμελὴς, ἀποδιδιομένη ἐναρμονίῳ ἄνευ τῆς *συνηχίσεως τοῦ ὁργάνου. Etym. M. v. Προσῳδαί: ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν. ᾠδὴ παρὰ τὸ εἶδω, τὸ γινώσκω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, αἰδῶ, τὸ πᾶν γινώσκω, ἐξ αὐτοῦ ὄνομα αἰοδή, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα, ᾠδὴ. Etym. G.: ᾠδὴ παρὰ τοῦ αἰοδή, τοῦ α

καὶ οἱ εἰς ω ἑκταθέντος γέγονεν ᾠδὴ. Ἡ παρὰ τὸ εἶδω, τὸ γινώσκω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, αἰδῶ, τὸ πᾶν γινώσκω, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν ᾠδω, καὶ ᾠδὴ. Καὶ εἰς τὸ Ἀεῖδε. ᾠδὴ, καὶ ἐπωδὴ ᾠδὴ ὁ ὕμνος, ἐπωδὴ ἡ μαντεία. ᾠδὴ προστίθησι τῷ ω, τὸ ἰῶτα, διὰ τὴν αἰοδήν, καὶ παρὰ πάντα, τὰ παρὰ τούτων γινόμενα, οὕτως ἔχει, κωμῳδία, μελῳδία, ραψῳδία, τραγῳδία. Γέγονε δὲ καὶ ᾠδὴ οὕτως ἀπὸ τοῦ αἰοδή τοῦ α καὶ τοῦ οἱ εἰς ω ἑκταθέντος, γέγονεν ᾠδὴ. ᾠδὴ ἔστιν ἐπινίκιος κατ' ἐχθρῶν, καὶ εὐρυθμὸς εὐχαριστία, ἡ φωνὴ ἑμμελὴς μετ' ἐργασίας, ἢ χωρὶς *ἐνηχίσεως ὁργάνου, ἡ θεολόγου εἰς θεόν ἔστι καὶ συνώνυμον. Eust. 9.: Καὶ ᾠδὴ, ὁ μεμελισμένος λόγος, ὅς καὶ ἔξαμμα ἔχει, ἦγον ὕψος, ὄγκον, μέγεθος. (Plura vide in Ἀεῖδω citata.) 137. "Ὅτι ᾠδαὶ διάφοροι παρὰ τῷ Ποιητῇ, αἱ μὲν, ἐπὶ θεοῖς (Philemonis Lex. θεῶν,) οἶον, Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο Καλὸν αἰδόντες, μέλποντες ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων. Οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐπὶ ἐνδελεχοῦς θείας μολπῆς ἔτεροι δὲ ᾠδαί, ἐν τε γάμοις, καὶ εἰλαπίναις, καὶ ἀπλῶς ἐν εὐνοχίαις ὅποια ἢ ἐν τῇ ὀπλοποιίᾳ μουσική, καὶ ἢ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι τε καὶ τοῖς Φαίαιζιν. Ἀχιλλεὺς δὲ προϊόντος τοῦ λόγου, ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδὴν, αἰδῶν κλέα ἀνδρῶν. Εἰσι δὲ καὶ πενθητήριοι ᾠδαί, καὶ αἰοδοὶ θρήνων ἑξαρχοὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ. "Ὅλως δὲ ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι. *Σωφρονιστικῇ, ὅποια ἢ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος αἰοδοῦ ἐγκωμιαστικῇ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως θρηνητικῇ *ὀρχηματικῇ, ὡς ἡ τοῦ νεανίου, τοῦ ἐν τῇ ὀπλοποιίᾳ ἄδοντος καὶ *Παιανικῇ, ὅποια ἐστὶν ἡ νῦν αὕτη παρὰ τῷ Ποιητῇ φησὶ γὰρ, Καλὸν αἰδόντες Παιήονα. Ἔστι δὲ Παιήων, ὕμνος τίς φασιν εἰς Ἀπόλλωνα: 1163. Λίνος δὲ, εἶδος ᾠδῆς κατὰ Ἀρίσταρχον, ἡ ὕμνος, ὡς καὶ ὁ Παιᾶν, καὶ ὁ διθύραμβος: 1164. Ὡς δὲ καὶ πολλὰ ᾠδαὶ ἦσαν, οἶον Ἰούλος, ἡ τῶν θαλασιουργῶν ἡ ἐριουργῶν, καὶ λιγυέρης, ἡ τῶν θεριστῶν, ὡς ἔστι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (10, 41.) εὐρεῖν, καὶ ὀλοφυρμὸς, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις, καὶ βουκολισμὸς, ἡ τῶν βοσκόντων, καὶ ἐπιμύλιος, ἡ περὶ τοὺς αἰετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι: 1236. Τρύφων, ὅς καὶ ᾠδῆς ὀνομασίας καταλέγει τάσδε: ἱμαῖος, ἡ καὶ ἐπιμύλιος, ἡ μυλωθρὸς, ἢ παρὰ τοὺς αἰετοὺς ἦδον ἔῖτα ἐτυμολογῶν, φησὶ κληθῆναι ἱμαῖον ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος, ἱμαλὶς δὲ φησὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν, (hic igitur corrigendus est Schleusner., in Ἰμασιδὸς citatus,) ὡς δὲ ᾠδῆς ὄνομα καὶ ὁ αἰλινός, καὶ ὁ λιγυέρης, καὶ ὁ ὕμέναιος, καὶ ἄλλα τινὰ, προδεδηλωται: 1275. Ἐν τούτοις δὲ *ἀναμνηστῆρον καὶ ὅτι τοῦ ᾄδεν μὲν καὶ μέλπειν, οὐ δοκεῖ διαφορὰ εἶναι τὸ μὲν τοῖ ψάλλειν ἀμφοῖν διαφέρει, καθὰ δηλοῖ ὁ φράσας τὸ, Παρὰ τὸ δειπνον ἄδουσι καὶ ψάλλουσιν αἱ παλλακαὶ τῷ βασιλεῖ, καὶ μία μὲν ἐξάρχει, αἱ δὲ ἄλλαι ἀθρόως ἄδουσιν. Ἔστι δὲ ᾠδὴ, ἡ παρὰ τὸ ᾄδεν, λόγος μεμελισμένος ψάλλειν δὲ, τὸ δι' ὁργάνων μουσικῶν, καὶ μάλιστα τοῦ ἰδῶς λεγόμενον ψαλτηρίου. Philemon Lex. ᾠδὴ τὸ ᾠσμα διάφοροι δὲ ᾠδαὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ, αἱ μὲν, ἐπὶ θεῶν οἶον, Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐτεροι δὲ ᾠδαί, ἐν τε γάμοις καὶ εἰλαπίναις, καὶ ἀπλῶς εὐνοχίαις ὅποια ἢ ἐν τῇ ὀπλοποιίᾳ μουσική, καὶ ἢ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι τε καὶ τοῖς Φαίαιζιν. Ἀχιλλεὺς δὲ προϊόντος τοῦ λόγου ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδὴν, αἰδῶν κλέα ἀνδρῶν εἰσι δὲ πενθητήριοι ᾠδαί, καὶ αἰοδοὶ θρήνων ἑξαρχοὶ, παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ὅλως δὲ, ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι *σωφρονιστικῇ, ὅποια ἢ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος αἰοδοῦ ἐγκωμιαστικῇ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως θρηνητικῇ *ὀρχηματικῇ, ὡς ἡ τοῦ νεανίου, τοῦ ἐν τῇ ὀπλοποιίᾳ ἄδοντος καὶ *Παιανικῇ, ἡ εἰς τὸν Παιήονα, ὡς λέγει, Καλὸν αἰδόντες Παιήονα οἱ κοῦροι τῶν Ἀχαιῶν τὸν θεὸν ἔτερψαν. Παράγεται δὲ ᾠδὴ παρὰ τὸ ᾄδεν λόγος δὲ ἐστὶ μεμελισμένος. ᾠδὴ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἐν παραβάσει καὶ στροφῇ ὀνομάζεται ἐν Νεφέλαις, διὰ τὸ στροφῆν τινα ποιῆσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὄραν, καὶ ᾄδεν εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος ἔστι δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς θεοὺς ἢ ᾠδὴ, ἢ καὶ ὕμνῳδιαν καὶ ᾠσμα καλεῖσθαι δυνάμεθα. Κυρίως δὲ ὁ ὕμνος ἐπὶ θεοῦ λέγεται, ὡς ἐγκώμιον καὶ ἔπαινος ἐπὶ ἀνθρώπων. Hinc sua sumit Phavor. J. Poll. 1, 38.: 71. de Partibus Noctis, Περὶ ἀλεκτρυνῶν ᾠδὰς, ἀλεκτρυνῶν ᾄδοντων, ὑπὸ τὸν ᾠδὸν

ὄρνιθα. “Heliodor. vii. εἰς ἀλεκτρυόνων ψῆδας, vocat: A. Eἰς ἀλεκτρυόνων ψῆδας, inquit, τετελευτηκότα γνωσθῆναι. Sic et Aristæn. 34. ut ad Longum notavi 3. ubi ait Longus περί ψῆδας ἀλεκτρυόνων. Excerpta e vet. Gloss.: Gallicinium. ἀλεκτροφώνιον. Et pulcre Plato, cujus sunt illa, ἀλεκτρυόνων ᾄδόντων, ap. Pollucem, fine sui Symposii: Καὶ καταδαρθεῖν πάνν πολλὸν, ἅτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν· ἐξέγρεσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν, ἥδη ἀλεκτρυόνων ᾄδόντων. Vide et Heins. Lectt. Theocr. c. 12.” Jung.) 4, 52. Εἰς μέτρα ἐπίπνους, εἰς ψῆδας ἔνθεος, κάτοχος ἐκ Μουσῶν.—Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ψῆδαι, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα: 7, 180. ἐπιμύλιος ψῆδῃ.] [*ᾠδάριον, τὸ, dimin. Glossæ: ᾠδάριον· Cantilena. “ᾠδάριον, Cantiluncula, dimin. cum contemptu positum, 41. (Καὶ ἐτι τούτων τὸ χεῖριστον, ὅπως, ὥσπερ τὰ ψῆδρια τοὺς ἀκρατάς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει, καὶ ἐπ’ αὐτὰ βιάζεται.)” Weisk. Ind. in Longin. Vide et Epictet. 3, 23, 21.]

ᾠδὸς, ὁ, Cantor. Plato de LL. 7. Τοὺς Διονύσου ἐξηκοντούτεις ψδούς. Idem in Phædro (252.), de cicadis loquens, οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ψδοὶ, Quæ super capita nostra canunt.

Ab ψδὸς compositum κιθαρωδός, a quo v. κιθαρωδέω, vide in Κιθάρα, itidem λυρωδός in Αὔρα, et ὑμνωδός in ὕμνος: sic τραγωδός, etc. in Τράγος, ut κωμωδός, etc. in Κῶμῃ. Sic et cetera composita suis locis quære.

ᾠδὸς dicebatur Poculum, quod pro scolio, i. e. Cantilenæ genus, dabatur. Trypho ap. Athen. 11. [p. 503. ᾠδὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, φησὶ Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνομαστικαῖς, τὸ ἐπὶ τῷ σκολιῷ διδόμενον· ὡς Ἀντιφάνης παρίστησιν, ἐν Διπλασίοις· Α. Τί οὖν ἐνέσται τοῖς θεοῖσιν; Β. οὐδὲ ἐν, Ἐὰν (“Hn corrigitt Maltb. Lex. Gr. Prosod. 1142. b.) μὴ κεράση τις. Α. ἴσχε· τὸν ψδὸν λάμβανε. “Ἐπειτα μὴδὲν τῶν ἀπρηχαιμένων Τούτων περάνης, τὸν Τελαμῶνα, μὴδὲ τὸν Παιᾶνα, μὴδ’ Ἀρμόδιον. Huc respexit Eust. 868.: Μελὴ δὲ διὰ τοῦ ἡ κατὰ θῆλυ γένος, ποτηρίου εἶδος ἦν, ὡς ἐν τοῖς Ἀθηναίοις φέρεται, καὶ ἴσως παρὰ τὸ μέλος, ὃ δηλοῖ τὴν ψδὴν· ἐπεὶ καὶ ψδὸς παρὰ τῷ αὐτῷ ποτηρίῳ τι. Vide Santen. ap. Gaisf. ad Hephæst. 228.]

[ᾠδὸς· Cantor. Glossæ. Plut. 8, 208. “Huschk. Anal. 9. Paul. Silent. 48. et Jacobs. Jacobs. Anth. 11, 174. 389. Valck. Phœn. p. 574. Köppen Blumenl. 2, 93.” Schæf. Mss. “Χρησµῶν γὰρ ψδούς φησι σημαίνειν ὅδε, Eurip. Heracl. 489. et 404. emend. (Χρησµῶν δ’ αἰοῖδους πάντας εἰς ἐν ἀλίσας. Sic ediderunt Elmsl. et Matthiæ. “Χρησµῶν γὰρ αἰοῖδους,” inquit ille, “Hervagiana prima et seqq. ante Barnes. qui Aldinam scripturam revocavit. Χρησµῶν γὰρ ψδούς e v. 489. emendarat Duport.”) Μετὰ Λέσβιον ψδὸν, emend. Zenob. 5, 9.” Valck. Mss. Suid.: ᾠδὸν· ψδικὸν, ψάλτην. Ἐν Ἐπιγράμματι· Χάλκεον ψδὸν ἰδρύσας ὑπὲρ κιθάρας. “Neh. 11, 23. Al. 1 Par. 15, 19. ψδοὶ. Ὡ part. Kal, 2 Par. 9, 11. Ὡ masc. Al. 2 Par. 23, 13. Lex. Cyrilli Ms. Brem.: ᾠδοὶ· ᾄδοντες. Gloss. Mss. in Proph.: Οἱ ψδοὶ· οἱ ψαλτωδοὶ, οἱ τὰς ψδὰς ψάλλοντες.” Biel. Thes. Etym. G.: ᾠδός· θρήνος, ἢ ὁ κιθαρωδός. J. Poll. 1, 72. de Partibus Noctis: Περί ἀλεκτρυόνων ψδὰς, ἀλεκτρυόνων ᾄδόντων, ὑπὸ τὸν ψδὸν ὄρνιθα. Et 4, 52. Ποιητὴς, ποιητικὸς, ψδὸς, ψδικὸς, μέτρων συνθέτης.]

[*ᾠδοποιός, ὁ, ἢ, Qui odas conficit, Cantor. Theocr. Epigr. 15. ap. Jacobs. Anth. 1, 198. Τῶν πρόσθ’ εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.]

ᾠδικός, (ἢ, ὄν,) Canorus, ut ψδικώτερος τῶν κύκνων, ap. Lucian. Magis canorus cygnis. || ᾠδικός, Cantandi peritus, Musices peritus. Athen. 12., Ἐταίρας δὲ τὰς μὲν ψδικὰς, τὰς δὲ ὀρχηστικὰς. Ubi observa ὀρχηστικὰς itidem significare saltandi peritas. Apud Plut. quoque videtur ita sumi ψδικός, Symp. 1. (T. 8. p. 460.) Προστάσσοντας ψδικοῖς ᾄσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν: [8, 245. ψδικὸν ἔζων. Lucian. 1, 291. 3, 89. ψδικώτερον ἄλλου δόξα 3, 387. “ᾠδικόν, πρᾶγμα, Materia vel argumentum, quod veluti cantabile sit, et μέλος admittat. Lucian. Rhet. Præc. 19. ubi Rhetores πάντα ᾄδοντας exagitat.” Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. “Χορὸς in convivio ex emend. Athen. 642. Clem. Alex. p. 1. ambo erant ψδικῶ. Nazianz. 1, 553. Si essem ψ., Dio Chrys. 367. b. Alciphro p. 50., Ἦν ψ. τὸ πέλαιος.” Valck. Mss. Artemid. 1, 76. Ἀισματα δὲ δοκεῖν ᾄδειν καλῶς καὶ εὐφώνως

καὶ τοῖς ψδικοῖς, καὶ (τοῖς) μουσικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἀγαθόν. Ælian. H. A. 1, 20.: Τὰ μὲν ἄλλα τῶν ψδικῶν ὀρνέων εὐδοτομεῖ, καὶ τῇ γλώττῃ φθέγγεται, δίκην ἀνθρώπου. “Emendationem Bocharti Hieroz. 1. p. 508. veluti certissimam recepi pro vulg. Ἰνδικῶν.” Schneider. Pausan. 8, 17. Bekkeri Anti-Atticista: ᾠδικός· εὐ ᾄδων. Zonar.: ᾠδικός· μουσικός, εὐλαλος. Καὶ ὁ ὄρνις ἦν ψδικός. Hesych.: ᾠδικός· μουσικός. Etym. G.: ᾠδικώτερος· ἐκ τοῦ αἰίδω. J. Poll. 4, 52. Ποιητὴς, ποιητικὸς, ψδὸς, ψδικός, μέτρων συνθέτης: 64. Καὶ *φωνάριον ψδικόν, καὶ καμπτικόν, καὶ ᾄματοκάμπτας.]

ᾠδικῶς, Canore. Aristot.

ᾠδεῖον, τὸ, ad verbum, Cantilenarium. Locus, inquit Hes., in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharædorum, priusquam theatrum esset constructum. Suidas autem ait, ᾠδεῖον Athenis velut Theatrum, quod construxit Pericles musicis, unde et ᾠδεῖον dictus fuit ἀπὸ τῆς ψδῆς. Ibi autem iudicium exercebat is, qui ἄρχων appellatur. Mensurabantur etiam ibi farinæ. Aristoph. Vesp. (1108.) Οἱ μὲν ἡμῶν, οὐπὲρ ὧ ῥχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἐνδεκα, Οἱ δ’ ἐν ᾠδεῖῳ δικάζουσ’, οἱ δὲ πρὸς τοῖς τεχνικοῖς. Ubi Schol. ait, ψδεῖον Locus est formæ theatri habens, in quo solent poetæ sua poemata recitare, antequam in theatro recitent. Nec addit quod ap. Suid. habetur, ibi tribunal esse archontis, quod ex hoc Aristoph. loco fortassis collegit, sed subiungit, perinde esse ac si dixisset Aristoph. In omnibus Atticæ locis inveniuntur iudices. Ceterum quod Suid. ait mensurari solitas in Odeio farinas, id vero e Demosth. sumis, ut opinor, cujus in Orat. πρὸς Φορμίωνα (918.) hæc sunt verba, “Ἐτι δ’ ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες διεμετροῦντο ἄλφιστα ἐν τῷ ᾠδεῖῳ: [Κατὰ Νεαίρας 1362. Λαχόντος δὲ τοῦ Στεφάνου αὐτῷ δίκην σίτου εἰς ᾠδεῖον κατὰ τὸν νόμον, ὃς κελεύει, εἰν ἀποπέμψη τὴν γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα· εἰν δὲ μὴ, ἐπ’ ἐννέ’ ὀβολοῖς τοκοφορεῖν, καὶ σίτου εἰς ᾠδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ] γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, Ἀθηναῖον ὄντα ξένης θυγατέρα αὐτῷ ἐγγυῆσαι ὡς αὐτῷ προσήκουσαν, κατὰ τὸν νόμον τουτονί.” Pausan. Atticis, Τοῦ θεάτρου δὲ, ὃ καλοῦσιν ᾠδεῖον, ἀνδριάντες, etc. Theatri, quod appellant Odeum. Plut. de Audiendo, Μεμνημένον ὡς οὐκ εἰς θέατρον οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ’ εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφίεται, Recordantem se non in theatrum nec Odeum, sed in scholam et didascaleum venisse. Idem in Pericle, ᾠδεῖον πολύεδρον καὶ πολύστυλον, Odeum multa sedilia et multas columnas habens. Xen. Hell. 2. *Ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἵππεις ἐν τῷ ᾠδεῖῳ, Somnum capiebant etiam equites in Odeio.

[ᾠδεῖον. Schol. Aristoph. l. c. Οἱ δ’ ἐν ᾠδεῖῳ τόπος ἐστὶ θεατροειδής, ἐν ᾧ εἰώθασιν τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. Τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι εἰς πάντα τύπον εὐρήσει τις δικαστὴς ἐν τῇ Ἀττικῇ. Τοῦτο δὲ οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δικῶν. Τάχα δὲ καὶ τὰς διαίτας δηλοῖ. “Male Schol. hæc non dici e vero.” Kuhn. ad J. Poll. 8, 33. Suid.: ᾠδεῖον· Ἀθήνησιν ὥσπερ θέατρον, ὃ πεποίηκεν, ὡς φασιν, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοῖς. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ᾠδεῖον ἐκλήθη, ἀπὸ τῆς ψδῆς. “Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ δικαστήριον τοῦ ἄρχοντος. Διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιστα ἐκεῖ. Bekkeri Λεξ. ῥητορ. “ᾠδεῖον· θέατρον Ἀθήνησιν, ὃ πεποίηκε Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοῖς, ἐν ᾧ καὶ δικαστήριον ἦν σίτου, καὶ ἄλφιστα διεμετρεῖτο ἐκεῖ. Hesych.: ᾠδεῖον· τύπος, ἐν ᾧ, πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆναι, οἱ ῥαψωδοὶ καὶ οἱ κιθαρωδοὶ ἠγωνίζοντο. Zonar.: ᾠδεῖον· τὸ σχολεῖον. “Male: accuratius Suid.” Tittm. Phot.: ᾠδεῖον· Ἀθήνησιν ὡς παρὰ θέατρον, ὃ πεποίηκεν, ὡς φασιν, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοῖς. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ᾠδεῖον ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ψδῆς. “Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ τὸ δικαστήριον τοῦ ἄρχοντος. Διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιστα ἐκεῖ. “In B. annotatum, in margine legi: ᾠδεῖον· μουσαῖον, ἢ σχολεῖον.” “Lege ὥσπερ θέατρον.” Schleusner. Animadvv. “Loco ὡς reponendum sine dubio est τόπος. Schol. ad Demosth. Orr. Gr. 2, 108. ὥσπερ θέατρον habet, quod magis adhuc ad lectionem impressam accedit.” Idem in Cur. Nov. Etym. G.: ᾠδεῖον· τὸ μουσεῖον,

τὸ δει διφθόγγῳ, ἐν ᾧ ῥῶδουσι καὶ ψάλλουσι τὰς ᾠδὰς. A Thom. M.: 'Ἰνδιδεῖον' τόπος ἦν 'Ἀθῆναις εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοὺς, ὅθεν καὶ 'Ἰνδιδεῖον ἐκλήθη. Διμετρεῖτο δὲ ἐν τῷ τοιοῦτῳ τόπῳ καὶ ἀλφίτα. J. Poll. 8, 33. Τὰς δὲ ἐπὶ τῷ σίτῳ δίκας ἐν 'Ἰνδιδεῖῳ ἐδίκασον: 9, 44. 'Ἐπὶ θεάτρῳ δὲ καὶ στάδιον, ἱππόδρομον, ᾠδεῖον, βουλευτήριον. Etym. M.: Λογεῖον σημαίνει εἶδος κρατῆρος, καὶ τὸν τόπον τοῦ θεάτρου. "Ὡς περ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰδῶ γίνεται αἰδεῖον, κείρω κουρεῖον, σκάφω σκαφεῖον, γράφω γραφεῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λέγω λογεῖον. Καὶ γὰρ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ῶ ῥημάτων διὰ τοῦ εἰον παραγόμενα, * προπερισπᾶται, καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται. "Procul dubio verior lectio est, ἀπὸ τοῦ ῥῶδω γίνεται ᾠδεῖον, ubi etiam hoc notandum, in vulg. lect. apparere manifesta documenta veteris consuetudinis, qua i impropiis diphthongis non subscribi, sed ad latus ascribi solebat." Sylb. Glossæ: 'Ἰνδιδεῖον Odeum.]

["'Ἰνδιδεῖον, Odeum. Fuit Athenis ædificium publicum, in modum theatri, v. Schol. Aristoph. Vesp. 1104., vel tabernaculi regis Persarum, v. Plut. Pericle 13. exstructum a Pericle, vel, ut alii perperam tradunt, a Themistocle, multis sedibus, v. Plut. l. l. et columnis lapideis, v. Theophr. Char. 3, 2. Vitruv. 5, 9. exornatum, in quo concentus musici fiebant, et poemata, maxime dramatica, a poetis recitabantur, antequam in theatrum producerentur, vel ante exstructum theatrum, v. Hesych. Habuit etiam alios usus, v. c. caritatis tempore frumenta ibi et farina pauperibus dividebantur, v. Thom. M. Suid. et Casaub. ad Theophr. l. l., controversiæ omnes ad rem frumentariam pertinentes ibidem disceptabantur, v. Poll. 8, 33. ibique Interpp. Omnino v. Ge. Henr. Martini von den Oeden der Alten, Lips. 1767. 8. Cf. Meurs. Lectt. Att. 4, 28. et Ceramic. gemin. 11. it. Interpp. ad Thom. M. in h. v. et Barthelémy Voyage du jeune Anacharsis en Grèce T. 2. p. 340. sqq. Ed. Bipont. E. 2, 4, 6. Eἰς τὸ 'Ἰνδιδεῖον παρεκάλεσαν τοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ ὀπλίτας, καὶ τοὺς ἄλλους ἱππέας—οἱ δὲ Λακωνικοὶ φρουροὶ ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ 'Ἰνδιδεῖον ἐξωπισμένοι ἦσαν. §. 15. * Ἐξέκαθεν δὲ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ 'Ἰνδιδεῖῳ, τοὺς τε ἱπποὺς καὶ τὰς ἄσπιδας ἔχοντες, καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφωδύνοντο. Martini l. l. p. 29. docuit, Odeum etiam locum arcis s. castelli tenuisse, et verisimile putat, non modo ædificium ipsum, sed et aream omnem, quæ Odeum cinxit, dictam esse 'Ἰνδιδεῖον, et hanc aream spatiosam intelligendam esse in locis Xenophontis. Vide Morum." Lex. Xenoph.]

["'Ἰνδιδεῖον, Boisson. in Philostr. 662. (' Sic editur Dicæarchus Geogr. Min. 2, 8. 'Ἦδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένην κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ θαυμαστόν. Critici incassum se torquent. Athenæ describuntur. Lego 'Ἰνδιδεῖον τῶν.' Emendationem hanc probat Maltb. Lex. Gr. Prosod. 1093. Uterque ignorabat, Hemsterh. jam olim sic correxisset. Vide Wessel. infra citandum.) Fac. ad Pausan. 1. p. 30. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 58." Schæf. Mss. Vide Xyland. ad Plut. 1, 621. Reisk.: Montfaucon. Diar. Ital. 230. Marmora Oxoniensia Ed. Bowyer. 520. Wessel. Probab. 335.:—" Vitruv. 5, 9. ' Et exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Athenis Pericles columnis lapideis disposuit, naviumque malis et antennis e spoliis Persicis pertexit. Idem autem etiam incensum Mithridatico bello rex Ariobarzanes restituit, Zmyrnæ strategeum, (* Stratoniceum.)"—De loco Vitruv. id monere oportet, Codicem nostrum priora edere: Et exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Themistocles columnis lapideis dispositis etc. Ultimum non improbavero, quanquam de Themistocle aliter sentio. Falsum enim est, huic auctori Odeum Atticum deberi. Omnes Pericli ascribunt. (' Exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Themistocles, columnis lapideis dispositis, navium malis et antennis e spoliis Persicis pertexit. Sic lego e Mss. O. Vulgo Athenis, (quæ vox præcessit,) Pericles, (ut alii perhibent,) disposuit, naviumque—pertexit." Oudend. ad Thom. M. 930. ' Et exeuntibus: copulam Sulp. omisit. Deinde, Quod Themistocles, e Sulp. et Codd. Vatic. Fran.

Arundel. Guelf. restitui. Themistocles Fran. ceutistocles Wratt. Jocundus ineptissime, quod Athenis Pericles, refinxit; ita enim Athenis abundat, et sequentia Periclis ætati disconveniunt. Periclem quidem Odei auctorem perhibet Plutarch. cum aliis; sed videtur Vitruv. alios secutus auctores esse. Ita ad h. l. Fea, qui scripturam eandem in Codd. omnibus a se inspectis reperit. Etiam Ciseranus scripturam Themistocles utpote in pluribus libris a se repertam prætulit. Columnis dispositis: ita Sulp. Fran. Cotton. Guelf. Wratt. Jocundus temere, disposuit naviumque, edidit, quod factum improbavit etiam Fea. Antepnis et malis Wratt. Postea, et spoliis, Sulp. Perspicis, Wratt. Denique, pertexti, Voss. Idem autem incensum: vulgo intersertum, etiam, omisi cum Sulp. Wratt. et pluribus Codd. a Fea inspectis. Deinde, Ariobarzantes, Wrattisl. Inscriptio Athenis reperta, et a Gallo Belley publicata in Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. 23. Historiæ p. 189. nominat Ariobarzanem Philopatore, filium Ariobarzanis, Philoromæi et reginæ Athenaidis Philostorgi, qui Odei refectionem mandaverit Caio et Marco Stallis, Caii Stallii filiis, cum Menalippo. Ibi est οἱ κατασταθέντες ἐπὶ τὴν τοῦ 'Ἰνδιδεῖον κατασκευήν. Annotavit hæc Fea. Schneider.) Atque hic negligere nolo egregiam opem, quam Dicæarcho Hemsterh. noster tulit. Ita Dicæarchus scribit, 'Ἦδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένην κάλλιστον θέατρον, ἀξιόλογον, nulla justa sententia. Quanto rectius hoc est? 'Ἰνδιδεῖον τῶν ἐν τῇ πόλει κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ θαυμαστόν 'Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ego certe non vereor, hanc ipsam Dicæarchi scripturam profiteri." Boissonadius, probante Maltbio l. c., male legit: 'Ἰνδιδεῖον τῶν ἐν τῇ οἰκουμένην κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ θαυμαστόν. "Illud adjectivum ἀξιόλογον cum vel ad theatrum, vel ad Minervæ templum referri possit, ad hoc potius, quam ad illud pertinere crediderim: quod postquam dictum est, κάλλιστον τῶν ἐν τῇ οἰκουμένην θέατρον, oratio non crescere, sed potius decre-scere videatur, si idem dicatur esse ἀξιόλογον." HSt. in Dicæarchi Geogr. quædam p. 6. Alexis ἐν 'Ἀσωτοδιδασκάλῳ ap. Athen. 337.: Τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω Λύκειον, Ἀκαδημίαν, 'Ἰνδιδεῖον πύλας, Ἀθηναίων σοφιστῶν; οὐδὲ ἐν τούτων καλόν. Theophr. Char. 3. περὶ ἀδολεσχίας: Καὶ πόσοι εἰσὶ κίονες τοῦ 'Ἰνδιδεῖον. Ubi v. Casaub. et Ast.]

'Ἀντᾶδω, Contra cauo, Occino. Apud Lucian., teste Budæo, capitur etiam pro Compono carmen adversus alium. [In Ind. Luciano v. ἀντᾶδω non legitur.] Hesych. ἀντᾶδεται exp. ἐναντιοῦται. ["Brunck. Aristoph. 2, 49." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. Ælian. H. A. 189." Wakef. Mss. Aristot. de Mir. Ausc. 162. Γυναικὰ κύκλον γράψασαν, καὶ τὰ φάρμακα θεῖσαν, εἰσβῆναι εἰς τὸν κύκλον, αὐτὴν καὶ τὸν νιόν, εἶτα μιμεῖσθαι τὴν φωνὴν τοῦ θηρίου, (sacri serpentis,) τὸ δὲ ἀντᾶδεν, καὶ προσιέναι, ἄδοντας δὲ καταδραβεῖν τὴν γυναῖκα, καὶ ἐγγυτέρω προσιόντος μάλλον, ὥστε μὴ δύνασθαι κρατεῖν τοῦ ὕπνου. "Maga serpentem evocatura sonum ejus aut vocem imitata est, qua arte et aves et feras advocare ac decipere solent venatores. Incantationi obluctari credebatur serpens, cum recanabat. Est vero Recanere, ἀντᾶδεν, vel Recantare, si mavis, Contrario sibilo incantationem repellere et retorquere. Serpens recanens credebatur creare periculum mago. Sic cum Thessalæ veneficæ sacer serpens occineret, parum abfuit, quin in soporem letiferum illa dilaberetur. Hoc lumen affert Plinio 23, 2. p. 446.: Non pauci etiam serpentes ipsas recanere; et hunc unum illis esse intellectum, cet. Cf. Turnebi Advers. 23, 11. p. 469." Beckmann. Ælian. H. A. 4, 16.: 'Ὁ δὲ τῶν ἀγρίων κορυφαῖος ἀντᾶσας πρὸς τῆς ἀγέλης, ὡς μαχοῦμενος ἔρχεται.]

'Ἀντῶδῃ, (ῆ.) Cantus quo alteri occiuitur, Cantus alteri respondens. In VV. LL. exponitur e Quintil., Canticum alternis modulatum. Apud Comicos autem sic vocatur ἀντιστροφὴ, inquit Suid. ['Ἀντῶδῃ παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἡ ἀντιστροφή. Schol. Aristoph. Vesp. 1086. 'Ἡ ἀντῶδῃ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ. Inter Federici Turrisoni Dictiones, quas, suis cum etymologiis, Etymologico Magno addidit, sin-

gulis asterisco appposito, (v. ejus Præf. p. xv. et Sylburgii Præf. p. vii. Ed. Schæf.) est hæc: 'Αντῳδὴ λόγος μεμελισμένος ἐν ταῖς Κωμῳδαῖς, ὅτε μέρος χοροῦ τῷ ἐτέρῳ μέρει ἀποκρίνεται, παρὰ τὸ ἀντί, καὶ τὸ ᾄδειν. "Plato Phæd. 37." Wakef. Mss. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 722.]

'Αντῳδός, (ὁ, ἡ,) Qui cantu mutuo respondet, Qui occinit. Suid. κατάλληλον exponit, subjungens ex Epigr. [Πολλάκι δὲ κρέεσσα πολύθροον, οἶά τις ἤχῳ, Κέρτομον ἀντῳδοῖς χεῖλεσιν ἀρμονίαν. In v. Κερτόμιος Suidas exhibet δὴ pro δέ. "Jacobs. Anth. 6, 122. 8, 267. 10, 400." Schæf. Mss. Aristoph. Thesm. 1059. 'Ἡχῷ λόγων ἀντῳδός *ἐπικοκκύστρια. Ælian. H. A. 4, 16. 'Ἐὰν ἡ θῆλυς ὁ παλεύων, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ ὁ ἄρρην, αἱ ἐξω θήλειαι μέλος ἀντῳδὸν ἤχοῦσι.]

'Απᾶδω, In cantu discrepo, Dissono, Sum absonus, quod Gaza uno verbo dicit Absono. Aristot. in Probl. Διὰ τί τῶν ᾄδόντων οἱ βαρύτερον ᾄδοντες τῶν ὀξὺν ᾄδόντων, ἐὰν ἀπᾶδωσι, μᾶλλον κατάδηλοι γίνονται; Ubi sine casu ponitur. Apud Plat. cum dativo, de LL. 7. Δεινὸν γὰρ ὅλη τῇ ἀρμονίᾳ ἀπᾶδειν, ἢ ῥυθμῷ ἀρρυθμεῖν. Sic ap. Dionys. Areop. pro Discrepo, Dissentio: "Ἔστι γὰρ οὖν οὐκ ἀπᾶδούσας ἀναπλάσαι τοῖς οὐρανίοις μορφὰς καὶ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς ὕλης μερῶν. Idem ἀπεμφαινούσας μορφὰς pro eodem dixit. Jungitur et genitivo ap. Justin. Martyrem, Τῆς Ὀρφέως ἀπᾶδει ποιήσεως, Ab Orphei poësi discrepat, vel dissentit. Plut. Lycurgo (1, 223.) præpositioni πρὸς jungit habenti accusativum, 'Απᾶδούσας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥσπερ ἀρμονίαν. Apud Lucian. autem ἐν εἰκόσιν ἀπᾶδων sine casu positum pro Abhorrens, (2, 463.) *Ἡ ὅπως ἐκ τοσοῦτων μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπᾶδουσαν ἀπεργάσεται. Hesych. itidem ἀπᾶδοντα exp. ἀλλότρια, Aliena, Abhorrentia. [Lucian. 2, 886. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνώμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἔθων ἀπᾶδοντα.]

'Απᾶδω citatur ex Aristot. et in alia significatione, in Problematis, Διὰ τί ἐπὶ τὸ ὀξὺν ἀπᾶδουσιν οἱ πλείστοι; Cur plurimi in acutum cantum desinunt? Vel, ut Gaza interpr., Cur in acutum magna e parte vox aberrare consuevit? Sed enim ἐπᾶδουσιν in vulgatis exemplaribus legitur, non ἀπᾶδουσιν. Licet videatur desinentia, ut ita loquar, aptius præpositione ἀπὸ, quam ἐπὶ significari.

[Απᾶδω. Suid.: 'Απᾶδει ἀπαρέσκει. Καὶ ἀπᾶδον, οὐ συνᾶδον, ἀπαρέσκον. Τὰς σπονδὰς ἀποπέμπεσθαι, ὥς ἀπᾶδούσας τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. 'Αντὶ τοῦ ἀναξίου οὔσας. Καί. Σησίχορος δὲ οὐκ ἀπᾶδει αὐτῶν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Απᾶδον, οὐ συνᾶδον. Zonar.: 'Απᾶδοντες ἀπαρέσκοντες. 'Απᾶδει ἀπαρέσκει, ἐναντιοῦται, οὐ συμφωνεῖ. Hesych.: 'Απᾶδον ἀπρεπές, οὐχ ἀρμόζον. 'Απᾶδοντα ἀλλότρια. 'Απαῖδειν τὸ μὴ λέγειν προσόμοια. "Nata lectio ex jota subscripto, quod a latere ponitur in majusculis. Ita sæpissime in hoc Lexico." Albert. Ad postremam glossam notavit Schleusner. Mss.:—"Vide Dionys. H. 2. p. 37." Hesych.: Οὐκ ἀπᾶδοντα οὐκ ἀλλότριον. J. Poll. 4, 63. Προσᾶδειν, ἐπᾶδειν, ὑπᾶδειν, συνᾶδειν, ἀπᾶδειν: 6, 118. de Consentire et Contra, Τάχα δὲ *τακτέον, ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου, τὸ συνᾶδειν ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου, τὸ ἀπᾶδειν. Macho ap. Athen. 349.: Κλέων τις ἦν κιθαρωδός, ὃς ἐκαλεῖτο Βοῦς, Δεινῶς ἀπᾶδων, τῇ λύρᾳ τ' οὐ χρώμενος. "A legitimo aberrans sono. Plut. 2, 451. "Ομοῖον τι πράττουνσι τοῖς . . . πρὸς τὸ ᾄδειν διὰ τὸ ὑπᾶδειν ἀπεχθῶς ἔχουσιν. Hoc sensu Dio Chrys. 27. p. 527. "Ἄλλοι (τῶν συμποτῶν) ἀναισθητοὺς καὶ μακροὺς διατίθενται λόγους οἱ δὲ ᾄδουσι καὶ ἀπᾶδουσι, σφόδρα ἄμουσοι ὄντες, καὶ σχεδὸν τι μᾶλλον λυποῦσι τῶν μαχομένων καὶ λοιδορουμένων. Q. I. male sollicitat Reisk., ἀντᾶδουσι scribens." Jacobs. Add. Animadv. in Athen. 194. Ælian. V. H. 3, 8. Πιστεύσαντες, ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, καὶ εἰς δέον, ὅπου μὴ ἀπᾶδοντα (Absona) τοῖς ἐνοπλίσι ἀνδράσι ἐργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε καὶ ποιήματα: 12, 1. Καὶ μὴ ἀπᾶδειν (Abhorere) Ἑλληνικοῦ γάμου ὁμοιοῦς τε καὶ σῶφροσύνης. Glossæ: 'Απᾶδω Absono. 'Απᾶδει Abhorret, Discrepat. "Wakef. S. C. 4, 90. Plato Hipp. 153. Thom. M. 225. ad Charit. 414. Wakef. Ion. 257.

Philoct. 1314. Jacobs. Anth. 7, 122. Acta Traj. 1, 217. Abresch. Lect. Aristæn. 57. (L. 1. Ep. 10. ubi pro ἀπᾶδουσαν olim legebatur ἐπᾶδουσαν.) Valck. Diatr. 223. Plut. Mor. 1, 429." Schæf. Mss. "In choro ᾄδειν et ἀπᾶδειν, Dio Chrys. 230. 286. 418. opponitur συμφωνεῖν. Clem. Alex. 78. Πολύ τι τῆς ἀληθείας ἀπᾶδων. Plato 3, 292. Εἰπέ μοι, φήσκει, ὦ Σώκρατες, οἷε ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν, ὅστις διθύραμβον τοσουτονὶ ᾄσας οὕτως ἀμούσως, πολὺ ἀπᾶσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος; Emend. Ælian. 843. Στολὴν δὲ ἡσθητο ἀπράγμονα, καὶ τοιαύτην, οἶαν μὴ ἀπᾶδειν τῆς Ἀρτέμιδος. (In Perizonii Ed. est ἀποδεῖν. Vertitur ibi: Qui non erat infra Dianam. Corai. edidit ἀποδεῖν, in nota scribens, Διορθοῦνται τινες, Οἶαν μὴ ἀπᾶδειν.) Emend. Plut. 1, 162. Ἀπᾶδοντα ταῦτα τῆς σοφίας Ἀναξ." Valck. Mss.]

[* Ἀπᾶδόντως. Hesych. Οὐκ ἀπᾶδόντως ὁμοιον.]

'Απῳδός, ὁ, ἡ, Absonus, Dissonus. Item Abhorrens. Suidæ melos ἀπῳδόν est τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Item τὸ μὴ ἀρέσκον, Quod non placet. Item ἀπῳδός Is dicitur, qui est, κακὸς ἡχος, Malum sonum edit. Annotant præterea quidam ἀπῳδόν dictum Cantum gallorum immaturum. Ab hoc nomine fit VERBUM ἀπῳδέω, δῶ, idem valens, quod ἀπᾶδω.

[Απῳδός. Suid.: 'Απῳδὸν μέλος τὸ μὴ ἀρέσκον, τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Καὶ, ἀπῳδός, ὁ *κακὸς ἡχος, ὁ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. "Scr. ὁ ἄπο, vel, secundum Cod. Par. 2551. ὁ ἄπωθεν. Wernsdorfium non intelligo, de hoc Suidæ loco ad Himer. 758. (ubi, Συντριβείσης δὲ αὐτῷ τῆς χειρὸς συχνόν τινα χρόνον ἀπῳδὸν γενέσθαι, τὴν λύραν δὲ ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι,) ita disputantem: — V. ἀπῳδός ejusdem formæ ac ἀπόμαχος in Orat. 19, 1. legitur c. v. ap. Lucian. Lexiph. 6. Ἀλεκτρῶν ἡδὴ ἀπῳδός, Gallus, qui jam desiit canere. Emendandus hic Suid.: 'Απῳδός ὁ κακοῦ ἡχος καὶ ὁ ἀπαι τῆς ᾠδῆς: nam leg. ὁ κακοῦ ἡχος, Qui malum sonum edit." Bast. Append. ad Ep. Cr. 42. "Alio loco Codicis 2551. legitur articulus: Ἀπῳδός *ἄπηχος. Cui manus paulo recentior ascripsit *ἔξηχος." Idem ad Greg. C. 211. ubi multa de v. ἔξηχος, pro Absonus, Absurdus, dicuntur. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Απῳδόν τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. "Wakef. Alc. 772. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 154. ad Lucian. 2, 331. (Καὶ ἀλεκτρῶν ἡδὴ ἀπῳδός, ubi vertitur, Qui jam canere desiit, Schol. τὸν παρηγηκότα. Ad h. l. respexit Noster supra.)" Schæf. Mss. "Lucian. 3, 143. Τό τε ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὥς ἐτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοκόσι τι προσάψαι ἀπῳδόν, ἢ καὶ ἀλλότριον. Phalar. p. 62. Καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκῆπτω λιπαρῶς ὥς οἶόν τε, ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτευμάτων." Valck. Mss. Absona absurdaque acta in rep., ut vertit Wernsdorf. ad Himer. 758. Lucian. 1, 290. Ἐμελῳδεῖ ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βῶων, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπᾶχει. Glossæ: Ἀπῳδός Absonus. Ἀπῳδόν ἐστιν Abhorret.]

Διᾶδω, itidem pro ἀπᾶδω, Dissono, ut Heracl. ap. Aristot. Συνάψειας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾶδον καὶ διᾶδον.

[Διᾶδω. "Tyrwhitt. ad Aristot. 215 (=217.

Πρῶτον μὲν οὖν οὐ τῆς ποιητικῆς ἢ κατηγορίας, ἀλλὰ τῆς ὑποκριτικῆς ἐπεὶ ἐστὶ περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ραψωδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίστρατος καὶ διᾶδοντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος Ὀπούντιος. Vim verbi minus ceperunt Interprett., qui vertunt simpliciter Canentem. Διᾶδειν enim est Certatim s. In certamine canere. Idem valet τὸ διὰ cum aliis verbis compositum. Plut. de Discr. Adul. et Am. 101. "Ὡς περ Κρίσων ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. Καλλίστιον Epigr. ap. Athen. 486. Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι. Plura dabit Valck. Herod. 5, 18.) Διαιεῖδω, Cantando certo, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 4. b. ('Theocr. 5, 22. ἀλλὰ γέ τοι διαιέσομαι, ἔσπε κ' ἀπείπης, Tamdiu tecum cantando certabo, dum victum te dederis:') p. 95. ('Qua vi ponatur διαθρύπτεται, tradit T. H. in Misc. Obs. 5, 3. p. 53. De hoc genere verborum, quibus præpositio vim indit certandi, nonnulla prostant etiam ad Herod. 5, 18. et in Toupit Emendd. 3, 285. In Theocr. 5, 22, διαιέσομαι recte Schol. reddiderat, Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω, διακρινῶ,

ἔως ἂν ἀπαγορεύσης; τὴν ἦτταν ὁμολογήσης.) Ad Xenoph. Eph. 214." Schæf. Mss. "Parthen. 4. 'Ο δὲ—διατοξευόμενος Φιλοκτήτη, τιτρώσκεται. Le-graud.:—Jaculo a Philoctete petitus vulneratur. Sic Interpres. Forte: Sagittis cum Philoctete certans.' Nihil restat dubii, quin posterior explicatio sit vera. Dio Chrys. Diss. 11. T. 1. p. 353. Reisk. Καὶ Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκει, Φιλοκτήτη διατοξευόμενος. 'Præpositio διὰ,' Wyttēnb. ait Select. Princ. Hist. 379., 'verbis nonnullis significationem certaminis adiungit.' Cf. auctores, quos attulit, et præsertim T. H. in Xenoph. Eph. l. c. Proximus inter alia de v. διαείδωμαι sensu ἄδων ἐρίζω loquitur. Phrynich. Προπαρ. Σοφ. Ms.: Διαίσασθαι, i. e. Διάσασθαι. τὸ διαμυλλήσασθαι ἐν ᾧδῇ τινί. Lege διαμυλλήσασθαι." Bast. Ep. Cr. 215. Locus in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 37. sic editur: Διάσασθαι τὸ διαμυλλήσασθαι ἐν ᾧδῇ τινί.]

Ἐξάδω, Excanto, Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine solvo, in qua signif. opponitur τῷ ἐπάδω. Item, Incantationibus s. Cantibus ejicio aut expello. Luc. (3, 43.) Ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ φάσματα;

Ἐξάδω, Percanto, Decanto, ut exp. Bud. in hoc Plut. loco in Symp. (6, 614.) ubi de Arione loquens, scribit, Ἐξᾶσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος. ["Simul cum cantu vitam finire constituisse." Reisk. Ind. in Plut. Schneiderus in Lex. habet βίον.] Idem hunc locum Platonis affert, in Phædro, Οἱ δὲ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδειν, i. e., inquit, Occinere, vel Canere. Supra enim ἄδειν dixerat. [Locus, qui est Phædonis, sic legitur p. 227. Forster.: Οἱ δὲ ἄνθρωποι, διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου, καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασιν κ. τ. λ. Idem p. 35. Wyttēnb.: Ἀλλὰ χρῆ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπάδειν αὐτῷ ἐκάστης ἡμέρας, ἔως ἂν ἐξιάσῃται. "Prestremum hoc verbum a Plat. scriptum videtur ἐξάσεται, Excantabitur, ut reddidit Augustinus huc spectans Soliloq. 2, 26. T. 1. p. 283.: Quem credo jam otio Transalpino perfecisse carmen, quo mortis metus excantatus effugiat. Rarius hoc sensu verbum, tamen habet Lucian. (l. c.) Audaciorē tralatione posuit, pro Aliquem cantandi facultate privare, Synes. Dione p. 55. Βούλονται μὲν ἂν αὐτὸν ἐξᾶσαι γελῶν γὰρ ἂν: quanquam aliter reddidit Interpres, et Cod. Augustanus dat ἐξῶσαι. Et in hoc Platonis loco vet. libri variant. Schol. Ruhnck. habet ἐξεπάσεται, ἐξιάσεται pro varia lect. annotat: (p. 10. "Ἐως ἂν ἐξεπάσῃται" γράφεται καὶ ἐξιάσῃται. Illud ἐξεπάσῃται nobis unice verum videtur. Vide Ἐξεπάδω.) Codd. Vin-dob. A. et B. ἐξεπιάσῃται, et in marg. γρ. καὶ ἐξιάσῃται: D. ἐξιάσῃται eraso vetere ἐξεπιάσῃται: Venet. A. ἐξαπαίσητε, et eadem manu in marg. ἐξιάτητε." Wyttēnb. "Cantum finio, vel, Absone loquor, Synes. 55. Plut. 2, 161. Omnino celeberrimo, Dio Chrys. T. 2. p. 30. (Ποῖος οὖν Ὀμηρος, ἢ τίς Ἀρχιλόχος ἰσχύει τὰ κακὰ ταῦτα ἐξᾶσαι;) Wakef. Mss. "Eurip. Troad. 472. Πρῶτον μὲν οὖν μοι τὰ γὰθ' ἐξᾶσαι φίλον, Numerare." Valck. Mss. Lucian. Tragopodagra 172. Ἄλλος ἐπασιδαῖς ἐπιθετῶν ἐμπαίζεται Ἰουδαῖος ἕτερον μῶρον ἐξάδει λαβῶν. Ubi vertitur Excantat. "Musgr. Troad. 472." Schæf. Mss. "Ἐξᾶσαι (imo Ἐξᾶσαι) τὸ κύκνειον, 31, 20, 1. n." Polyb. Lex. Joseph. 1, 333. 339. Glossæ: Ἐξάδω. Excanto.]

Ἐπάδω, et poetice Ἐπαείδω, Accino. Luc. in fine Dialogi Plutonis, Menippi, et Cræsi (1, 337.) Ἐγὼ δὲ τὸ Γνωθὶ σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπάσσομαι ὑμῖν πρέπου γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον. Sic ap. Xen. "Α μὲν αἱ Σειρήνες ἐπῆδον τῷ Ὀδυσσεῖ, ἡκούσας Ὀμήρου. Idem: Ἀλλὰ τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως αἱ Σειρήνες ἐπῆδον. Apud Eund., ἐπώδης ἐπάδειν τινί. Plut. Romulo dixit τὸν Ὑμέναιον ἐπάδουσι τοῖς γάμοις, Cantando invocant. Apud Plat. Theæteto ἐπάδουσαι μαῖται, Incantationibus utentes, et, ut Camer. exponit, Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum gravidarum mulierum. Ἰ. Ἐπάδειν, Incantare. Chrysost. Κὰν μυ-

α ριάκις ἡμῶν ἐπάδωσι τὰς ἀκοάς. Qua in signif. ἐπάδειν et ἐξάδειν proxime præcedens opponuntur. Et pass. Ἐπάδομαι, Incantor, Carmine illicitor, ut "Ὡστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπασθέντας.

Ἐπάδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud. e Plat. 298. et 351. Et 266. pro Admoneo frequenter et insto adhortando, ut vult Idem. Sic et Gall. dicitur, Je lui chante tous les jours cette leçon, pro Quotidie hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionem. In Phædro autem præfixit particulam ὥστερ, p. 61.: Καὶ χρῆ τὰ τοιαῦτα ὥστερ ἐπάδειν ἑαυτῷ.

[Ἐπάδω. Plato Phædone p. 35. Wyttēnb.: Ἀλλὰ χρῆ, ἔφη, ὁ Σώκρατες, ἐπάδειν αὐτῷ ἐκάστης ἡμέρας, ἔως ἂν ἐξιάσῃται. Leg. ἐξεπάσῃται, ut in Ἐξάδω diximus. "Ἐπάδειν, Incantare, consolandi, monendi, docendi, notione frequens Platoni: infra s. 92.: Theæteto 117.: LL. 2. p. 580.: 8. p. 646. Jamblichus item V. Pythag. s. 114. Propria signif. Lucianus loco corrupto de Morte Peregrini 3, 361. Ἐν νόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, 1. ἐπάσεσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα." Wyttēnb. Cf. Κατεπάδω.]

["Ἐπάδω, Jacobs. Exerc. 2. p. 41. ad Herod. 595. ad Mærin 113. ("Γόητες ἐπάδοντες, Maximo Tyrio 36. p. 429.") Musgr. Eurip. p. 202. a. Brunck. Aristoph. 1, 192. Boisson. Philostr. 348. (Παῖς μὲν γὰρ ὢν ἔτι, ἐπίστευον τοῖς τοιοῦτοις, καὶ κατεμυθολόγει με ἢ τίτθη, χαριέντως αὐτὰ ἐπάδουσα, καὶ τι καὶ κλάουσα ἐπ' ἐνίοις αὐτῶν.) Ad Phalar. 369. Jacobs. Anim. 222. Anth. 10, 122." Schæf. Mss. "Ἐπαείδειν, Incantare, Incantationibus ducere vel movere aliquem. Κατακληθέντες καὶ ἐπαεισθέντες ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν, 2, 20, 12." Ind. in Epictet. Aristoph. Eccl. 1152. ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ Ἐπάσσομαι μέλος τι *μελλοδοειπνικόν. "Accino, cum gen. Ælian. H. A. 669. Callim. H. in Del. 251. (ἐπείσειαν δὲ λοχείη Μουσῶν ὄρνιθες, αἰοδότατοι πετεηνῶν) Ἐνθεν ὁ παῖς τοσάσδε λύρη ἐνεδήσατο χορδὰς Ὑστερον, ὅσας κύνες ἐπ' ᾧδίνεσιν ἄισαν.)" Wakef. Mss. Æsch. Agam. 987. Τὸ δ' ἐπὶ γὰν πεσὸν ἀπαξ Θανάσιμον προπάροιθ' ἂν-Δρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; "Ἐπαείδω, Incanto. Hoc enim modo sanguinem e vulnere erumpentem sisti posse credebant. Hoc igitur ait Chorus, idem remedium, quod ad sanguinem e vulnere recens facto profluentem cohibeudum valet, cruorem vitalem semel emissum revocare non posse. Cum hoc loco comparandus Eurip. Suppl. 776." Blomf. Plura vide in Ἐπαοιδῇ, et ap. Dausq. ad Sil. Ital. 5. p. 228.:—"Nonni Bassaricῶν 29. sanguis cantu sistitur, καὶ Σταφύλης χυτὸν αἷμα κατεπρήνεν αἰοιδῇ. Alex. Trallian. cunctos pene morbos sanat etiam carmine aut superstitione."]

[Ἐπάδειν, ¶ 1) Incantare, c. dat. Ap. 2, 6, 11. "Αἱ αἱ Σειρήνες ἐπῆδον τῷ Ὀδυσσεῖ—ταύτην τὴν ἐπῆδον—καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπάδουσαι—ὥστε μὴ ἀπιέναι τοὺς ἐπασθέντας, quædam Edd. ἐπαίνεθύνται, quod est glossema,—τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις ἐπῆδον. §. 31. ¶ 2) Eleganter significat, Amicos conciliare illecebris quibusdam. Ap. 2, 6, 10. Ἐπώδης, ἃς οἱ ἐπιστάμενοι ἐπάδοντες οἷς ἂν βούλωνται, φίλους ποιοῦνται. §. 12. 13." Lex. Xenoph.]

[Ἐπάδω. Glossæ: Ἐπάδω. Incanto, Præcanto. J. Poll. 4, 63.: Προσάδειν, ἐπάδειν, ὑπάδειν, συναδειν, ἀπάδειν. Zonar.: Ἐπάσω λέξω. "Deest a Cod. K. Leg. ἐπάσω. Nonnunquam enim ἐπάδειν est Aliquem monere, ut ap. Plat. ἐπάδω σοι τοῦτο." Tittm. Suidas: Ἐπάδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Hesych.: Ἐπάδοντος· φαρμακοῦ. "Nos Sylv. Cr. 1, 5. alii passim. Vide Stob. p. 147." Wakef. ad marg. "Vide Sup. v. Γοητεύει. Pro φαρμάκον rescripsi φαρμακοῦ, a φαρμακός, Veneficus, Incantator, Magus. Ita Deut. 18, 11. Φαρμακὸς ἐπαείδων, al. ἐπάδων, ἐπαοιδῇ. Vide inf. v. Ἐπαοιδόι. Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaras, p. 821. Tittm.) Ἐπάδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Τὸν Δαβίδ· Φωνῆς ἐπαδόντων. E Ps. 57, 5. ubi omnino v. Not. in Ed. L. Bos. Glossæ Mss. in Ps.: Ἐπαδόντων· ἐπαήδων, 1. ἐπαοιδῶν, φαρμακῶν." Albert.

“Phavor.: ‘Επάρδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Δαβίδ· Φωνὴν ἐπάρδοντων. Ad Ps. 57, 5. quamvis ibi est alius casus. (E Zonara sua sumsit Phavor.) Ergo, qui h. l. Psalmi ascripsit, declarare voluit glossemata illa plane convenire illi loco, quod et in aliis talibus glossis factum vidi. Ceterum eandem glossam habet Lex. Cyrill. Ms. auctore Alberto, (imo Albertius Lex. Reg. Ms. i. e. Zonaram, citat, non Lex. Cyrill. Ms.) Qui etiam e Glossis Mss. in Ps. hanc exhibet: ‘Επάρδοντων· ἐπαοιδῶν, φαρμακῶν. Hæc vero non extabat in iis, quas e Catal. Bibl. Taurinensis ad calcem Hesychii Sacri edidi.” Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. “‘Επάρδων, Incantans, Incantator. Eccl. 10, 11. Deut. 18, 11.” Biel. Thes. Hesych.: ‘Επάρσαι· ἥσμα εἰπεῖν, γοητικὸν *ἐπιλαλῆσαι. (Jer. 8, 17. ‘Εξαποστέλλω εἰς ὑμᾶς ὅφεις θανατοῦντας, οἷς οὐκ ἔστιν ἐπάρσαι.) ‘Επῆρσαι· ἐπιλέλεκται ἐπώδῃ. “L. ἐπιδέδεται, Magica incantatione devinctus est. Tò Δ facile et sæpissime a Librariis mutatur in Λ, ut constat. Δεῖσθαι autem, ἐπιδεῖσθαι, et καταδεῖσθαι ap. vett. scriptt. de magicis incantatt. passim usurpatur. Vide saltem Harpocr. v. Καταδεδέσθαι. Vel legere etiam possis ἐπιτέθειλκεται, ab *ἐπιτέλω, quod verbum itidem incantationibus convenit.” Kust. “Cf. not. iu v. ‘Αναλῦσαι. Ita Plato de Rep. 2. de circulatoribus loquens, ἐπαγωγὰς τισὶ καὶ καταδέσμοις conjunxit. Quomodo Hebr. עֲרֵב, i. e. καταδέσμοι, a רָבַח, Sociare, Constringere, pro Incantamentis. Similiter Jul. Paullus Recept. Sentent. 5, 23, 9. Obcantare et Obligare conjunxit. Alia exempla dabit Vales. ad Harpocr. v. Καταδεδέσθαι. Cf. Valck. ad Ammon. 112. Salmas. in Solin. 766. Kust. ad Suid. v. Καταδεδέσθαι, (Gesner. ad Orph. Lith. 582. Toup. App. Nott. atque Emendd. in Theocr. p. 7.) Sed ἐπιδεδέσθαι eo sensu nondum liquet. Vide ergo, num ἐπιλέλεκται reddi queat, Hy is beleezen, Incantatus est. Suid.: ‘Επῆρθη· ἐλαλήθη. Phavor. ἐπιλέγειν reddit τὸ ἐπάρειν, addens, δοτικὴ συντάσσειται. Ita hic sequitur ἐπώδῃ. Gloss. Mss. in Sirach.: ‘Επαοιδὸν· ἐπάρδοντα, *ἐπιλαλοῦντα. Quæ ultima vox, in Lexicis quidem non obvia, convenit cum ἐπιλέγοντα. Cf. ‘Ενσεύεις· ἐπιλαλεῖς, et ‘Επιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι. Quid si simpliciter, mutato casu, legas, ἐπιλέλεκται ἐπώδῃ? Inf. ‘Επιτρίζουσιν·—ἐπιλέγουσιν.” Albert. In Codice, teste Schowio, reperitur ἐπιλέλκεται, pro vulg. ἐπιλέλεκται.]

[* “‘Επαστέον. Plato Charm. 71.” Schæf. Mss.]

‘Επασμα, (τό,) pro ἐπώδῃ, Incantamentum. Greg. Μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα ὡς ἀσπίς πρὸς τὰ ἐπάσματα. Idem alibi, de baptismo: Οὐδὲν δεῖ σοὶ περιμμάτων καὶ ἐπασμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται· τῇ καθάρσει σφραγίσθητι. Vocantur item ἐπάσματα Cantilenæ, quales pueris nutrices canunt. VV. LL.

[‘Επασμα. Zonar.: ‘Επάσματα· τὰ ὑπὸ τῶν γραῶν τοῖς νηπίοις ἐπάρδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παιδῶν ἀποπνύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην βλέπουσιν. Hinc sua sumsit Phavor. Vox extat quidem in Hesychio, sed caret interpretatione. “Rei Accipitrariæ Scriptt. 162. (Καὶ τῶν ἐπασμάτων τῶν περδίκων ἐπακροῦσθαι τῷ μήπω θηρατῇ ἱέρακι.)” Wakef. ad marg. Tzetzes Chil. 13, 263. in ‘Αγύρτης citatus.]

[* “‘Επαστής, (ὁ,) Sym. Ps. 57, 6.” Kall. Mss.]

‘Επώδῃ, (ῆ,) et ap. poetas ‘Επαοιδῇ, et ‘Επαοιδία, Incantatio, Cic. Cantio, et Gell. Incentio: Incantamentum, Carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel simpliciter Carmen. Od. T. (457.) ἐπαοιδῇ δ’ αἶμα κελαιὸν ‘Εσχεθον. Ubi Eust. ἐπαοιδῇ scribit πρωτότυπον esse τῆς ἐπώδῃς: [1872. ‘Εν δὲ τῷ, ἐπαοιδῇ δ’ αἶμα ἐσχεθον, ἔστι νοεῖν ὅτι, καθάπερ τὰ περιὰπτα· τοιοῦτον γάρ τι ὁ κεστός ἐν τῇ ‘Ιλιάδι· οὕτω καὶ τὴν δι’ ἐπαοιδῶν θεραπείαν οἶδεν ὁ ποιητής. Πρωτότυπον δὲ τῆς ἐπώδῃς, ἡ ἐπαοιδῇ. Pseudo-Did.: Διοκλῆς ἐπαοιδὴν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν· ἰσχυαίμον γὰρ εἶναι ταύτην, ὅτιν τὸ πνεῦμα τοῦ τετρωμένου προσεχῆς ἦ, καὶ ὥσπερ προσηρητημένον τῷ παρηγοροῦντι, ὡς καὶ δι’ ἐτέρων· ‘Αλλὰ σε μὲν therapῶν ποτιτερέπτω, (Il. O. 401.) Ἰστέων, ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία, ὥστε καὶ Πίνδαρος (Pyth. 3, 91.) ἐπὶ τοῦ ‘Ασκληπιοῦ, μαλακαῖς ‘Επαοιδαῖς, λέγει. Etym. M. ‘Επαοιδῇ· ἰστέον, ὅτι

ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία. “Ομηρος· παῦε δ’ ἐπαοιδῇ (l. ἐπαοιδῇ δ’ pro π. δ’ ἐπαοιδῇ) αἶμα κελαιὸν. Καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ ‘Ασκληπιοῦ· τοὺς μὲν μαλακαῖς ‘Επαοιδαῖς. “Dixit Homerus, profluvium sanguinis vulnerato femine Ulixem inhibuisse carmine; Theophrastus ischiadicos sanari; Cato prodidit luxatis membris carmen auxiliari; M. Varro podagris.” Plin. H. N. 28, 2.] Hes. ἐπαοιδίαν exp. φαρμακεῖαν et γοητείαν. Soph. Aj. (579.) οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ, Θροεῖν [Θρηγεῖν] ἐπώδᾶς πρὸς τομῶντι πῆματι. Ubi notandum est, sicut et in illo Hom. loco, ἐπώδῃν pro Medicina adhiberi. Polyb. ap. Suid. Πάσης ἐπώδῃς καὶ γοητείας καὶ περιάμματος πείραν ἐλάμβανον. Et οἱ περὶ τὰς ἐπώδᾶς, Professores artis incantamentorum. Chrysost. de Off. Episc. αἱ τῆς μητρὸς ἐπώδᾶι, Matris blanditiæ, quæ videlicet illiciunt sicut incantamenta.

‘Επώδῃ, Versus intercalaris, qui et *ἐπιμελώδημα, et πρόσσμα, ut scribit Schol. Theocr. ap. quem talis est versus Idyll. 1. “Ἀρχετὲ βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ’ αἰοδᾶς. Apud Virg. autem talis hic, Incipe Mænalios decum, mea tibia, versus. Et hic, Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim. Gall. Le refrain de la balade. In lyricis autem versibus post στροφὴν et ἀντιστροφὴν accinitur ἐπώδῃ.

[“‘Επώδῃ, Valck. Phœn. p. 427. ad Herod. 595. Wakef. Alc. 1003. ad Dionys. H. 5, 131. Plato Charm. 69. 116. Callim. Ep. 14. ‘Επαοιδῇ, Wakef. Trach. 999. Phil. 44. Callim. Ep. 14. Brunck. Aristoph. 3, 163. Aristoph. Fr. 218. Ammon. 142. (Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεως τε καὶ ἐπαοιδῆς.) Valck. Callim. p. 82.” Schæf. Mss. “‘Επώδῃ, Incantatio. Metaph. de suavissimo cantu Sirenium, Απ. 2, 6, 11. de conciliatione amicorum, Απ. 2, 6, 10. 13. it. amasiorum, Απ. 3, 11, 16. 17.” Lex. Xenoph. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: ‘Επώδᾶι καὶ ἐπώδῃ· τῷ ἐπαοιδῇ καὶ αἰοιδῇ οὐ χρηστέον, κἂν “Ομηρος εἶπεν. Thom. M.: ‘Επώδῃ, οὐκ ἐπαοιδῇ· καὶ ἐπώδῃς, οὐκ ἐπαοιδός. “Phrynich. 102. ‘Επαοιδῇ ἰδιώτης λέγων οὐχ ἁμαρτάνει. Λέγε σὺ ὀρθῶς ἐπώδῃ· ἐπεὶ τὸ διαιροῦμενον ποιητικόν. (Ubi in Pauwii Ed. est λέγε οὖν. ‘Ιδιώτης λέγων οὐκ ἁμαρτάνει, quia sc. ἰδιώτης. Sed acumen hoc incongruum hic, ubi ἀπλῶς sequitur λέγε οὖν, non addita voce, quæ τῷ ἰδιώτης opponatur. Quare scr. puto, vel, ἰδιώτης λέγων ἁμαρτάνει, vel, ἰδιώτης λέγων οὕτως ἁμαρτάνει. Similiter οὕτω λέγει sequitur in articulo sequenti de Phavorino. Pauw.) At ἐπαοιδὴν dixit Herodot. 1, 132. Imo Ælian. semel ἐπώδῃ H. A. 1, 34. sed aliquoties ἐπαοιδῇ scripsit, ut 1, 29. 2, 18. 6, 33. De ἐπαοιδός v. ad Hesych.” Oudend. “‘Επαοιδῇ, Es. 45, (‘‘Επαοιδῇ, Incantatio, רָבַח, Deut. 18, 11. Es. 47, 12. Aqu. Ps. 57, 6. Biel. Thes.) Pind. Dio Chrys. Bas. M. Clem. Al. ‘Επαοιδία, Lucian. Philopatre, Bas. M. 233. ‘Επαοιδός, Ex. 7. Lev. 19. Es. 47. Philo, Basil. M. ‘Επώδῃ, Diod. S. Lucian. Philo, Clem. Alex.” Hoeschel. ad Phryn. l. c. “‘Επώδῃ, Incantatio, Incantamentum רָבַח, Sym. Ps. 57, 6. שָׁמַח, Mussitatio, Susurrus, Aqu. Eccl. 10, 11. ἐπώδῃς. Theod. Es. 3, 3.” Biel. Thes. Joseph. 1, 420. “Plato Gorgia 484. Μαγγανεύματα, καὶ ἐπ. καὶ νόμους τοὺς παρὰ φύσιν ἅπαντας. Æsch. Prom. 172. (Καὶ μ’ οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς ‘Επαοιδᾶσιν θέλξει.)” Valck. Mss. “‘Επαοιδῇ, Incantatio, i. q. ἐπώδῃ, Cantilena magica, per quam morbos depelli credebant, cui opponitur μάγευμα, Medicamentum magicum.” Blomfield. Orph. Lith. 585. εἶθ’ ὅσα λύματ’ ἐπὶ σφίσιν ἢ δ’ ἐπαοιδᾶς Σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγάροντες τελέουσιν. Glossæ: ‘Επώδῃ· Præcantatio, Blanditiæ, Incantatio. ‘Επώδᾶι· Devotiones. Synes. Epist. 21. ‘Αλλ’ ἐγὼ τοι καὶ ἐπώδᾶς οἶδα, καὶ καταδέσμοις, καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλατείαν. Suid.: ‘Επώδῃ· ἡ γοητεία. Schol. Plat. (in Charm.) p. 93.: ‘Επώδῃς· γράφεται καὶ *ἐπώδῃς.]

[‘Επαοιδία, ἡ, Incantatio. Hesych.: ‘Επαοιδία· φαρμακεία, γοητεία. Exod. 8, 7. Lucianus Philop. 3, 594. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν ὑψημονύμενον, ἐπαοιδίαις ταύτην περιώδησαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχόκασι. “An ἐπαοιδᾶς?” F. G. “‘Επαοιδῇ Homericum qui-

dem Od. T. 455 (imo 457.) Sed et ἐπαιοῖδια Hesychio φαρμακεία, γοητεία. Quare nihil mutaverim." J. F. R.]

Ἐπώδιον, ab ἐπώδῃ, forma deminutivi, Quod odæ accinitur, ut ἐφύμνιον, quod hymno. Vulgo Versiculum vocant, Bud. Ann. in Epist.

Ἐπώδδς, (ὁ, ἡ,) Incantator. Eurip. Hipp. (1038.) Ἀρ' οὐκ ἐπώδδς, καὶ [οὐ] γόης πέφυχ' ὅδε; ubi animadvertente copulari ἐπώδδς, et γόητα, sicut ἐπώδδς et γοητείας in Polyb. loco paulo ante citato.

Ἐπώδδς, Lyrici carminis pars, ap. Pind. inquit Bud. || Ἐπώδδς librum Diomedes, et Marius Victorinus, alique veteres Grammatici ab Horatio appellatum putant, quod singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπώδοι vocantur. Docent enim carminis unum genus esse, in quo versus ita inter se connexi, ut alter sine altero audiri non possit: quorum prior, προωδικός, Præcinens; posterior, ἐπωδικός, quasi Succinens, vocatur: ut in elegis longus et hexameter est προωδικός, brevior et pentameter, ἐπωδικός. || Apud Herm. autem sumitur etiam aliter ἐπώδδς: ut Εὐρέσεων τόμο 4. Οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸν ἐπώδδον κῶλον εἶναι, τὸ δὲ ὑποκάτω, κόμμα. Vide ibidem plura.

[“Ἐπώδδς, ad Herod. 595. Eurip. Hec. 1258. Valck. Hippol. p. 275. Musgr. Cycl. 49. Pierson. ad Mœrin 113. (‘Apud Hesych. legitur γοησιόδδς ῥόδδς, ἀπατεῶν, pro quo Kust. *γοησιόδδς censet scr.’ et deleta distinctione commatica legit, ῥόδδς ἀπατεῶν, Cantor fallax. Albertius conferri jubet Hesychii Γαυσάδας ψευδής. Ubi v. not. Pergit Pierson.:— ‘Sed reponendum potius: Γόης αἰοῖδδς, vel Γόης ἐπώδδς. Eurip. Bacch. 234. Γόης, ἐπώδδς, Ἀρδίας ἀπὸ χθονός. Similiter Hippol. 1038. Ἄρ' οὐκ ἐπώδδς, καὶ γόης πέφυχ' ὅδε. Γόητες ἐπώδδοντες Maximo Tyr. 36. p. 429.’) ad Phalar. 270. Phrynich. 103. Thom. M. 363. (vide Ἐπώδῃ,) Musgr. Iph. A. 206. ad Dionys. H. 5, 131. Ἐπαιοῖδδς, Phrynich. 102. Thom. M. 363. Timo Phlias. 10. Bergl. ad Alciph. 212.” Schæf. Mss. Plato Phædone p. 35. Wyttēnb.: Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπώδδον ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς καταλείπεις; Πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλάς, ἔφη, ὦ Κέβης, ἐν ᾗ ἐνεσίει πού ἀγαθοὶ ἄνδρες· πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη, οὓς πάντας χρὴ διερευνᾶσθαι, ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπώδδον, μήτε χρημάτων φειδομένους, μήτε πόνων. Æsch. Agam. 1388. “Ὅς οὐ προτιμῶν ὥσπερ εἰ βοτοῦ μύρον, Μίλῶν φλεόντων εὐτόκοις *νομεύμασιν, ἔβυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλιτάτην ἐμοὶ Ὀδῖν’, ἐπώδδον Ὀρηκίων ἀημάτων, Sedatricem. “Filiam maculatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytæmnestra in Agam. 1427. ἐπώδδον Ὀρηκίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canter. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, Ἡμεροῦμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον· καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπώδδς ἐπάδει, Pausan. 2, (12.) p. 138.” Valck. ad Herod. 7, 191. J. Poll. 4, 53. Στροφή, ἀντίστροφος, ἐπώδδς, ὅμοιοι. Vide Hephæst. 129. Schol. in Hephæst. 186.: Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἓνα ἐλάττονα. Τῶν οὖν μείζονων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπώδδον, ἄδοντες αὐτὸν ἐστηκότες (sic.) Ἐδῆλου δὲ, ὡς φασὶ, ἡ μὲν στροφή τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανημένων· ἡ δὲ ἐπώδδς, τὴν τῆς γῆς ἡρεμίαν. “Ἐπώδοι genere masculino vocantur Versus breviores longioribus subjecti; iidem, cum longioribus antecedunt, προωδοὶ dicuntur.” Hermann. Elem. Doctr. Metr. 28. Suid. et Hesych.: Ἐπώδδς· ἡ ἐπώδδουσα τοῖς νοσοῦσι παισί. “Galen. de Usu Partium 7, 3. Opp. T. 4. p. 704.” Schleusner. Mss. “Strabo 13. de Parianis: Ἐνταῦθα μυθεύουσι τοὺς ὕφιογενεῖς συγγένειαν τινα ἔχειν πρὸς τοὺς ὄφεις· φασὶ δ’ αὐτῶν τοὺς ἄρρενας τοῖς ἐχιδνήτοις ἄκος εἶναι, συνεχῶς ἐφαπτομένους, ὥσπερ τοὺς ἐπώδδους. Emendat Dausq. ἐπώδομένους. Male; nam ἐπώδοι ipsi tactu utebantur. Plin. 7, 2. de his ipsis, non præteritis Casaubonio:— ‘Crates Pergamenus in Hellesponto circa Parium genus hominum fuisse tradit, quos Ophiogenes vocat, serpentium ictus contactu levare solitos, et manu imposita venena extrahere corpori.’ Hi ἐπώδοι, Latinis Præcantatores. Augustinus in

Serm. de Tempore: ‘Nullus sibi præcantatores adhibeat.’ Et mox:— ‘Sed iterum dicis: aliquoties, si præcantatores non fuerint, aut de morsu serpentis, aut de alia qualibet infirmitate prope usque ad mortem multi periclitantur.’ Meminit et alibi. Et talem intelligo Præcantatricem ap. Plaut. Milite (3, 1, 99.) Ex his quoque constat ap. Macrob. Somn. Scip. 2, 3. de musica recte haberi: ‘Corporum quoque morbis medetur; nam hinc est, quod ægris remedia præstantes præcinere dicuntur:’ nec addendam voculam Mulieres, vel Anus, quæ ob similitudinem præcedentis vocis Præstantes exciderit, ut placebat Scipioni Gentili ad Apuleii Apolog. ‘Neque enim præcantatores mulieres vel anus.’ Gronov. Obs. 2, 1. p. 167. ubi vide plura.]

“Ἐπαιοῖδδς, poetice pro ἐπώδδς, Incantator. “Hesychio ἐπαιοῖδοι sunt φαρμακοὶ, γόητες, ut et “Suidæ.” [Suidæ verba sunt: Ἐπαιοῖδδς· φαρμακός, γόης, καὶ θηλυκῶς, ἐπαιοῖδια. “Vide Nobilii not. ad Dan. 1, 20. Rittershus. in Porphy. p. 42. Kust.” Albert. “Ἐπαιοῖδδς, Incantator. Dan. 2, 10. Es. 47, 9. Ex. 7, 11. οἱ ἐπαιοῖδοι τῶν Αἰγυπτίων. Vide et Dan. 4, 7. ubi Schol. Ἐπαιοῖδδς ἐκάλουν τοὺς ἐξαίρετους περὶ τὰς ἐπαιοῖδας καὶ ἐπικλήσεις τῶν δαιμόνων σχολάζοντας. Lev. 19, 31. 20, 6. Sym. Eccl. 10, 11. ἐπαιοῖδδς. Vide et Sir. 12, 17.” Biel. Thes. Maneth. 5, 183. Ῥιζοτόμους τεύχει, παραβαλλομένους, ἐπαιοῖδδς.]

[*Θηρεπώδδς, ὁ, ἡ. Suid.: Σοφός· ὁ θηρεπώδδς. E Theodoro ad Ps. 57, 5. p. 618. Suidam articulum illum sumsisse monet Kusterus. “H. e. Incantator serpentum. Sic vocabulo σοφίας pro Incantatione utitur Heliodor. 2. Σοφίαν τινὰ καὶ ἴνγγα κίνησον ἐπ’ αὐτήν. Charicles ita ab Ægyptio poscit propheta Calasiri.” Olear. ad Suid. 302. Constitt. Apost. 8, 32. p. 363.: Ἀρρήτοποιδς, κίναιδος, βλάξ, μάγος, ἐπαιοῖδδς, ἀστρολόγος, μάντις, θηρεπώδδς, λῶταξ, ὀχλαγωγός, περιάμματα ποιῶν, περκαθαίρων, οἰωνιστής, *συμβολοδείκτης, παλμῶν ἐρμηνεύς, φυλαττόμενος ἐν *συναντήσσει, λώβας ὄψεως, ἡ ποδῶν, ἡ ὀρνίθων, ἡ γαλῶν, ἡ ἐπιφωνήσεων, ἡ *παρακροαμάτων συμβολικῶν.]

[Ἐπώδικος, ἡ, ὄν. Vide Nostrum in Ἐπώδδς. Hephæst. 113. 122. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 26. “Valck. Phæn. p. 73. Eurip. 1, 669. 2, 106.” Schæf. Mss.]

[“Ἐπώδικον κῶλον, Membrum lyricum, h. e. brevius, ultra sex syllabas non excedens, i. q. κομματικόν. Hermog. Περὶ Εὐρ. 4. p. 178. κόμμα τῷ ἐπώδῳ μετρούμενον. Oppositum huic est τὸ ἡρωϊκόν, τεταμένον, σχοινοτενές, quod ad 17. et 25. syllabas progreditur.” Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[*Ἀντεπάδω, Contra accino. Schol. Aristoph. Thesm. 1068. *Ἐπικοκκάστρια· *ἐπικοκκάζουσα, ἀντεπάδουσα. *Κοκκάζειν, ἐπάδειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τοῦ ῥήμα μεταχθέν. Lege *Ἐπικοκκύστρια—*ἐπικοκκάζουσα—κοκκύζειν.]

“Ἐξεπάδειν, Excantare, s. Incantationibus per- “mulcere et delinire. Soph. Œd. C. (1194.) ἀλλὰ “νουθετούμενοι Φίλων ἐπώδαῖς, ἐξεπάδονται φύσιν, “Blandis amicorum verbis velut incantamentis de- “liniuntur.” [Schol. καταπραΰνονται. “Ἐξεπάδων καὶ θεραπεύειν τὸ ἐμπαθές καὶ ἄλογον τῆς ψυχῆς, 7, 508.” Ind. in Plutarch.]

Κατεπάδω, Incanto. Plato Gorg. 429. Τούτους ἐκ νέων λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπάδοντές τε καὶ γοητεύοντες, καταδουλοῦμεθα. Item, Mulceo ut incantatores solent, sic tamen ut in bonam partem accipiat nonnunquam, ut ap. Greg. 251. Ἐγὼ δὲ τῆς λύπης ἀφίουν τὸ πλεῖστον, καὶ λογικῶς συγγινόμενος, καὶ κατεπάδων τοῖς λογισμοῖς, Rationibus mulcens, inquit B. Ego reddere malim, ad exprimendam vim hujus verbi, Rationibus tanquam carmine s. carminibus mulcens, aut delinens. Potest autem et in illo Plat. loco metaphorice accipi. || Dicitur et κατεπάδω σοῦ, pro Cantu te oppugno, vel Cantu expello, ut ap. eundem Greg. 231. Τοῦτο τὸ πνεῦμα ἂν ποιμένα λάβῃ, ψαλτὴν ποιῇ πνευμάτων πονηρῶν κατεπάδοντα. ET Κατεπάδομαι, pass. ut ap. Basil. ῥῆμα κατεπαδόμενον τῇ καρδίᾳ, Quod, tanquam delinitorium carmen, cordi acciuitur: Eis τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ, 249.

Τούτο σοι τὸ ῥῆμα ὑπὸ περιστάσεων πιεζομένῳ ἐν καιρῷ
 ἂν γένοιτο τῇ καρδίᾳ κατεπαρόμενον.

[Κατεπαῖδω. "Olympiodor. Comment. Ms. ad Gorgiam p. 165.: Λέγει ἐν Φαίδωνι, ὅτι δεῖ πολλάκις τὰ αὐτὰ λέγειν· ἡ γὰρ συνεχὴς χρῆσις τῶν ἀγαθῶν λόγων κατεπαῖδει τὰ πάθη. Et iterum p. 174.: 'Εν τῷ Φαίδωνι τελευτῶν ὁ Σωκράτης εἶπε τοῖς ἐταίροις αὐτοῦ, ὅτι τούτοις τοῖς λόγοις συνεχῶς κατεπαῖδετε ἑαυτοὺς, ἵνα μὴ κρατήσωσιν ὑμῶν τὰ πάθη· τῶν δὲ εἰπόντων ὅτι καὶ τίς ὁ κατεπαῖδων δοῦ ἀπίοντος, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι μεστὴ μὲν ἡ Ἑλλάς, μεστὴ δὲ τῶν βαρβάρων ἡ χώρα, μὴ κατοκνήσῃτε οὖν καὶ χρήματα ἀναλῶσαι πρὸς τὸ ὠφελῆσθαι· καλὸν γὰρ τὸ ἐν καιρῷ ἀναλίσκειν." Wyttenb. ad Plat. Phæd. 194. Locum autem Phædonis, ad quem respiciebat Olympiod., dedimus in Ἐπαῖδω et Ἐπωδός. "Musgr. ad Eurip. p. 202. a. ad Diod. S. 1, 354. ad Mærin 113. ('Plato Menone 414. Γοητεύεις με, καὶ φαρμάττεις, καὶ ἀτεχνῶς κατεπαῖδεις.") Wakef. Trach. 1003." Schæf. Mss. Plutarch. 5, 277.: Λέγοντες, ὡς οὐ λέληθε κατεπαῖδων καὶ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον. "Clem. Alex. 27. Philo J. 2, 87." Wakef. Mss. Hesych.: Κατεπαῖδεσθαι· καταπραῦνεσθαι. Κατεπαῖδω· γοητεύω, πραῦνω. "Max. Tyr. 277. (Καὶ εἰ τις ἄλλη παλαιὰ Μοῦσα ποιητικὴ κατεπαῖδεν ἱκανὴ τὰς τῶν νέων ψυχὰς, καὶ δημαγωγεῖν, καὶ ἡδονὴν συνήθει ἀνακρινᾶναι πρῶτως ἀληθεῖς λόγους.)" Wakef. ad marg. Suid.: Κατεπαῖδουσα· πρὸς αὐτὸν *αἰμύλως *διομιλοῦσα. Ἡ δὲ κατεπαῖδουσα συνεχῶς τοῦ βασιλέως τὴν τοῦ Καίσαρος ἐς αὐτὸν εὐνοίαν, ταχὺ μάλα *διαθέλγουσα τὸν βασιλέα τοῖς λόγοις πρὸς τὴν ἐς τὸν Ἰούλιον διάθεσιν, ἐνεφύσησε τῷ βασιλεῖ. In Edit. Mediol. sequuntur hæc verba, Καὶ μετὰ δοτικῆς. J. Poll. 4, 49. de Mercede: Καταπίπτειν, κατεπαῖδεν, κατακλεῖν, καταθέλγειν, φαρμακεῖν, θωπεύειν. "Clem. Alex. in Indice. Nazianz. 1, 889. Καὶ πρὸς τὴν οἰκείωσιν ταῦτα κατέπαδε σεαυτοῦ, καὶ ῥῶν ἔσει· μᾶλλον δὲ οἶδ' ὅτι κατεπαῖσας τε ἤδη, καὶ κατεπαῖσεις (vulgo κατεπαῖσεις,) κἂν αὐτοὶ μὴ γράφωμεν." Valck. Mss.]

[* Προεπαῖδω. "Orig. c. Cels. 3, 51." Routh. Mss. Vide supra 859. d.]

[* Προσεπαῖδω. "Emend. Athen. 216. Ὁ γὰρ Ἀντισθένης καὶ προσεπαῖδει (vulgo *προσεπάγει) τῇ ψευδογραφίᾳ, Accinit ipsi." Valck. Mss. In Schweigh. Ed. προσεπάγει vertitur Auget.]

Συνεπαῖδω, Simul incanto, Una cum alio incanto. Et τούτο συνεπαῖδω, Hoc simul accino. Glossæ: Συνεπαῖδω· Concento. Eurip. Iph. A. 1491. Ὡ νεάνιδες, Συνεπαεῖδεν Ἀρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον.]

Κατάδω, Occino, Cantu obstrepo, Eurip. (Iph. T. 1337.) Unde κατὰδόμενον dixit Luc. pro Eo, cui cantu obstrepitur, vel pro Eo, qui cantoribus est comitatus. [Locus est 2, 810. "Ὁς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἶ καὶ κραπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηθισμένος: 1, 337. "Ενθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατάδων, καὶ καταγελῶν: 3, 57. Συνήλασα κατάδων αὐτὸν εἰς τινα γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος.] || Apud Herod. autem καταεῖδεν ἀνέμῳ, quod est pro κατάδεν, pro Incantare ventum, Carminibus afficere mulcereque. Vide B. Comm. p. 1079. [Locus est 7, 191. Ἡμέρας γὰρ διὴ ἔχειμαζε τρεῖς. Τέλος δὲ, ἐντομὰ τε ποιεῦντες, καὶ καταεῖδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ Μάγοι, πρὸς τε τούτοις, καὶ τῇ Θέτῃ καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες, ἔπαυσαν τετάρτῃ ἡμέρῃ, ἢ ἄλλως κως αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασε. "Nulla in schedis variatio. Qui morbosa hæc putant, aut γοητήσι, Præstigiis, aut χοῖσι, Libationibus, quamquam hæsitantes, uti Reisk., illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, De Pauw, καταεῖδοντες—γόησι—οἱ Μάγοι, Incantantes ventum cum præstigatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod Magi ab Incantatoribus distinguantur; fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γόητας, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non inficias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar, καταεῖδοντες γόησι idem esse ac γόοισι, h. e. Sacro quodam ululatu, unde ipsi γόητες nomen habent: huic usque in magicis incantationibus sacrisque suis olim usus; sicuti ἐντό-

μοις 2, 119. Non nescio, * γόην alibi haud inveniri; quam tamen e γοῶω formari potuisse, quis neget? Restaret καταεῖδεν tertio nexum casui, nisi Portus id cum καταγελᾶν similis ap. Herod. structuræ composuisset. Atque hoc si improbetur, τούτο μὲν ἐν τῷ ἀσαφεῖ κείσθω." Wessel. "Dativus τῷ ἀνέμῳ est ex Herod. more scribendi, neque debet adeo sollicitari. (Vide not. ad 7, 9, 5.) Ingeniose Reisk. tentabat χοῖσι: sic dicerentur Factis libaminibus incantantes ventum. Eurip. Iph. T. 1337. Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῇδε βάρβαρα Μέλη, μαγεύουσα, Ululatu barbarico magicos cantus, Seneca Med. 684., occinebat. Ita corrigo vulg. ματεύουσα, illinc alienum. (Et sic edidit Matthiæ.) Κατάδεν, Occinere, juxta Budæum, Herod. posuit pro Incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytæmnestra in Agam. 1427. ἐπωδὸν Ὁρηκίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canter. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, Ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον· καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπωδὰς ἐπάδει, Pausan. 2, (12.) p. 138." Valck. "Wesselingii conjecturam γόοισι probat Schneider. Lex. (imo Wessel. vulgatum γόησι tuetur, per γόοισι interpretatus, tanquam a γόη.) De scriptura autem vocabuli tenendum, in Ed. quidem Ald. et aliis γόησι cum jota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum Mss. item libri jota hic subscriptum, aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adjecerit. Nostra quidem membrana F. quæ plerumque sedes alioquin, ubi opus est, jota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόησι, quod et Pavius probavit, et nos cum Schæf. edidimus: nec vero hoc ego Cum præstigiatoribus, sed Per præstigiatores Latine reddendum censeam. Fuerint autem forsitan γόητες Classis quædam Magorum." Schweigh. Si Herod. γόητας h. l. a Magis distinguendos esse voluisset, perspicuitatis ergo addere debuisset, 'Nam γόητες Magorum sunt ministri.' Μάγοι enim ap. Persas et γόητες ap. Græcos etiam in Herodoti ætate vulgo pro synonymis habebantur. Porro distinctionem istam, quam in h. l. faciunt VV. DD., inter Magos et γόητας, nec Herod. alibi, nec quisquam alius agnoscit; quamquam in Magorum historia rem tam honorificam et memorabilem omnes commemorare debuerunt. Sed et ex ipso Herod. satis constat Magos ipsos per se, non per γόητας, sacra fecisse: 1, 132. Ἐπεὺν δὲ *διαμιστύλας κατὰ μέρεα τὸ ἱρῆιον, ἐψήσῃ τὰ κρέα, ὑποπάσας ποίην ὡς ἀπαλωτάτην, μάλιστα δὲ τὸ τρίφυλλον, ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὡς πάντα τὰ κρέα· διαθέντος δὲ αὐτοῦ, Μάγος ἀνὴρ παρεστὼς ἐπαεῖδει θεογονίην, οἴην δὴ ἐκείνοι λέγουσι εἶναι τὴν ἐπαοιδίην· ἀνεὺν γὰρ διὴ Μάγου οὐ σφί νόμος ἐστὶ θυσίας ποιεέσθαι. Nobis vero nec Wesselingii γόησι, α γόη, voce nihili, nec Schneideri γόοισι, nec γοητήσι, nec Reiskii χοῖσι satis arripet. Herod. enim perspicuitatis ergo duplici dativo non dixisset, καταεῖδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ. An in γόησι latet nomen Venti proprium, ut suadent quæ id sequuntur, καταεῖδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ Μάγοι, πρὸς τε τούτοις, καὶ τῇ Θέτῃ, καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες? Ceterum cf. 1, 131. de iisdem Persis: Θύουσι δὲ ἡλὶν τε, καὶ σελήνην, καὶ γῆ, καὶ πυρὶ, καὶ ὕδατι, καὶ ἀνέμοισι. Τούτοις μὲν δὴ μόνοις θύουσι ἀρχήθεν. Et 7, 178. Μετὰ δὲ ταῦτα, οἱ Δελφοὶ τοῖσι ἀνέμοισι βωμόν τε ἀπέδεξαν ἐν Οὐνίῃ, τῇ περ τῆς Κηφισσοῦ θυγατρὸς Οὐνίης τὸ τέμενός ἐστι, ἐπ' ἧς καὶ ὁ χώρος οὗτος τὴν ἐπωνυμίην ἔχει, καὶ θυσίῃσι σφεας μετήϊσαν. Δελφοὶ μὲν διὰ τὸ χρηστήριον ἐτι καὶ νῦν τοὺς ἀνέμους ἱλάσκονται. Falsam autem esse Reiskii conjecturam χοῖσι, Libationibus, evincit locus hic Herodoti 1, 132.: Θυσίῃ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι περὶ τοὺς εἰρημένους θεοὺς ἤδε κατέστηκε. Οὔτε βωμοὺς ποιεῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι, μέλλοντες θύειν· οὐ σπονδὴν χρέωνται, (i. e. οὐ χοῖσι χρ.) οὐκ αὐλῶ, οὐ στέμμασι, οὐκ οὐλῇσι.]

[* Κατάδω, Villosis. ad Long. 307. ('Ἀρνες ἐσκήπτων ἐν τοῖς ὕρεσιν, ἐβόμβον ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιται, τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες. Sic Ælian. V. H. 3, 1. Κατάδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες, ἄλλος ἄλλῃ διεσπαρμένοι, καὶ μάλιστα οἱ μονοκόλοι.) Markl. Iph. p. 398. Wakef. Trach. 1221. Kuster. Bibl. Chois. 83. T. H.

ad Plutum p. 89. (in "Αδω citatus.") Schæf. Mss. "Dionys. H. 1, 715. Plut. 9, 261. (Οὐχ ὥσπερ οἱ Ἀργοναῦται, τὸν Ἑρακλέα καταλιπόντες, ἡναγκάζοντο διὰ τῆς γυναικωνίτιδος καταδόμενοι καὶ καταφαρμακευόμενοι, σώζειν ἑαυτοὺς καὶ κλέπτειν τὸ νάκος.) Ælian. H. A. 47." Wakef. Mss. Ælian. V. H. 7, 2.: Τούτῳ γε μὴν οὐχ εἰς παρὴν ὥδός, κατὰδων αὐτοῦ τὸ δεῖπνον, καὶ καταθέλων αὐτὸν, ubi vertitur, Qui ad cœnam ipsius cantaret. Hesych.: Κατάηται καταλελάληται. ("Cf. v. Ἐπαῖσαι et Ἐπῆσται, ibidemque not.") Albert. Glossas illas in Ἐπῶδω citavimus, ubi omnino vide.) Κατῆσαι κατακλήσαι, καθομιλῆσαι. Κατησάτην κατεκλησάτην, καθομιλησάτην. "L. καθωμιλησάτην, ut sup. in corrupto, Κατησάτην καθωμιλησάτην, ('I. κατησισάτην.' Perg. 'Imo κατησάτην, a κατὰδω, ut recte inf. scribitur. Idem monuit Kust. in D. Anti-Gron. 34.' Albert.) Sup. *Εἰσωμίλει ἐκολάκευεν. Suid.: Κατήσατο τῶν λόγων ἐκ τοῦ ἔδω, quod omissum in Ed. Kust." Albert. Glossæ: Κατὰδω Occano, cino, i. e. Occino.]

Παραεῖδω, ut παραεῖδω σοί, Cano ap. te. Od. X. E (348.) εἰκα δέ τοι παραεῖδεν Ὡστε θεῶ. Sed et dividi etiam possit fortasse et scribi παρ' αἰδεῖν. ["Jacobs. Anth. 7, 381. Musgr. Iph. A. 1190." Schæf. Mss. Glossæ: Παράδω Intercino.]

Περιάδω, Circumquaque cauo, q. d. Circumcino, ea forma qua dicitur, Accino, Occino, unde Περιάδομαι. Plut. κωνῶπων χορῶ περιαδόμενον, Culicum turba perstrepsens. [Celebro. "Brunck. Soph. 3, 431. Aristoph. 3, 4. ad Lucian. 2, 284. Heyn. Hom. 7, 239. Valck. ad Herod. 169." Schæf. Mss. Eustath. 381. 1430.]

[* Περιάσις, ἡ, vide Περιάξις.]

[* Περιωδός, UNDE * Περιωδικός, ἡ, ὄν. Vide Hephæst. 122—3. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

[* Προάδω, Præcino, Prius cano. "Valck. Anim. ad Ammon. 219. (in Ὑπάγω citatus.) Brunck. Aristoph. 1, 192." Schæf. Mss. Glossæ: Προάδω Præcino. Προάδει Procantat.]

"Πρόασμα, ατος, τὸ, Præcentio, ut Cic. et Gell. "h. e. Cantus præludium s. proludium, Cantus præambulium, Id quod cantui præmittitur, quod in tibiarum inflatione προαῦλιον et *προαῦλημα dicitur; "in citharæ pulsatione *προανάκρουσις et προκίθαρμα. Theocriti Schol. πρόασμα esse dicit illud, "quod Idyllio 1. aliquoties repetitur a canente Thyrside, "Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετ', "αἰοιδᾶς." Verba sunt 1, 64.: "Ἀρχετε τῆς βωκολικῆς ὥδης ἄρξασθαι με ποιῆσατε, ὡς ποιήτριαι. Ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων αἰδεῖν. Τοῦτο δὲ λέγεται πρόασμα, καὶ *ἐπιμελώδημα, καὶ ἐπωδή· τὸ δὲ ἀρχετε καὶ λήγετε ἐπωδοῦ τάξιν ἔχει. "Nicet. Eugen. 6, 317. Const. Manass. Chron. p. 54. c. ('Ἀλλὰ γὰρ τί μοι βούλεται τὸ πρόασμα τοῦ λόγου;) Boissonad. Mss.]

[* Πρόωδος, ἡ, Prolusio in cantu, Introitus, et quasi Præcentio. Schol. Biseti ad Aristoph. Ach. 1142. Etym. M. 691. ex additamento Fed. Turrisiani: Πρόωδος μέλος πρῶτον μεμελισμένον ἐν κυμωδία. Hephæst. 130. Vide Hermann., in Ἐπωδός citatum. "Musgr. Med. 131." Schæf. Mss.]

[Πρωωδικός, ἡ, ὄν. Hephæst. 122—3. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

Προάδω, Accino, ut προάδω ταῖς Μούσαις, Accino Musis ap. Aristoph. Sic Soph. Philoct. Καί μοι προσάδετε, Mibi accinitis, [405. Κάμοι προσάδεθ' ὥστε γιγνώσκειν, Schol. συμφωνεῖτε.]

[Προάδω. Aristæn. 1, 2.: Ἐπειδὴ μέλη προσάδων καλὰ κ. τ. λ. "Ut προσαυλεῖν μέλος, Aristoph. Eccl. 887.: προσάδεν τραγῳδίαν, Eq. 400. Aristæn. 27. παράμενε προσάδων: et 2, 19. παρίτω πάλιν προσάδων. Suid., Προάδω δοτικῇ: ut ap. Heliod. 2. p. 72. Ἐπίτροχον ψάλλουσα, καὶ γλαφυρὸν τῇ κιθάρᾳ προσάδουσα. Theoph. Simoc. Φ. A. 1. προσάδεν ἀνθρώποις καὶ περιλαλεῖν θαλάμους ὥδην ἐναρμόνιον, et ibid. προσάδεν θεάτρῳ." Abresch.]

[Προάδω. Plato Phædone p. 49. Wyttenb.: Ἵνα χρόνου ἐγγενομένου βουλευσώμεθα τί ἐροῦμεν, ἔπειτα δὲ ἀκούσαντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, ἔαν τι δοκῶσι προσάδεν· ἔαν δὲ μὴ, οὕτως ἥδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου. "Προάδεν idem est in hac sententia, ac λέγειν, Si quid dicere, accinere, videantur, ('Consentaneum

quid dicere,' Routh. Mss.) ut frequens usurpatur λέγειν τι, Aliquid veri firmique dicere: ita h. l. tuetur se προσάδειν eodem sensu, propter argumentum cantilenæ p. 46. et p. 48. harmoniæ; et huc refertur illud p. 58.: Οὗτος οὖν σοὶ ὁ λόγος ἐκείνῳ πως ξυνάσεται· καὶ μὴν—πρέπει γε, εἴπερ τῷ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνωδῶ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας. Quanquam non memini me alibi in eandem verbi metaphoram incidere. Ficinus vertit Afferre, ut προσάγειν legisse videatur. Versio Sicula in contextu plane omittens, in margine ab alia manu habet, Concinerē." Wyttenb. Concinerē, Congruere, vertit Schneider. Lex.]

[Προσάδω, ad Herod. 631. Brunck. Aristoph. 1, 192." Schæf. Mss. Glossæ: Προσάδω Adeano. J. Poll. 4, 63.: Προσάδειν, ἐπάδειν, ὑπάδειν, συνάδειν, ἀπάδειν. "Theocr. 2, 11. (τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄστυα, δαῖμον.)" Wakef. Mss. Ælian. V. H. 14, 23.: Δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλλεύς, ὁ τῇ κιθάρᾳ προσάδων, καὶ τὰ κλέα τῶν προτέρων διὰ τοῦ μέλους εἰς μνήμην ἑαυτοῦ ἄγων, τὴν μῆνιν κατευνάζειν.]

Προσώδός, (ὁ, ἡ.) Qui musicis instrumentis accinit, ut προσώδια est ἡ μετ' ὄργανον ὥδή. Pollux ex Aristoph. προσώδός ἐστι μελωδός ut synonyma ponere videtur. Προσώδα ὄργανα, Polluci τὰ κρουόμενα, ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων, Instrumenta musica, quæ pulsantur, quia solet illis vox accinere. || Προσώδός, Congruens, Non discrepans. Quasi, Cantu congruens, vel Cantum congruentem habens, ut Consensus metaph. dicitur a Latt., ap. Plut. Sed frequentius est in hac signif. συνωδός.

[Προσώδός. J. Poll. 4, 58. Τα δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα, εἰποῖς ἂν καὶ πληττόμενα, ἐπιπληττόμενα, ἐπιφαλλόμενα, ἔγχορδα, ἐντατά, πρόσχορδα, προσώδα: 64. Ἀριστοφάνης δὲ μελωδός καὶ προσώδός εἶρηκε. "Toup. Opusc. 2, 47. Markl. Suppl. 73. Ion. 371. Wakef. S. C. 4, 22." Schæf. Mss. "Plut. 9, 287. (Ὡςπερ οὖν ὁ ἁρμονικός καὶ μουσικός ἀνὴρ παντὶ μὲν ὄργανῳ χρῆσται προσώδῳ τεχνικῶς ἁρμολύμενος, καὶ λόγῳ κρούων ἕκαστον, ὡς πέφυκεν ἐμμελὲς ὑψηλεῖν.)" Wakef. Mss. Idem Plut. 6, 522. Μετὰ τὸν πάτριον θεσμὸν, ὃν ὑμῖν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια συνεργυνόμενος ἐφῆρμοςεν, οἶμαι καὶ τὸν λόγον, ὁμοῦ συνεπαπτόμενον ὑμῶν καὶ *συνμμεναῖων· τα, χρήσιμον ἂν τι ποιῆσαι καὶ τῷ νόμῳ προσώδον. Eurip. Plisthene ap. Athen. 668.: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός Κύπριδος Προσώδον ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν. "Pro antepenacuto πρόσωδον, quod tenuit Toup. Ep. Cr. 47., προσώδον scripsi cum Barnesio et Musgr. in Eurip. Fragm. Prior fragmenti pars speciem habebat senarii, quemadmodum etiam accepit Barnes.: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός Κύπριδος. Sed ei initio non respondet pars posterior. Recteque monuit Toup. e Choro petitum esse hoc fragm., quod vel Dorica forma verbi ἀχεῖ indicabat. Musgr. 3, 583. verba sic digessit: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός Κύπριδος προσώδον Ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοις." Schweigh. Ultimam sic constituit Heath.: Ἦχεῖ προσώδον ἐν δόμοις σοῖς μέλος.]

[Προσώδός. "Præficæ quæ fuerint, docet nos Festus: Præficæ dicuntur mulieres ad lamentandum mortuum conductæ, quæ dant ceteris plangendi modum. Sed cui non dictus Hylas? quapropter ulterius pergam, et Græci quo nomine eum, qui idem munus præstabat, vocarint, in medium proferam. Προσώδός est, cujus mentio ap. Eurip. Phœn. 1499. Τίνα προσώδον, ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὴν ἐπὶ δάκρυσι, δάκρυσιν, ὧ δόμος, ὧ δόμος, Ἀνακαλέσομαι; Vertit Canter.: quem accentorem, Aut quem poeticum atque lugubrem gemitum ad lacrymas, Lacrymas, o domus, arcessens ciebo. Verum optime interpretatur h. v. Schol. προσάδοντά φησι καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι." Cuper. Obs. 1, 1. Scholia sic edidit Matthiæ:—Τίνα δὲ προσώδον (θρηνητικὴν στοναχὴν, Ὡδὸν, ἀντὶ τοῦ θρήνον. Τὸ δὲ τίνα πρὸς *ἀναστρεπτόν, 'i. e. voces τίνα πρὸς invertendā sunt,' Valck. 'Cod. *προσανατρεπτόν, quod emendavit Valck. ut dixerit Gramm. πρὸς per ἀναστροφὴν postpositum esse.' Matth., τούτέστι πρὸς τίνα πρῶτον τῶν προκειμένων νεκρῶν θρήνον, ἢ πρὸς τίνα τούτων στεναγμὸν μετὰ δακρύων, ὧ δόμος, δόμος, ἀναβοήσω· ἢ τὸ προσώδον ἐξ ὁλοκλήρου τὸν θρήνον *ροητέον, οὐκ *ἀποδακρυμνέ-

της τῆς πρὸς, ἴν' ἢ τοιοῦτος ὁ λόγος· add. Aug.) τίνα θρήνον ἄξιον, καὶ τίνα στεναγμὸν σύμφωνον τῆς προκειμένης συμφορᾶς καὶ τῶν τριῶν τούτων νεκρῶν ἀνακαλέσω, προσάδοντά φησι καὶ ἀρμόζοντα τοῖς νῦν πάθει; Pergit Cuper.:—"Unde discas licet ἀρμόζειν πάθει idem plane esse, quod dixit Festus, Dare ceteris, nempe plangentibus, modum, (e quibus, præter Cuperum, nemo discere potuit, ἀρμόζειν πάθει idem plane esse, quod dixit Fest. Dare ceteris, nempe plangentibus, modum.) Valck.) illud enim est Ordinare planctus, quo nihil aliud significatur, quam eam habere plangentium in luctu, iis præses, eos docere quo tempore nenia canenda sit, et ut recte atque ordine nunc hæc, nunc illa pars officium suum peragat, carmenque lugubre fundat. Firmat hanc meam conjecturam Etym. M., dum refert in v. Προσώδια, unde Didymus ἐν τῷ Περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν illam deducat; nam ait inter cetera: "Ἡ παρὰ τὸ *προσώδειν καὶ ἀρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει. Ὑποκειμένη λέξις est Vox quæ præcedit, et quæ prima canit, moderaturque totum carmen; nam Græci κείμενον, προκείμενον, et ὑποκείμενον Id vocant, quod præponitur. Is enim προσώδος auspicabatur carmen, et dabat voce sua præscriptum, cui accinere reliquos oportebat, adeo ut ille solus principium caneret, et cetera turba totum. Quod etiam in aliis rhythmis obtinuisse docet nos Heliodor. 3. Τοῦ δὲ μέλους αὐταῖς τὸ ἐνδόσιμον ὁ ἕτερος χορὸς ὑπεσήμεινεν. Οὗτος γὰρ ὅλον τὸν ἐπετέτραπτο μελωδεῖν ὕμνον: Cantilenæ autem præscriptum alter chorus illis dabat; huic enim ut totum hymnum caneret, negotium datum fuerat. I. e. ut ille chorus initium hymni caneret solum, et sic alteri choro daret præscriptum, qui totum illud carmen, repetitis etiam verbis, quæ alter pronuntiaret, canere debebat. Sed et hanc vocem rei lætæ inservisse persuasus sum, et tam hilaritati quam tristitiæ dicatam, præsertim cum Etym. M. nihil certi definiat: verum in hilaritate vox alia erat usitatior, ut ὁ vel ἡ διδάσκαλος: nam et virorum et mulierum chori. Themist. Or. 13. Μένειν δὲ ἐνθάδε ἑώμενος, διδάσκαλος ἂν γένοιμην τοῦ χοροῦ, καὶ ἀντασόμεθα ἅμα τοῖς Ἰταλιώταις *ὑμνοποιοῖς. Sin manere ap. vos mihi liceat, ego chori magister ero, ita ut Italici cantoribus respondeamus. Aristen. 1, 20. Καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπάδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς *ἐνεβίβαζε χειρονομίᾳ τὸν τρόπον: E quis si qua discrepare visa est, respicit eam chori magistra, et ad modulum commodè reducit, manibus increpans. Latini vocant Modum adhibere. Jun. Phylargyr. ad Ecl. 6.: Apte pers. Sileñi inducit disputantem, quem choro Liberi patris magistrum adhibent, qui choro modum adhibere possit. Sed hoc referendum ad choreas saltantium, quæ frequentissimæ in sacris Liberi patris, quibus etiam modus adhibetur a magistro, qui tunc dicitur ἀνάσσειν χοροστασίας, extrema dedicatione statuæ Regillæ: Ἠλάχεν Ἠλυσίῃσι χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν. Ipsa etenim Elysias moderatur diva choreas. Ut autem ad mortualia nostra revertamur, hunc in deductione funeris morem servabant, ut nunc illa, nunc hæc mulierum pars caneret, quod vocant ἀντηχεῖν Παιᾶνα. Idem Eurip. Alcest. 423(=435.) Πάρεστε, καὶ μένοντες, ἀντηχήσατε Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. (Ubi v. Monk.) Loquitur Admetus Chorum, quem monet ut per vices canat carmen in honorem Jovis Stygii, quibus in versibus neminem movere debet, quod Παιᾶν rei funereæ aptetur, cum sit carminis genus in honorem Apollinis; nam et ita loquitur Æsch. Choeph. 147. Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς· Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος, Παιᾶνα τοῦ θανάτου ἐξανδρώμενας. Ubi Schol. nugas agit, dum id reprehendit, ὅτι ἐπὶ ἀποθανόντος Παιᾶνα εἶπε κακῶς. Sed falsus est Græculus, cum optimi poetæ sic loquantur. Rursus Eurip. Hippol. 1373. Μέθερέ με τὸν τάλανα· Καὶ μοι θανάτου Παιᾶν ἔλθοι. Ita enim h. l. emendo, cum ante legeretur θάνατος, (sed v. Valck., et R. P. apud Monk.) quæ vertenda, Et veniat mihi carmen lugubre, non autem cum Cantero: Veniat mihi mors, quæ sit meus hymnus. Et hinc explicandus nobilissimus Procli in Chrestomathia

A locus: 'Ο δὲ Παιᾶν ἐστὶν εἶδος ὥδης εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεός· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμειδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ἄδόμενος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσώδια τινες Παιᾶνας λέγουσιν. Nam ibi Prosodia non sunt intelligenda ea, quæ paulo ante Proclus explicavit; sed ait Pæanem carminis genus esse, quod ad omnes deos refertur, abusive tamen etiam tribui rei funereæ, et interdum προσώδια appellari, quæ sunt carmina, ἀπὸ τοῦ προσώδου in funere recitata. Cujus rei rationem, quæ mihi in mentem commodum venit, proponam. Carmine illo in honorem Apollinis cantato, laudabatur deus ille, recitabantur fortia facta, forte quomodo serpentem occiderit, se a Niobes contumeliis fuerit ultus, aliaque: in canticis funereis laude provehebatur defunctus, virum puta talem, optime de rep. meritum, tamque præclararum rerum auctorem occubuisse; unde factum ut Παιᾶν interdum sit Cantilena lugubris. Cic. de LL. 2.:—Honoratorum virorum laudes in concione memorando, easque etiam ad cantus ad tibicinem prosequuntur, cui nomen Neniae, quo vocabulo etiam Græci cantus lugubres nominant. (In Gesneri Thes. LL. est Memorenter—ad cantus ad tibicinem prosequantur. In Forcellini autem Lex., Memorentur—etiam cantu ad tibicinem prosequantur.) Et ita Festus Neniam exponit: Nenia est carmen, quod in funere laudandi gratia cantatur ad tibiam. Hinc erudite Glossæ: Neniae. Ὑμνοι ἐπὶ τῶν νεκρῶν. Notandumque diligenter, Neniam etiam de re læta dici, ut de carminibus, quæ ludis Troicis canebantur. Varro 4. de Vita Pop. Rom. ap. Non., emendante et jungente Scaligero: 'Ibi a muliere, quæ optima voce esset, Pergama laudari; deinde Neniam cantari solitam ad tibiam et fides eorum, qui ludis Troicis cursitassent.' Quia, ut reor, laudabantur illi, qui ad Trojam occubuissent, vel alii: certe laudatio fuit. Et quia his in Neniis frivola multa canebantur, hinc etiam de carmine puerili, et iucondito vox illa usurpatur, Horat. Epist. 2, 1.]"

Προσώδια, ἢ, Accentus, ap. Gramm. Modulatio, quæ syllabis adhibetur. Gell. veteres προσώδιαν, tum Notas vocum, tum Moderamenta, tum Accentuinculas, tum Voculationes appellasse scribit. || Προσώδιας appellavit Critias, teste Poll., τὰς πρὸς κιθάραν ὥδας, Cantus ad citharam, Cantus, qui citharæ accinebantur. Hesychio quoque προσώδια est μετ' ὀργάνου ὥδή. Suidæ autem ὕμνος, sicut et προσώδιον. [Imo aliter Suidæ verba sunt explicanda: Προσώδια. Καὶ προσώδιον ὁ ὕμνος. Quod recte vertitur in Kust. Ed.:—Προσώδια· Prosodia. Et προσώδιον, Prosodium, s. Hymnus ita dictus.]

[Προσώδια. Etym. M.: Προσώδια· παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐτὸν ἄδειν, διὰ δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἐστῶτες ἄδουσιν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν. Ὡς παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ἄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ἄδουσι τὰ ποιήματα, ὥδας γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν· ἢ παρὰ τὸ προσάδειν καὶ ἀρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει, ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ ὥδῃ. Zonar.: Προσώδια· ὁ τόνος, ἢ χειρονομία, καὶ ἡ τοῦ ὀργάνου φωνή, παρὰ τὸ εἶδω, τὸ γινώσκω, ἐξ αὐτοῦ ἀοιδῇ, καὶ κράσει τοῦ αὐτοῦ εἰς ὧς μέγα ὥδῃ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὥδια καὶ προσώδια. Ὡς παρὰ τὸ προσάδειν καὶ ἀρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει. Ὡς παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ἄδουσι τὰ ποιήματα· ὥδας γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν. Cf. Grammaticus ad calcem Etym. G. 670.: Προσώδια τοίνυν ἐστὶν, ὡς ὁ πολυμαθὴς φησιν Ἡρωδιανός, ποῖα τάσις ἐγγραμμάτων φωνῆς ὑγιούσης, κατὰ τὸ ἐπαγγελτικὸν (l. ἀπαγγελτικὸν) τῆς λέξεως ἐκφερομένη, μετὰ τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἢ κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένην, ἢ κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. Ὅθεν συνίσταται ὁ ὀρισμός; ἀπὸ γένους, καὶ συστατικῶν διαφορῶν, ὥσπερ κἀνταῦθα.—Καὶ ἄλλως εἴρηται ὁ τῆς προσώδιας ὅρος. Προσώδια ἐστὶ τόνος, πρὸς ὃν ἄδουμεν, καὶ τὴν φωνὴν εὐρυτέραν ποιοῦμεν, ἢ τόνος φωνῆς κατὰ διάλεκτον, ἢ κατὰ ἀναλογίαν κατορθούμενος, ἢ τὸ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινόμενον κρούμα. Ποσαχῶς αἱ προσώδιαί; τριχῶς, προσώδια καὶ ὁ τόνος, προσώδια καὶ ἡ χειρονομία, προσώδια καὶ ἡ τοῦ ὀργάνου φωνή. Πόθεν προσώδιαί;

σάν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιόν, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῇ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος· ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερόν ἴσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ, πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον. Pro ἴσαν Gaisford. ad Procl. Chrestom. 428. exhibet ἴσαν. Proclus 380. Gaisf.: Περὶ δὲ μελικῆς ποιήσεως, φησὶν, ὡς πολυμερεστάτη τε, καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. "Α μὲν γὰρ αὐτῆς, μεμέρισται θεοῖς· ἃ δὲ ἀνθρώποις· ἃ δὲ, εἰς τὰς προσπιπτούσας περιπτώσεις. Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ὕμνον, προσῳδῖον, Παιᾶνα, διθύραμβον, νόμον, *Ἀδωνίδα, (* *Ἀδωνίδα, Bentr. Horat. Serm. 1, 3." Gaisf.) *Ἰόβακχον, ὑπορχήματα.—Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα τὰ εἰς τοὺς ὑπὲρ τὰς γραφόμενα, ὕμνους· διὸ καὶ τὸ προσῳδῖον, καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντιδιαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ, ὡς εἶδη πρὸς γένος· καὶ γὰρ ἐστὶν αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνους * προσῳδῖους, καὶ ὕμνους ἐγκωμίους, καὶ ὕμνους παιᾶνας, καὶ τὰ ὅμοια. ("Alter Stephani Cod. αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων, ὕμνος προσῳδῖον, ὕμνος ἐγκωμῖον, ὕμνος Παιᾶνος, absolute sc. positus titulis. Προσῳδῖον autem etsi unanimi consensu per ω habent exemplaria, auctorem tamen προσῳδῖον per omicron scripsisse innuit etymologia, quæ mox sequitur." Sylb.) Ἐλέγετο δὲ τὸ προσῳδῖον, ἐπειδὴν προσίᾳσι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, καὶ ἐν τῷ προσίᾳ, ἤδετο πρὸς αὐλὸν· ὃ δὲ κυρίως ὕμνος, πρὸς κιθάραν ἤδετο ἐσώτων. "Ὁ δὲ Παιᾶν ἐστὶν εἶδος ῥῆγος εἰς πάντα νῦν γραφόμενος θεοῦ· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ἀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσῳδία τινες Παιᾶνας λέγουσιν. Vide Προσῳδός. Recte alter ille Stephani Cod., ὕμνος προσῳδῖον κ. τ. λ., ut patet ex Etym. M. in loco, apprimè huc faciente, qui diligentiam Gaisfordii effugit: "Ὑμνος κατὰ συγκοπήν, ὑπόμονός τις ὢν, καθ' οὗ ἐστὶν ὑπομονὴ καὶ μνήμη· ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πράξεις καὶ ἀρετάς. Κεχώρισται δὲ ἐγκωμῖον, καὶ προσῳδῖον, καὶ ἐπαίνων, οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων· γράφεται δὲ ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος Παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια· διαστέλλεται ὡς εἶδη ἀπὸ γένους· ἀλλ' ἀντιδιαστέλλονται. Προσῳδία γὰρ, Ἀθηναῖοι προσιώντες ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ἤδον· τὸν δὲ ὕμνον, πρὸς κιθάραν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῇ Περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν. "In epitoma Anonymi, quæ accessit Hephæstioni, docetur palimbacchium vocatum προσῳδιακόν, quod in προσῳδοῖς ὕμνοις adhiberi soleret; sed qui fuerint ibi, non explicatur." Nunnes. Locus est p. 159. Gaisf. "Ὁ γδοὺς ὁ παλιμβάκχειος, τοῦτω ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχεῖ· ὃ καὶ *διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ Διονυσιακὰ μέλη πεποιήται· ὃ καὶ προσῳδιακός, καὶ *πομπεντικός, διὰ τὸ ἐν προσῳδοῖς ὕμνοις οὕτω καλουμένοις, καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι. "J. Poll. 4, 64. Τὰς πρὸς κιθάραν ῥῆγας ἀρέσκει Κριτία προσῳδίας καλεῖν. Sed melius Etym. M. e Didymo de Poëtis Lyricis: Προσῳδία· παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ἔδειν· διὰ δὲ τῶν ὕμνων· ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἐσώτους ἔδουσιν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῇ περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν. "H παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ἔδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ἔδεισθαι τὰ ποιήματα· ῥῆγας γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν· ἢ παρὰ τὸ προσάδειν καὶ ἀρμόζειν τῇ ὑποκειμένη λέξει· ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ ῥῆγος. ("Melius fere προσῳδία, neutro genere, ut in Procli Chrestom." Sylb. De phrasi, ἀρμόζειν τῇ ὑποκειμένη λέξει, vide notata in Προσῳδός.) Qui locus germanissimus hujus; sed ille videtur sic restitutus, ἰδίᾳ δὲ τῶν ὕμνων. Quod hic planius, ὃ δὲ κυρίως ὕμνος κ. τ. λ. Quanto melius tamen ap. eund. Etym. nescio e quo auctore, illa tria genera hymnorum antitheta repetuntur, quibus utebantur in sacrificiis, προσῳδία, ὑπορχήματα, καὶ στάσιμα, ut προσῳδία essent τὰ λεγόμενα ῥήματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερῶν· ὑπορχήματα autem ἃ τινὰ ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλω τοῦ βωμοῦ καιομένου ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλω δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Quæ tria deinceps accommodat Strophis, Antistrophis, et

A Epodis, de quibus metrici multa, et interpr. poetarum. De genere etiam carminis prosodiaci quale esset, in Scholiis Aristoph. et ap. metricos, multa legere licet." Nunnes. Hesych.: Προσῳδῖον· ῥῆγας (ἢ) θεοῦ ὕμνον περιέχουσα. "Προσῳδῖον scr." Salm. Is. Voss. "Sic ordo jubet, et Anonym. in Cod. Wetst. Vide Suid. Schol. Aristoph. Av. 854. Kuhn. Pausan. 427." Albert. Vide Toup. Emendd. 4, 125. Suidas: Προσῳδία· καὶ προσῳδῖον, ὃ ὕμνος. Vide quæ de h. l. notavimus in Προσῳδία. "Hesych. Suid. et Etym. M. a προσίᾳ μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς derivant, quæ ratione per o scr. esset, quo ordine idem Suid. collocat, (at Idem alibi, ut vidimus, Προσῳδία· καὶ προσῳδῖον, ὃ ὕμνος,) et ita in Athen. scribitur 253. Προσῳδία, καὶ χοροὶ, καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως. Sed de prosodiaca et apostolica saltatione plura Casaub. ad Athen. 14, 7." Schott. ad Procl. "De differentia vocum προσῳδία, προσῳδία, v. Burret. H. A. I. 10, 225." Gaisford. Zonar.: Προσῳδῖον· λιτανεῖα μετὰ ὕμνων, παρὰ τὸ προσίᾳ. Pausan. 287. Τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσῳδῖον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμηλος, ubi Facius:—"Προσῳδῖον, Carmen, quo pompa ad deum accedens eum compellabat. Vide Suid. Hes. et Schol. Aristoph. Av. 854. A Pausania 5, 19. ejusdem Eumeli prosodii mentio fit, (Τῆς δὲ ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν, ἄλλων θ' ἕνεκα, καὶ τοῦ προσῳδίου μάλιστα, ὃ ἐποίησεν ἐς Ἀἴαντα: 9, 12. de Pronomo tibicine: Καὶ οἱ καὶ ἄσμα πεποιημένον ἐστὶν ὡς προσῳδῖον ἐς Ἀἴαντα τοῖς ἐπ' Εὐρίπῳ Χαλκιδεῦσι.) Suid. utramque scripturam exhibet. Plutarch. de Musica 10, 653.: Ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστήσαντα τοὺς αὐλῳδικούς νόμους, καὶ τὰ προσῳδία. Plura vide in Προσῳδῖον.]

Συνάδω, Concino, Consono, Consonum cantum edo. Cui opponitur διάδω, ut in illo Heracliti loco, qui citatus fuit in Διάδω. Metaphorice ponitur pro Consentio, Astipulor. unde Aristot. συνάδων et διαφωνεῖν opponit, Καὶ συνᾶδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεκτέον, διαφωνούντων δὲ λόγους * ὑποληπτέον, Bud. interpr. Et ii probandi sunt, quorum opera dictis

C consentanea sunt. ["Συνάδω, Butt. ad Plat. Gorg. 512. Valck. Diatr. 42. Brunck. Cæd. T. 1112. Athen. 1, 53. Συνναεῖν, Musgr. Herc. F. 786." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 12, 36. Ἐοίκασι οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νύβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις. Vide Welcker. ad Alcmanis Fragm. p. 63. "Consentio. Ταῦτα συνάδειν ἀλλήλοις οὐ δύναται, 1, 15, 9." Lex. Polyb. Aristot. Eth. 467. Stob. 2, 76. Heeren. J. Poll. 4, 63. Προσάδειν, ἐπάδειν, ὑπάδειν, συνάδειν, ἀπάδειν: 6, 118. de Consentire et contra, Τάχα δὲ * τακτέον, ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου, τὸ συνάδειν· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου, τὸ ἀπάδειν. "In med., Plato Phæd. 41." Wakef. Mss. Hesych.: Συνάδει· συμφωνεῖ. Συνᾶδοντα· συμφωνούντα. Arat. Diosem. 752. τὰ γὰρ συναεῖδεται ἤδη Ἐννεακαίδεκα κύκλα φαινοῦ ἡελίοιο.]

[* Συνᾶδόντως, Congruenter. Epiphani. 60. Καὶ συνᾶδόντως τοῦτω τῷ λόγῳ ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ φησὶν.]

[* Συνῳδῆ, ἢ, Concentus, Gl.]

Συνῳδός, (ὁ, ἡ,) Concineus, Consonus, Cantus socius. Suid.: Συνῳδά· σύμφωνα, μετὰ δοτικῆς, καὶ συνῳδόν. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν συνάδειν ἐπειράτο τῷ ὀρνιθείῳ μέλει, συνῳδόν τε καὶ * συμμελὲς ἀναμέλῳ ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν. [VV. ἐν ἀρχῇ τ. ἐ. in Edd. Mediol. et Kust. non leguntur.] Lucian. (1, 529.) Καὶ παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοῦς. [Sequitur in Luciano ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν Invocatis in principio versuum Musis, cantus adjutricibus. Ad Lucianum igitur, non ad Suidam pertinent verba illa.] Apud Aristot. Eth. 1. συνῳδός, Non absonus, Congruus. Apud Aristoph. συνῳδά σοι φρονῶ, Tibi astipulor, συνάδω σοι.

[Συνῳδός. Zonar.: Συνῳδά· ὅμοια, σύμφωνα. Phot.: Συνῳδά· σύμφωνα. Hesych.: Συνῳδά· συνῳδά. Συνῳδά· σύμφωνα. Lex. Cyrill. Ms. Brem. Συνῳδά. συνῳδά. Συνῳδά est ap. Aristoph. Av. 635. Lucian. 1, 533.: Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. Τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδά τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρη-

σκείας ἐπιτηδεύουσι. "Cornut. 226. 231. n. 4. Eur. rip. Med. 1008." Valck. Mss. Aristot. Eth. 28. 432. Toup. Emendd. 2, 120. Maittair. Ind. in Aretæum. Plato Phædone p. 58. Wyttenb. "Heraclides Allegor. 45. hos recitat Alexandri Ephesii versus: Πάντες δ' ἐπατόνοιο λύρης φθόγγοισι συνῶδον Ἀρμονίην προσέχουσι, διαστὰς ἄλλος ἀπ' ἄλλον. Schowius proponit παρέχουσι, quod esse videtur prosaicum et frigidius: malim προχέουσι, verbum vere poeticum." Boisson. ad Marin. 73. Cf. quæ in Ἀοιδοτόκος protulimus. "Ἀκόλλητα στοιχεῖα, Literæ, quæ inter se misceri et conjungi non debent, ut cum sequenti χ, in his verbis, ἐν χορὸν, quæ et *ἀσύμμικτα. Dionys. de Comp. 22. p. 156. Contrarius est ἡχος συνῶδός τε καὶ εὐκέραιος, cum bene coeunt literæ, ut p. 158." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Porson. Med. p. 88. Markl. Suppl. 73. Musgr. Hel. 173. Wakef. Alc. 453. Jacobs. Anim. 146. Anth. 7, 355. Antip. Sid. 82. Valck. Phæn. p. 515. Diatr. 42. Plut. Mor. 1. p. 18. Toup. Opusc. 1, 388." Schæf. Mss. Glossæ: Σύνῶδος. Concentor. Lege συνῶδος.]

[* Συνῶδικός, ἢ, ὄν. "Markl. Suppl. 228. ("Τὸν *συννοσοῦντα. Lego τὸν οὐ νοσοῦντα, e sensu, et proclivi literarum σ et σ mutatione.—Tale fere mendum emaculabis e Clem. Alex. Pæd. 2, 4. p. 194. si scribas, Συνῶδικός δὲ ἐστὶν οὐ, pro absurdo συμποτικὸς δὲ ἐστὶ νῦν, Interdum autem concentibus est appositus, sc. ὁ λόγος.") Schæf. Mss.]

[* Συνῶδός, i. q. συνῶδω. Ecphantas ap. Stob. 334. "Ἐκ τούτων κοινὸν ἀγαθὸν, εὐαρμοσσία τις, καὶ τῶν πολλῶν ὁμοφωνία μετὰ πειθοῦς συνῶδούσας. Suid.: Συνῶδικός * συντραγῶδων.]

Συνῶδία, (ἢ,) Concentus. [Glossæ: Συνῶδία. Concentus.] Lucian. Icarom. [Vox non legitur in Indice Luciano.] A Suida exp. ἢ ψαλμῶδία. Hesych. autem habet συνῶδία cum ei, quod exp. * συγχορεία, [ubi συνῶδία corrigit Salmas. Συνῶδία deducendum esset e * συνῶδω, quod est verbum nihili. Vide Valck. ad Phalar. p. xvi. Suid.: * Συνοδεία τὸ μετὰ τινος * συμπεριπατεῖν, συνῶδία δὲ, ἢ ψαλμῶδία. "Sic rectius Ms. A., quam priores Edd. quæ habent, συνοδία, per i. Est enim a συνοδεύω." Kust. Recte; sed, ut veteres paragogice συνοδεία, a v. συνοδεύω, sic recentes scriptt. ὑποκοριστικῶς συνοδία, a v. συνοδεία, usurparint. Plura de hac re olim dicuntur in Συνοδία. Clem. Alex. 644.: Τὸ γὰρ ὄλον, ἢ συνῶδία καὶ ἡ συμφωνία τῆς ἀμφοῖν πίστεως, εἰς ἐν πέρας κατὰ γίνεται, τὴν σωτηρίαν: 784. Τὴν τε ὑποβεβηκυῖαν τὴν καθ' ἑκάστον προφήτην κατὰ τὰς μεταπρήσεις τῶν προσώπων συνῶδιαν: 803. Κανὼν δὲ ἐκκλησιαστικός, ἢ συνῶδία καὶ ἡ συμφωνία νόμον τε καὶ προφητῶν τῇ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου παρουσίαν παραδιδόμενη διαθήκη. "Emend. Fragm. Pyth. p. 109." Valck. Mss.]

[* Συνῶδιον, τό. Schol. Apoll. R. 2, 161.: Συνοίμιον συνῶδιον, οἴμη γὰρ ἢ ῶδῃ. Schol. Cod. Par.: Συνοίμιος δὲ ὕμνος, ὁ μετ' ῶδῆς λεγόμενος οἴμη γὰρ ἢ ῶδῃ. Nῦν δὲ τὸν ἐπινίκιον λέγει.]

Υῦδω, Succino, quo utitur Horat. J. Poll. (4, 63.) προσῶδειν, ἐπῶδειν, ὑπῶδειν, συνῶδειν, conjungit, de sonis musicis loquens. Luc. Περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων, ὑπῶδειν et τερετίζειν conjunxit, quæ Erasmus reddit Cantillare et garrere, [1, 692.: 2, 286. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἥδον καὶ ὥρχοντο· εἰτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ῶδὴν ἐπετάραττον, ἀμεινον ἐδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπῶδειν, ubi vertitur Succinere. "Valck. Anim. ad Ammon. 219. (in Ὑπάγω citatus.) Brunck. Aristoph. 1, 166. 192. Kuster. 71. b.: 3, 198. Jacobs. Anth. 8, 419. Ὑπαιδῶ, ad Callim. 1, 203. Pierson. Anthes. 227. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. x. et 452. ad Il. 6, 570. Heyn. Hom. 7, 553." Schæf. Mss. Od. Φ. 411., Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇ. Glossæ: Ὑπῶδω. Succino.]

[* Ὀξυνῶδω, Acuta voce cano. Schol. Aristoph. Av. 245. Τὰς ὀξυστόμους δὲ, τὰς ὀξυαδούσας. Divisim legit Schneider. Lex., ὀξύν φ.]

Composita alia, quæ non ex ᾄδω, sed ex ejus verbali ῶδῃ deducta sunt:

[* Διθυραμβῶδω. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 525." Boissonad. Mss.]

[* Κερῶδός, ὁ, ἢ, Cornicen, Gl.]

"Λυσιῶδός, ὁ, (ἢ,) Aristoxenus ap. Athen. 14, "μαγῶδόν vocari scribit τὸν ἀνδρεία καὶ γυναικεία "πρόσωπα ὑποκρινόμενον: λυσιῶδόν vero, τὸν γυναικεία ἀνδρείους, s. ut Eustath. habet, τὸν ἐν ἀνδρείους προσώποις γυναικεία ὑποκρινάμενον, Qui sub "virili persona muliebrem fabulam agit, forsitan "quod ejusmodi δράματα peragi solerent ἐν Λυσεῖς "τελεταῖς." [Locus est p. 620. Καταλέγει δὲ ὁ Ἀριστοκλῆς καὶ τοῦσδε ἐν τῷ Περὶ Μουσικῆς, γράφων ὧδε· Μαγῶδός, οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιῶδῳ. Ἀριστοξένος δὲ φησι, τὸν μὲν ἀνδρεία καὶ γυναικεία πρόσωπα ὑποκρινόμενον, μαγῶδόν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικεία ἀνδρείους, λυσιῶδόν· τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ᾄδουσι, καὶ τὰλλα πάντα δ' ἐστὶν ὅμοια. "Magodum esse dictum aiunt docti convivæ, τὸν ἀνδρεία καὶ γυναικεία πρόσωπα ὑποκρινόμενον. Dalecamp. legit, ἀνδρεία γυναικείους. Repugnant vett. Codd. (etiam Schweigh, ambo,) et diserte Eust. ad Od. Ψ. (p. 806.) Sed virum eruditum non abs re moverunt sequentia, τὸν δὲ γυναικεία ἀνδρείους, λυσιῶδόν. Præterea aliquanto post (621.) tribuuntur Magodo πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεία." Casaub. "Τὸν μὲν ἀνδρεία γυναικείους προσώποις ὑποκρ. cum Dalecampio legit Salm. Exerc. Plin. 77. probavitque Voss. Inst. Poët. 2, 31, 6. quod non mirum est Casaubono etiam placuisse, collatis præsertim, quæ p. 621. c. leguntur. At notandum tamen, ista (p. 621. c.) esse Aristoclii verba; cum hæc, quæ hic leguntur, sint Aristoxeni. Facile autem credas, non eadem omnia dixisse hos auctores, sed in nonnullis rebus diversa tradidisse; quare etiam singulorum verba seorsim apposuit Athen." Schweigh. Sed Aristoxenus μαγῶδόν, (τὸν ἀνδρεία καὶ γυναικεία πρόσωπα ὑποκρινόμενον,) λυσιῶδῳ opponit; et, si λυσιῶδός est ὁ γυναικεία πρόσωπα ἀνδρείους ὑποκρινόμενος, ubi est oppositio illa, præsertim cum ante γυναικεία non legatur vox μόνον, (Non nisi mulierum partes,) quam perspicuitatis ergo vulg. lectio desiderat? Recte igitur correxerunt VV. DD., τὸν μὲν ἀνδρεία γυναικείους προσώποις ὑποκρ. "De Lysiodis loquens Salmas. l. c. monuit, perperam a nonnullis Lysiodos nominatos existimari, quod in Lysiis festis et initiis eæ fabulæ peragerentur, cum ab auctore *Lyside nomen id acceperint. Nempe hoc Strabo docet (648.) Fortasse vero ab utraque simul origine invaluit nomen, a Lyside poeta, et Lysio, quod Bacchi est cognomen. Lysiodorum obiter mentio facta erat ap. Athen. 6. p. 252. (Ποσειδώνιος δ' ὁ Ἀπαμεύς, ὕστερον δὲ Ῥόδιος χρηματίζας ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἱστοριῶν, Ἱεράκῃ φησι τὸν Ἀντιώχην, πρότερον λυσιῶδοις ὑπαυλοῦντα κ. τ. λ.) 5. p. 211. (de Alexandro Syriæ rege, et Diogene Epiciureo: Ἐπολυνῶρει οὖν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, καίπερ ὄντα τῷ βίῳ φάλλον, ἐτι δὲ βλάσφημον καὶ βάσκανον, ἐνεκὰ τε τοῦ γελοίου μηδὲ τῶν βασιλέων ἀπεχόμενον) καὶ αἰτησαμένῳ αὐτῷ φιλοσοφίας ἀλλοτριᾶν αἰτήσαν, ὅπως πορφυροῦν τε χιτωνίσκον φορῇ, καὶ χρυσοῦν στέφανον, ἔχοντα πρόσωπον ἀρετῆς κατὰ μέσον, ἧς ἱερεὺς ἡζίου προσαγορεύεσθαι, συνεχώρησε, καὶ τὸν στέφανον *προσχαρισάμενος. "Ἀπερ ὁ Διογένης, ἐρασθεὶς τινος λυσιῶδου γυναικὸς, ἐχαρίσατο αὐτῇ. Ἀκούσας δ' ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ συναγαγὼν φιλοσόφων καὶ ἐπιστήμων ἀνδρῶν συμπόσιον, ἐκάλεσε καὶ τὸν Διογένη· καὶ παραγενόμενον ἡζίου κατακλίνεσθαι ἔχοντα τὸν στέφανον καὶ τὴν ἐσθῆτα. "Ἀκαίρον δ' εἶναι εἰπόντος, νεύσας εἰσαγαγεῖν ἐκέλευσε τὰ ἀκούσματα, ἐν οἷς καὶ ἡ λυσιῶδός εἰσῆλθεν ἐστεφανωμένη τὸν τῆς ἀρετῆς στέφανον, ἐνδύσα, δὲ addit Schweigh., καὶ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα. Γέλῳτος οὖν πολλοῦ καταβράχυντος, ἔμενεν ὁ φιλόσοφος, καὶ τὴν λυσιῶδὸν ἐπαινῶν οὐκ ἐπαύσατο.) Tibiarum quoddam genus, quæ *λυσιῶδοι dicebantur, memoratur 4. p. 182. (Οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, τραγικῶν τε, καὶ λυσιῶδων, καὶ κιθαριστήριων, ἂν μνημονεύουσιν Ἐφρόρος τ' ἐν τοῖς Εὐρήμασι, καὶ Εὐφράνωρ ὁ *Πυθαγόρικος ἐν τῷ Περὶ Αὐλῶν, ἐτι δὲ καὶ Ἀλέξων (Ἀλέξιος ὦν, Ms.) καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Περὶ Αὐλῶν.)" Schweigh. "Plut. Sylla 36. (Οὔτοι γὰρ οἱ τότε παρ' αὐτῷ δυνάμενοι μέγιστον ἦσαν, Ῥώσιος ὁ κωμῶδός, καὶ Σώφης ὁ ἀρχιμίμος, sic Schæf. edidit, sed Noster et Schneider. Lex. ἀρχιμίμος scribunt, et quidem rectius, καὶ

Μητρήβιος ὁ λυσιπλόος, οὗ καίπερ ἐξώρου γενομένου, διετέλει μέχρι παντός ἔρῃν οὐκ ἀρνούμενος.) Boissonad. Mss. "Bergl. ad Alciph. 67. (vide Λυσιπλόος.) Valck. Adonias. 237. Jacobs. Anth. 8, 313. (ad Antip. Thess. Epigr. 32. 'Ἡ καὶ ἔτ' ἐκ βρέφους κοιμωμένη Ἀντιοδημῖς Πορφυρέων, Παφίης νοσῖς, ἐπὶ κροκίδων, Ἡ τακεραῖς λεύσπουσα κόραις μαλακώτερον ὕπνου, *Λύσιδος ἀλκῶν, τερπνὸν ἄθυρμα μέθης. 'Frustra hæc verba explicare conatus est Brodæus, qui Λύσιδος cum μέθης conjungit. 'Αλκῶν vocari videtur ob mollem, suavem, et jucundam vocem, quæ huic avi a poetis tribuitur. Cf. Tymnes Ep. 2. et Dorv. in Char. 253. Quare Λύσιδος ἀλκῶν h. l. idem esse, quod λυσιπλόος, equidem vix dubitarim. Dicti sunt λυσιπλόοι a Lyside, obscænorum carminum auctore, ut ait Salmas. ad Solin. 76. quæ sententia niti videtur loco Strabonis 959. a. b. ubi Lysis τὸ *κιναιδολογήειν primus dicitur in lyricam invexisse poësin. Puella, quæ libidinosa et mollia cantabat carmina, veluti ii, qui e Lysidis disciplina profecti κιναιδολόγησαν, probe ἀλκῶν Λύσιδος vocari potuit.") Schæf. Mss.]

[Μεσῳδός, UNDE Μεσῳδικός.] "Μεσῳδικὰ, ap. "Metricos dicuntur ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται, inquit Hephæst. Sic "Idem aliquanto post: Οὕτω γένοιτο ἂν τινες καὶ "μεσῳδοί, ὅταν περιέχῃ μὲν τί μείζον, μεταξὺ δὲ τὸ "μείον ἢ τεταγμένον. Meminit et Schol. Aristoph. [Eq. 753. Prior Hephæst. locus occurrit p. 123.; posterior autem p. 130. Vide Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27. "Musgr. Cycl. 49." Schæf. Mss.]

[*Μιμῳδός, "Plut. Sylla 2. ("Ὡστε μιμῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς τιθασσὸς εἶναι.") Boissonad. Mss. Ubi vertitur Mimis.]

"Μονῳδός, οὗ, ὁ, Poëta dicitur, qui sub una tantum "persona argumentum aliquod exponit, ὁ μονοπροσώπως ἀφηγούμενος τὴν ὑπόθεσιν, ut Lycophro in sua "Alexandra. UNDE Μονῳδικὸν ποίημα dicitur Poëma eo modo compositum. Item μονῳδοί dicuntur "Qui soli aliquid cantant, sine choro, ut Electra "Sophoclea in luctu et dolore. UNDE Μονῳδεῖν, C "ET Μονῳδία dicitur ὅταν εἰς μόνος λέγει τὴν ᾠδὴν, "καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, auctore Suida, i. e. Cum unus "tantum a scena canticum recitat et non totus simul "chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν "τοῖς θρήνοις, factum inde est, ut μονῳδεῖν usurpatum "fuerit pro θρηνεῖν, et μονῳδία pro θρήνος, Nænia, "Carmen funebre."

[Μονῳδός. Tzetz. ad Lycophr. 1, 249. Muller. Eis *ἐπιθαλαμιογράφον, eis μονῳδόν: 261. Μονῳδοὶ δὲ ποιηταὶ λέγονται οἱ μονοπροσώπως γεγραφότες ἐπιταφίους ᾠδὰς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μονοπροσώπως ὄλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενοι, ὥσπερ νῦν ἐν τῇδε τῇ 'Αλεξάνδρᾳ ὁ Λυκόφρων ποιεῖ· παριστᾷ γὰρ τὸν θεράποντα μόνον ὄλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενον. 'Αλλαχοῦ δὲ οὗτος ὁ Λυκόφρων τραγικός ἐστὶ ἐξ ἧ μὲν τραγωδῶν δράματα. (Ciz. et Vitt. 1. et 3. μονῳδῶν γράμματα, Vitt. 2. τραγωδίας δράματα,) γεγραφός. 'Αλλ' ἐπειδὴ τὴν περὶ τοὺς ποιητὰς διωρθώσαμεν τε καὶ ἠκριβώσαμεν διαίρεσιν, λέγειν ἐστὶν ἀρμόδιον καὶ περὶ τοῦ μονῳδοῦ τούτου Λυκόφρονος.]

[*Μονῳδός. Tzetz. ad Lycophr. 1, 268. Muller. 'Ὁς ἄγγελος μονῳδῶς καὶ μονοπροσώπως τῷ Πριάμῳ κατὰ λεπτὸν τὸ λαλήθην τῇ Κασσάνδρᾳ πᾶν ἀφηγεῖται λέγων αὐτῷ.]

[Μονῳδικός, ἢ, ὅν. Schol. Aristoph. Ran. 974. Μονῳδικαῖς δὲ, γυμνάσμασι μονῳδικαῖς.]

[Μονῳδέω. "Nicet. Eugen. 8, 185." Boissonad. Mss. "Lucian. 2, 2. ("Ἀπαντες γὰρ ἐς τραγωδῖαν παρεκινεῖντο, καὶ ἱαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῳδούν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξήσαν. Ubi Schol. Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν· ἐπεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρηνοὶ εἰσι.") Schæf. Mss. Zonar.: Μονῳδῶ· θρηνῶ. Phot.: Μονῳδεῖν· θρηνεῖν. "Scr. fortasse est *μονοθρηνεῖν ex Hesychio: (Μονῳδεῖ· μονοθρηνεῖ. Μονῳδία λέγεται, ὅτε εἰς μόνος τὴν ᾠδὴν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, ᾄδει.) Ubi v. Albert. (qui consuli jubet T. Guthberlethi Conject. in Monum. Heriæ Thisbes Monodiaræ p. 155.) Cf. tamen

Phot. v. Μονῳδία et Schol. Lucian. (l. c.)" Schleusner. Suid.: Μονῳδεῖν· τὸ θρηνεῖν. 'Επεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρηνοὶ εἰσιν. Μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· 'Ολόμαν, ὀλόμαν, *ἀποχειρωθεῖς τὰς ἐν τεύτλοις λοχευομένας. Aristoph. Pac. 1012. Εἴτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας, 'Ολόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεῖς τὰς ἐν τεύτλοις λοχευομένας: Thesm. 1077. 'Ὡ γὰρ, ἔασόν με μονῳδεῖν, ubi Schol. τούτεστι μόνην ᾄδειν καὶ θρηνεῖν.]

[Μονῳδία. Suid.: Μονῳδία· ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι. Καὶ μονῳδεῖν, τὸ θρηνεῖν, μονῳδεῖν δὲ λέγεται, ὅταν εἰς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς. Μονῳδία· ἔστι θρήνος ᾠδῆς, μήτε προσωποποιεῖν ἔχων, μήτε ἠθοποιεῖν. Καὶ τὸ μείζον, οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐκπεπτωκότας σοφίας θρηνοῦσι· σὺ δὲ ὡς ἀλιτρίους, καὶ μηδέποτε γενοσαμένους αὐτῆς, τεθρήνηκας. Phot.: Μονῳδία· ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι, καὶ μονῳδεῖν, τὸ θρηνεῖν. 'Επεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρηνοὶ εἰσι. Μονῳδία λέγεται, ὅταν εἰς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς. Aristoph. Ran. 849. 'Ὡ Κρητικὰς μὲν ἐλλέγων μονῳδίας: 944. Εἴτ' ἀνέτρεφον μονῳδαῖς, Κρητισοφῶντα μινύς: 1329. βούλομαι δ' ἐτι τὸν τῶν μονῳδῶν διεξελθεῖν τρόπον. "Wessel. Obs. 111. Thom. M. 83. 130. M. du S. ad Lucian. 2, 2. ('Philostr. in Aristide 582. Οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ *ἐπιστενάζει τὸν βασιλέα κ. τ. λ. Vide et not. ad eund. Philostr. 158. et textum ipsum p. 607. ubi μονῳδῖαν et θρηνον conjungit. De sensu tragico vide Eund. 244. Παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδῶν μήκος.") Schæf. Mss. "Plat. de LL. 2, 764." Scott. App. ad Thes. "Μονῳδία, Rhetoribus dicitur Genus quoddam orationis funebris, aut in res luctuosas, aut in clades bellicas habitæ. Sic Menander Διαιρ. 'Επιδ. 629. Eo nomine inscripta est Himerii Or. 23. μονῳδία εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, 'Ρουφίνον, ubi v. quæ notavit Wernsdorf. 767. cf. Phot. Bibl. Cod. 170. Suid. in Μονῳδία. Olear. ad Philostr. Apoll. 4, 21. et Cresoll. Theatr. 4, 9." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[*Μονῳδός, ὁ, ἢ, Cantatrix. "Χειρὸς σοῦ. Ita edidi. Cod. Ms. habet τῆς χειρὸς οὐ. Hæc scribendi ratio corruptit Maneth. 5, 143. Μονῳδόν, σοβαρὴν, πολλοὺς τήκουσαν ἐρασταῖς. Lego πολλοὺς στείχουσιν ἐρασταῖς." Bernard. ad Synes. de Febr. 20. "Ἐτε-τήκει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα. L. 4, 2, 65. 19. Τηκόμενος ὑπὸ τοῦ Καλλιβρόης ἔρωτος, et nihil frequentius, de animo et corpore amantium. Aristæn. 1, 13. Παράνομφ· τήκεται πόθῳ. Maneth. (l. c.) Eὐ δὲ γυναικοὶς ἦν, πολὺκοινωνον ἔτευξεν ἐταίρην, Μονῳδόν, σοβαρὴν, πολλοὺς τήκουσαν ἐραστάς. Uti cum Grönovio malim, quam contortum ἐρασταῖς. Metaphoram a cera esse ductam, in propatulo. Aristarchus (ap. Schol. Cod. Voss. ad Il. E. 216.), rationem redditurus, cur amatorii affectus (πάθη) essent cesto coriaceo inserti, id factum docet, "Ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος δῖκνέται τὰ ἐρωτικά πάθη, τήκοντα τοὺς ἐρῶντας, καὶ ἀποξύνοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη. Subtiliter mehercule. Hæc legas inter alia grammaticalia publicata a Valck. ad calcem Ammonii p. 245." Dorv. ad Char. 320= 198. Pro στύψεως Wakef. ad marg. exemplaris sui penes E. H. Barker. conjicit σήψεως. Eadem verba extant in Schol. Ven. ubi perperam legitur τίκτοντα pro τήκοντα, et ubi reperitur στύψεως, ut in Schol. Voss.]

"Νομῳδός, ὁ, (ἢ,) e Strab. pro Legum interpretes." [813=539. Χρῶνται δὲ οἱ Μαζακηνοὶ τοῖς Χαράνδα νόμοις, αἰρούμενοι καὶ νομῳδόν, ὅς ἐστιν αὐτοῖς ἐξηγητῆς τῶν νόμων, καθάπερ οἱ παρὰ Ῥωμαίοις νομικοί.]

[*Παλινῳδός, UNDE *Παλινῳδικὰ ap. Metricos, de quibus Hephæst. 113. Τὰ δὲ ἐπωδικὰ καλεῖται. . . εἰδὲν δὲ ἐν τῇ πρώτῃ, πρωδικὰ, εἰδὲν δὲ ἐν μέσῃ, μεσῳδικὰ. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ ἐν τριάσιν ὀράται· εἰδὲν δὲ *ὑπερεξαγάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ιδέαι δύο. "Ἦτοι γὰρ· *περιῳδικὰ ἐστίν, ὅταν αἱ μὲν ἐκατέρωθεν ἀνόμοιοι ᾤσιν, ἀλλήλαις μὲν ὅμοιοι, ταῖς δὲ περιεχοῦσας ἀνόμοιοι. "Ἡ παλινῳδικὰ, ὅταν αἱ ἐκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιεῖται ὅμοιοι ᾤσιν, καὶ αἱ ἐν μέσῳ ταῖς περιεχοῦσας ἀνόμοιοι: 123. Παλινῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστίν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς

περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὁμοία ἔστιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι. Vide Herwagn. Elem. Doctr. Metr. 27.]

Παλινῳδέω, Recanto, Horat. Pro quo dicitur proverbialiter Palinodiam cano. Est παλινῳδεῖν, inquit Erasm., Palinodiam canere, Diversum ab iis, quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. Translatum est a Stesichori Iyrici poetæ factio, qui cum Helenam carmine vituperasset, et inde oculis orbatus esset, palinodiam cecinit, Helenamque prius vituperatam laudavit, atque ita visum recepit. Hactenus Erasm. Quibus addo ex Isocr., ipsum Stesichori poemata Παλινῳδία vocatum fuisse: (2, 370. Auger. 'Ἐπεδείξατο δὲ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἐαυτοῦ δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ψῆδης, ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστερημένος· ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην Παλινῳδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε.) Cicero, inquit Bud., Retexere orationem in eodem ferme sensu dixit in Philipp. (2, 13.) quo Græci παλινῳδεῖν dicunt.

|| Luc. metaphoricus usus est. Καὶ παλινῳδῶν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis, qui a virtutibus in vitia collabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis sese dedendo: [1, 707. Πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ 'Ελένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' 'Ιλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων καλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων: 2, 236. Χρησμός ἄλλος ἔτοιμος ἦν παλινῳδῶν: 358. Νῦν δὲ καὶ παλινῳδησαί μοι δοκεῖ τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Plato 2 Alcib. 117(=142.) 'Ολίγον δὲ ἐπισχόντες ἐνίοτε παλινῳδοῦσιν, *ἀνευχόμενοι ἅττ' ἂν τοπωτόν εὐζώνται: 130. 'Ἀλλὰ μάργον τί μοι δοκεῖ εἶναι, καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσῃ τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθὰ, ἔπειτ' ὀλίγον ἐπισχῶν, ὅπερ καὶ σὺ ἔλεγες, παλινῳδεῖ *ἀνευχόμενος ἅττα τοπωτόν εὐζώνται. "Jacob. Ep. 5, 17. 'Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσήξατο τοῦ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ. Καὶ πάλιν προσήξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Quem locum minus perspectum habuerunt Interpr. Πάλιν προσεῦξασθαι est, To pray contrary to what he had prayed before. Quod παλινῳδεῖν vocant Græci. Nimirum primum de pluvia non mittenda, deinde de pluvia mittenda orabat Elias. Hæc mens Jacobi est. Plut. Aristide 290. Bryan. Ἡῤεξατο τὴν ἐναντίαν εὐχὴν." Toup. Emendd. 2, 16. Pseudo-Longin. Fr. 8. p. 184. "Toup. Opusc. 1, 317." Schæf. Mss. "Repeto rem, Philo J. 1, 586. (Τὸν δὲ περὶ διαθηκῶν σύμπαρτα λόγον, ἐν δυσὶν ἀναγέγραφα πράξεις, καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ παλινῳδεῖν, ἐκὼν ὑπερβαίνω, καὶ ἅμα μὴ βουλόμενος ἀπαρτῆν τὸ συμφυὲς τῆς πραγματείας.)" Wakef. Mss.]

Παλινῳδία, (ἡ,) Recantatio. Vel Cantus priori contrarius, inquit Hes., vel Sententia priori contraria. In qua expositione ponitur propria, deinde metaphoricā significatio. Suid. autem dicit, ἐναντία ψῆδῃ, ἡ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Sed cum Hes. dicit Sententia priori contraria, possunt et Dicta prioribus contraria sub hac expositione intelligi, quibus videlicet sententiam nostram aperire soliti sumus. Ponit Suidas et Proverbium "Αἰδῶν παλινῳδίαν, Canens palinodiam. Quod Græcum loquendi genus non ascripsit Erasmus illi Latino. Plut. in Alex. (53.) Οὕτω δὲ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴν παλινῳδίαν τραπόμενον, πολλὰ παρρησιάζασθαι κατὰ τῶν Μακεδόνων, Plato in fine Epist. tertię, quæ ad Dionysium, Εἰ δ' ὁμοιογεῖς, τὸ μετὰ τοῦτο ἡγησάμενος εἶναι σοφὸν τὸν Στησιχόρον, τὴν παλινῳδίαν αὐτοῦ μιμησάμενος, ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετὰσθηθαι. Ubi παλινῳδία Stesichori intelligi potest vel ejus Recantatio de vituperatione Helenæ, vel ejus Liber, quo illa continebatur, ab Isocrate ita vocatus, ut modo dictum est: malo tamen in priore illo sensu accipere. Isocr. locus est in Hel. Encomio, ubi de Stesichoro loquens, et narrans historiam paulo ante memoratam, cujus et Plato meminit, scribit, 'Ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν

τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην Παλινῳδίαν ἐποίησε. [Παλινῳδία. Plato Phædro 243=19. 'Ἔστι δὲ τοῖς ἀμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν "Ομηρος μὲν οὐκ ἤσθετο, Στησιχόρος δὲ τῶν γὰρ ὁμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν 'Ελένης κακηγορίαν, οὐκ ἡγνόησεν, ὥσπερ "Ομηρος, ἀλλ', ἅτε μουσικὸς ὢν, ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ εὐθύς· Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, οὐδ' ἔκειο Πέργαμα Τροίας. (Blomfield. in Mus. Crit. Cantab. 6, 263. verba sic ordinavit: Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος· Οὐ γὰρ ἔβας ἐν Νηυσὶν εὐσέλμοις, οὐδ' ἔκειο Πέργαμα Τροίας.) Ποιήσας δὲ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψεν. 'Εγὼ οὖν σοφώτερος ἐκείνων γενήσομαι κατ' αὐτὸ γὰρ τοῦτο. Πρὶν γάρ τι παθεῖν διὰ τὴν τοῦ Ἐρωτος κακηγορίαν, περᾶσμαι αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλινῳδίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ οὐχ, ὥσπερ τότε, ὑπ' αἰσχύνῃς ἐγκεκαλυμμένος. Ubi Schol. 60. Παλινῳδίαν· ἐναντία ψῆδῃ ἢ ῥῆσις τῆς προτέρας. " Cf. Philostr. 6. 245. Pausan. 3, 19. p. 260. Harles. ad Fabric. B. G. 2, 155. Peccaverat Stesichorus in eo, quod Trojanos de Helenæ imagine pugnasse dixerat. (Plato) Polit. 9. 586. Καὶ περιμαχίτους εἶναι, ὥσπερ τὸ τῆς 'Ελένης εἰδῶλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησιχόρος φησι γενέσθαι περιμάχον, ἀγνοῖα τοῦ ἀληθοῦς. Cf. Epist. 3. 119. e. Stesichori versum ad hanc rem pertinentem servavit Lycophr. Schol. (113.) Λέγουσι γὰρ, ὅτι διερχόμενον 'Αλεξάνδρον δι' Αἰγύπτου ὁ Πρωτεύς 'Ελένην ἀφελόμενος, εἰδῶλον 'Ελένης αὐτῷ δέδωκε, καὶ οὕτως ἔπλευσεν εἰς Τροίαν, ὥς φησι Στησιχόρος· Τρῳῆς τοί ποτ' ἴσαν 'Ελένης εἰδῶλον ἔχοντες. (Vulgo οἱ τὸτ' ἔσαν. ' Vit. 3. ὅτι τ'. Vit. 1. et Ciz. οἱ τὸτ' ἴσαν, mendose." Muller. Blomfield. 1. c. 263.:—" Τρῳῆς τοί ποτ' ἴσαν. Ursinus edidit ἴσαν. Stesichorum igitur secutus est Eurip. Hel. nisi quod Helenæ simulacrum a Junone confectum tradit. Vide v. 31. et Barnesii nott.) Expresserunt hunc Stesichori versum, (Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος,) Cicero Ep. ad Att. 9, 12. (' Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος, ut opinor, ille de ratibus,) Athen. 5, 55. (Καὶ 'Αντισθένης δ' ὁ * Σωκρατικὸς περὶ τῶν ἀριστείων τὰ αὐτὰ τῷ Πλάτῳ ἰστορεῖ. Οὐκ ἔστιν δ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος,) 11, 112. 'Ο δὲ καλὸς Πλάτων, μονονοχὶ εἰπὼν· Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος,) al. (Max. Tyr. 27. p. 321. Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος, λέγει που τῶν αὐτοῦ ἀσμάτων ὁ Ἱμεραῖος ποιητῆς, ἐξομνύμενος τὴν ἔμπροσθεν ψῆδῃ, ἢ ἐπὶ τῆς 'Ελένης εἰπεῖν φησὶν οὐκ ἀληθεῖς λόγους· ἀναμάχεται οὖν ἐπαίνῳ τὸν ἔμπροσθεν ψόγον. Δοκῶ δὲ μοι, κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον, δεήσασθαι καὶ αὐτὸς παλινῳδίας ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἔρωτος λόγοις· θεὸς γὰρ καὶ οὗτος, καὶ οὐχ ἡττὸν τῆς 'Ελένης ἐπιτιθεῖν δίκην τοῖς πλημμελοῦσιν εἰς αὐτὸν ἐβρώμενέστατος. Ubi Davis.: ' Adeatur Meurs. ad Hesych. Illustr. 193.) Cf. Conon. ap. Phot. Cod. 186. p. 423. (Nihil de hac re ibi reperitur, sed in p. 432. est: Κάκειθεν ἐξίστατο ἀπαγγέλλειν αὐτὸν Στησιχόρῳ 'Ελένην κελεύει τὴν εἰς αὐτὴν ἄδειν, εἰ φιλεῖ τὰς ὄψεις, παλινῳδίαν. Στησιχόρος δ' αὐτίκα ὕμνους 'Ελένης συντάττει, καὶ τὴν ὄψιν ἀνακομίζει.) Et omnino solennis aliquid retractandi formula facta est. Παλινῳδία, proprie Carmen priori contrarium, ut quod πάλιν in compositionibus significat: v. Casaub. ad Theophr. Char. 1. (' Παλινῳδία est non tam Iterata cantio, quam Priori contraria, et sic ap. Horat. Od. 1, 16. Recantata opprobria: Nunc ego mitibus Mutare quæro tristitia, dum mihi Fias recantatis amica Opprobriis, animusque reddas.)" Astius. " Stesichori primum de Helena carmen diversis nominibus citatur. Suid. v. Στησιχόροι: Φασὶ δὲ αὐτὸν γράψαντα ψόγον 'Ελένης τυφλωθῆναι· πάλιν δὲ γράψαντα 'Ελένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρου τὴν παλινῳδίαν, ἀναβλέψαι. (Toup. Emendd. 2, 17. ante τὴν παλινῳδίαν supplet διά.) Cono Narr. 18. de Autoleonte quodam (l. c.) Contra Ptol. Hephæst. 4. ' Ἀρχέλαος ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ 'Ελένην Ἱμεραῖαν ἐρωμένην γενέσθαι Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου, καὶ πρὸς Βούπαλον πορευθεῖσαν, ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι, 'Ελένην ἐκοῦσ' ἀπῆρε. Platonis verba sunt, διὰ τὴν 'Ελένης κακηγορίαν. Isocr. (l. c.) quædam tradit notatu dignissima. Unde colligi potest Palinodiam ejusdem carminis ac Vituperium partem

fuisse; et nescio an utrumque ad Ἰλίου Πέρσιν pertinuerit. Verisimile est, ut mihi quidem videtur, Stesichorum circa initium carminis sui Helenam infamasse; mox, quasi derepente divino quodam æstro percitum, in palinodiam erupisse, et nonnihil de cæcitate ab Helena subito immissa injecisse: quod poetæ figmentum simpliciter ac bona fide dictum fuisse recentiores credidere. Dio quidem Chrys. memorat τὴν ὕστερον ᾠδὴν: (11. p. 323=162. Οὕτω δὲ, ἔφη, γελοῖως ἀπὸ τούτων, Homericis figmentis de rebus Trojanis, διακέισθε ὑμεῖς, ὥστε ποιητὴν ἕτερον Ὀμήρῳ πεισθέντα, καὶ ταῦτα, 'Ι. ταῦτα,' Reisk. πάντα ποιήσαντα περὶ Ἑλένης, Στησίχορον, ὡς ἄμμι, τυφλωθῆναι φασὶ ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ὡς ψευδόμενον αὐθις δὲ ἀναβλέψαι τὰναντία ποιήσαντα' καὶ ταῦτα λέγοντες οὐδὲν ἤττον ἀληθῆ φασὶν εἶναι τὴν Ὀμήρου ποιήσιν. Καὶ τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τοπαράπαν οὐδὲ πλεῦσαι ἐν Ἑλένῃ οὐδ' αὖ μοῖσ' ἄλλοι δὲ τινες, ὡς ἀρπασθείη μὲν Ἑλένη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, δεῦρο δὲ παρ' ἡμᾶς εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο.) De hoc videant eruditi. Ἑλένης Ἐπιθαλάμιον citat Schol. Theocr. 18. Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν Εἰδύλλιον, Ἑλένης Ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἰληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησίχορου Ἑλένης Ἐπιθαλάμιον. Hi Epithalamii an ad Ψόγον καὶ Παλινωδίαν referri debeant, definiri non potest. Ceterum de hac historia conferri possint auctores ab Ursino allegati, Lucian. 2, 113. Pausan. 3, 19. Philostr. 6. p. 246. Aristid. Panath. Schol. Horat. Carin. 1, 16, 28." Blomf. l. c. 261. Plato Phædro 257=34.: Αὕτη σοι, ὦ φίλε Ἔρως, εἰς ἡμετέραν δύναμιν ὅτι καλλίστη καὶ ἀρίστη δέδοται τε καὶ ἐκτέτιστα παλινωδία, τὰ τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασι ἠναγκασμένη ποιητικοῖς τισὶ δὴ Φαῖδρον εἰρησθαι. Cic. ad Att. 2, 9. Quarum expecta divinam παλινωδίαν: 4, 5. Quid? etiam, dum enim circumrodo, quod devorandum est, subturpicula mihi videbatur esse παλινωδία: 7, 7. Mihi autem nulla de eo παλινωδία datur propter superioris epistolæ testimonium. Lucian. 2, 493. Πότερα δ' οὐν θέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινωδίαν τινα συγγράφω; 1, 604. "Ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιού, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. "Παλινωδία, dicta Rhetoribus Oratio, quæ contrarium rei ejusdem argumentum tractabat. Itaque si quis aliquam personam aut rem s. luxisset, s. vituperasset, postea cum eandem vellet collaudare, s. læta oratione prosequi, utraque oratio παλινωδία appellata est. Sic Aristid. 1, 260. post μονωδίαν, qua Smyrnam terræ motu obrutam deplorabat, in eandem παλινωδίαν dixit, cum instauratam prædicaret. Sic Stesichorus, quem affert Aristid., cum Helenam vituperasset, postea eam laudavit oratione, quæ itidem Παλινωδία dicta est." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Constitt. Apost. 8, 8. Προσδέχεται αὐτῶν τὴν παλινωδίαν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν. Suid.: Παλινωδία (ἢ) ἐναντία ὁδός, παλινωδία δὲ, (ἢ) ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Καὶ ῥῆμα παλινωδῶ. Καὶ παροιμία, "Αἰδων παλινωδίαν. Zonar.: Παλινωδία ἢ προτέρα ᾠδὴ, ἢ ἡ ἐναντία, ἢ δόγμα τοῖς προτέροις ἐναντίον. "Leg. ut ap. Hesych. ᾠδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία. In fine pro ἐναντίον Κ. ἀνόμοιον." Tittmann. Hesychii verba sunt: Παλινωδίαν ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν, ἢ δόγμα τῷ πρώτῳ ἐναντίον. Phot.: Παλινωδία ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Etym. M.: Παλινωδία ᾠδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία, ἢ δόγμα ἀνόμοιον τοῖς πρώτῳ, ὅλον Ἀλλὰ πεῖραθῃ τὰ κατὰ Στησίχορον παλινωδίαν εἶσαι. "Toup. Opusc. 1, 317. Coray Theophr. 170. Heindorf. ad Plat. Phædr. 238. Cattier. 99." Schæf. Mss.]

[* Παλινωδιατικός, ἢ, ὄν, "Horat. Cruq. ttt. 2. vers." Schæf. Mss.]

Παρῳδέω, Canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Sic autem compositum canticum vel carmen παρῳδὴ et παρῳδία appellatur. Unde παρῳδεῖν exp. Parodias scribere. Laërtius Bione (52.) Εὐφύης γὰρ ἦν καὶ παρῳδήσαι, οἷά ἐστιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα, Ὡ πέπον Ἀρχύτα, * ψαλληγενές, * ὀλβιότυφε. Eust. in II. A. 1. (imo Od. A. 1.) Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμή-

ρον γράψαντος, "Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, τῶν τις ὕστερον * σκωπτικῶς παρῳδήσας ἔγραψε, "Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύκροτον. [Verba sunt hæc: Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμήρου πολύτροπον τὸν Ὀδυσσεῆα γράψαντος, τῶν τις ὕστερον σκωπτικῶς παρῳδήσας, ἔγραψε τὸ, "Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύκροτον, ὅπερ ἐστὶ κακεντρεχῇ καὶ μὴ ἀπλοῦν δοκεῖ δὲ εἰρησθαι ἢ τοιαύτη λέξις παρὰ τὸ τοῦ Κωμικοῦ κρύταλον.] Ubi animadvertit quod dicit σκωπτικῶς: hoc enim convenit cum eo, quod Aristoxenus ap. Athen. 14. refert, e versibus hexametris parodias joci gratia et ad captandum risum fieri solitas: ubi et nomine παρῳδὴ utitur: "Ὡς περ τῶν ἑξαμέτρων τινὲς ἐπὶ τὸ γελοῖον παρῳδίας εὔρον, οὕτω καὶ τῆς κιθαρωδίας πρῶτος Οἰνώπας. Ab Athen. 2. citatur Μάτρων ἐν Παρῳδαῖς. Dicitur tamen παρῳδὴ generalius. Quintil. 9, 2.:—"Incipit esse quodammodo παρῳδὴ: quod nomen ductum a canticis ad aliorum similitudinem modulatis, abusive etiam in versificationis ac sermonum imitatione servatur." || Hesych. παρῳδεῖν inter cetera vult esse χλευάζειν, quæ significatio referenda est ad id, quod modo dixi, e parodiarum videlicet scripture risum captari solitum.

[Παρῳδέω. Hesych.: Παρῳδοῦντες παρατραγωδοῦντες, χλευάζοντες, ἢ λέγοντες. "Nam παρῳδία proprie, cum ea, quæ in Tragœdia dicta sunt, in alium sensum a Comicis traducantur, qualia sunt tot Euripidea, quæ lepide alio detorquet Aristoph. Et hoc est χλευάζειν, quod sequitur, et ἄλλο λέγειν. Ut ita quoque conjectura mea confirmetur, qua lego in Hes. ἢ ἄλλο λέγοντες. Clytemnestra ap. Eurip. Iph. A. p. 128. (vide Παρῳδός.) Heins. "Vide H. Steph. Præf. ad Parod. Mor., et Suid. v. Παρῳδοῦμενος, (infra citandum.)" Albert. "An leg. κατὰ παρῳδίας λεγ." H. St. "L. ψέγοντες." T. Faber Epist. L. 2. p. 99." Triller. Emend. Hesych. 32. "Non male D. Heins. ἢ ἄλλο λέγοντες. Vide modo dicta. Phot. tamen in Lex. et Suid. etiam, Παρῳδοῦμενος λεγόμενος, sc. ἐν παρῳδίᾳ, quod in glossa latet." Albert. Verba, "Sc. ἐν παρῳδίᾳ, quod in glossa latet," tacite repetit Schleusner. Anim. ad Phot. Julian. Cæs. 306.: Πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ἐπιτήδειος οὔτε σκώπτειν, οὔτε παρῳδεῖν, οὔτε γελοιάζειν. Suid.: Παρῳδοῦμενος λεγόμενος. Καὶ παρῳδία. Οὕτω λέγεται ὅταν ἐκ τραγωδίας μετενεχθῇ λόγος εἰς κωμωδίαν, ὅλον ἐστὶ τὸ, "Ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, παρ' Εὐριπίδῃ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει εἰρημένον. (Aristoph. Acharn. 7. Ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας Διὰ τοῦτο τοῦργον) ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. "Malim τούτους ἐγανώθην, ut in Vesp. 612. Τούτοις ἐγὼ γάνυμαι." Elmsl. Schol.: Τοῦτο παρῳδία καλεῖται, ὅταν ἐκ τραγωδίας μετενεχθῇ. "Ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, ἔχον οὕτω. Κακῶς ὀλοῖτ' ἂν, leg. cum Elmsleio l. c. ὀλοῖτην, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. Post μετενεχθῇ suppl. e Suida, λόγος εἰς κωμωδίαν.) Καὶ αὐθις. Κατὰ δὲ τινὰ πρόφασιν ἄσθεντα καὶ παρῳδηθέντα οἱ περὶ ταῦτα ἄστροις ἐπέμψαμεν, Προκόπιος φησι. Καὶ παρῳδήκει ἄλλην ἤσεν ᾠδὴν. "Ἡ παρῳδήκει ἀντὶ τοῦ, ὠγκώθη. Zonar.: Παρῳδήκει ἐξ τῶν γεγραμμένων εἶπε. "Suid. ἄλλην ἤσεν ᾠδὴν. Minus recte. Sensus Nostri est: Verbis usus est alio consilio, (et mutatis,) quam ab altero scripta erant." Tittm. Imo uterque Lexicographus recte scripsit. Παρῳδέω enim proprie est ἄλλην ᾠδὴν ᾄδω, deinde vero metaphorice ἐξ τῶν γεγραμμένων λέγω. "Παρῳδῶ, ad Diod. S. 1, 431. Kuster. Aristoph. 72. a. 115. b. Schol. ad Lucian. 2, 258. (Ἀπὸ παροιμίας παρῳδῆται τῆς, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον,) Ruhnck. Ep. Cr. 115. Eichstædt. de Dram. 51. Lucian. 1, 510. (Εὐγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων, Schol. καλῶς γε ἄλλην ᾄδεις ᾠδὴν, ubi T. H. Suidæ loco allato: 'Sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco.') Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 42. Heyn. Hom. 8, 414. Παρῳδῆται, Schol. Aristoph. Plut. 253. Brunck. Aristoph. 3, 165. Heyn. Hom. 6, 304." Schæf. Mss. Quid sit παρῳδεῖν, per exempla docet P. Leopard. Emendd. 6, 12. in Gruteri Lampade 3, 114—5. Phrynich. Ecll. 172.: Χρέως Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελὴς εἶ, διὰ τοῦ ω, χρέως λέγεις. Σὺ μὲν οὖν τῇ σεαυτοῦ πολυμαθείᾳ, τὸν Ἀριστοφάνην διὰ τοῦ ο, ἐδείκνυες τὸ χρέος ἐν ταῖς Νεφέλαις εἰπόντα (30.) Ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν

Πασίαν; ἔοικε δὲ παρωδηκῶς εἰρηκέναι, διόπερ οὐ
 * χρηστὸν αὐτῷ. “Hoc genere joci ludunt plerum-
 que Comici vett. Aristoph. in his multus est. Πα-
 ρωδία autem h. l. videtur esse proprie, ut Schol.
 Aristoph. et Suid. docent, cum e loco alicujus Tragœ-
 diæ aliquid imitando transfertur in Comœdiam. Nam
 expressus est hic versus Aristoph. ex illo Euripidis
 τί χρέως ἔβα δῶμα; Quod æs alienum venit domum?
 ut monet idem Schol. Aristoph. De parodia autem
 consule Athen. et Hermog. Περὶ Μεθ. τῆς Δειν.: nam
 paulo aliter videtur hoc nomen accepisse Hermog. et
 παραπλοκὴν aliquando nominare. Quin et Arist. 3.
 Rhet. Artium eadem fere notioe docuit τὸ γελοῖον ἐν
 τοῖς παραπαικνύμενοις fieri. Vide item Quintil. 9, 2.
 περὶ παρωδῆς, et Hermog. περὶ παραπλοκῆς. Manasse
 autem hæc omnia nomina videntur e consuetudine
 illa Grammaticorum, qua nil frequentius in Scholiis
 Poëtarum, ut in illis Aristoph. παρὰ τὸ Ὀμήρου, aut
 Εὐριπίδου, aut aliorum: quasi dicant expressum imi-
 tatione illius loci Homeri. Inde παρωδία, ut sit παρὰ
 τὸ ἀδόμενον, et παραπλοκὴ παρὰ τὸ πλεκόμενον, et
 παραπαικνύμενον, παρὰ τὸ παικνύμενον: sic et παρά-
 φρασις pro Imitatione frequens ap. Rhetores. His
 finitima sunt τὸ παράγραμμα Arist. 3. Rhet. et παρα-
 γραμματισμοὶ Grammaticorum, atque τὸ παρατρέπειν
 Ἐλιαν. Hoc loco observandum quam caute legendus
 Aristoph. qui dum ludit, nos in errorem inducere po-
 test.” Nunn. Imo omnia illa nomina formata sunt e
 pervertendi, mutandi in pejus, notione, qua sæpis-
 sime in compositis gaudet præpositio παρά. Cf. Len-
 nep. ad Phalar. 312. qui exempla hujus usus multa
 collegit. “Τί χρέως ἔβα δῶμα; Interpres: Quod æs
 alienum venit domum? Vertendum erat: Quid negotii
 domui supervenit? At Aristoph. παρωδιάζων joco
 transtulit in alium sensum; nam τὸ χρέως est Æs alie-
 num quoque. Itaque si duplex sensus non esset in
 verbo, nullus esset lepos.” Scal. “Ἔοικε δὲ παρωδη-
 κῶς εἰρηκέναι: nam nulla erat metri necessitas. Locus
 Eurip. quærendus. Illud ἔβα δῶμα, nisi fallor, præ-
 cipue risit Comicus, et locum fecit ejus parodiæ.”
 Pauw. Cf. Herc. F. 531. Γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώ-
 μασιν χρέως;]

[* Παρωδητέον. Eust. in Od. A. p. 64. Διδάσκον-
 τος τοῦ ποιητοῦ, ὅπως παρωδητέον τὰ ἔπη.]

[“ Παρωδῆ, Spalding. ad Quintil. 3, 400. Phrynich.
 173.” Schæf. Mss.]

[* Παρωδήσις, ἡ, “Schol. Arist. Ms. 166. Quod
 oratione soluta quis eloquitur.” Valck. Mss.]

Παρωδός, (ὁ, ἡ,) Parodiarum scriptor, ut Sopater
 ap. Athen. et Matro, cujus etiam opus, vocatum Πα-
 ρωδαί, ab eo citatur. [“Eust. in Od. A. p. 60.
 Athen. 5. 62. 134. Matro Parodus. Vide Casaub.
 Anim. col. 253, 63. p. 175. c.” Scott. App. ad Thes.
 “Eurip. Iph. A. 1147. (ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κοῦ-
 κέτι παρωδοῖς χρησόμεσθ’ αἰνίγμασιν.)” Schæf. Mss.
 J. Poll. 4, 53., in Πάροδος citandus.]

Παρωδία, (ἡ,) i. q. παρωδή proxime præcedens,
 unde παρωδιῶν ποιηταί, Athen. 15. et τοὺς τὰς παρω-
 δίας γράψαντας, ibid. Παρωδία est, inquit Camer.,
 cum alterius poëtæ versus jocosè in aliud argumentum
 transferuntur: ut illud ex Alcest. (694.) Χαίρεις ὁρῶν
 φῶς, πατέρα δ’ οὐ χαίρειν δοκεῖς; Aristoph. in suas
 Nebulas transtulit ita (1415.) Κλάουσι παῖδες, πατέρα
 δ’ οὐ κλάειν δοκεῖς; Alia exempla affert idem Cam.
 quæ ap. eum videnda relinquo, Comm. utr. Ling.
 195. Est autem hic id genus παρωδίας, cujus me-
 minit Suid., videlicet cum verba Tragœdiæ ad Co-
 mœdiam transferuntur, quale esse, inquit, ἄξιον γὰρ
 Ἑλλάδι ab Eurip. et ab Aristoph. dictum. [Vide et
 Leopard. Emendd. 6, 12.] || Est præterea παρωδία
 Hermogeni, ubi δεινότητος methodum tradit, ὅταν ὁ
 λέγων μέρος τοῦ ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ’ αὐτοῦ πεζῶς
 ἐρμηνεύσῃ, Cum quis, ubi partem aliquam versus pro-
 tulit, reliquum a se, i. e. de suo oratione soluta elo-
 quitur. Dicitur et παραπλοκὴ, ubi exemplum vide.

[“ Παρωδία, Phrynich. Eccl. 173. Benth. Opusc.
 117.” Schæf. Mss.]

[Παρωδία, Accommodatio versus e poëta aliquo
 recitati, cum orator carminis particula allata, cetera
 quæ sequuntur de suo addit, et soluta oratione per-
 sequitur. Hermog. Περὶ Μεθ. Δειν. 62. Gregor. ad

h. l. παρωδίαν ita explicat: “Ὅταν μέρος εἰπὼν τοῦ
 ἔπους παρ’ αὐτοῦ τὸ λοιπὸν πεζῶς ἐρμηνεύσῃ. Prope
 ad eam formam accedit κόλλησις ab Hermog. appel-
 lata, de qua alio loco diximus. Aliud genus παρω-
 δίας est, Quæ fit similitudine soni in singulis verbis,
 ut si quis κεφαλὴν κόρακος pronunciare velit, dicat
 κόλακος, quasi balbutiens, unde sensus jocosus et irri-
 dens oritur. Hic est, quem παραγραμματισμὸν ap-
 pellat Tzetz. Chil. 8, 169. ab Hermog. magis verbo
 quam re ipsa prætermissum. Quintil. 6, 3. 97.: Ad-
 juvant urbanitatem et versus, ficti novis versibus
 similes, quod παρωδία dicitur.” Ernest. Lex. Technol.
 Gr. Rhet.]

Παρωδικός, (ἡ, ὁν,) Ad parodiam pertinens, Paro-
 diæ formam habens. || Item παρωδικὰ μέλη ap. Schol.
 Aristoph. Vesp., nisi forte παροδικὰ legendum est, ut
 et ἐξωδικὰ ibid. scriptum esse constat pro ἐξοδικὰ, cum
 exponat ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ἄδεται. [Vide
 Ἐξοδικὸς et Παροδικός.]

Περιωδέω, Incantamentis et magica arte circumve-
 nio et obtundo, Bud. e Luciano, cujus hæc verba ci-
 tantur in VV. LL. Περιωδήσας τὴν Γοργόνα ἐπαοιδίαι.
 [Locus est 3, 594. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειρο-
 τομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημο-
 μένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιωδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ
 ταύτην ἐσχήκασι. Ἐπαοιδίαις tacite legit Schneider,
 Lex. Vide Ἐπαοιδία. “Περιωδεῖν dubito an ap.
 alium veterem legatur.” J. M. G. Nos quidem du-
 bitamus, an Lucian. ipse ἐπαοιδίαις—περιωδήσαντος
 scripserit. Sed de hoc viderint eruditiores.]

[* Περιωδός, UNDE * Περιωδικός. Περιωδικὰ quid
 sint ap. Metricos, docet Hephæst. 114. (in Παλιγω-
 δικὸς citatus,) et 123. Περιωδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν
 περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα
 οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις. Ubi Schol.
 “Ὡστε τρόπον τινα καὶ περιωδικὰ εἶναι, καὶ ἐπωδικὰ,
 ἐκάτερον ἐν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιωδικὰ καλεῖται.
 Vide Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

Ῥαψωδέω, unde Ῥαψωδός et Ῥαψωδία, pro qui-
 bus nonnulli Ῥαβδωδός et Ῥαβδωδία scr. putarunt.
 Carmina contexo, et quasi consuo aut consarcio.
 Nam cum ῤαψωδεῖν sit ῤάψαι ῥῥῥῥῥ, ad quod etymum
 alludens Pindar. Rhapsodum vocavit ῤαπτῶν ἑπέων
 αἰοιδόν, (Nem. 2, 2.) consuendi aut consarcinandi vo-
 cabulum hic convenire existimo, ad declarandam
 verbi Græci originem. Sed Eust. ῤαψωδίας vocari ait
 διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῤάψασθαι, οἷον τὴν
 ῥῥῥῥῥ. Ego autem existimo ῤαψωδίας initio dictas fu-
 isse Poëmata longiuscula, et quidem hexametris ver-
 sibus scripta, quod multos versus veluti consutos ha-
 berent; postea vero latiorein fuisse datam huic verbo
 significationem; sic tamen ut de descriptione heroico-
 rum versuum potius dictum sit, et quidem de Ho-
 mericis etiam interdum peculiariter. Unde etiam
 peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseæ libri Ῥα-
 ψωδαί appelluntur. Vide infra Ῥαψωδία.

Ῥαψωδέω, non tantum pro Carmina contexo et
 quasi consuo, sed et pro Carminibus decanto, s. ce-
 lebro. proprie autem, carminibus heroicis et quidem
 ita contextis. Q. d. Rhapsodia versuum celebros.
 Aristoph. (Eccl. 678.) καὶ ῤαψωδεῖν ἔσται τοῖς παιδα-
 ροῖσι Τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Lucian. Dial.
 Achillis et Antilochi (1, 400.) Νῦν δὲ συνήμῃ ἤδη, ὡς
 ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῤαψω-
 δήσουσι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. Æschines autem
 ῤαψωδεῖτωσαν ἐπαινούντες dixit Epist. 11. || Interdum
 etiam significat Carmine heroico perscribo, vel tra-
 do, ut ap. eund. Lucian. Εἰπέ οὖν μοι εἰ ἀληθὴ ἐστὶν
 ἅπερ Ὀμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ εἰμαρμένης ἐῤαψωδήκα-
 σιν. || Frequentissime autem usurpatur ῤαψωδῶ pro
 Rhapsodias recito, vel Carmina recito alicujus poëtæ,
 ex eorum videlicet numero, qui Rhapsodi vocantur.
 Isocr. Panath. ῤαψωδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri et
 aliorum poësi loquens. Et ap. Luc. (1, 384.) Ale-
 xander dicitur Ὀμηρον ῤαψωδεῖν. Athen. 264. Τοῖς
 δὲ Ἐμπεδοκλέους καθαρμοῖς ἐῤαψωδήσεν Ὀλυμπίασι
 Κλεομένης ὁ ῤαψωδός. Sed et ipsimet auctores sua
 poëmata ῤαψωδεῖν dicuntur, ut ap. Plat. Homerus et
 Hesiodus, Polit. 10. p. 131. Lucian. autem quandam
 Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῤαψω-
 δεῖν itidem dicit. Nam cum Menippus Philonidi

dixisset, (1, 457.) Ω φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀἴδαο Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαι, qui versus sunt Homericī, respondet Philonides, Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρράψωδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. Ubi ἐμμέτρως abundat, cum in ἐρράψωδεις comprehendatur. Invenio ῥαψωδεῖν non solum de recitatione versuum, sed et de recitatione scriptorum historicorum dictum, ut ap. eund. Lucian. Περὶ τῶν ἐπὶ τὸ Μ. κ. τ. λ. *Ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ *συγγραφικὸς πλούσιος ἢ, παρὰ τὸ δεῖννον τὰ αὐτοῦ ῥαψωδῶν, κ. τ. λ. || Item ῥαψωδεῖν, Loquaciter aliquid recitant, Oratione redundanti uti, ut inquit Bud. hæc e Greg. Epist. citans, Ἡμῖν γε σχολῇ μακρότερα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ῥαψωδεῖν. HINC Ῥαψῶδημα, Mendacium, Nugæ, Hesychio et Suidæ. Hic vero etiam verbo ῥαψωδῆσαι similem dat expositionem: ait enim esse τὸ φλυαρῆσαι, aut τὸ ἀπλῶς λαβεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.

[“Ῥαψῶδew, Jacobs. Anth. 12, 437. Heindorf. ad Plat. Phædr. 351. Heyn. Hom. 8, 797. ad Herod. 404. Toup. Opusc. 1, 396. Dionys. H. 4, 220. Homer. T. 1. p. 1. Ern. (‘Homeric poëmata ex Asia in Græciam primum transvexisse Lycurgum refert Plut. Lycurgo sub initio; et Ælian. V. H. 13, 14. In Græcia diu circumferebantur, non, ut nunc habemus, in duos libros disposita, sed tanquam cantilenæ quædam disjunctæ. Τὰ Ὀμήρου ἔπη, inquit Ælian. l. c., πρῶταλαι διρημένα ἦδον οἱ παλαιοί· ὅλον ἔλεγον, Τὴν ἐπὶ ναυσὶ Μάχην, καὶ *Δολωνίαν τινὰ, καὶ Ἀριστείαν Ἀγαμέμνονος, καὶ Νεῶν Κατάλογον, καὶ πον *Πατρόκλειαν, καὶ Λύτρα, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ Ἀθλα, καὶ Ὀρκίων Ἀφάνισιν. Ταῦτα ὑπὲρ τῆς Ἰλιάδος. Ὑπὲρ δὲ τῆς ἑτέρας· τὰ ἐν Πύλῳ, καὶ τὰ ἐν Λακεδαιμόνι, καὶ Καλυψοῦς Ἀντρον, καὶ τὰ περὶ τὴν Σχεδίαν, Ἀλκίον Ἀπολόγους, *Κυκλωπίαν, καὶ *Νεκυίαν, καὶ τὰ τῆς Κίρκης, Νίπτρα, Μνηστήρων Φόρον, τὰ ἐν Ἀγρῷ, τὰ ἐν Λαέρτρῳ. Libellos istos primus ordine disposuit, contextuit, et quasi consuit, ἐρράψωδῆσε, Pisistratus. ‘Qui primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus,’ Cic. de Or. 3, 34. Πεισίστρατος ἔπη τὰ Ὀμήρου διεσπασμένα ἡθροίζετο, Paus. 7, 26. Τάδε δὲ ποιήματα, σποράδην πρότερον ᾄδόμενα, Πεισίστρατος Ἀθηναῖος συνέταξε, Anonym. de Genere Homeri, edit. a L. Allatio. Fuerunt qui Hom. ipsum libros hosce non perpetuos, sed cantilenas sparsim et singulatim compositas, edidisse crediderint. Ἐγραψε τὴν Ἰλιάδα, inquit Suid., οὐχ ἅμα, οὐδὲ κατὰ τὸ συνεχές, καθάπερ σύγκειται, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐκάστην ῥαψωδίαν γράψας, καὶ ἐπιδείξας τῷ περινοστεῖν τὰς πόλεις τροφῆς ἕνεκεν, ἀπέλιπεν. Quam in sententiam concessisse videtur etiam vir longe omnium doctissimus, Phileleutherus Lipsiensis in Epist. quadam, sermone Anglico conscripta, ad F. H. p. 18. In eandem porro sententiam scriptor Gallicus Rapin, in Comparatione, quam instituit, Virgilii cum Homero, licet ipse aliter sentiens, Ælianum tamen citat, et ipsum doctiores adducentem: Elian prétend que l'opinion des Scavans de son temps étoit qu'Homère n'avoit composé l'Iliade et l'Odyssée que par morceaux, sans unité de dessein, etc. Verum neque Ælian., cujus verba jam supra adduxi, quicquam ejusmodi asserit; et res ipsa vehementer reclamatur. Nam in utroque poëmate, a capite ad calcem, tam sunt apta et connexa omnia; in Odyssæa adeo una ubique est et perpetua narratio; in Iliade, singulis in libris, singulis fere in paginis, quæcunque pugnetur pugna, quæcunque res narretur, tam singulari tamen artificio interseritur et ubique spectatur Achilles, ut plane nullo modo fieri possit, quin uno consilio totum conscriptum fuerit poëma, ἐν μὲν τι σῶμα, ut recte Eust., συνεχές διόλου καὶ εὐάρμοστον, ἢ τῆς Ἰλιάδος ποιήσας. Itaque cantilenas istas, non ab Hom. sparsim et singulatim conscriptas, sed ex Hom. poëmatis olim excerptas, et, ut loquitur Paus., διεσπασμένας, primus in unum docte recollectit, et sic, ut nunc habemus, disposuit Pisistratus.”] Schæf. Mss.]

[Ῥαψῶδew. Suid.: Εἰκὴ ῥαψωδεῖ· ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ. Plato Phædro 143. Λόγοι ἀνευ ἀνακρίσεως καὶ διδασχῆς ῥαψωδούμενοι. Incassum garrio, Demosth. 181.

Οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψωδῆσουσιν οἱ πρέσβεις περιϊόντες: 770. Καὶ νῦν εἰ μὲν εἰσιν ὑμῶν οἱ πλείους, οἷοι τοὺς ποιητοὺς φιλεῖν καὶ σῶζειν, μάτην ἐρράψωδῆκότας ἡμᾶς ἔσσεσθαι. Liban. Ep. 1032. p. 481. Εἰ δέ με οἷσσι ῥαψωδεῖν, καὶ μύθους ταῦθ' ἡγησάμενος ἀμελήσεις, ubi Wolf.: “Ῥαψωδεῖν sequiore sensu hic adhibetur.” Cf. Ῥαψῶδημα.]

[Ῥαψῶδημα, τὸ, Hesych. ψεῦσμα, φλυαρία. Idem corrupte: Ῥαψῶδημα· ψεῦσμα. Lex. Bibl. Coisl. p. 475. Phot. et Suid.: Ῥαψῶδημα· ψεῦσμα. “Vide Wolf. ad Liban. Ep. 1032. p. 481.” Schleusner. Mss. “Cyr. 193.” Wakef. Mss.]

Ῥαψωδός, (ὁ, ἡ.) Carminum contextor et quasi consutor, Qui ea poëmata, quæ Rhapsodiæ appellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiodus a Luciano, Ὡς δὲ ὑμεῖς φατέ, σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψωδός. [Vox in Indice Luciano non legitur.] Secundum hanc signif. Sphinx quoque appellata est ῥαψωδός a Soph. (Æd. T. (390.) videlicet ἡ ῥάπτουσα τὰς ῥάδας. [Locus est: Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψωδός ἐνθάδ' ἦν κύων, Ἡῦδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; ubi Schol. Ῥαψωδός· ἡ Σφίγξ, ἡ ῥάπτουσα τὰς ῥάδας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψωδοῦ καθ' Ὀμηρον, ἢ μεθ' Ὀμηρον ἦν. Alius Schol. Ῥαψωδός· ἡ Σφίγξ, ἡ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους. Vide Suid. in Ῥαψωδία citandum. Hesych.: Ῥαψωδός· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι οὕτως ἔφη τὴν Σφίγγα, καὶ οἱ τὰ Ὀμήρου ᾄδοντας ποιηταὶ ῥαψωδοὶ καλοῦνται. Vide Perizon. ad Ælian. V. H. 13, 38. Phot.: Ῥαψωδός κύων· ἡ (ἡ) Σφίγξ, οὕτως Σοφοκλῆς.] || Ῥαψωδός frequentius pro Rhapsodiarum recitatore. Bud. ῥαψωδοὺς interpretatur Carminis heroici recitatores, in Plat. de Rep. 3. Οὐδὲ ῥάψωδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύνανται. Ibidem citat ex Athen. p. 223. Μετὰ δὲ τοὺς θαυματοποιοὺς ἐπεδείξατο ῥαψωδός Ἀλεξίς Ταραντῖνος. Ubi ῥαψωδὸν pro Acroamate poni ait. Vocabantur autem ῥαψωδοί, etiam Ὀμνρισταί, ut scribit idem Athen. 14. ideo autem fortasse quod Homeri præsertim recitare versus solerent. Quo pertinet expositio, quam Suid. et Hesych. dant huic nomini. Ceterum notandum est ῥαψωδοὺς, dictos non simpliciter Qui carmina recitarent, sed Qui ea recitarent in publicis conventibus. Vide Ῥαβδωδός paulo post.]

[“Ῥαψωδός, Rhapsodus, Recitator carminum, in primis Homericorum. Erant autem Rhapsodi genus hominum molestum Athenis, ut dicit Valck. ad Herod. 5, 67. Jactabant enim, se non solum carmina Homericis versibus de quacunque re facere posse, sed Homerum etiam melius ipsis Grammaticis interpretari: v. Sigism. Fr. Dresigii Comment. Cr. de Rhapsodis, Lips. 1734. 4. Ap. 4, 2, 10. et Σ. 3, 6. dicuntur didicisse quidem carmina Homeri, sed stultissimi esse. Cf. ad illos locos Ernest. et Bach.” Lex. Xenoph.]

[“Ῥαψωδός, Wolf. ad Hesiod. Theog. p. 56. 57. 60. 144. 65. ad Corn. Nep. 279. Ἡ ῥαψωδός κύων, Sphinx, Valek. Phæn. p. 21. Toup. Opusc. 1, 396. ad Herod. 404. Wakef. Alc. 548. ad Diod. S. 1, 724. Brunn. Soph. 3, 528. Heyn. Hom. 8, 794. 797.” Schæf. Mss. “Ῥαψωδοί, Rhapsodi, Cantatores carminum Homeri, 2, 33. Quo de hominum genere plura habentur ap. Meurs. Pauath. 25. Kuster. Hist. Crit. Hom. p. 82. ss.” Fischer. Ind. Verb. quæ leguntur in Dial. Æschinis.]

[Ῥαψωδός. Mæris: Ῥαψωδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν. “Abest glossula ab optimo Coisl. ex Hesychio, (Ῥαψωδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν) Timæo, (ubi eadem verba extant,) aut alio quopiam Lexicographo derivata.” Pierson. “Plat. Hipparch. p. 2. Phædr. 357. Ione 143. ubi v. Schol. (137. Ῥαψωδῶν· ῥαψωδοὺς φασὶ τοὺς τὰ Ὀμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας. Ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες δαφνίνας ἀπήγγελλον (l. ἀπήγγελλον.) Ῥαψωδῆσαι λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἀπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔργου τινός.” Ruhnk. ad Tim. Etym. M. et Bekkeri Lex. ῥητορ.: Ῥαψωδοὶ καὶ ῥαψωδοῦντες· οἱ τὰ Ὀμήρου ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν τοῖς θεάτροις. Ῥαψωδῆσαι οὖν ἐστὶν ἴτοι τὸ φλυαρῆσαι, ἢ ἀπλῶς λαλεῖν (λαβεῖν Bekk.) καὶ ἀπαγγέλλειν, χωρὶς ἔργου τινός. Suid. et Phot.: Ῥαψωδοί· οἱ τὰ Ὀμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες, οἱ ἐκλήθησαν οὕτως, ἐπεὶ

ραβδούχους ἔχοντες ἀπήγγελλον. 'Ραψωδῆσαι δέ ἐστι, τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἀπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός. "Quare hæc, χωρὶς ἔργου τινός, addiderit Suid., (et ceteri Lexicographi,) nescio; nec video, quid ea sibi velint." Kust. "Leg. χωρὶς εἰρμοῦ τινός, Sine aliqua connexione recitare. Quod ραψωδῆσαι vocant Græci. Rem satis festive exponit Schol. Pind. Nem. 2, 2. (quem mox citabimus.) Verbo utitur Longin. 22." Toup. Emendd. 2, 132. omnino recte. "Portus, cui Kuster. accedit, mavult ῥάβδους. Sed suspicor scr. esse ῥάβδους χειρὶ ἔχοντες. Phot. ῥάβδους simpliciter habet." Schleusner. Mss. Scholiasta Platonis, ῥάβδους ἔχοντες δαφνίνας. J. Poll. 7, 182.: 'Ραψωδοί, χορευταί, ὑποκριταί, ἐργολάβοι, καὶ τὰ ὅμοια. Phot.: 'Ραψωδοί: τὸ δ' ἐμπροσθεν ἀρνηδοὶ ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου αὐτοῖς ὄντος ἀνός. Schol. Pind. Nem. 2, 1.: "Ὅθεν περ καὶ 'Ομηρίδαι: 'Ομηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἦδον" μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ραψωδοί, οὐκέτι τὸ γένος εἰς 'Ομηρον ἀνάγοντες. 'Επιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν 'Ομήρου ποίησιν. 'Ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων 'Ομήρου ποιημάτων τὸν εἰς 'Απόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. Οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραψώδησε τὰ 'Ομήρου ἔπη, κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐννάτην 'Ολυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατός φησιν. "Ἄλλως. Τοὺς ραψωδοὺς οἱ μὲν ραβδωδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ 'Ομήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλιμάχος (Fr. 138. Benth. T. 1. p. 497.) Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαίνοντες 'Ηνεκὲς ἀείδω διειδυμένοις. Οἱ δὲ φασὶ, τῆς 'Ομήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἐν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διηρημένης, ὅποτε ραψωδοῖεν αὐτὴν, εἰρμῶ τινὶ καὶ ραφῇ παραπλήσιον ποιεῖν, εἰς ἐν αὐτὴν ἄγοντας. Οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος (εἰς)δέδεκται. Οἱ δὲ, ὅτι, κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποιήσεως διαδιδομένης, τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος ὃ, τι βούλοιτο μέρος ἦδε: τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀνὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνηδοὺς: αὐτὴς δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθεῖσης, τοὺς ἀγωνιστὰς, οἷον ἀκουομένους, ἀκειομένους Salmas. ad Solin. 610. (sed hoc poeticum est,) πρὸς ἄλλα τὰ μέρη, καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιύοντας, ραψωδοὺς προσαγορευθῆναι. Ταῦτα φησὶ Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾧδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλησθαι, ("hoc de Rhapsodis Atthidi intexuisse videri potest Philochorus, ubi de Pisistrato ejusque filii exposuit." Lenz. ad Philochori Fragmm. 105.) Δηλοῖ δὲ Ἡσιόδος, λέγων, ("cf. Böttiger. Ilith. p. 29." Heyn. Fragm. 34. p. 183. Gaisf.) 'Ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ 'Ομηρος αἰοῖδοι Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖδην, Φοῖβον 'Απόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ. 'Ραψωδῆσαι δὲ φασὶ πρῶτον τὸν 'Ἡσίοδον Νικοκλῆς. Μεναιάχμος δὲ ἱστορεῖ τοὺς ραψωδοὺς στιχῶδους καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στιχούς ῥάβδους λέγεσθαι ὑπὸ τινων. "Ἄλλως 'Ομηρίδαι πρότερον μὲν οἱ 'Ομήρου παῖδες, ὕστερον δὲ οἱ περὶ Κύναιθον ῥαβδωδοί. Οὗτοι γὰρ τὴν 'Ομήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἐμνημόνεον καὶ ἀπήγγελλον" ἐλυμήναντο δὲ αὐτὴν πάνν. Cf. Eustath. 6.: Οὐ μόνον δὲ Γράμματα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ 'Ραψωδαὶ καλοῦνται, διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτειν οἷον τὴν ᾧδην. Καὶ φέρεται εἰς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν 'Ἡσιόδον (ἢ) ῥῆσις αὕτη ἐν μέτρῳ ἡρώῳ: 'Ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ 'Ομηρος αἰοῖδοι Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖδην. "Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἢ ραψωδία εἴρηται, οἷον εἰ ῥαβδωδία τις οὖσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοί, ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ εἰπόντι: Τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαίνοντες. ("Ad quod etymon respicere videtur Suid., cum de Rhapsodis ait, eos sic vocatos, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες ἀπήγγελλον, ubi, cum antea pro ῥάβδους perperam legeretur ῥαβδούχους, suspicabar scr. ῥάβδους χειρὶ ἔχοντες." Polit. Hinc sua sumsisse videtur Schleusner. l. c.) Δαφνίνη δὲ ἦν ἡ ῥάβδος, ἣν κατέχοντες ἐποιοῦντο τὰς τοιαύτας ᾧδας. Καὶ τὴν αἰτίαν οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγῆται λέγονται. Καὶ οὕτω μὲν τὰ 'Ομηρικὰ εἰκοσιτέσσαρα Γράμματα, καὶ 'Ραψωδία ἐλέγοντο, μερικά οἱ τινες οὖσαι περιπέτεια, ὡς φασὶν οἱ παλαιοί, καὶ μικραὶ ὑποθέσεις, (v. Hesych. in 'Ραψωδία citan-

dum.) Αἱ δὲ αὐταὶ ραψωδαὶ καὶ Ποιήματα ἐκαλοῦντο, ὡς μέρη. Ποίησις μὲν γὰρ, ἡ ὅλη βίβλος: ποίημα δὲ, τὸδε τὸ Γράμμα, ἡ γοῦν ἥδε ἡ ραψωδία, τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα, καὶ τὰ λοιπά. Οἱ δὲ πλείους τῶν παλαιῶν, τὴν τε ὅλην 'Ομηρικὴν ποίησιν 'Ραψωδίαν λέγουσι, καὶ ραψωδοὺς τοὺς αὐτὴν ᾄδοντας. "Ἐτι δὲ καὶ 'Ραβδωδοὺς, διὰ τὴν ἄνω ῥηθείσαν δαφνίνην ῥάβδον, ("at non ῥαβδούχους, ut putabat J. C. Scal., et videbar mihi aliquando deprehendisse e corrupto loco Suidæ. Non enim caneant, qui ap. Græcos dicebantur ραβδούχοι, sed eorum munus erat, curare, ne quid rixarum in theatris excitaretur, s. ut certamina bene procederent. Hinc Ipsi judices, et Arbitri certaminum, ραβδούχοι." Politus.) διὰ δὲ τὴν αὐτὴν καὶ Στιχῶδους. Στίχοι γὰρ φασὶν ὑπὸ τινων αἱ ῥάβδοι ἐλέγοντο. Ἄλλὰ καὶ 'Αρνηδοὺς, ἐπεὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν ᾧδῃ 'Ομηρικῇ, καὶ νικῶντες, ἀρνα ἐλάμβανον ἔπαθλον. (Sic τραγωδοί, ab hirci præmio, notante Salvin.) Πινδάρῳ δὲ ἀρέσκει, οὐκ ἀπὸ ῥάβδου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ῥάπτειν, τοὺς ραψωδοὺς λέγεσθαι. Περιφράζων γὰρ τοὺς ραψωδοὺς, ῥάπτων ἐπῶν αἰοῖδους αὐτοὺς λέγει. 'Ράπτειν δὲ ἢ ἀπλῶς, ὡς εἴρηται, τὸ συντιθέναι, ἢ τὸ κατὰ εἰρμὸν τινα, ραφῇ ὁμοίως, εἰς ἐν ἄγειν τὰ διεστώτα. Σποράδην γὰρ φασὶν κειμένης καὶ κατὰ μέρος διηρημένης τῆς 'Ομηρικῆς ποιήσεως, οἱ ᾄδοντες αὐτὴν, συνέρραπτον, οἷον τὰ εἰς ἐν ὕφος ᾄδόμενα. "Ἡ καὶ ἄλλως, διότι, κατὰ μέρος φασὶ τῆς ποιήσεως διαδεδομένης, τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιύοντες οἱ ᾄδοντες, καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρας 'Ομηρικῆς βίβλου σῦρραπτοντες, ὡς ἐβούλοντο, ραψωδοὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. Τῆς δὲ τοιαύτης *ράψεως παράδειγμα σαφὲς καὶ οἱ κέντρωνες, τουτέστι τὰ λεγόμενα 'Ομηρόκεντρα. Κέντρωνες τε γὰρ κυρίως λέγονται τὰ ἐκ διαφόρων χροῶν συνερραμμένα εἰς ἐν, οἷς ὁμοιωταί πως τὰ 'Ομηρόκεντρα καὶ ραψωδία δὲ, ἢ ἐξ ἑκατέρων 'Ομηρικῶν ποιήσεων σῦρραφεῖσα ᾧδῃ, ἀναλόγως τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι, γὰρ τυχόν, ἢ ἑορτῇ. Τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν 'Ομήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποίησατο Κύναιθος ὁ Χῖος. 'Ελυμήναντο δὲ φασὶν αὐτῇ πάμπολλα οἱ περὶ τὸν Κύναιθον, καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες, παρενέβαλον.]

C. ['Ραψωδός. "Una eadem ætate Homerum et Hesiodum vixisse testantur versus, quos tanquam Hesiodi citant vett. Grammatici: 'Ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ 'Ομηρος αἰοῖδοι Μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖδην Φοῖβον 'Απόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ. Sed suspicor hos versus spurios et commentitios esse. ('Versus Hesiodo tributos' caute dixit Wolf. Proleg. ad Hom. 23. n. b. De hac questione nihil monet Gaisford. ad Hesiodi Fr. 34. p. 183.) Quod ex illis verbis colligo, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖδην, quæ ραψωδοὺς aperte designant. Atqui ραψωδία non solum Homero, sed etiam Hesiodo recentior. Cynæthus quidam Chius primus fertur ραψωδῆσαι Homeri carmina circa Olympiadem nonam et sexagesimam, ut testatur Pind. Schol. (l. c.) Quod enim Hesiod. primum ραψωδῆσαι Nicocles volebat, id falsum puto. Conjecisse hoc illum reor ex illis versibus, quos supra retulimus, ubi dicit Hesiodus sese cum Homero καλὴν ῥάψαι αἰοῖδην. Hoc si veritati consentaneum foret, etiam Hom. ραψωδός fuisse. Quod a vero alienum est, et ραψωδίας ratione et origine. 'Ραψωδοὶ siquidem illi proprie dicti sunt, non qui sua carmina ipsi publice ostenderent et canerent, sed qui aliena agerent, ut Homeridæ, vel Homeristæ. Hesych. 'Ραψωδοί: ὑποκριταὶ ἐπῶν, et paulo post, οἱ τὰ 'Ομήρου ᾄδοντες ποιητὰι ραψωδοὶ καλοῦνται. Ut enim κωμῶδοι et τραγωδοὶ dicebantur Auctores tragicorum et comicorum versuum, quos ipsi non composuerant, et λυρῶδοι Lyricorum carminum cantores ab aliis editorum, ita ραψωδοὶ dicti Qui heroica carmina cantabant in theatro, quorum ipsi auctores non erant, sed tantum actores. Non igitur ραψωδός Hesiodus, haud magis quam Homerus. 'Ραψωδία initium et originem. sumsit ab Hom. carminibus, quos primus ραψωδῆσαι cœpit Cynæthus. Cum enim antiquiores epicī poetæ sua ipsi si forte poëmata canerent et ostenderent, hic aliena primum cantare instituit. Et quod fortean ad Homerum genus referebat, Homericam poësin ita cantavit, idque alii postea imitati sunt. 'Ραψωδοὶ

quippe proprie vocabantur οἱ τὰ Ὀμήρου ἔπη ὑποκρι-
νόμενοι. Athen. 14.: Οὐκ ἀπελείποντο δὲ ἡμῶν τὸ
συμπόσιον οὐδὲ ῥαψῳδοί. Ἐχαιρε γὰρ τοῖς Ὀμήρου ὁ
Λαρίνσιος (v. Schweigh. ad Athen. 1, 1.) Homeristas
dictos esse ῥαψῳδούς, et in theatrum inductos primum
a Demetrio Phalereo ibid. scribit. Nec solum Homeri
carmina, sed etiam Hesiodi, et Archilochi, et Mimner-
mi, et Phocylidis a Rhapsodis cantitata et actitata sunt.
Vide locum. Τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους Καθαροὺς ἐρ-
ραψῳδῆσεν Ὀλυμπίασι Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός. Sic ῥα-
ψῳδοὶ alienorum carminum sunt actores. Idem ap.
Latinos videtur factum. Auctor Vitæ Virgilii: 'Bu-
colica eo successu edidit, ut in scena quoque per
cantores crebro pronuntiarentur.' Intelligit ῥαψῳδούς
τῶν Βουκολικῶν Virgilii. Quare appellati sint ῥαψῳδοί,
disputant Grammatici, et more suo nugantur, cum
ῥαψῳδούς quasi ῥαβδῳδούς dictos putant, quod vir-
gam tenentes carmina canerent. Sane ἐπὶ ῥάβδῳ ca-
nebant, non tamen inde nomen invenerunt. Pindar.,
cui tutius credo quam omnibus Grammaticis, ῥαπτῶν
ἐπέων αἰοιδούς eos vocat. Ergo ἀπὸ τοῦ ῥάψαι τὴν
ῥῆδην, vel ἀπὸ τοῦ τὰ ῥαπτὰ ᾄδειν appellati sunt. Ho-
meri poësis cum antea dispersa esset, et indigesta,
ac per partes tantum legeretur, qui primi eam in
agonibus et δειξέσι publicis cantare cœperunt, hinc
inde partem aliquam sumebant, quam veluti conte-
xerent et consuerant, et in seriem ponerent. Pind.
Schol.: Τῆς Ὀμήρου ποιήσεως μὴ ὕψ' ἐν συνηγμένης,
σποράδην δὲ ἄλλως, καὶ κατὰ μέρος διηρημένης, ὅποτε
ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, εἰρμῶ τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον
ποιεῖν εἰς ἐν αὐτὴν ἄγοντας. H. e. quod proprie ῥά-
πτειν dicitur, Hiantia componere, conciliare, et acu
concipere. Inde usque hodie singulis Hom. carminis
partibus nomen hoc hæsit ut ῥαψῳδαί dicerentur.
Hinc ῥαπτὰ ἔπη Pindaro, quæ ῥαψῳδοὶ canebant,
quod ea sparsa veluti colligerent, et in unum corpus
suerent. Sic ῥαπτοὶ στέφανοι, Sutilis coronæ; ῥαπτὰ
navigia; ῥαπτὰ περιστρώματα. Hinc Aristot. ῥαψῳ-
δίαν vocavit Carmen e vario versuum genere compo-
situm, veluti Centonem: Καθάπερ Χαίρημων ἐποίη-
σεν Κένταυρον, μίκτην ῥαψῳδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέ-
τρων, οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν *προσαγορευτέον. Poëma
illud Chæremonis, cui titulus Centaurus fuit, ῥαψῳ-
δίαν vocat, non, quod a Rhapsodis vulgo caneretur,
sed quod e variis metris veluti cento consutus esset.
Tragedi ac comædii actores fabulas, quales a poëtis
acceperant, agebant, nihilque de suo iis addebant.
Lyrædi quoque et citharædi nomos et cantica, quæ
poëta lyricus aut dithyrambicus ipsis composuerat,
sicut erant ab auctore facta, ad citharam vel lyram
cantabant. Nec sane rationis erat, ut aliquid adjice-
rent. Comædia quippe et tragædia integrum
carmen, quod initium habebat et finem. Nomi
quoque citharædici, et omnia cantica lyrica, cujus-
cunque tituli et argumenti essent, perfecta habeban-
tur initio et fine. At qui epica poëmata rhapsodia-
bant, quia per partes ea sumebant cantillanda, qui-
bus nec finis esset, et initium aliunde sæpe penderet,
ut perfecti operis imaginem haberent, iis plerumque
de suo finem aliquem, aut principium accommoda-
bant, et assuebant. Hinc ῥαψῳδούς exordia sæpe a
Jove sumsisse dicit Pind.: "Ὅθεν περ καὶ Ὀμυρίδαι
Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' αἰοῖδοι Ἀρχονται Διὸς ἐκ προ-
ομιῶν. Interpretes vet. ad eum loc.: Αὐτοὶ οὖν τὴν
ἀρχὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ Διὸς ἐποιοῦντο προοιμια-
ζόμενοι, ἐνίοτε δὲ ἐκ (vulgo καὶ, et sic Heyn. perpe-
ram edidit,) Μουσῶν. Initia igitur et proœmia ipsi
de suo annexebant, cetera e poëta sumebant. Inde
ῥαψῳδοὶ appellati. Certe Cyuæthum multa in Ho-
meri poësin infulsisse, et veluti insuisse scribit vet.
Schol.: Ῥαψῳδοὶ ἐπιφανεῖς ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον,
οἷς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν
Ὀμήρου ποιήσιν. Ideo propter has additiones et
emblemata non mediocriter Homericæ poësi nocui-
sse rhapsodos illos notat idem doctus Criticus: Οὗ-
τοι γὰρ τὴν Ὀμήρου ποιήσιν σκεδασθεῖσαν ἐμνημόνεον,
καὶ ἐπήγγελλον, (sic et Heyn. edidit, sed ἐπαγγέλλω
hic sensum nullum habet, leg. ἀπήγγελλον, Recita-
bant, cf. East. l. c. Τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὀμήρου
ποιήσιν σκεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποίησατο Κύναιθος ὁ

A. Χῖος,) ἐλυμήναντο δὲ αὐτὴν πάνν. Quemadmodum
autem lyrica carmina λυρῳδοὶ ad lyram canebant,
αὐλῳδοὶ ad tibiam, ita ῥαψῳδοὶ epica carmina Home-
ri, vel Hesiodi ἐπὶ ῥάβδῳ pronuntiabant. Nam vir-
gam lauream tenentes ea cantabant. Non propterea
tamen ῥαψῳδοὶ dicti quasi ῥαβδῳδοί. Nam antequam
mos ille τοῦ ῥαψῳδεῖν aliena carmina natus ac notus
esset, auctores ipsi ac poëtæ hymnos et alia carmina in
honorem deorum a se composita sic pronuntiare con-
sueverant cum virga e lauro in manibus. Dicebantur
ἐπὶ ῥάβδῳ ᾄδειν. Pausan. Bæot. (9, 30.) de Hesiodo,
qui cum cithara pictus erat: Οὐδὲν τοι (τί vulgo)
οἰκεῖον Ἡσιόδῳ φόρημα. Δῆλα γὰρ δὴ ἐξ αὐτῶν τῶν
ἐπῶν ὅτι ῥάβδῳ δάφνης ἦδε. Intelligit hos versus e
Theog. (30.) Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος
ᾄζον, Δρέψασθαι θηητόν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θεῖην, ὥστε κλύοιμι (v. Gaisf. qui edidit, ὡς κλείοιμι)
τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Traditum sibi a Musis
e lauri ramo baculum dicit, tanquam vati futurorum
præscio, non tanquam poëtæ datum possumus inter-
pretari propter illa, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσόμενα πρό
τ' ἐόντα. Laurum gestabant et ammorebant, qui
vaticinandi scientia callere volebant, unde δαφνηφά-
γοι vates. Asclepiades (Anal. 1, 218.) iu statuam
Homeri: Καὶ σοι καλλιπέτηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ
πᾶσαι, Ὄρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα. Pausan. de
virga laurea accepit, cum qua vet. poëtæ carmina sua
recitabant. Quem morem etiam postea ῥαψῳδοὶ imi-
tati sunt, qui aliena pronuntiarent. Nam et hi vir-
gam e lauro tenebant, cum carmina recitarent ex
aliquo poëta. Credo itaque ex hoc Hesiodi loco
quosdam adductos esse, ut putarint Hesiodum ῥαψῳ-
δὸν fuisse, et primum ῥαψῳδῆσαι. Certe ῥάβδος
omnium fuit communis, qui carmina publice, vel
privatim pronuntiarent, s. sua, s. aliena. Ceterum
quicumque ἐπὶ ῥάβδῳ canebant, non erant ῥαψῳδοί,
sed illi soli, qui per ῥαψῳδίαν alienis carminibus cer-
tabant. Apud antiquos mos obtinuit in conviviis, ut
pro lyra myrti, vel lauri virga circumferretur, cum
qua accumbentes, qui fidibus nesciebant, scolia, i. e.
convivialia carmina cantarent. Hesych.: Μυρσίνης
κλάδον ἢ δάφνης παρὰ ποτὸν ἦν συνηθὲς διδόναι τοῖς
κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς ὑπὲρ τοῦ ᾄσαι ἀντὶ βαρβίτου.
Vide Athen. et Aristoph. Schol. (Cf. Hesych. 'Αἰ-
δεῖν πρὸς μυρρίνην' ἔθος ἐν τοῖς συμποσίοις τὸν μὴ δυνά-
μενον ᾄσαι, ἴμο κιθάρῃσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυρρίνης λα-
βόντα, πρὸς αὐτὴν ᾄδειν.) Ex his colligere licet nulla
unquam carmina cani olim, aut recitari solita absque
lyra, aut virga laurea. Lyrica ad lyram canebantur, vel
in convivio, si quis citharizare nesciret, virgam lauri
vel myrti tenens ea canebat. Epici vero poëtæ,
qua privatim, qua publice cum virga laurea carmina
sua recitabant. Et postea inducta consuetudine, ut
aliena etiam opera per eos, qui ῥαψῳδοὶ dicebantur,
in theatris pronuntiarentur, nunquam absque virga
vel baculo laurino id faciebant. Nec tamen inde
ῥαψῳδοὶ dicti. Nam ἐπὶ ῥάβδῳ ᾄδειν res antiquior
fuit ῥαψῳδοῖς, qui et eam ipsi usurparunt. Callim.:
Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαίνόμενον Ἥνεκῶς ἤειδε
δεδεγμένους. (Vulgo legebatur Ἥνεκὲς αἰεῖδω δεδεγμέ-
νους. 'Scr. δευεγμένους. Hesych. post Δείγμα: Δε-
δέχατο' ἐδεξιούντο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δευεγμένοι' δε-
ξιούμενοι. Lege δειδέχατο ex Homero, et δευεγμέ-
νοι.' Bentl. De altera lectione, Ἥνεκῶς ἤειδε δεδε-
γμένος, quæ nobis unice vera videtur, silent Calli-
machi Interpr., etiam Blomfield. Ἥνεκῶς usurpa-
vit Empedocles in loco, quem Noster laudavit. Cf.
Simplic. ad Aristot. Phys. 173. Καγὼ μυθολογῶσω τὸ
ῥαβδίον ἔχων ὑμῖν καθήμενος, quem excitavit Schnei-
der. Lex.) Verba Scholiastæ Pindari, quibus Dio-
nysii Argivi opinionem refert de appellatione rhapso-
dorum, ita leg. sunt: Οἱ δὲ, ὅτι, κατὰ μέρη πρότερον
τῆς ποιήσεως διαδιδομένης, τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος ὅτι
βούλοιτο μέρος ἦδε τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρνῶς
ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνηφούς·
αὐθὺς δὲ ἐκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης, τοὺς ἀγ-
ωνιστάς, οἷον ἀκείομένους πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη, καὶ τὴν
σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντας, ῥαψῳδούς προσαγορευθῆναι.
Ταῦτά φησι Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος. (Cf. Eust. l. c.
Διότι κατὰ μέρος φασὶ τῆς ποιήσεως διαδεδομένης, τὴν

σὺμπαπαν πoίησιν ἐπιόντες οἱ ἄδοντες, καὶ τὰ ἐξ ἑκατέ-
ρας Ὀμηρικῆς βίβλου συρράπτοντες, ὡς ἐβούλοντο, ῥα-
ψῳδοὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. Sed illud ἀκειομέ-
νους ποῦτικὸν esset.) Perperam legitur οἶον ἀκουο-
μένους. Homeri poësis per partes et membra olim
erat discerpta, non in corpus unum relata, ut hodie
extat, nec in ordinem ac seriem digesta. Agonistæ,
qui per ῥαψῳδίαν in certaminibus super ea recitanda
contendebant, partem aliquam sumere consueverant,
quam pronuntiarent. Partes vero carminis, quas
uterque antagonista, s. ῥαψῳδὸς recitandas elegerat,
invicem postea committebantur, et veluti sartoris acu
jungebantur. Eo modo cum universam poësin per-
currerent, et sparsas partes conjungerent, ac veluti
sarcirent, dictos esse ῥαψῳδούς. Hesych. Ἀκειόμε-
νον ῥάπτοντα καὶ ἰώμενον. Inde ἀκεστής, Sartor; et
ἀκεστρία, Sartrix. At Philochorus ἀπὸ τοῦ συντιθέ-
ναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν eos nominatos voluit, a com-
ponendis carminibus. (Cf. F. A. Wolf. infra citan-
dum.) Sic ὑφαίνειν ἔπος Græci dicunt, et μῦθον
ὑφαίνειν. Unde ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαίνόμενον Callim.
dixit de ῥαψῳδία. Sic Lat. Carmen texere ac ducere.
Simmius ἄτριον Δωρίας ἀηδόνος carmen suum de ovo
dixit, h. e. Textum. Sed, cum ῥαψῳδοὶ ἱί proprie
dicti sint, qui aliena recitabant, non qui sua, vix
possunt inde appellati videri, cum nihil ipsi compo-
nerent. Præterea si ῥάπτειν ᾠδὴν idem est simpliciter
ac Carmen aliquod vel canticum componere et con-
scribere, poëta quilibet et versificator dici potest
ῥαψῳδός, non epicus tantum, sed tragicus, comicus,
et melicus. Quippe isti omnes ῥάπτονσι τὰς ᾠδὰς,
i. e. Componunt. Ita sane videtur sumi et in illis
versibus Hesiodi commentitiis, quos supra retulimus:
Ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰοῖδοι Μέλπο-
μεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖδῃν. Nihil hæc ad
ῥαψῳδούς, qui sua non edebant, sed aliena veluti
suebant. Præterea quis non videt ab aliquo confic-
tos, et Hesiodo attributos illos versus, qui Hesio-
dum coætaneum Homero fuisse, et primum ῥαψῳδῆ-
σαι putavit? Idem sentiendum censeo de illo Epigr.,
quod in tripode scriptum esse, qui in monte Heli-
cone ab Hesiodo dedicatus est, proditur: Ἡσιόδος
Μούσαις *Ἐλικώνισι τόνδ' ἀνέθηκε Ὑμνῶ νικήσας ἐν
Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον. Ex hoc Epigr. non esse du-
bium affirmabat Varro, quin aliquo tempore eodem
vixissent Homer. et Hesiod. Multo probabilius est ab
Hesiodi amatoribus et admiratoribus hæc talia con-
ficta fuisse, qui palmam illi et coronam contra Hom.
dare parati erant. Quæ si vera et genuina essent,
cui dubium foret ambo eodem omnino tempore fu-
isse? Sed hæc in medio relinquo." Salmas. Exerc.
Plin. 608.]

[Ῥαψῳδός. "Cum fere omnia, quæ de Rhapsodis
accepimus, plurimum conferant ad cognoscendam
vitam αἰοιδῶν, utpote quorum in locum illi succe-
derint, pauca nobis de insigni ordine dicenda sunt,
maximeque ea, de quibus VV. DD. adhuc minus so-
lenter existimarunt. (Nota:—"Optime de iis puta-
tur scripsisse S. F. Dresig. in Comment. Lips. 1734.
4. Et quæ quidem manu congeri poterant, conges-
sit ille pleraque omnia; sed iudicium verum lectori
reliquit. Hoc qui quærit, adeat saltem Gillies' His-
tory of Greece 1, 6.") Ex iis, quæ a Salmasio et
aliis disputata sunt de rhapsodis, non intelligitur,
eorum potissimum curæ deberi, quod etiam nunc
Græcorum omni, et scenicæ et oratoricæ, viam muni-
tam esse. (Nota:—"Inde ὑποκρίνεσθαι sæpe dicitur
de cantu rhapsodorum, ipsique ὑποκριταὶ τῶν
ἐπῶν vocantur tum a Lexicographis, Hesychio et
Timæo, tum a Diod. S. 14, 109. 15, 7. Plures au-
tem ῥαψῳδούς et ὑποκριτὰς, ῥαψῳδίαν et ὑπόκρισιν,
ut diversa ponunt, usu magis proprio. Proprie enim
τὸ ῥαψῳδεῖν ad omnia genera carminum pertinuit, a
quibus vera actio abesset, i. e. ea qua etiam orator
caret.") Imo hos, quos insignem ordinem appello,
pro levissimis hominibus habendos multi docuerunt e
Plat. et Xenoph. Sed hic primus est e tribus erro-
ribus, qui hujus rei veritatem pervertunt, quod
prisca illius atque Socraticæ ætatis rationes confun-

duntur. Alterum errorem jam sublatum puto, quo
e falsa notatione nominis ῥαψῳδοῦ, (Nota:—"Παρά
τὸ ῥάπτειν ᾠδὴν, Consuere s. Connectere carmen,
quæ quidem vera est etymologia, sed ex antiquorum
temporum ingenio interpretanda. Quippe aliud est
Breviora carmina modo et ordine publicæ recitationi
apto connectere, s. ut Pind. Schol. ait, εἰρμόν τινα
καὶ ῥαφήν adhibere, aliud Centonem consuere. Quod
vero his postremis sæculis fuerunt VV. DD., qui
ῥαψῳδὸν atque ποιητὴν ipsa vi nominis eundem puta-
rent esse, falsa illos analogia fefellit. Non enim ῥά-
πτειν aut ὑφαίνειν ita de componendis versibus dici
solet, ut de struendis dolis et consiliis. Adversatur
etiam Pind. Nem. 2. ubi ignavissimum in illa ratione
epitheton esset in verbis, ῥαπτῶν ἐπέων αἰοῖδοί. Ne-
que eo, sed simpliciter ad cantum rhapsodicum, tra-
henda est locutio ῥάπτειν αἰοῖδῃν in vers. Hesiodo
tributis ap. Schol. Pind. l. c. Sed hic attingi tan-
tum possunt ista omnia.") collegerunt quidam, ver-
satam esse operam eorum in versibus passim excer-
pendis et consarcinandis ad modum Centonum, qua-
les ex Homero a sanctis animis facti extant, ridiculæ
ineptiæ in summa gravitate rerum. Atque absurdum
illud commentum etiam turpius ornatum est ab iis,
qui circulatorios cantores sui temporis rhapsodis
similes rati, res, quas illi cecinerint, in tabula pictas
et bacillo demonstratas fingeant. Tertius error la-
tissime patet, h. l. nobis in primis coarguendus. Nam
quod ante usitatam scribendi artem commune erat
carminibus omnibus, singulare Homero institutum
fecerunt, eumque vatem, quem ingenii sui monu-
menta scripto consignasse non dubitabant, unum vel
in paucis cantitari et memoriter vulgari solitum pu-
tarunt. Cui rationi et ipsa res et veterum auctoritas
prorsus repugnat. Neque enim vivus Homeri, sed
et Hesiodi et aliorum carmina, omneque epicum
genus, mox lyricum quoque et jambicum, complexa
est ars rhapsodorum, v. Plat. de LL. 2. p. 638.
Ione 530. Athen. 14. p. 620.; fuitque diu hæc unica
via publice prodendi ingenii, ut etiam Xenophanem
poëmata sua ipsum ῥαψῳδῆσαι legamus, ap. Diog. L.
9, 18. quem locum Ross. nuper in Comment. Laërt.
non melius accepit quam Feverlin. in Diss. de Xeno-
phane 21. In Homericis autem, omnium præstan-
tissimis, plurimorum studia hæsisse, et quasi fami-
liam quandam extitisse Homeridarum, quæ primum
ap. Chios, deinde alibi hanc artem exerceret, multo-
rum testimoniis confirmatur. Familiam dico ea signi-
ficatione, qua familiæ appellantur sectæ vel scholæ
philosophorum, non tanquam stirpem et progeniem
Homeri. Quamvis vero artis hujus nomen videatur
posterius esse Homero, ipsa ars et professio jam an-
tiquissimis temporibus viguit, ac multo tum quam
posthac fuit illustrior. Quoad enim paucorum erat,
memoria complecti majorem numerum carminum,
nondum apertis ludis, quibus illa pueri docerentur,
unoque genere eruditorum, sacris vatibus, tota Græ-
cia circumlatis, etiam eos, qui illorum opera in no-
titiam vulgi perferabant, præcipuo honore haberi
consentaneum fuit. Quanquam primo quidem vatem
quemque fere non nisi sua divulgasse, vel ex eo appa-
ret, quod rhapsodicæ professionis Hesiodus, aut ali-
quis alius suppari ætate auctor nuncupatur: Niccol.
ap. Schol. Pind. et Athen. ll. cc. Exploratoria habe-
remus de hac omni re, si scripta Dionysii Argivi,
Timomachi, Hipprotrati, Aristoclis, Menæchmi, alio-
rumque, ab illis duobus laudata, superessent. Mox
autem inde a Terpandro Lesbio Olymp. 34. usque
ad Cynæthum Chium, excellentem in primis in arte
sua Olymp. 69., eosdem non aliena tantum, sed etiam
propria cecinisse, nullumque prope fuisse rhapso-
dum, quin idem probabilis poëta esset, manifesta
historiæ vestigia arguunt. Atque ex hoc factum esse
puto, ut tam multa carmina illorum temporum, obli-
teratis rhapsodorum, a quibus confecta essent, no-
minibus, cum ab aliis et aliis subinde repeti solerent,
tandem falsis auctoribus assignata, et ad extremum
ἀδέσποτα circumferrentur. Jam etsi Homeri ævo
perpaucae artes et opificia a certis hominibus tracta-
bantur, attamen ars αἰοιδῶν tum non minus peculiaris